BESTSELLER INTERNAȚIONAL

PUBLICAT ÎN PESTE 25 DE ȚĂRI • PESTE 1 MILION DE EXEMPLARE VÂNDUTE

JENNIFER L. ARMENTROUT

1 ÎN TOPUL *NEW YORK TIMES*

APOCALIPSA ELEMENTELOR

PÂNĂ LA ULTIMA SUFLARE

LITERA

APOCALIPSA ELEMENTELOR

Every Last Breath
Jennifer L. Armentrout

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro

Până la ultima suflare
Jennifer L. Armentrout

Traducere din limba engleză: Ana Dragomirescu
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Gabriela Trăşculescu Corector: Emilia Achim
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare şi prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ARMENTROUT, JENNIFER L.
Până la ultima suflare / Jennifer Armentrout; trad. din lb. engleză de Ana Dragomirescu.
— Bucureşti: Litera, 2020
ISBN 978–606–9688–89–2
ISBN 978–606–33–6241–5
I. Dragomirescu, Ana (trad.)
821.111

JENNIFER L. ARMENTROUT

APOCALIPSA ELEMENTELOR

PÂNĂ LA ULTIMA SUFLARE

Traducere din limba engleză și note de
Ana Dragomirescu

LITERA
București
2020

Cuprins

Capitolul 1 9

Capitolul 2 24

Capitolul 3 38

Capitolul 4 58

Capitolul 5 77

Capitolul 6 91

Capitolul 7 103

Capitolul 8 120

Capitolul 9 129

Capitolul 10 148

Capitolul 11 161

Capitolul 12 181

Capitolul 13 192

Capitolul 14 204

Capitolul 15 217

Capitolul 16 229

Capitolul 17 238

Capitolul 18 244

Capitolul 19 253

Capitolul 20 268

Capitolul 21 281

Capitolul 22 294

Capitolul 23 304

Capitolul 24 310

Capitolul 25 323

Capitolul 26 336

Capitolul 27 347

Capitolul 28 356

Capitolul 29 361

Capitolul 30 370

Capitolul 31 380

Capitolul 32 394

Pentru toţi fanii lui Zayne şi ai lui Roth, pentru aceia care i-au ţinut pumnii Laylei, care şi-au dorit o Bambi doar a lor, care şi-au susţinut cu înfocare din umbră favoritul şi au votat cu cine le-ar fi plăcut să rămână Layla.
Vă mulţumesc că m-aţi însoţit în această călătorie.

Capitolul 1

Stăteam în picioare în livingul lui Stacey, şi întreaga lume se năruia din nou în jurul meu.

Sam era Lilinul.

O groază acută mă ţinea neclintită, blocându-mi aerul în plămâni, în timp ce mă holbam la cel care fusese cândva unul dintre cei mai apropiaţi prieteni pe care-i aveam. Din cauza lui Bambi, spiritul demonic, şi a faptului că nu putusem să văd suflete cât ea fusese legată de mine, nu observasem ceva ce se aflase sub ochii mei în tot acest timp. Niciunul nu observase, dar Sam era vinovatul. El vandalizase şcoala şi provocase toate decesele din ultima perioadă. În loc să fure suflete dintr-o singură atingere, aşa cum ştiam că poate să facă un Lilin, el nu se grăbise, luând câte puţin de ici, puţin de colo, jucându-se cu victimele lui şi cu noi.

Jucându-se cu mine.

Numai că fiinţa care stătea în locuinţa lui Stacey se afla… în esenţă se afla în pielea lui Sam, un costum perfect croit, căci adevăratul Sam… El nu mai exista. Durerea de a şti că prietenul meu murise, că era mort de ceva vreme, fără ca vreunul dintre noi să-şi fi dat seama, îmi străpungea ţesuturile până în măduva oaselor, chinuindu-mă.

Nu fusesem în stare să-l salvez. Niciunul dintre noi nu fusese, iar acum sufletul lui… sufletul lui probabil că era acolo, jos, unde mergeau toate sufletele luate de un Lilin. Mi s-a strâns stomacul.

— N-ai cum să mă înfrângi, a vorbit Lilinul cu vocea lui Sam. Aşa că vino cu mine!

— Sau ce? Inima îmi bătea în piept precum un ciocan pneumatic. Sau o să mor? Nici nu sună din cale-afară a clişeu sau ceva.

Lilinul şi-a înclinat capul într-o parte.

— De fapt, nu asta voiam să-ţi spun. Am nevoie de ajutorul tău ca s-o eliberăm pe mama. Ceilalţi pot să moară.

„S-o eliberăm pe mama." N-am apucat să stărui asupra factorului „câh" de a mă şti înrudită cu creatura care-mi omorâse prietenul şi săvârşise un asemenea măcel, căci Zayne mi-a distras atenţia, luându-şi adevărata înfăţişare. Bluza i s-a despicat de-a lungul spatelui, aripile i s-au întins, şi pielea i s-a închis la culoare, căpătând acea nuanţă întunecată a granitului, specifică Gardienilor. Nările i s-au umflat, şi două coarne i-au răsărit pe frunte, apoi i s-au răsucit spre spate, dându-i la o parte buclele blonde. Când a deschis gura ca să scoată un răget gros, de ameninţare, i s-au ivit colţii. A păşit către Sam, încleştându-şi pumnii masivi.

— Nu! am strigat. Zayne s-a oprit şi a întors repede capul spre mine. Nu te apropia de el! Sufletul tău, i-am amintit, cu inima palpitând. Sau ce mai rămăsese din sufletul lui, având în vedere că, nu cu multă vreme în urmă, luasem accidental o îmbucătură zdravănă din el.

Zayne, cu un aer prudent, a dat înapoi.

M-am concentrat din nou asupra răului deghizat în Sam. Orice ar fi fost arătarea din faţa mea, prin vene ne curgea acelaşi sânge. Abia de curând aflasem pe deplin cum ajunsesem să fiu în parte demon şi în parte Gardian. Eram fiica lui Lilith, iar acea… acea chestie făcea cu adevărat parte din mine. Se născuse din sângele meu şi al lui Lilith, şi era exact la fel de rea ca ea. Voia s-o elibereze? Imposibil. Dacă Lilith ar urca vreodată

la suprafaţă, lumea, aşa cum o ştiam, s-ar schimba irevocabil.

— N-o să te ajut s-o eliberezi pe Lilith. Nici gând să-i spun „mamă, mama noastră”. Bleah! Asta n-o să se întâmple niciodată.

Lilinul a zâmbit, fixându-mă cu ochii lui negri precum cerneala.

— Apropie-te cât vrei de mult. Îmi ignora spusele şi-şi bătea joc de Zayne. La naiba, îşi bătea joc de noi toţi. Ea nu e singura din camera asta care a prins gustul sufletelor de Gardieni.

Am inspirat brusc un val de aer înţepător, în vreme ce Stacey a scâncit. În nici o secundă, relaţia ei cu Sam mi s-a derulat prin faţa ochilor. Erau de-o veşnicie prieteni şi, de curând, fata recunoscuse că Sam fusese dintotdeauna, dar *dintotdeauna*, îndrăgostit de ea. Numai că ea nu-i dăduse atenţie decât după ce el începuse să se transforme…

O, Doamne!

Stacey se simţea probabil sfâşiată pe dinăuntru când vedea că băiatul pe care în sfârşit îl iubea devenise mai rău decât monştrii care hoinăreau noaptea pe străzi, dar eu nu-mi puteam permite să-mi abat atenţia de la Lilin. Acesta putea în orice clipă să facă o mişcare, iar în living eram trei fiinţe expuse celui mai rău soi de atac al lui.

— Nimic nu se compară cu luatul unui suflet pur, şi tu ştii deja asta, Layla. Toată căldura şi bunătatea din el îţi alunecă pe gât în jos precum cea mai aromată ciocolată. Lilinul şi-a ridicat bărbia şi a scos un fel de geamăt care, în mod normal, mi-ar fi dat usturimi în ochi.

Dar plăcerea decadentă e şi mai mare dac-o iei încet şi-i savurezi *gustul*. Ar trebui să încerci, Layla, şi să nu mai fii aşa de

lacomă când te hrăneşti.

— Iar tu ar trebui să încerci să taci dracului din gură! Valuri de căldură se împrăştiau din trupul puternicului demon care stătea lângă mine. Roth, Prinţul Moştenitor al iadului, nu se transformase încă, dar îmi dădeam seama că nu mai avea mult. Vorbele îi musteau de furie. Ce zici?

Lilinul nici măcar n-a binevoit să-i arunce o privire.

— Îmi place de tine. Zău că-mi place, prinţe! Păcat c-o să sfârşeşti mort.

Degetele mi s-au chircit, şi unghiile mi s-au înfipt în carne pe măsură ce mânia amară şi fierbinte îmi inunda organismul. Emoţiile îmi erau date peste cap. După ce că toate merseseră prost în ultima vreme, iată-mă acum stând aici, între Zayne şi Roth, lucru teribil de stânjenitor şi într-o zi obişnuită, darămite acum, după ce Roth…

Pentru moment, nu mă puteam concentra la aşa ceva.

— Ai curaj, nu glumă, să arunci cu ameninţări când suntem mai mulţi decât tine.

Acea ridicare din umeri atât de tipică pentru Sam mi-a trimis un junghi prin tot corpul.

— Ce-ar fi să zicem că sunt doar inteligent? a întrebat el provocator. Şi ce-ar fi să zicem că ştiu mai multe decât voi toţi la un loc despre cum o să se termine povestea asta?

— Vorbeşti mult, a mârâit Roth, făcând un pas în faţă. Vreau să spun, chiar foarte mult. De ce personajele negative trebuie să ţină mereu monologuri dezgustător de lungi şi de plicticoase? Hai să trecem pur şi simplu la partea cu omorâtul, bine?

Buzele Lilinului s-au strâmbat într-un rictus.

— Atât de nerăbdător să mori pentru ultima oară, nu-i

aşa?

— Mai degrabă nerăbdător să termin odată cu trăncăneala ta, i-a dat replica Roth, mişcându-se astfel încât să mă flancheze din nou.

— Ăsta ai fost tu mereu? Glasul lui Stacey tremura sub povara durerii pe care fără îndoială o simţea. Nu erai Sam? Nici măcar când…

— Când Dean şi-a etalat pumnii furioşi. Atunci a fost distractiv. Lilinul a râs, şi ochii aceia întunecaţi au alunecat în direcţia ei. Sam n-a mai dat pe acasă de ceva timp, dar pot să te asigur că m-am bucurat de… perioada pe care am petrecut-o împreună la fel de mult pe cât sunt sigur că s-ar fi bucurat şi el. Mă rog, dacă asta te consolează în vreun fel.

Ea şi-a acoperit brusc gura cu mâinile, înăbuşindu-şi vorbele, în vreme ce lacrimile îi şiroiau pe chipul palid.

— Oh, Dumnezeule!

— Nu tocmai, a murmurat creatura, cu o voce catifelată.

M-am apropiat de Stacey, abătându-i astfel Lilinului atenţia de la ea. Când mă gândeam prin ce trecea sărmana, mi se făcea rău, eram absolut scârbită.

— De ce? am întrebat. Ai stat în preajma noastră cu săptămânile. De ce nu ne-ai atacat pe niciunul?

Lilinul a oftat din greu.

— Mă preocupă şi altceva în afară de violenţă, moarte şi vărsare de sânge. Am descoperit destul de repede că sunt multe lucruri amuzante de făcut pe pământ, lucruri pe care le-am savurat până la capăt. Şi i-a făcut cu ochiul lui Stacey, moment în care am simţit că turbez.

Pielea a început să mă mănânce, ca şi cum o mie de furnici de foc mi-ar fi mărşăluit pe tot corpul.

— Să nu te uiţi la ea! Să nu vorbeşti cu ea, să nu respiri măcar în direcţia ei şi nici prin gând să nu-ţi treacă s-o mai atingi vreodată.

— O, am făcut mai mult de atât! a răspuns Lilinul. Mult mai mult. Tot ce şi-ar fi dorit Sam al vostru să aibă tupeul să facă. Dar să ştii că, pentru moment, pe el nu-l preocupă chestiile astea. Vezi tu, l-am înfulecat. I-am înghiţit sufletul cu totul. N-a mai rămas nicio bucăţică din fiinţa lui pe tărâmul ăsta. El nu-i duh, la fel ca alţii care mi-au ieşit în cale. În ceea ce-l priveşte, n-am mai stat să mă joc cu mâncarea şi să iau tot câte-o bucăţică din el. Nu, el s-a dus. El e-n…

Atunci, mai multe lucruri s-au întâmplat simultan.

Stacey s-a repezit spre Lilin, ridicând mâna ca şi cum ar fi fost pe cale să-i şteargă zâmbetul ăla batjocoritor de pe faţă. Lilinul s-a întors către ea şi, cu toate că, dintr-un motiv sau altul, nu-i luase încă sufletul, ştiam că nu exista nicio garanţie. Era imprevizibil. Se dăduse în vileag şi simţeam că terminase cu joaca. Stătea la o lungime de un braţ distanţă de Stacey şi… ei bine, mi-am cam pierdut minţile. Furia m-a făcut să iau foc în interior.

Transformarea a pus stăpânire pe mine fără ca măcar să fi încercat s-o provoc. Ca şi cum aş fi dezbrăcat un pulover, am renunţat la înfăţişarea umană pe care o purtasem atâta vreme şi de care, într-un fel, mă agăţasem cu disperare. Niciodată nu-mi mai fusese atât de uşor. Oasele nu s-au rupt, ca să se unească la loc. Pielea nu s-a întins, ci am simţit-o întărindu-se, devenind rezistentă la majoritatea cuţitelor şi gloanţelor. Cerul gurii mă furnica pe măsură ce îmi dădeau colţii, dinţi concepuţi să străpungă până şi pielea unui Gardian, darămite pe a unui Lilin. Chiar sub ceafă, de-o parte şi de alta a şirei spinării, aripile

mi-au ţâşnit la suprafaţă şi s-au întins.

Cineva din încăpere a tras cu putere aer în piept, dar nu l-am luat în seamă.

Mişcându-mă cu viteza unei cobre care atacă, am apucat-o pe Stacey de braţ şi am împins-o în spatele meu. M-am aşezat între ea şi Lilin.

— Am zis să n-o atingi. Să nu te uiţi la ea. Nici măcar să nu respiri în direcţia ei. Altfel, îţi smulg capul de pe umeri şi ţi-l zbor direct pe fereastră.

Lilinul a tresărit şi a făcut repede un pas în spate. Ochii lui negri ca smoala s-au deschis larg. Uimirea i s-a întipărit pe chip, iar dinţii i s-au dezvelit într-un rânjet.

— Ăsta nu-i joc cinstit.

Ce naiba? Citeam pe figura lui că-i era frică?

— Arăt ca şi cum mi-ar păsa?

— Oh, o să-ţi pese! Lilinul s-a retras pe unde venise, îndreptându-se către uşă. Tare o să-ţi mai pese! Apoi a dispărut. S-a răsucit pe călcâie şi a ieşit din casă cu o iuţeală care m-a lăsat ţintuită locului, zgâindu-mă prosteşte la uşa goală. Nu pricepeam. Lilinul nici nu clipise în faţa lui Zayne sau a lui Roth, dar imediat ce eu îmi schimbasem înfăţişarea, îşi băgase coada între picioare şi o tulise?

Ăăă…

— Ei bine, ăsta a fost… un fâs. M-am întors încet, strângându-mi aripile la spate. Primul pe care l-am văzut a fost Zayne.

Îşi recăpătase aspectul uman. El întotdeauna, chiar şi atunci când părea epuizat, arăta ca şi cum ar fi coborât din paginile revistelor mondene. Frumuseţea lui întrecea standardul american şi intra direct pe tărâmul leşinurilor, locuit

de toate fetele din lume. Arăta aşa cum îmi imaginam că trebuie să arate îngerii. Avea ochi de un albastru aprins şi trăsături aproape divine, dar se holba la mine cu gura întredeschisă. Faţa lui absolut superbă era palidă, ceea ce făcea ca neiertătoarele umbre de sub ochi să-i iasă puternic în evidenţă. Mă fixa de parcă nu m-ar mai fi văzut până atunci, lucru bizar, căci crescuse împreună cu mine. Mă simţeam ca un fel de specimen ciudat.

O dâră de nelinişte mi s-a prelins pe şira spinării când m-am uitat spre canapea. La un moment dat, Zayne se apropiase de locul în care aterizase Stacey. Mă aşteptam s-o găsesc legănându-se chircită, însă şi ea mă privea lung, cu palmele lipite de obraji. În oricare alt moment aş fi râs de mutra aia. Nu şi acum.

Inima mi-a luat-o la goană şi m-am răsucit brusc spre fundul camerei, unde stătea Roth. Privirea mea i-a întâlnit ochii de culoarea chihlimbarului. Erau larg deschişi, cu pupilele întinse pe verticală. Chiar şi aşa, reprezenta o apariţie de admirat.

Roth era… ei bine, niciuna dintre fiinţele care umblau pe faţa pământului n-arăta ca el. Asta probabil avea de-a face cu faptul că nu exista nimic omenesc în el, dar era uluitor. Mereu fusese, până şi pe vremea când îşi aranja părul sub formă de ţepi. Eu preferam frizura mai simplă pe care o etala în acea clipă, cu părul căzut peste frunte, atingându-i în treacăt vârfurile urechilor şi arcurile sprâncenelor la fel de negre. Colţurilor exterioare ale ochilor aurii i se alungeau uşor. Avea nişte pometţi şi un maxilar cu care ai fi putut să tai sticla, un chip pentru care orice artist şi-ar fi dat viaţa ca să-l schiţeze… sau să-l atingă. Şi buzele acelea pline, expresive erau acum

întredeschise.

Pielea lui arămie nu pălise, şi nu mă privea cu gura căscată, ca şi cum locul meu ar fi fost sub microscop, ci mă studia uimit, la fel cum făcuse Zayne.

Neliniştea mi s-a transformat în bulgări de groază, care mi s-au aşezat grei în stomac.

— Ce-i? am şoptit, uitându-mă prin încăpere. De ce vă zgâiţi toţi la mine de parcă… de parcă aş fi păţit ceva?

Sigur nu din cauză că-l ameninţasem pe Lilin că-i smulg capul. Da, bine, în majoritatea timpului eram ceva mai puţin violentă, dar în ultimele aproximativ şapte zile crezusem că eu sunt Lilinul, fusesem sărutată de Zayne şi aproape că-i luasem sufletul, drept urmare fusesem legată în lanţuri şi ţinută prizonieră tocmai de clanul care mă crescuse, acelaşi clan aproape că mă omorâse (respiraţie adâncă), apoi fusesem vindecată datorită lui Roth şi unei fierturi misterioase oferite de către un sabat de vrăjitori care o venerau pe Lilith, iar acum tocmai descoperisem că cel mai bun prieten al meu murise, că sufletul lui se afla în iad şi un Lilin îi luase locul. În asemenea condiţii, ai zice că o fată ca mine poate să fie privită cu mai multă îngăduinţă.

Roth şi-a dres vocea.

— Piticot, uit… uită-te la mâna ta!

Să mă uit la mâna mea? De ce naiba mi-ar cere să fac aşa ceva în toiul întregii ţăcăneli?

— Uită-te! mi-a spus el încet şi cu prea multă blândeţe.

Groaza mi-a explodat în stomac ca un cartuş cu alice mari, şi privirea mi-a căzut asupra mâinii stângi. Mă aşteptam să văd ciudatul aspect marmorat, în tonuri de negru şi gri, un amestec între demonul şi Gardianul ce existau înăuntrul meu şi o

combinaţie cu care aproape că mă obişnuisem. Unghiile mi se alungiseră şi mi se ascuţiseră, îmi dădeam seama că se întăriseră îndeajuns încât să străpungă oţelul, la fel de tari ca pielea mea, însă pielea… îmi era încă rozalie. Cu adevărat rozalie!

— Ce drac…? Privirea mi s-a îndreptat către cealaltă mână. Era la fel. Doar roz. Aripile mi-au tresărit, amintindu-mi că mă transformasem.

Zayne a înghiţit în sec.

— Aripi… aripile tale…

— Ce-i cu aripile mele? mai că am zbierat, ducându-mi braţele la spate. S-au rupt? N-au ieşit… Am atins cu vârful degetelor ceva moale ca mătasea. Mi-am tras fulgerător mâna înapoi. Ce…

Ochii umezi ai lui Stacey să făcuseră de două ori mai mari.

— Ăăă, Layla, e o oglindă deasupra căminului. Cred c-ar trebui să te uiţi în ea.

M-am uitat preţ de o clipă în ochii lui Roth, după care m-am răsucit şi aproape că am luat-o la fugă spre căminul pe care eram sigură că mama lui Stacey nu-l folosise niciodată. Mi-am încleştat degetele pe poliţa albă şi mi-am studiat imaginea reflectată în oglindă.

Arătam normal, ca înainte de a mă fi transformat… ca şi cum aş fi fost în drum spre şcoală sau ceva. Ochii mei aveau cea mai palidă nuanţă de gri, un albastru spălăcit. Părul îmi era atât de blond, încât părea aproape alb, o claie de bucle care o luau în toate direcţiile, ca de obicei. Semănam cu o păpuşă de porţelan decolorată, nimic nou, cu excepţia celor doi colţi care-mi răsăreau din gură. Nu m-aş fi mândrit cu ei la şcoală, însă altceva mi-a atras şi reţinut atenţia.

Aripile.

Erau mari, nu la fel de masive ca ale lui Zayne sau Roth, având, în mod normal, o textură asemănătoare cu a pielii, însă acum erau negre… negre şi acoperite cu pene. Acoperite *cu pene* în toată legea! Chestiile alea moi şi mătăsoase pe care le simţisem? Erau mici pene!

Pene!

— O, Doamne! am şoptit către reflexia mea. Am pene.

— Alea cu siguranţă sunt nişte aripi îmbrăcate în pene, a comentat Roth.

M-am întors valvârtej, răsturnând o lampă cu aripa mea dreaptă, cea plină de *pene*.

— Am pene pe aripi!

Roth şi-a lăsat capul într-o parte.

— Da, ai.

El nu-mi era de absolut niciun ajutor, aşa că m-am uitat la Zayne.

— De ce am pene pe aripi?

Acesta a clătinat încet din cap.

— Nu ştiu, Layla. N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

— Mincinosule! a şuierat Roth, azvârlindu-i o căutătură întunecată. Ai mai văzut. Şi eu la fel.

— Eu n-am mai văzut, a bâiguit Stacey, care deja îşi strânsese picioarele la piept, părând că era gata-gata să înceapă să se legene. Până de curând, prietena mea nu ştiuse ce era Roth cu adevărat. Nici măcar despre mine nu ştiuse. Ceea ce se petrecea era, probabil, prea mult pentru ea.

— OK. Cum şi de ce ai mai văzut aşa ceva până acum? am întrebat, trăgând prea repede aer în piept. Acum o să trebuiască să-mi rad aripile?

— Piticot… Buzele lui Roth tresăriră.

Am ridicat o mână şi am întins un deget spre el.

— Să nu îndrăzneşti să râzi, ticălosule! Nu-i amuzant. Aripile mele sunt nişte ciudăţenii ale naturii!

El şi-a săltat braţele.

— N-o să râd, dar cred c-ar trebui să laşi lamele de ras în pace. În plus, o mulţime de fiinţe au pene pe aripi.

— Cum ar fi? m-am interesat. Oare încă mai existau creaturi supranaturale pe care nu le cunoşteam?

— Cum ar fi… cum ar fi şoimii, mi-a răspuns.

M-am încruntat.

— Şoimii? *Şoimii*?

— Şi vulturii.

— Eu nu sunt o pasăre, Roth! Răbdarea se scurgea din mine. De ce am pene pe aripi? am ţipat, de data asta către Zayne. Tu ai mai văzut aşa ceva? Unde? Să-mi zică cineva…

Podeaua a început să tremure sub mine, tăindu-mi vorba. Zguduielile s-au înteţit, urcând pe ziduri, zgâlţâind oglinda şi făcând să răpăie fotografiile înrămate. Din tavan ieşeau nori de tencuială. Casa întreagă se clătina, iar huruitul puternic devenea asurzitor.

Stacey a sărit de pe canapea şi l-a apucat pe Zayne de braţ.

— Ce se întâmplă?

Uitând de aripi, am făcut schimb de priviri cu Gardianul. Era ceva în toate astea care mi se părea mult prea familiar. Mai simţisem asemenea lucruri, când…

O lumină aurie, care-ţi lua ochii, a pătruns înăuntru prin ferestre, prin micile crăpături din perete şi printre scândurile de lemn ale podelei. Caldă şi strălucitoare, a lunecat de-a lungul plafonului şi s-a prelins în jos. M-am repezit într-o parte,

evitând în ultima secundă să fiu lovită de picăturile incandescente. Îmi aminteam clar ce se petrecuse ultima oară când fusesem suficient de proastă încât să ating lumina.

Neamul meu nu putea niciodată să intre în contact cu ea. Nici al lui Roth.

— Rahat! a murmurat el.

Mi-a stat inima în loc când huruitul s-a întrerupt şi frumoasa sclipire a dispărut. Cât ai bate din palme, Roth a fost lângă mine şi m-a cuprins pe după umeri cu braţul. Stacey a adulmecat aerul.

— De unde vine mirosul ăsta sufocant de balsam?

Avea dreptate, o nouă mireasmă se împrăştiase în aer. Mie mi se părea dulce, cu o aromă de mosc. Raiul… raiul miroase a ce vrei tu, a ceea ce-ţi doreşti mai mult pe lume, şi fiecare simte diferit mirosul.

Zayne a împins-o pe Stacey în spatele lui şi am bănuit că Roth era pe cale de a ne târî afară fundurile nonangelice, însă un puseu de forţă s-a transmis prin toată încăperea. Dulcea aromă care mă umplea de dor a fost înlocuită de mirosul trifoiului şi al fumului de tămâie. Un val de căldură mi-a coborât pe spinare, moment în care am ştiut că era prea târziu ca să mai scăpăm.

Oh, nu!

Stacey a scos un icnet de uimire.

— O, Doamne…! Ochii i s-au rostogolit în cap şi genunchii i-au cedat. S-a strâns ca un acordeon. Zayne a prins-o înainte să se izbească de podea, însă eu nu prea aveam timp să-mi fac griji în privinţa ei.

Nu mai eram singuri.

N-aş fi vrut să mă întorc, dar nu m-am putut abţine.

Trebuia s-o fac, căci voiam *să-i văd*. Trebuia să-i zăresc înainte ca ei să mă şteargă de pe faţa pământului. Roth probabil că simţea la fel, fiindcă şi el s-a răsucit. O licărire blândă s-a reflectat în obrajii lui. A mijit ochii, iar eu m-am uitat spre uşă.

Doi dintre ei stăteau în prag ca nişte santinele, măsurând aproape doi metri înălţime sau poate chiar mai mult. Erau atât de frumoşi, încât aproape că nu puteai să-i priveşti. Pielea şi părul de culoarea grâului le străluceau, atrăgând şi absorbind lumina din jurul lor. Nu erau nici negri, nici albi, nici vreo altă nuanţă intermediară, ci, cumva, aveau toate culorile împreunate şi purtau un soi de pantaloni din pânză. Ochii lor erau pur şi simplu albi, fără irisuri sau pupile. Doar suprafeţe lipsite de culoare, care m-au făcut să mă întreb cum de reuşeau să vadă. Piepturile şi picioarele lor erau goale. Aveau umerii la fel de laţi ca orice Gardian, iar aripile lor splendide, de un alb scânteietor, se întindeau cale de cel puţin doi metri şi jumătate de-o parte şi de alta a trupului.

Şi ei aveau aripile îmbrăcate în pene.

Totuşi, spre deosebire de ale mele, penele lor conţineau sute de ochi, cu pupile adevărate. Ochi ce nu clipeau, ci se roteau fără încetare, parcă observând totul în acelaşi timp.

Fiecare din cele două fiinţe ducea o sabie de aur, o nenorocită de sabie în toată regula, ce părea la fel de lungă cât un picior de-al meu. Întreaga combinaţie era poate ce mai trăsnită chestie pe care o văzusem vreodată, şi mie chiar îmi fusese dat să văd o grămadă de trăsnăi în cei şaptesprezece ani de viaţă ai mei.

Iată-i aici pe cei care dădeau acest mic spectacol numit viaţă, cei care-i creaseră pe Gardieni şi care, pentru demoni, reprezentau echivalentul lui baubau. Niciodată, de când lumea

şi pământul, nu se aflaseră în prezenţa unei creaturi cu vreo urmă de sânge demonic în ea fără să-i curme pe loc viaţa.

Am simţit cum aripile (aripile mele acoperite cu *pene*) mi se strâng şi mi se lipesc de spate. În momentul acela, nici măcar nu ştiam de ce mai încercam să le ascund, însă resimţeam o oarecare jenă. Totuşi, nu voiam să-mi reiau înfăţişarea omenească, nu în prezenţa acelor fiinţe.

Mi-era imposibil să nu mă mai holbez la ei. În sufletul meu, veneraţia se războia cu teama. Ei… ei erau *îngeri*, şi aripile lor îmbrăcate în pene practic străluceau, atât de tare luminau. Niciodată nu mi se îngăduise să mă apropii de ei, nici măcar atunci când veneau în tabăra Gardienilor pentru a se întâlni cu Abbot, liderul clanului. Mereu fusesem silită să părăsesc incinta şi nu crezusem că o să-i privesc vreodată.

O iresponsabilă pornire de a mă duce la ei m-a izbit cu putere în piept şi a fost nevoie să-mi adun toate forţele ca s-o ignor. Am inspirat adânc, umplându-mi nările de mirosul lor *minunat*.

Deodată, Roth a tresărit, şi inima mi s-a oprit undeva în gât. Frica mi-a acaparat trupul. Oare îi făcuseră ceva? Apoi am văzut. O umbră plutea dinspre el şi se revărsa în aerul din faţa noastră. Nici pe asta n-o vedeam pentru întâia oară. Se întâmpla ori de câte ori spiritele tatuate se desprindeau de pe pielea lui.

Ştiam că nu era vorba despre Bambi ori despre pisoi, căci umbra venea de undeva din vecinătatea… ei bine, cam din locul în care se afla cureaua blugilor lui. Acolo nu exista decât un tatuaj, singurul pe care nu-l mai văzusem nicicând.

Era spiritul cu chip de dragon, cel despre care Roth mă prevenise că nu se dezlipea de pe pielea lui decât atunci când

îşi ieşea rău din pepeni ori când exploda mămăliga.

Membrii grupului Alfa erau de faţă, iar Bocănilă ieşise în sfârşit la joacă.

Capitolul 2

Pregătindu-mă sufleteşte pentru apariţia unui impresionant şi foarte distrugător dragon, m-am încordat şi mi-am ţinut răsuflarea. Cu toţii urma să avem parte de o moarte oribilă, în flăcări.

Umbra era uriaşă în vreme ce se transforma într-o mie de punctuleţe negre, care se roteau laolaltă prin aer, ca un miniciclon, prinzând contur şi formă. Secundele se scurgeau pe măsură ce solzi irizaţi, albaştri şi aurii, răsăreau pe burta şi pe spatele dragonului. Au apărut aripile, de un roşu intens, dar şi botul trufaş şi picioarele din spate, terminate cu gheare. Ochii galbeni şi strălucitori semănau cu ai lui Roth.

Era o creatură superbă.

Dar… dragonul avea dimensiunile unei pisici. Ale unei pisici foarte mici.

Nu arăta întocmai cum mă aşteptasem. Aripile i se mişcau fără zgomot, în timp ce plutea la stânga lui Roth, vânturându-şi coada. Era aşa de mic şi de… drăguţ. Am clipit lent.

— Tu… tu ai un… dragon de buzunar?

Zayne a pufnit de undeva din spatele meu. Roth a scos un oftat greu. Deşi vieţile noastre erau în pericol şi probabil că urma să murim cu toţii, Roth şi Zayne categoric nu puteau face pace unul cu altul.

Dragonul şi-a răsucit capul în direcţia mea, a deschis gura şi a scos un mic cârâit. Mai degrabă un mieunat. Din el s-a

format un norişor de fum negru. Fără vreo flacără. Doar firişoare întunecate, ce miroseau vag a sulf. Am ridicat brusc din sprâncene.

— Fă spiritul să piară din ochii noştri! a poruncit un Alfa, moment în care m-am chircit toată.

Cel care vorbise stătea în dreapta uşii, iar glasul lui era incredibil de profund, răsunând atât în cameră, cât şi înăuntrul meu. O parte din mine se aştepta să-mi spargă timpanele.

Mă mira faptul că membrii grupului Alfa nu încercaseră să-l elimine numaidecât pe Bocănilă, dar, pe de altă parte, nu era ca şi cum dragonul de buzunar ar fi reprezentat vreo ameninţare pentru ei.

Atitudinea lui Roth părea nonşalantă, însă eu îmi dădeam seama că era extrem de încordat, gata să treacă la acţiune.

— Mda, asta n-o să se întâmple.

Buzele îngerului au luat forma unui rânjet batjocoritor.

— Cum îndrăzneşti să mi te adresezi? Aş putea să pun capăt existenţei tale până să apuci să iei următoarea gură de aer.

— Ai putea, a replicat calm Roth. Dar n-ai s-o faci.

Am căscat larg ochii. Să sari cu gura la membrii grupului Alfa nu era ceva ce consideram a fi o mişcare deşteaptă.

— Roth, a şoptit Zayne. Părea să se fi apropiat, însă nu voiam să-mi dezlipesc privirea de la îngeri, ca să mă asigur că aşa era. Poate c-ar fi bine să te mai potoleşti puţin.

Prinţul Moştenitor a surâs cu îngâmfare.

— Neah! Vrei să ştii de ce? Grupul Alfa ar putea să mă termine, dar n-o s-o facă.

În faţa noastră, îngerul care vorbise a înţepenit, însă nu l-a întrerupt.

— Vezi tu, eu sunt Prinţul Moştenitor favorit, a continuat Roth, în vreme ce surâsul i se lăţea. Dacă m-ar scoate din joc, fără ca eu să fi făcut nimic care să justifice asta, ar fi nevoiţi să se lupte cu Şeful. Şi nu vor aşa ceva.

Am simţit un fior de surprindere. Nu puteau să-l termine pe Roth pentru că era cine era? Mereu crezusem că ei puteau să acţioneze pur şi simplu după bunul-plac. Acel Alfa care până atunci tăcuse a spus:

— Regulile există cu un motiv. Asta nu înseamnă că trebuie să ne placă, aşa că îţi sugerez să nu-ţi forţezi norocul, *Prinţe*.

În clipa aceea, Roth a făcut ceva inimaginabil. Şi-a săltat o mână şi a ridicat degetul din mijloc.

— Consideri asta o forţare, Bob?

Rahat pe-un biscuit, tocmai i-a arătat degetul mijlociu unui Alfa! Şi i-a zis „Bob"! Cine face aşa ceva? Pe bune? Falca mi-a căzut până la podea, în timp ce micul Bocănilă a tuşit, scoţând un alt norişor de fum.

— Pe mine nu mă orbeşte gloria voastră, a zis Roth. Nu faceţi decât să şedeţi pe-un piedestal şi să judecaţi orice fiinţă vie de pe lumea asta. Nu totul e în alb şi negru. O ştiţi şi voi, şi totuşi nu recunoaşteţi nicio zonă gri.

Scântei electrice ieşeau trosnind din ochii complet albi ai îngerului.

— Într-o bună zi, Prinţe, o să-ţi întâlneşti propria soartă.

— Şi o să fac să fie un moment spectaculos, a dat el replica zeflemitor. Ba chiar, care o s-arate al naibii de bine!

Am închis pentru o secundă ochii. „Of, Dumnezeule..."

Îngerul din dreapta şi-a schimbat poziţia, strângând în mâna lui mare mânerul sabiei, pe care presimţeam că ar fi vrut

s-o înfigă drept în trupul lui Roth. Mi-am dat seama că venise vremea să-mi dezlipesc limba de pe cerul gurii.

— Sunteţi aici din cauza Lilinului, nu-i aşa? O să-l oprim. Habar n-aveam cum urma să procedăm şi probabil că nu s-ar fi cuvenit să le fac o asemenea promisiune unor creaturi care mă puteau şterge de pe faţa pământului cât ai zice peşte, dar nu vedeam altă variantă. Nu doar pentru că era nevoie să le abat atenţia de la Roth, ci şi pentru că Lilinul trebuia oprit. Orice fiinţă cu suflet se afla în pericol. Promit!

— Gardienii se vor ocupa de Lilin. Pentru asta au fost creaţi, e sarcina lor să protejeze omenirea. Dacă n-o fac, vor plăti preţul suprem laolaltă cu demonii, a răspuns acel Alfa care vorbise primul. Dar noi suntem aici ca să ne ocupăm de tine.

Inima mi s-a oprit iar.

— De mine?

Îngerul pe care Roth îl poreclise Bob a mijit ochii.

— Tu reprezinţi un sacrilegiu de cel mai înalt grad. Înainte, erai o spurcăciune împotriva căreia ar fi trebuit luate măsuri, dar acum eşti o blestemăţie pe care n-o mai putem tolera.

Roth şi-a înclinat capul într-o parte, iar Zayne s-a aruncat în faţă.

— Nu! a zis Zayne, strângându-şi aripile la spate. Ea n-a făcut niciodată nimic care să…

— Oh, zău? a replicat sec celălalt Alfa, şi aripile i s-au arcuit puternic. Ochii fixaţi în pene s-au rotit, cuprinzând toată încăperea, apoi s-au concentrat ca unul (şi erau cu sutele) asupra mea. Noi vedem tot, Gardianule. Trebuie să se facă dreptate.

Bob şi-a înălţat sabia şi, până să apuc eu să fac ceva, braţul lui Roth a zburat înainte. M-a apucat chiar de deasupra

pieptului şi m-a împins către Zayne. Am ricoşat în pieptul lui tare şi m-aş fi răsturnat dacă Zayne nu m-ar fi ajutat să-mi păstrez echilibrul, cuprinzându-mi talia cu mâna.

Bocănilă, care încă se învârtea pe lângă umărul lui Roth, a scos un alt scâncet, ce s-a transformat într-un răget care a zguduit casa şi mai tare decât la apariţia celor din grupul Alfa. Demonul şi-a lăsat bărbia în jos şi a rânjit.

— Cum am mai spus, mărimea contează.

Bocănilă a început să crească într-un ritm pe care nici măcar nu-l puteam urmări, scoţând la iveală picioare de mărimea unor trunchiuri de copac şi gheare lungi cât nişte cârlige. Strălucitorii solzi albaştri şi aurii ai dragonului păreau imuni la gloanţe, iar labele din spate se întinseseră până la podea, făcând să trosnească scândurile din lemn. O aripă purpurie a lovit tavanul, trecând drept prin placa de ghips-carton. Tencuiala a căzut sub formă de nori groşi, în vreme ce aripa cealaltă a răsturnat fotoliul.

Îngerul a strigat ceva, însă vorbele i s-au pierdut în mârâitul gros şi vâjâitor al dragonului. Acesta a prins să înainteze, clătinându-se şi legănându-şi pe duşumea uriaşa coadă ţepoasă. Piese de mobilier au zburat în perete, distrugând un portret. O fereastră s-a spart şi aerul rece de afară s-a revărsat în cameră. Bocănilă s-a oprit în dreptul nostru, cu faţa către membrii grupului Alfa, şi s-a tras înapoi, scoţând scântei pe nări. Focul a înnegrit ceea ce mai rămăsese din tavan, în timp ce Bob a strigat din nou:

— Dacă faci un singur pas către ea, o să-mi pun pe frigare nişte Alfa. Vocea lui Roth era joasă şi ucigător de calmă. În stil extracrocant.

Unul dintre îngeri s-a retras, însă Bob arăta ca şi cum ar fi

fost pe cale să-i sară muştarul.

— Cum îndrăzneşti să ne ameninţi?

— Îndrăznesc să fac mai mult decât atât. Pielea lui Roth părea să se subţieze, iar faţa lui căpăta tot felul de unghiuri ascuţite. Nu admit să-i fie vătămat niciun fir de păr din cap. Dacă o vreţi pe ea, va trebui să treceţi de mine.

Auzindu-i vorbele, Bob a zâmbit larg, moment în care stomacul mi s-a făcut ghem. Roth era hotărât să se lase ucis din cauza mea. Se sacrificase în flăcările din adâncuri, revenise de acolo, după care îşi înfruntase Şeful şi-mi salvase viaţa. În niciun caz nu-i puteam permite să se aşeze din nou între mine şi pericol.

— Opriţi-vă! M-am eliberat din strânsoarea lui Zayne, însă Bocănilă şi-a schimbat poziţia. Coada i s-a balansat înapoi, oprindu-se la nici doi centimetri de şoldurile mele. Nu puteam trece mai departe. Privirea îngrozită îmi alerga de la Roth la membrii grupului Alfa. Orice problemă aţi avea, e legată de mine. Nu de ei. Aşa că putem să…

Chiar în timp ce vorbeam, îngerul Bob s-a îndreptat către Roth, ridicându-şi sabia înflăcărată, lucru care nu i-a plăcut lui Bocănilă. Trăgându-se în spate, dragonul şi-a întins gâtul lung şi a căscat botul, dezvăluindu-şi colţii mari cât pumnul. Mirosul de sulf s-a înteţit, după care un val de foc a ţâşnit din gura dragonului. Un zbieret de durere s-a oprit brusc, iar în locul în care stătuse Bob n-a mai rămas decât un morman de cenuşă carbonizată.

Toţi am rămas neclintiţi. Nimeni nu scotea un cuvânt, ba parcă nici nu mai respiram. Apoi s-a auzit:

— Mai bine să fie în stil *extra*-extracrocant, a spus Roth, cercetând mizeria rămasă.

Simţind cum mi se înmoaie genunchii, am dat neputincioasă din braţe. Bocănilă s-a întors către celălalt Alfa. A urmat un şir de ronţăieli greţoase, după care dragonul s-a uitat peste umăr şi, când ochii lui aurii i-au întâlnit pe ai mei, a deschis gura. Arătându-şi dinţii pătaţi de un lichid albastru-scânteietor, a scos un sunet care semăna mult cu un chicotit gutural.

Bambi mâncase un Gardian.

Bocănilă mâncase un Alfa.

Spiritele astea chiar stăteau foarte prost cu bunele maniere.

Ba mai mult, nu ştiusem că un Alfa putea realmente să fie ucis, şi cu atât mai puţin mâncat.

— Aoleu! a ţipat Stacey, iar eu m-am întors într-o parte taman la timp ca s-o văd aproape ghemuindu-se în cele două perne care alcătuiau spătarul canapelei. Am un dragon în casă! Un dragon! Probabil că era încă prea ameţită după leşin pentru a-şi aminti că avusese şi îngeri în casă.

— Bocănilă! a strigat Roth. Înapoi la mine!

Dragonul a scos un nor gros de fum şi a făcut stânga-mprejur. Eu am sărit la o parte din calea cozii lui, la fel cum a făcut şi Zayne. Şemineul n-a fost la fel de norocos. Coada ucigaşă s-a izbit de el, desprinzând o mână de cărămizi. Acestea au căzut pe podea şi s-au făcut bucăţi. Bocănilă a început să-şi mute imensa greutate de pe un picior pe altul. Zayne s-a încruntat.

— Ştie să… tropăie?

Roth şi-a dat ochii peste cap.

— Nu iese prea des în lume.

— Din motive evidente, a bâiguit Stacey.

Bocănilă şi-a ridicat coada şi a trântit-o pe duşumea, crăpând ce mai rămăsese din ea şi alegându-se cu un oftat din partea lui Roth. Dragonul a clătinat din cap, apoi s-a scuturat înainte de a se micşora, revenind la drăgălaşa lui înfăţişare, bună de băgat în buzunar. În cele din urmă, Bocănilă s-a întors la Roth şi i s-a aşezat pe o parte a feţei, sub forma unei mici umbre care i-a coborât iute pe gât şi i s-a strecurat pe sub gulerul bluzei.

Uimirea mă amuţise complet şi abia dacă-mi dădeam seama că îmi recăpătasem chipul uman. Gândurile îmi alergau de la un necaz la altul. Sam devenit Lilin. Aripile mele acoperite cu pene. Venirea pe nepusă masă a membrilor grupului Alfa. Bocănilă...

— O să mă omoare mama, a şoptit Stacey, strângând la piept o pernuţă decorativă cafenie, după care a ridicat privirea. Cum o să-i explic treaba asta?

Roth şi-a ţuguiat buzele.

— Îi zici c-a explodat conducta de gaz?

Stacey a repetat nedesluşit cuvintele, în timp ce el continua să vorbească:

— Pot să incendiez locul, ca să fac povestea să pară un pic mai veridică. Dacă nu vrei, nu stric şi etajul.

— Ai multă experienţă, nu? l-a întrebat Zayne pe un ton sec.

— Ah, când apare Bocănilă e întotdeauna bine să foloseşti vechea scuză cu conducta de gaze. E la îndemână. Roth s-a întors către mine. Tu eşti OK?

Oare eram OK? Furia mi se împletea cu frica. Frica pentru el. L-am privit lung preţ de o clipă, după care m-am năpustit în direcţia lui.

— Ce-a fost în capul tău? Mi-am luat avânt şi l-am plesnit peste piept. Ai ameninţat un Alfa! L-am plesnit iar, de data asta mai tare, suficient cât să-l usture.

— Au! Demonul şi-a frecat pieptul, însă ochii îi scânteiau. I se părea amuzant!

Zayne s-a îndreptat spre locul în care rămăsese mormanul de cenuşă.

— A făcut mai mult decât să ameninţe. L-a lăsat pe Bocănilă să-i mănânce.

— Hei, tehnic vorbind, Bocănilă l-a prăjit pe unul şi l-a înfulecat pe celălalt! l-a corectat Roth, lovindu-şi cu palma abdomenul, acolo unde se afla în prezent dragonul.

— O, Doamne! Acum, mâna mea l-a pocnit peste braţ. O să ai foarte mari necazuri, Roth! Foarte mari necazuri.

El a săltat dintr-un umăr.

— M-am apărat.

— M-am apărat, l-am maimuţărit eu, săltându-mi capul înainte şi înapoi. Nu poţi să te apuci aşa, pur şi simplu, să omori membri ai grupului Alfa, Roth!

— I-ai omorât pe îngerii ăia? a întrebat Stacey, drept care am bănuit că îşi amintea de ei.

Demonul i-a adresat un rânjet nevinovat.

— Păi, *eu* nu, dar…

— Roth! am strigat, retrăgându-mă înainte de a începe să-l strâng, în puii mei, de gât. Asta nu-i o glumă. Tu…

Era al naibii de rapid când voia să fie. Acum stătea la câţiva metri distanţă de mine şi, în secunda următoare, se afla în faţa mea, ţinându-mi obrajii între palme. Şi-a lăsat capul în jos, astfel încât să mă privească drept în ochi.

— Există reguli, piticot.

— Dar…

— Reguli pe care până şi ăia din grupul Alfa trebuie să le respecte. N-au voie să mă atace fără să fie provocaţi *fizic*. Altfel îl scot din sărite pe Şeful şi apoi Şeful se răzbună în aşa fel încât ceea ce ar putea să facă un Lilin ar părea o joacă de copii. Eu nu sunt doar un demon oarecare. Sunt Prinţul Moştenitor. Ei m-au atacat, aşa că m-am apărat. Punct.

Însă Roth îi provocase. Poate nu fizic, dar nici spectator inocent nu fusese. Odată stins şocul, ne confruntam cu o altă situaţie dificilă. Dacă Roth înţelesese greşit regulile? Dacă alţi membri ai grupului Alfa erau, chiar în acele momente, pe cale să-şi răzbune fraţii?

— N-o să păţesc nimic. Uitându-se fix în ochii mei, demonul s-a apropiat, lipindu-şi picioarele încălţate în ghete de ale mele. N-o să păţesc nimic. Îţi promit!

— Nu poţi să faci o asemenea promisiune, i-am şoptit, studiindu-i cu atenţie privirea. Niciunul din noi nu poate.

Mâinile i-au alunecat în spate, iar degetele i s-au strâns în părul meu desfăcut.

— Eu pot.

Cele două cuvinte erau ca o provocare lansată întregului univers. Mi-am lăsat privirea în pământ, în vreme ce el îmi trăgea părul spre ceafă şi mi-l aşeza după urechi. Abia atunci, când şi-a retras încet braţele, mi-am amintit că nu eram singuri.

Am făcut brusc un pas în spate şi privirea mea a întâlnit-o pe a lui Zayne. Preţ de o secundă, mi-am îngăduit să-l văd cu adevărat. Nu fusesem la un pas de a-l ucide. Fusesem la un pas de a-i face un lucru mult, mult mai rău. Când un Gardian îşi pierdea sufletul, se transforma într-o creatură oribilă. Nu aveam niciun dubiu, fiindcă asistasem la ceea ce se întâmplase

cu un Gardian după ce i se luase sufletul. *Asta* fusesem cât pe ce să-i fac eu lui Zayne, iar el încă era acolo, păzindu-mi spatele.

Un gol mi s-a căscat în piept când am zărit subtila precauţie din ochii lui. Stomacul mi s-a răsucit în chip îngrozitor şi am deschis gura, însă habar n-aveam ce să zic. Deodată, inima şi mintea mea o zbughiseră în două direcţii complet diferite. Din fericire, n-am apucat să mai spun nimic.

— Cum te las de capul tău câteva ore, îi şi permiţi lui Bocănilă să frigă şi să mănânce un Alfa.

Am ţipat şi m-am întors, în vreme ce Stacey a scos un ţipăt. Cayman stătea în mijlocul livingului distrus. Apăruse de nicăieri. Puf! Poftim! Purta o pereche de pantaloni închişi la culoare, cu o cămaşă albă, elegantă, pe care părea să se fi plictisit s-o încheie, iar părul blond îi atârna liber împrejurul feţei colţuroase. Când venea vorba despre scara ierarhică a demonilor, Roth îmi explicase cândva că, în calitate de Conducător Infernal, Cayman făcea parte din plutonul de mijloc al liderilor. Era un demon bun la toate, iar eu aveam impresia că reprezenta mai mult decât un simplu… ăăă, coleg pentru Roth. Fie că acesta din urmă recunoştea sau nu, erau prieteni.

— Te-ai mişcat repede, a comentat Roth, încrucişându-şi braţele la piept.

Cayman a ridicat din umeri.

— E un semn al vremurilor, frate. Probabil că în nici o oră povestea o să ajungă pe pagina de Facebook a vreunui Alfa.

Membrii grupului Alfa aveau conturi pe Facebook?

Acum, Stacey îşi ţinea pernuţa decorativă în dreptul gurii, astfel că nu i se mai vedeau decât ochii uriaşi, de un căprui-închis. Când a vorbit, vocea îi era înăbuşită.

— Cine-i ăsta?

Am dat s-o lămuresc, însă Cayman a făcut o plecăciune în direcţia ei, întinzându-şi braţele într-un gest larg.

— Nimic mai mult decât cel mai chipeş, cel mai deştept şi, în mod evident, cel mai şarmant demon din câţi există. Dar ştiu că sună cam lung, aşa că poţi să-mi spui Cayman.

— Ăăă… Stacey şi-a rotit privirea prin cameră. OK.

Pielea lui Zayne se întunecase, ceea ce arăta clar că mai avea puţin şi urma să se transforme din nou, însă am sperat că o să-şi păstreze calmul. Cayman ne era prieten şi un scandal între cei doi era tot ce ne mai lipsea.

— Roth o să aibă necazuri?

— Piticot, eu…

Am ridicat o mână şi i-am tăiat vorba.

— Gura! Cayman, o să aibă necazuri?

Cayman a zâmbit larg.

— Cred că mai potrivit ar fi să întrebi: când n-are el necazuri?

Am strâns din pleoape, dar a trebuit să recunosc că are dreptate.

— OK. O să aibă mai multe necazuri ca de obicei?

— Ah… Ochii i s-au îndreptat către Roth, apoi zâmbetul i s-a lăţit într-un rânjet diavolesc. Se amuza din plin. Hai să spunem doar că Şeful nu e mulţumit de ce s-a întâmplat adineauri aici. De fapt, l-au scos din sărite multe lucruri, iar dacă Roth o să ajungă jos în perioada următoare, probabil că n-o să mai plece curând. De exemplu, vreo două decenii.

Am tras brusc aer în piept.

— Asta nu-i a bună. S-a zis cu susţinerea Şefului pentru Roth.

— Putea fi şi mai rău, a spus Roth, surâzând cu

înfumurare.

Cayman a dat din cap, în semn de încuviinţare.

— Dacă vreţi să ştiţi adevărul, eu cred că, în secret, Şeful *a fost* încântat de fapta lui Bocănilă, dar, ştiţi voi... A oftat, în timp ce eu ridicam din sprâncene. Politica strică toată distracţia.

Am început să simt o durere în tâmple.

— Ziua de azi a fost...

— Incredibilă? a completat Stacey. Lăsând perna să cadă, şi-a apăsat pometţii cu palmele. Era palidă şi trasă la faţă. Când s-a şters sub ochi, mâinile îi tremurau.

Am dat încet din cap şi m-am răsucit. Privirea mea a întâlnit-o mai întâi pe a lui Roth, după aceea pe a lui Zayne. Amândoi se uitau lung la mine. Aş fi vrut să mă pot preface că nu ştiam ce aşteptau, însă ar fi fost o minciună.

În plus, ar fi însemnat să fiu laşă.

O greutate mi s-a aşezat pe umeri, în timp ce-mi masam tâmplele cu degetele. Aveam atâtea de lămurit!

— Trebuie să ne ocupăm de treaba asta. Am arătat spre camera devastată. Mirosul de sulf stăruia în aer şi o parte din mine era recunoscătoare pentru faptul că aveam o chestiune imediată asupra căreia să mă concentrez. Nu vreau ca Stacey să aibă probleme.

— Vă foarte mulţumesc, a spus prietena mea şi, când mi-am aruncat privirea asupra ei, am văzut-o trecându-şi mâinile prin păr.

Roth a păşit în faţă.

— Ce-ar fi să vă duceţi voi la brutăria Cakes and Things[1], cât rezolv eu aici. Se poate? Întrebarea îi era adresată lui Zayne,

---

1 Prăjituri şi altele (n.red.)

care a dat din cap, în semn de încuviinţare.

— O să am eu grijă de ele, a răspuns pe un ton calm.

Roth a stat pe gânduri, după care a inspirat adânc.

— Dacă apar alţi Gardieni…

— O să le apăr pe amândouă de orice sau oricine le-ar putea ataca, l-a asigurat Zayne. A tras adânc aer în piept. Chiar dacă… chiar dacă e vorba de clanul meu.

— Iar eu pot să mă apăr şi singură, am intervenit, atrăgându-mi o privire amuzată din partea lui Roth. Ce? Crede-mă! Dacă cineva din… din vechiul meu clan vine spre mine, n-o să-l întâmpin cu braţele deschise. N-am luat în seamă valul de groază ce s-a ridicat la suprafaţă odată cu gândul de a da iar nas în nas cu ei. Mă rog, cu excepţia lui Nicolai şi a lui Dez. Am impresia că ei sunt oarecum…

— Piticot, a spus Roth.

Am oftat.

— Nu contează. Hai să mergem! M-am întors spre Stacey şi m-am dus la ea, ca să-i desprind cu blândeţe dintre degetele încleştate pernuţa pe care o luase din nou. Te deranjează dacă ieşim puţin?

Ea a clipit o dată, apoi de două ori.

— Ce altă variantă am? Să stau aici, până termină Roth de dat foc casei? Nu, mersi!

Mă bucuram să văd că, după ziua pe care o avuseserăm, Stacey încă putea să facă pe isteaţa. Roth s-a apropiat cu paşi mari de Cayman, punându-şi o mână pe celălalt umăr al demonului.

— Vreau să nu le scapi din ochi, ai înţeles?

Lista lucrurilor pe care Cayman nu trebuia să le scape din ochi era astronomică.

— Îţi dau cuvântul meu. Cayman a dispărut. Puf! S-a dus.

Am scuturat din cap şi mi-am îndreptat iar atenţia asupra lui Stacey. Ochii i se umpluseră de lacrimi şi mă privea printre genele ude.

— Sam e… E mort, nu-i aşa?

Am lăsat pernuţa pe canapea, lângă ea, şi am îngenuncheat. Emoţiile mi se strânseseră într-un nod fierbinte în fundul gâtului.

— Da. Este.

Stacey şi-a strâns pleoapele, în timp ce un fior îi străbătea tot trupul.

— Mi-aduc aminte că voi aţi vorbit despre… despre Lilin şi ce le face oamenilor. Dacă Sam e mort, atunci sufletul lui…

Sufletul lui se afla în iad. Ştiam asta. Şi Stacey, de asemenea. Toţi din încăpere ştiau; nimic nu putea fi mai cumplit decât să rămâi captiv în iad. El nu merita toate ororile care li se întâmplau sufletelor de acolo.

Am cuprins-o în braţe pe Stacey şi am strâns-o cu putere.

— Îţi promit că o să scoatem sufletul lui Sam din iad. Îţi promit!

Capitolul 3

— N-ar fi trebuit să faci promisiunea aia, mi-a spus Zayne încet, după ce Stacey s-a dus la toaleta fetelor din brutăria aflată la câteva străzi distanţă de casa ei.

Încercasem să merg cu ea, dar declarase cu toată hotărârea că avea nevoie să rămână singură câteva clipe. Stăteam aşezată în separeul cel mai apropiat de fereastră şi mă uitam la oamenii care treceau în grabă pe stradă, purtându-şi

aurele într-o revărsare ameţitoare de culori. Era tare ciudat să le văd din nou. Câtă vreme Bambi stătuse pe corpul meu, mă obişnuisem, în parte, să nu mai disting nimburile şi uitasem cât de mult puteau să-mi distragă atenţia.

— De ce nu?

Zayne s-a aşezat lin în faţa mea. Îngrijorarea îi încorda trăsăturile.

— Cum o să scoţi sufletul lui Sam din iad, Layla? O fi Roth Prinţul Moştenitor, dar am serioase îndoieli că ar putea să ceară aşa ceva, chiar dacă ar fi în relaţii bune cu ăia de acolo. Iadul n-o să-i predea pur şi simplu sufletul lui Sam.

— N-am ajuns aşa departe cu planul meu. De fapt, speram că Roth va reuşi să ne ajute. La urma urmei, faptul că era Prinţul Moştenitor însemna că-şi permitea să-l lase pe Bocănilă să pârlească şi să mănânce membri ai grupului Alfa. Dar trebuie să facem lucrul ăsta. Zayne, e cel mai bun prieten al meu! Vocea mi s-a frânt şi am simţit cum începe să-mi scape puţinul control pe care-l aveam asupra propriilor emoţii. Şi chiar dacă n-ar fi, tot n-aş putea să-l las acolo. Nu merită asemenea soartă. Doamne, Zayne, Sam nu merită una ca asta!

— Ştiu. Zayne şi-a lăsat bărbia în piept, fără să-şi desprindă nici măcar o clipă privirea de a mea. Nu-ţi propuneam să uităm de el.

— E musai să facem ceva, am repetat şi am inspirat adânc, lăsându-mă pe spătarul scaunului, cu mâinile sprijinite de blatul neted al mesei. Mi-am aruncat ochii peste umăr, către locul în care dispăruse Stacey. Ea ceruse un răgaz, însă îmi era foarte greu să i-l acord. Ţinând cont de toate cele întâmplate, mă miram că puteam să stăm acolo şi să discutăm normal. Şi pe urmă trebuie să ne dăm seama ce-i de făcut în privinţa Lilinului,

după care…

— Hei, ia-o mai încet! Zayne s-a întins peste masă şi şi-a pus mâna peste braţul meu. I-am cercetat chipul, în timp ce inima mi se răsucea amarnic în piept. Acum, ori de câte ori mă uitam la el, îi vedeam cearcănele de sub ochi şi aura lipsită de strălucire care-l înconjura. Nu puteam să *şterg* imaginile astea. Ştiu că tocmai s-au întâmplat o mulţime de trăsnăi, dar ai trecut prin multe. Trebuie să vorbim despre toate astea.

Eu chiar nu voiam să vorbim despre nimic din cele petrecute, fiindcă exista un mare risc să nu fac faţă. Zayne avea alte gânduri.

— Ştii cât de greu îmi vine să stau de cealaltă parte a mesei în separeul ăsta şi să nu întind braţele, ca să te trag la pieptul meu? Doar pentru a mă convinge că eşti cu adevărat în viaţă? m-a întrebat el, şi brutala sinceritate din cuvintele lui mi-a tăiat răsuflarea. Ce s-a întâmplat n-a fost din vina ta. Vreau să ştii asta. Clanul din care fac parte, clanul *nostru*, şi tatăl meu n-ar fi trebuit să facă ce-au făcut.

Mi-am coborât privirea spre mâna lui Zayne, cea care o ţinea pe a mea şi care o ţinuse vreme de atâţia ani. Am închis ochii, dar imediat l-am văzut zăcând pe podeaua dormitorului meu, palid şi nemişcat. Mi-a revenit în minte felul în care Abbot, Gardianul care mă crescuse, mă fixase când îşi găsise fiul, felul în care se holbase la mine, de parcă aş fi fost un monstru la crearea căruia ajutase şi el. Pieptul mi s-a strâns ca într-un cleşte pe măsură ce-mi aminteam cum fugisem înnebunită prin tabără, cum încercasem cu disperare să scap şi cum eşuasem.

Un eşec ce avusese drept consecinţă faptul că fusesem închisă într-o cuşcă, drogată şi lăsată pe întuneric, fără nicio

speranţă de a mai vedea vreodată lumina zilei. Încă aveam în nări mirosul de mucegai ce stăruia în subsolul taberei, încă simţeam lanţurile cu care mă legaseră când fusesem mutată în depozitul secret.

— Layla?

Un tremur mi s-a rostogolit prin trup când mi-am adus aminte că nu mai eram în acea cuşcă. Am deschis ochii şi m-am silit să-mi alung gândurile negre.

— Îţi sunt recunoscătoare că spui asta. Ai dreptate. Nu meritam ce mi-au făcut. Înţeleg că mă credeau răspunzătoare de crearea problemelor din tabără (la naiba, până şi eu mă consideram un pericol pentru toţi), dar au mers prea departe.

Propriile vorbe m-au cam luat prin surprindere. Mereu îi luasem apărarea lui Abbot, însă nu mai puteam găsi scuze pentru faptele lui sau ale multora din clanul meu. Toate procesele de conştiinţă prin care trecusem după ce îmi revenisem din lovitura primită, din rana care-mi fusese făcută în faţa lui Abbot mă schimbaseră până în adâncul fiinţei. În privinţa asta nu mai încăpea nicio îndoială.

— Pe baza unor dovezi circumstanţiale de tot rahatul, au acţionat ca un juriu, după care s-au transformat în judecători şi călăi. Aş fi putut să mor. Şi chiar aş fi murit, dacă n-ar fi fost Dez… apropo, cât de mare e necazul în care au intrat el şi Nicolai?

Dez şi Nicolai riscaseră totul, prevenindu-l pe Roth cu privire la ce se întâmpla. Dacă n-ar fi făcut-o, eu n-aş mai fi stat în acel separeu.

Zayne şi-a lăsat genele în jos, pe măsură ce chipul i se schimonosea.

— La început, s-a discutat despre alungarea lor, a răspuns

el, moment în care am tras cu putere aer în piept. Alungarea lor însemna renegarea de către clan, lucru îndeajuns de înfricoşător pentru un bărbat singur, însă Dez avea o parteneră şi doi copii mici. Dar odată ce ne-am dat seama că Petr era cel care făcea prăpăd în casă, Abbot a început să se dumirească. Nicolai şi Dez sunt în siguranţă.

În vârtejul evenimentelor, uitasem că Zayne îmi povestise despre descoperirea furiei lui Petr, surprinsă prin intermediul camerelor de supraveghere. Uşurarea mi s-a revărsat în corp. Eu… eu îl omorâsem pe tânărul Gardian în legitimă apărare, atunci când acesta mă atacase, îndeplinind ordinele tatălui său. Elijah. Care se dovedise a fi şi tatăl meu biologic, ceea ce însemna că Petr, cel mai rău soi de băiat din câţi existau, îmi fusese frate vitreg. Încă mi se făcea greaţă din pricina asta. De vreme ce îi sorbisem sufletul lui Petr, el se transformase într-un duh.

— Şi tu ai fost în pericol de moarte. Aş fi putut să-ţi înghit tot sufletul, am continuat, vorbind cu glas scăzut. Ăsta era darul cu care mă lăsase mama mea, Lilith: minunata capacitate de a sorbi sufletele printr-un singur sărut. Orice fiinţă însufleţită se afla în primejdie dacă se apropia de gura mea, chestie care, până de curând, realmente îmi stricase orice chef în materie de întâlniri.

Dar s-a ivit Roth care, demon fiind, intra în categoria celor fără suflet. La început, am detestat însăşi existenţa lui, dar, privind în urmă, asta avea mai mult de-a face cu felul în care vorbele şi acţiunile lui mă făceau să pun sub semnul întrebării tot ce mă învăţaseră Gardienii. Prin natura lor, demonii nu se numărau printre cei pe care să-i inviţi la cină, însă nu erau nici acele creaturi scârboase pe care fusesem condiţionată să le

urăsc aproape cu fanatism. Şi ei îşi aveau rolul lor. Fiecare secundă petrecută cu Roth m-a făcut să mă îndrăgostesc mai mult de el şi să ne împărtăşim o mulţime de lucruri, înainte ca el să se sacrifice pentru a-l salva pe Zayne de flăcările din adâncuri. Atunci l-am crezut pierdut, dar el s-a întors, numai că din acea clipă relaţia noastră s-a schimbat. Roth s-a îndepărtat de mine pentru a mă proteja.

Pentru a mă feri de Abbot.

Apoi mai erau cele întâmplate cu Zayne. Fusesem crescută laolaltă cu el şi îmi petrecusem ani în şir idolatrizându-l, iubindu-l de la distanţă. Foarte multă vreme, el a reprezentat totul pentru mine, însă Zayne era Gardian, iar eu numai pe jumătate Gardian şi, mai rău, pe jumătate demon. Ţinând cont de sufletul lui şi de fondul meu genetic, el îmi era interzis. Prin prietenia dintre noi, prin legătura pe care o aveam, se întrezărea un viitor pe care orice femeie-Gardian l-ar fi avut asigurat, mai puţin eu, care nu intram nicidecum în discuţie. Faptul că ştiam asta n-a contribuit câtuşi de puţin la înăbuşirea sentimentelor mele tot mai puternice, iar când Roth s-a întors din adâncuri şi m-a îndepărtat, m-a împins direct în braţele lui Zayne, băiatul care nu crezusem nicicând că o să răspundă afecţiunii mele.

Mă înşelasem în privinţa asta.

Mă înşelasem în multe privinţe.

Zayne a deschis brusc ochii.

— Dar nu mi-ai înghiţit tot sufletul.

— A fost cât pe ce. Apăsarea a revenit, împovărându-mă pe măsură ce retrăiam groaza din seara în care realizasem că mă hrăneam din Zayne, în loc să… în loc să-l sărut. Îmi dau seama de unde ţi-am luat din el. Văd în aura ta.

— Sunt bine…

— Nu datorită mie. Singurul motiv pentru care puteam să… să te sărut înainte era Bambi. Cât a stat pe corpul meu, am reuşit să-mi controlez puterile. Mi-am eliberat mâna şi am strâns din buze, în timp ce clătinam din cap. Nu poţi trece cu vederea ce ţi-am făcut, iar eu ştiu că n-ai cum să fii sută la sută în regulă.

Zayne s-a uitat lung la mine, apoi a ridicat o mână, trecându-şi degetele prin păr.

— Te-ai oprit la timp. În afara faptului că mă simt puţin obosit şi mai… ţâfnos ca de obicei, sunt bine, Layla-gândăcel.

Inima mi s-a strâns când l-am auzit folosindu-mi numele de alint.

— Mai ţâfnos ca de obicei?

S-a încruntat şi, preţ de o secundă, am crezut că n-o să-mi răspundă.

— Zilele astea, mă aprind mai uşor. Nu ştiu dacă are legătură cu ce-a fost între noi sau dacă e consecinţa firească a tot ce s-a întâmplat în ultima perioadă.

Probabil că răspunsul mi-era cunoscut. Când îi era smuls cuiva sufletul, fie şi o fărâmă din el, respectivul se schimba într-un fel. Unii deveneau, poate, mai predispuşi la schimbări de dispoziţie, alţii, mai imprudenţi, iar alţii, mai violenţi.

Aparent, Zayne îşi pierduse o părticică din bunătate, o bucăţică din ceea ce-l făcea să fie absolut minunat, şi vinovata eram eu. Deşi nu procedasem intenţionat, niciunul din noi, mai ales eu, nu dovedise vreun pic de simţ practic, în strădania de a fi împreună. Niciunul nu cercetase prea adânc motivul pentru care, dintr-odată, eu puteam să fac anumite chestii, cum ar fi să mă sărut fără să iau un suflet.

Pe de altă parte, aşa cum menţionase cândva Zayne, existau multe treburi pe care puteam să le facem şi care nu implicau atingerea buzelor.

În mod ciudat, stând faţă în faţă cu el, mi-am dat seama că nu mai simţeam pofta de a mă hrăni. Era prima dată când remarcam absenţa acelei porniri. De când clanul meu se întorsese împotriva mea, locuisem cu Roth şi Cayman, şi cum niciunul din ei n-avea suflet, nu mă mai gândisem să mă hrănesc dintr-unul, o nevoie cu care mă luptasem vreme de şaptesprezece ani.

Acum, deşi eram iar înconjurată de suflete, pofta pur şi simplu dispăruse. Poate că evenimentele acelei zile mă şocaseră îndeajuns încât să afecteze această latură a mea.

— Îmi pare rău, am spus în cele din urmă, aruncând o privire spre strada aflată dincolo de fereastră.

Ne găseam în a doua săptămână din decembrie, iar în Washington, D.C., cerul era cenuşiu şi vântul rece purta prin văzduh mirosul zăpezii.

— Îmi pare foarte rău, Zayne.

— Să nu-ţi ceri scuze! a zis el repede. Să nu-mi ceri niciodată scuze. Eu nu regret nimic din ce s-a petrecut între noi. Nicio clipă.

Oare eu regretam?

— Oricum, nu despre mine voiam să vorbim. Tu eşti bine? m-a întrebat. Ce ţi-au făcut…

— Sunt bine, am răspuns cu o voce care nu mi s-a părut că suna credibil. Am fost vindecată de vrăjitori. Ştii tu, ăia care o venerează pe Lilith. Ei mi-au trimis prin Cayman o băutură şi a funcţionat. Asta îmi amintea că prietenul lui Roth fusese nevoit să promită ceva în schimb, şi niciunul din noi nu aflase încă ce

înţelegere încheiase. Habar n-am ce mi-au dat.

— E oarecum îngrijorător, a spus el, strâmbând din nas.

Buzele mi-au tresărit şi, când am ridicat ochii, privirile ni s-au întâlnit şi au rămas aţintite una asupra celeilalte. Zayne s-a aplecat, aşezându-şi coatele pe masă.

— Layla, eu…

O umbră a căzut peste blat şi, când m-am uitat în sus, am zărit mai întâi aura lui Stacey. Avea o nuanţă de verde pal, ca a muşchiului de copac. O culoare comună. Rar întâlneam suflete pure, şi cu cât mai întunecată se arăta aura cuiva, cu atât mai mare era probabilitatea ca respectivul să fi păcătuit. Faţa pătată a lui Stacey mi-a frânt sufletul. M-am lăsat să alunec pe banchetă şi m-am uitat la Zayne. Privirea lui îmi promitea că aveam să ne continuăm discuţia.

— Cum te simţi? am spus, ştiind că era o întrebare prostească.

— Sunt OK. Nu părea OK. Doar că aveam nevoie de un minut sau de cinci. Trecuseră mai degrabă zece, însă putea să-şi ia oricâte minute avea nevoie. Stacey a făcut o pauză, trecându-şi dosul palmelor peste obraji. Sunt OK, da?

Zâmbetul îmi era lipsit de vlagă, căci lacrimile mă ardeau în spatele pleoapelor.

— Da. M-am întins şi mi-am strecurat braţul pe după umerii ei. Şi dacă nu eşti, e tot OK.

Un fior i-a străbătut trupul când s-a aplecat, sprijinindu-şi capul pe umărul meu. De regulă îmi era greu atunci când cineva se apropia atât de mult, dar, din nou, pornirea care exista în adâncul meu nu-mi mai rodea măruntaiele.

— El e mort, a şoptit Stacey.

Mi-am închis strâns ochii şi m-am silit să inspir adânc,

regulat, pentru a slăbi nodul încâlcit care mi se formase în gât. Tot ce-mi doream era s-o ţin în braţe pe Stacey şi să mă prăbuşesc, pentru că Sam… Doamne, Sam se dusese, şi parcă o mie de lame tăioase mi s-ar fi rostogolit prin stomac, însă trebuia să mă adun de dragul lui Stacey. Ea îl cunoştea pe Sam de mult mai multă vreme decât mine, încă din şcoala primară, şi se îndrăgostise de el. Durerea ei avea prioritate faţă de a mea.

Am ţinut-o pe după umeri şi n-am spus nimic, căci nu ştiam ce să spun într-o asemenea situaţie. Chiar şi când îl crezusem pierdut pe Roth, nutrisem speranţa că trăieşte în continuare. Acum era altceva. Nu era loc de nicio surpriză. Sam nu avea să reapară într-o bună zi. Nimeni apropiat mie nu mai murise până atunci şi ştiam că mintea mea nu asimilase pe deplin realitatea dispariţiei lui. Aşa că am strâns-o pur şi simplu lângă mine, în timp ce priveam spre uşă, uitându-mă în gol la oamenii care intrau şi ieşeau unul după altul. La un moment dat, Zayne s-a ridicat şi s-a întors cu două căni de ciocolată caldă. Abia dacă am simţit gustul dulce.

Nu ştiu cât a trecut până să simt furnicăturile care îmi anunţau prezenţa unui demon. Vizavi de noi, Zayne s-a încordat, dar când uşa s-a închis, era Roth. Acesta s-a apropiat agale de masa noastră, iar Zayne s-a tras la o parte. În mod normal, aş fi izbucnit în râs văzându-i aşezaţi unul lângă altul. Niciunul nu părea tocmai în largul lui.

Hainele lui Roth emanau un miros de lemn ars, ca şi cum s-ar fi aflat în preajma unui foc de tabără.

— Am rezolvat, i-a zis el lui Stacey. Parterul tău e, în cea mai mare parte, făcut praf. Pompierii sunt deja pe drum. Tu doar să ţii minte că nu te-ai dus acasă după şcoală. Ai venit aici,

ca să te întâlneşti cu Layla şi Zayne.

Înghiţind în sec, ea a dat din cap şi a cuprins cu ambele mâini cana de ciocolată caldă.

— Am înţeles.

Roth şi-a lăsat capul într-o parte şi a studiat-o, încruntându-se uşor.

— O să te descurci.

Când Stacey a dat iar din cap, el s-a întins peste masă, cârmindu-şi mâna spre stânga. Mi-a şterpelit cana cu ciocolată caldă. A luat o înghiţitură, fără ca măcar să se uite la mine.

— Serveşte-te! am mormăit.

Buzele lui au tresărit.

— Deci care-i planul de bătaie, Bolovane?

Un muşchi a zvâcnit pe maxilarul lui Zayne. Detesta porecla aia.

— Planul de bătaie cu privire la ce?

— La Lilin, a spus Roth, de parcă răspunsul ar fi fost evident.

Am înţepenit.

— Nu cred că acum e momentul să discutăm despre asta.

Ochii aurii au alunecat de la mine la Stacey. A urmat o pauză.

— Bună observaţie!

— Nu, a spus prietena mea, întorcându-se către mine. Acum e momentul perfect.

— Dar…

— Chestia aia din casa mea nu era Sam. Nu era el, a spus ea, ridicând vocea. Un cuplu aflat lângă uşă s-a uitat spre noi, cu feţele încruntate. Deci când vorbiţi despre el, despre Lilin, nu vorbiţi despre Sam. Glasul i s-a frânt. Chestia aia nu-i Sam.

Zayne s-a aplecat peste masa din separeu.

— Eşti sigură, Stacey?

— Convinsă, a şoptit ea.

Cu durere în suflet, le-am aruncat o privire băieţilor şi pe urmă am dat din cap, în semn de încuviinţare.

— OK.

Roth mi-a pus cana înapoi în faţă, apoi s-a lăsat pe spătarul capitonat, răsucindu-şi capul spre Zayne.

— Mi s-a părut că ăia din grupul Alfa discutaseră deja cu Gardienii, iar dacă aşa stau lucrurile, mi se pare un piculeţ interesant că tu n-ai zis nimic.

— Chiar dacă aşa ar sta lucrurile, când să fi avut timp să zic ceva? i-a dat replica Zayne, pe un ton repezit. Între întâlnirea cu Layla şi clipa în care s-au ivit efectiv cei doi Alfa?

Roth a ridicat din sprâncene.

— Eşti arţăgos cu mine?

— Ţie cum ţi se pare? i-a întors-o Zayne.

— Nu ştiu. Un mic surâs a prins contur pe buzele lui Roth, când acesta şi-a aruncat un braţ în lungul spătarului. Am oftat, căci cunoşteam aerul ăla al lui. Dar faptul că te răsteşti la mine e aproape la fel de interesant precum cititul despre beneficiile unui sistem de filtrare a apei.

M-am uitat lung la el. Cu doar câteva ore în urmă, Zayne îi mulţumise lui Roth pentru că mă salvase. Chiar fuseseră politicoşi unul cu celălalt. Probabil n-ar fi trebuit să mă mir că nu durase prea mult.

— Roth.

— Hm?

Am mijit ochii.

— Termină!

Surâsul i s-a lăţit până când s-a ivit o sclipire a dinţilor albi.

— Orice pentru tine, piticot.

Of, Doamne! Zayne şi-a îndreptat privirea către mine şi n-am putut descifra ceea ce exprimau ochii lui.

— Nu ştiu dacă cei din grupul Alfa au vorbit deja cu tatăl meu. N-am prea… discutat cu el în ultima vreme şi nu i-am văzut făcându-şi apariţia în tabără cât eram eu acolo.

— Ce nu pricep e motivul pentru care cei din grupul Alfa ar crede că neamul tău e menit să oprească Lilinul. Voi aveţi suflete, deci sunteţi foarte vulnerabili. Roth trăgea cu ochiul la ce mai rămăsese din ciocolata mea caldă. Neamul meu n-are suflet.

— Nu-i ceva cu care să te lauzi. Zayne a pufnit zgomotos, iar eu m-am împotrivit imboldului de a mă da cu capul de masă. Uite ce-i, o să verific şi o să văd dacă pot afla ceva.

— Bine, dar avem o problemă mai mare, ne-a prevenit Roth.

Stacey a ridicat privirea din propria cană.

— Zău?

Îmi venea să repet întrebarea, căci nu ştiam ce putea fi mai important decât doborârea unei creaturi care putea să pricinuiască atâta durere şi atâtea distrugeri.

— Ce-o să facă Gardienii odată ce-o să-şi dea seama că Layla e vie şi nevătămată? În vocea lui Roth era un scrâşnet înfundat, care semăna cu un mârâit. Asta mă frământă pe mine.

Buzele lui Zayne s-au subţiat.

— N-o să facă nimic. Au aflat că nu ea e cauza celor întâmplate…

— Asta nu schimbă cu nimic ce-au făcut deja, a intervenit Roth.

— Nici n-am zis că schimbă. Mâna pe care Zayne şi-o ţinea pe masă s-a întunecat, căpătând culoarea granitului. N-o să le permit să se atingă de ea.

Am deschis gura, ca să atrag din nou atenţia că *eu* nu aveam să le mai permit să se atingă de mine, însă Roth l-a înfruntat direct pe Zayne.

— Iar eu n-o să uit nimic din ce i-au făcut, l-a prevenit el. N-am uitat cum s-a întors la mine cu urme de gheare pe faţă.

Trăgând cu putere aer în piept, m-am lăsat pe spătarul banchetei, în vreme ce Stacey se întorcea către mine.

— Ai fost zgâriată pe faţă?

Mi-am încleştat fălcile şi mi-am aţintit ochii asupra ei, refuzând să mă uit la Zayne, şi nici măcar la Roth. Însă n-aveam nevoie să privesc înspre ei, ca să-mi dau seama că se fixau reciproc. Când Zayne mă sărutase, iar eu mă apucasem, din greşeală, să mă hrănesc cu sufletul lui, el începuse să se schimbe şi mă zgâriase, încercând să se desprindă de mine. Nu exista nici o singură bucăţică din mine care să creadă că voise cu adevărat să mă rănească. Sigur ştia şi Roth lucrul ăsta.

Stacey m-a iscodit cu privirea şi probabil că a văzut adevărul, căci, oricât de imposibil ar părea, o şi mai mare tristeţe i-a umplut ochii.

— N-o să mi-o iert niciodată. Vocea domoală a lui Zayne a întrerupt clipa de tăcere, şi eu m-am răsucit brusc cu faţa spre el. Roth şi-a lăsat bărbia în piept.

— Nici eu.

— Încetaţi! Mi-am încleştat degetele de marginea din capătul mesei. N-o să ajungem niciunde dac-o ţinem tot aşa. Nu mai contează.

— Ba contează, a răspuns Roth. Fiindcă, orice s-ar

întâmpla, eu nu ţi-aş face niciodată, absolut niciodată, vreun rău.

Zayne s-a tras înapoi, ca şi cum ar fi încasat o lovitură fatală.

— Dar mi-ai făcut. Începeau să mă doară încheieturile degetelor. Mi-ai făcut rău.

Poate că nu din punct de vedere fizic, însă Roth mă rănise cândva. Cuvintele pot să lase urme la fel de adânci ca nişte gheare ascuţite şi, în vreme ce pielea e capabilă să se vindece, rănile provocate de cuvinte nu dispar la fel de repede. O fi încercat el să mă apere, dar asta nu-mi micşorase câtuşi de puţin durerea.

Roth mi-a întâlnit privirea, apoi şi-a lăsat în jos genele dese, umbrindu-şi ochii. Tăcut, s-a lăsat pe spate şi şi-a încrucişat braţele la piept. Zayne se holba la blatul mesei, cu o buclă blondă căzută peste chip. Tensiunea radia din trupurile lor, iar eu aveam impresia că pielea îmi e întinsă peste măsură.

Telefonul lui Stacey a început să sune, şi ea l-a scos din geantă cu o mână tremurătoare. A dat să se ridice de la masă.

— E mama. Când şi-a îndreptat spre mine ochii umezi, părea cu câţiva ani mai mică. Hai că pot!

— Sigur că poţi! M-am întins şi i-am strâns braţul prin pulover. Avea o privire înnebunită, cuprinsă de panică. Am auzit-o răspunzând la telefon, în timp ce se îndrepta spre ieşire şi se strecura afară. Am urmărit-o cum începe să se plimbe prin spatele unei bănci goale. Nu voiam decât să mă târăsc sub masă şi să mă legăn un pic. Mă gândeam că nu putea fi o pretenţie prea mare.

Zayne şi-a dres vocea.

— Şi totuşi nu te poţi întoarce în tabără. Există locuri în

care poţi sta, în care vei fi la adăpost.

— Am unde să stau, i-am spus, sorbind din ciocolata acum călâie.

Maxilarul i s-a încordat.

— La el?

În mod surprinzător, Roth a rămas tăcut, ceea ce m-a făcut să simt că trebuie să verific dacă mai trăieşte. Am pus cana deoparte şi mi-am sprijinit braţele de masă, fiind mai mult decât epuizată. Obosită până în măduva oaselor.

— E un loc sigur, am zis. Şi, da, la Roth şi Cayman.

Zayne a deschis gura, apoi a închis-o. S-au scurs câteva secunde, care au semănat cu tic-tacul eternităţii.

— Ce-o să faci, Layla?

Întrebarea cântărea greu, deoarece ştiam că nu se limita la locul în care aveam să rămân peste noapte sau în următoarele câteva zile. Erau atâtea răspunsuri care-mi lipseau! Şcoala rămăsese în aer. Viitoarea mea locuinţă era o incertitudine totală. Încă nu ştiam cum urma să înfrângem Lilinul ori să salvăm sufletul lui Sam. Habar n-aveam ce se întâmplase când mă transformasem în acea zi. Ba mai erau şi altele. Mai erau Roth şi Zayne, doi băieţi foarte diferiţi, de care mă îndrăgostisem şi pe care îi iubisem.

Stacey a revenit înăuntru, scăpându-mă de obligaţia unui răspuns la întrebare. Aşa cum era de aşteptat, mama ei făcuse o criză de isterie, iar ea trebuia să meargă acasă la mătuşă-sa.

Am ieşit toţi patru în aerul rece de afară. Stacey şi Roth au luat-o înainte, dar eu m-am oprit şi m-am răsucit. Cu inima bubuind, m-am întors spre locul unde stătea Zayne, în spatele băncii pe lângă care se plimbase Stacey. M-am înălţat pe vârfuri şi l-am luat în braţe. A existat un moment de şovăială, după

care el mi-a întors gestul, strângându-mă atât de tare, încât obrazul mi s-a lipit de pieptul lui.

Îmbrăţişarea era plăcută, mai mult decât plăcută. Semăna cu revenirea acasă după o zi lungă şi îmi venea greu să mă desprind din ea.

— Când o să te mai văd? m-a întrebat, cu glasul îngroşat.

— Curând, i-am promis.

Braţele i s-au încleştat în jurul meu.

— Te rog să te păzeşti, Layla! Te rog!

— Şi tu.

— Bineînţeles, Layla-gândăcel.

M-am uitat în ochii lui.

— Niciodată nu te-am blamat pentru urmele de gheare, aşa că, te rog, nu te învinovăţi singur din cauza unui lucru pe care nici măcar nu-i nevoie să ţi-l iert.

Roth şi cu mine n-am vorbit deloc în maşină, pe drumul de întoarcere spre casa aflată dincolo de râu, în Maryland. Încă n-aveam idee cum de intraseră în posesia palatului. Aflasem doar că fusese achiziţionat cândva de Cayman şi mă gândeam că era mai bine să nu pun prea multe întrebări.

Îmi petrecusem câteva ore alături de Stacey, de mama şi de frăţiorul ei mai mic, în uriaşa locuinţă a mătuşii prietenei mele, câtă vreme Roth se învârtise pe afară, făcând… chestii demonice sau ce-o fi făcut el. Până să plecăm de acolo şi să ne îndreptăm spre casă, se făcuse târziu, aproape de miezul nopţii.

Încă nu ştiam de ce era Roth atât de tăcut, însă mă simţeam recunoscătoare pentru asta, căci n-aveam puterea de concentrare necesară pentru a întreţine o conversaţie sau a cugeta cu adevărat la ceva.

Roth şi-a parcat Mustangul de epocă în garaj, iar când am

intrat, locuinţa era cufundată în linişte şi întuneric. Înăuntru domnea o căldură plăcută, însă nici urmă de Cayman. Am urcat scara în formă de spirală şi mi-am târât paşii pe holul ce ducea spre dormitorul în care mă trezisem după ce fusesem salvată din mâinile Gardienilor.

Odată ajunsă în dreptul uşii închise, mi-am dat părul după ureche şi m-am uitat peste umăr, la Roth. Acesta stătea pe coridor, la câţiva metri distanţă, rezemat de un perete, cu mâinile în buzunare şi ceafa lipită de zid.

— Eu o să iau camera de aici, a spus el, fără să-şi îndrepte privirea către mine. Rămăsese cu mine cât fusesem în convalescenţă, însă realmente nu mai exista niciun motiv să… împărţim acelaşi pat. Dacă ai nevoie de ceva, uşa o să fie descuiată.

Mâna mi s-a strâns în jurul clanţei.

— Mulţumesc.

Habar n-aveam dacă ştia pentru ce-i mulţumeam, dar a dat din cap, în semn de încuviinţare. Mult timp, niciunul din noi nu s-a mişcat. El continua să se holbeze în gol, în vreme ce eu mă holbam la el. Până la urmă m-am silit să scot un:

— Noapte bună, Roth.

Nu mi-a răspuns. Am răsucit clanţa, am împins uşa şi m-am dus imediat la veioza de pe noptieră, pe care am aprins-o. Încăperea, adică dormitorul principal, era uriaşă şi fusese decorată cu antichităţi uluitoare.

În viaţa mea nu mă simţisem mai nelalocul meu decât atunci când mi-am luat pijamaua pe care mi-o adusese Cayman cu câteva zile în urmă şi m-am schimbat repede în pantalonii de bumbac şi în bluza largă. Măcar hainele pentru dormit nu semănau câtuşi de puţin cu celelalte ţinute alese pentru mine

de Roth şi de prietenul lui. Eram pe jumătate surprinsă că cei doi nu-mi dăduseră o cămaşă de noapte subţirică. Am lipăit în picioarele goale până la baia mult mai mare decât cea ataşată dormitorului meu din tabăra Gardienilor. Mă rog, fostului meu dormitor. Acum categoric nu-mi mai aparţinea.

Nimic din acea casă nu mai era al meu.

În lumina puternică şi aspră a băii, m-am spălat pe dinţi şi pe faţă, lăsând în urmă băltoace pe chiuveta de marmură şi stropindu-mi bluza. Eram tare îngălată când venea vorba de asemenea treburi. Nu o dată sfârşisem cu pastă de dinţi în păr, arătând de parcă m-aş fi înscris într-un concurs de tricouri ude.

În timp ce închideam robinetul, m-am uitat în sus şi mi-am zărit imaginea reflectată în oglindă. Însă nu eram eu. Nu cu adevărat. Când am închis ochii, am revăzut acelaşi lucru. Aceeaşi imagine.

L-am văzut pe Sam.

L-am văzut pe Sam zâmbind. L-am văzut râzând. I-am văzut pielea din jurul ochilor încreţindu-se şi, în vreme ce mă îndepărtam de chiuvetă, l-am auzit turuind o oarecare informaţie obscură, aleasă la întâmplare, cum că o banană îngheţată poate fi folosită drept ciocan. L-am văzut jucându-se cu ochelarii şi urmărind-o pe Stacey, incapabil să-şi dezlipească privirea, pe când ea nu ştia absolut nimic despre atracţia exercitată asupra lui. Îl vedeam atât de limpede, încât era ca şi cum s-ar fi aflat cu adevărat în acea baie, împreună cu mine.

— Of, Doamne! am şoptit, şi chipul mi s-a boţit.

Nu se afla nimeni acolo care să mă privească, însă m-am plesnit cu palmele peste ochi şi m-am împins în perete. Un tremur mi-a zguduit corpul când lacrimile cu care mă luptasem toată după-amiaza şi toată seara au izbucnit în sfârşit.

Sam pierise.

Faptul că ştiam asta mă făcea să mă simt ca şi cum aş fi fost lovită de un plug pentru zăpadă, care vine în viteză, apoi mă prinde sub roţi şi mă târăşte pe un drum cu hârtoape. Lacrimile se revărsau din mine cu o forţă care îmi făcea umerii să se zguduie.

Mi-am amintit prima noastră întâlnire. În clasa a noua urmam amândoi acelaşi curs de istorie, iar eu eram teribil de zăpăcită şi prea emoţionată de prima mea incursiune în şcoala publică pentru ca să-mi mai găsesc stilourile în geantă, aşa că Sam îmi dăduse unul de-ale lui, explicându-mi că, în medie, o sută de oameni se îneacă numai cu stilouri, în fiecare an.

Un râs gâtuit mi-a scăpat din piept. Doamne, cum de afla Sam toate chestiile alea? Cine cunoaşte asemenea lucruri? Sam le cunoştea, dar eu nu descoperisem niciodată răspunsul la prima întrebare, iar asta mă durea.

Încercând în zadar să mă adun, m-am lăsat să alunec în josul peretelui şi mi-am strâns genunchii la piept. Mi-am lipit faţa de un picior şi am dat afară, printr-un ţipăt, toată durerea, toată furia şi tristeţea. Zgomotul a fost înăbuşit şi a contribuit foarte puţin la domolirea furtunii de emoţii care forma vârtejuri înăuntrul meu. Îmi venea să ţip din nou, să mă dezlănţui.

N-am auzit uşa băii deschizându-se, însă, deodată, un braţ mi-a cuprins umerii şi, în clipa următoare, Roth se aşeza pe podea, lângă mine. N-a spus nimic când m-a săltat în poala lui, iar eu n-am fost în stare să scot niciun cuvânt când mi-am ascuns faţa la pieptul lui, inspirând acel parfum unic cu aromă de mosc şi sorbindu-i căldura. Lacrimile au început să-mi cadă mai repede şi cu mai multă putere. Nu se punea problema deţinerii controlului într-o situaţie ca asta. Roth m-a ţinut mai

departe în braţe, cu o mână încolăcită în jurul meu şi cu cealaltă îngropată în părul meu, pe după ceafă. Nu mi-a şoptit vorbe de alinare, fiindcă nu era absolut nimic de spus. Inima mi se despicase larg şi sângera, cuprinsă de durere. Era nedrept.

Am plâns pentru toate în baia unei case care nu-mi aparţinea, în braţele ocrotitoare ale Prinţului Moştenitor al iadului. Am jelit pierderea celui mai bun prieten al meu.

Capitolul 4

Aşezată turceşte în mijlocul patului împărătesc, am introdus numerele lui Zayne şi Stacey în memoria telefonului mobil pe care Cayman mi-l lăsase la uşă în acea dimineaţă.

Aveam un ghinion teribil cu telefoanele. Lăsasem în urmă un cimitir întreg, mormane de aparate care pur şi simplu avuseseră neşansa de a-mi cădea pe mână, însă, ca în cazul fiecărui mobil de până atunci, speram că de data asta o să fie altfel.

Era un telefon cochet, la fel ca ultimul pe care mi-l cumpărase Zayne, dar o versiune mai nouă, de calitate superioară. În mod ciudat, indiferent cum mi-aş fi aşezat degetul peste micul buton, aparatul refuza să-mi citească amprenta.

Tehnologia asta!

Of!

Am lăsat mobilul să cadă pe pat, în faţa mea, şi am clipit din ochii împăienjeniţi. Plânsesem atât de mult noaptea trecută, încât acum era ca şi cum aş fi avut bucăţi de şmirghel lipite pe dosul pleoapelor. Plânsesem până când adormisem pe podeaua din baie, în braţele lui Roth. El probabil că mă cărase

până în dormitor, dar nu-mi mai aminteam, deşi reţinusem cât de bine fusese în braţele lui. Când mă trezisem, Roth plecase, şi toată ziua nu-i văzusem nici pe el, nici pe Bambi. Bănuiam că ea se afla pe trupul lui.

Încercam să nu intru în panică din pricina absenţei lor, dar mi-era greu. Judecând după cum mergeau treburile, exista un mare risc ca Roth şi Cayman să fi subestimat amploarea reacţiei Şefului lor la ce făcuse Roth în ziua precedentă cu cei din grupul Alfa şi cu Bocănilă.

Gândurile mi-au hoinărit de la Roth la Zayne, apoi înapoi la Roth, formând un cerc nesfârşit, până când Sam şi Stacey au întrerupt ciclul. Dispariţia prietenului meu avea să mă doară îngrozitor multă vreme de atunci înainte, însă, oricât de rău m-aş fi simţit, era o nimica toată în comparaţie cu suferinţa lui Stacey.

Dacă învăţasem ceva din pierderea lui Sam, învăţasem să îmbrăţişez viaţa. Să îmbrăţişez orice are ea de oferit, inclusiv lacrimile, furia şi jalea, dar, mai presus de toate, râsetele şi dragostea.

Pur şi simplu să îmbrăţişez viaţa.

Căci e trecătoare, e capricioasă şi nimănui, nici mie, nici altui cunoscut de-ai mei, nu i se garantează o nouă secundă, cu atât mai puţin o nouă zi.

Târându-mă jos din pat, mi-am înşfăcat telefonul şi am coborât la parter. Cu cât mă apropiam mai tare de bucătărie, cu atât mai intensă devenea aroma paradisului. Bacon! Mirosea a bacon. Stomacul îmi chiorăia, aşa că am grăbit pasul. În bucătărie, l-am găsit pe Cayman prăjind ouă pe aragaz. După cum era de aşteptat, baconul sfârâia pe un grătar de lângă el.

— ’Neaţa! a spus demonul, fără să se întoarcă. Avea părul

strâns la spate într-o clamă roz-aprins, de care era prins un fluture sclipitor. Pe faţă mi s-a aşternut un surâs. Îţi plac ouăle omletă sau cum?

— Omleta e bună. Am sărit pe un taburet, poziţionat în dreptul mesei întinse de lucru din mijlocul încăperii.

— OK. Eşti de-a mea. A întors baconul, după care s-a dus la frigider, învârtind spatula în timp ce mergea. A deschis uşa, a băgat o mână înăuntru şi a luat o sticluţă cu suc de portocale. S-a întors şi a azvârlit-o spre mine, iar eu am prins-o înainte să mă izbească în faţă. Am mai păţit-o.

Mi-am aruncat privirea în jos, către sticlă.

— De unde ai ştiut?

Demonul şi-a săltat sprâncenele, apoi a clătinat din cap, revenind lângă aragaz. Mi-am pus sticla pe masă, în timp ce baconul sfârâia şi pocnea. Roth probabil îi spusese lui Cayman că sucul de portocale, la fel ca orice alt lucru dulce, mă ajuta să-mi stăpânesc poftele. Când mă trezisem, cunoscuta senzaţie de arsură din fundul stomacului se găsea la locul ei, deşi lipsise cu o zi în urmă. Totuşi, era minoră în comparaţie cu ceea ce mă deprinsesem să îndur.

— Deci ce-ai de gând să faci azi? m-a întrebat Cayman, luând ouăle şi punându-le pe două farfurii.

— Nu ştiu. Mi-am tras părul încă umed peste un umăr şi am început să-l răsucesc între degete. Voiam să-l caut mai târziu pe Zayne şi să văd dacă a mai primit vreo veste în legătură cu grupul Alfa, pe urmă s-o sun pe Stacey. Îmi… îmi fac griji pentru ea.

— O să răzbească. Pare o fată puternică.

— Este, am încuviinţat. Dar să pierzi pe cineva…

— Îmi închipui că-i greu, dar nu ştiu cu adevărat. N-am

iubit niciodată pe nimeni şi nimic în afară de mine însumi, mi-a răspuns bărbatul, ceea ce m-a făcut să ridic o sprânceană. Măcar era sincer. Trebuie să fie nasol rău.

— Este. Am deşurubat dopul sticlei cu suc, simţind o greutate în piept. Habar n-aveam de cât timp era nevoie pentru ca starea aia să treacă. Am rememorat perioada în care Roth se sacrificase. Fuseseră momente în care povara durerii se domolise, pentru a ieşi mai apoi la suprafaţă cu şi mai amarnică înverşunare.

Cayman a luat feliile de bacon şi le-a întins pe farfuriile noastre, după care mi s-a alăturat la masă. Dacă mi-ar fi spus cineva, cu un an în urmă, că o să mănânc bacon şi omletă gătite de un demon, i-aş fi râs în faţă şi i-aş fi zis că prafurile te fac praf.

Vremurile categoric se schimbaseră. Am luat o bucată de bacon.

— Ce se întâmplă cu tine şi Zayne?

A fost cât pe ce să mă înec cu mâncarea. Ochii îmi lăcrimau când am înhăţat sucul de portocale şi am luat o înghiţitură zdravănă din el.

— Poftim? am mormăit.

Cayman a schiţat un zâmbet, luând nişte omletă în furculiţă.

— Tu şi Zayne, superbul gargui. Ce se întâmplă acolo?

— De unde ştii că se întâmplă ceva?

Demonul şi-a dat ochii peste cap.

— Copil dulce, şi un orb ar putea să vadă că există o tensiune semnificativă. Care-i ştirea-bombă?

Fierbinţeala mi-a explodat în obraji. Păi, bine!

— Eu… N-aveam idee ce să-i răspund, pentru că nici eu nu

ştiam precis ce se petrecea. Nu ştiu.

El s-a uitat lung la mine.

— Ah, cred că ştii foarte bine, dar pur şi simplu nu eşti pregătită s-o pui în cuvinte.

L-am ţintuit cu privirea, în timp ce-mi îndesam încă o felie de bacon în gură.

— Oh, zău aşa?

— Mda. Rahaturile astea ale tale sunt complicate. Eu te înţeleg, dar îmi dau seama ce se întâmplă de fapt şi îmi vine să te iau la o discuţie serioasă. Şi-a pus jos furculiţa, s-a aplecat şi mi-a şoptit „adevărul” la ureche.

M-am tras înapoi, cu vorbele lui răsunându-mi în minte (ba nu, batjocorindu-mă chiar), şi mânia s-a aprins cu repeziciune înăuntrul meu. M-am încruntat la el, strângând în mână furculiţa. Ceva din ceea ce-mi spusese era atât de adevărat, încât îmi venea să-i arunc replica înapoi în faţă.

— Nu vreau să discut cu tine despre asta.

El a chicotit.

— Cum pofteşti.

Ignorându-l, mi-am înfulecat restul micului dejun, apoi m-am ridicat şi mi-am lăsat farfuria, laolaltă cu tacâmurile, în maşina de spălat vase. Când m-am întors cu faţa spre Cayman, acesta încă rânjea. Mi-am încrucişat braţele la piept.

— Unde-i Roth?

— E pe-afară.

Am aşteptat, însă n-a urmat niciun răspuns.

— Făcând ce?

— Diverse lucruri, a răspuns el. Îndatoriri demonice.

Am oftat şi m-am rezemat de blatul mesei.

— Eşti de mare ajutor.

Făcându-mi cu ochiul, Cayman şi-a luat farfuria, ţinând-o între două degete. Aerul a pârâit şi din vârfurile degetelor lui s-au iscat flăcări, care au urcat pe vas. Am făcut ochii mari, urmărind cum focul mistuie complet farfuria. A venit apoi rândul furculiţei să ardă.

— Păi, e şi ăsta un fel de a face curat, am murmurat.

— Doar un mic secret al meseriei. Bărbatul şi-a şters cenuşa de pe mâini. Dar, revenind la partea cu a nu fi de ajutor, te informez că sunt de foarte mare ajutor. Întreabă-mă cum poţi să recuperezi sufletul lui Sam.

Am clipit.

— Ce?

El a oftat.

— Întreabă-mă cum poţi să recuperezi sufletul lui Sam din iad. Ştii tu, ca să te asiguri că ajunge unde trebuie, adică, presupun eu, dincolo de acele uriaşe porţi sidefii ale cerului.

Mi-am desfăcut încet braţele.

— Ai idee cum să recuperezi sufletul lui Sam?

— Da. Deşi cred că Roth ar prefera să nu-ţi zic. Acum şterge-ţi de pe faţă aerul ăla care-i face pe oameni să creadă că tocmai ţi s-a găinăţat o pasăre în cap.

Sprâncenele mi-au săltat brusc. Aşa arătam? Cayman a continuat:

— Roth s-ar putea să cunoască o cale, dar nu cred că la asta îi stă mintea acum. Sincer să fiu, nu sunt sigur că vreau să aflu la ce-i stă mintea în momentul de faţă.

Neliniştea mi se cuibărea în stomac pe măsură ce mă apropiam încet de masa din mijlocul bucătăriei. Cayman mă privea îndeaproape.

— Deci uite care-i treaba: există o fiinţă ce veghează

asupra sufletelor de jos, şi numai acea fiinţă poate să-l elibereze pe unul dintre ele. Cel puţin aşa stau lucrurile în cea mai mare parte a timpului. Dacă persoana nu e complet moartă şi pluteşte în zona de mijloc, atunci atât Şeful, cât şi mahărul din cer pot alege ori să elibereze sufletul, ori să-l tragă înapoi.

— Să-l tragă înapoi? M-am aplecat, aşezându-mi mâinile pe suprafaţa rece din granit. Adică să-l învie?

Demonul a scuturat din cap.

— Nu ne place să folosim exact cuvintele astea. Mai degrabă, să-l tragă înapoi de lângă pragul morţii.

— OK, am şoptit, dar speranţa s-a aprins în mine şi a început să ardă cu putere. Ştiam că era o porcărie din partea mea să mă preocupe doar sufletul lui Sam, când mai erau şi alţii care ajunseseră pe nedrept în iad, însă eram destul de isteaţă încât să-mi dau seama că n-aveam cum să intru acolo şi să-i salvez pe toţi. Sau poate că da. Şira spinării mi-a înţepenit. Puteam măcar să încerc. Chestie de semantică, am spus.

— Tu îi zici „semantică”, eu îi zic „echilibrul universului”.

L-am fixat preţ de o clipă, după care am vorbit mai departe:

— Putem să-l aducem înapoi pe Sam, de vreme ce…

— Nu, copilă dulce şi incredibil de naivă, nu poţi să-l aduci înapoi. Sprijinindu-şi coatele de blatul mesei, Cayman şi-a proptit bărbia în palmă. Sam e mort. Vreau să zic mort, mort.

Dezamăgirea m-a zdrobit, însă tot aveam ceva de care să mă agăţ. Dacă nu puteam să-l înviem pe Sam, puteam măcar să avem grijă ca sufletul lui să ajungă în locul potrivit.

— Şi cum se procedează? Ca să recuperezi un suflet şi să te asiguri că ajunge unde trebuie în viaţa de apoi.

— Păi, când un om moare, grupul Alfa decide încotro se

duce sufletul lui. De obicei, acesta ajunge unde îi e locul. Fără negocieri, implorări sau văicăreli. Dacă îi e sortit să meargă jos, acolo merge. Demonul a făcut o pauză. Dacă nu cumva sufletul i-a fost smuls de un Lilin… ori de cineva ca tine. În asemenea cazuri, el nu se duce decât într-o direcţie. Nasol. Absolut nedrept, dar pur şi simplu asta e.

„Cineva ca tine.”

În mod normal, faptul de a mi se reaminti ce eram era resimţit de mine ca o palmă peste faţă, dar acea… acea putere făcea parte din mine. Nu mă transforma într-o fiinţă malefică. Aşezându-mă la loc pe scaun, mi-am luat sucul de portocale.

— Cum îi recuperăm sufletul, Cayman?

— Vă duceţi la Cosaş.

Mi-am simţit buzele strângându-se.

— Cosaş?

Cayman a rânjit, fără să spună nimic.

Mi-a trebuit o clipă, dar pe urmă am priceput. M-am clătinat pe picioarele din spate ale taburetului, mirându-mă că nu cad pur şi simplu de pe el.

— Cosaş, adică Domnul cu Coasa?

— Nu-i place să i se zică aşa, de vreme ce asta-i versiunea stâlcită a numelui său. Cayman s-a învârtit pe scaun, descriind un cerc complet. Nici n-ai putea să-i pronunţi numele adevărat, aşa că o să-i spunem doar Cosaşul. Nu-l deranjează. El e păzitorul sufletelor de jos şi singurul care le poate elibera.

Am rumegat un moment informaţia.

— E de treabă.

Cayman s-a oprit la jumătatea unei rotiri şi, azvârlindu-şi capul pe spate, a izbucnit într-un râs prelung şi zgomotos.

— Nu, copilă incredibil de dulce şi de naivă, nu-i. E bătrân

de când lumea şi are firea cuiva care s-a scăpat pe el în pat, apoi s-a rostogolit toată ziua în propriul rahat.

Am strâmbat din nas.

— Câh!

— Partea bună e că, în realitate, se coboară destul de uşor în flăcările din adâncuri. Doar foloseşti unul dintre lifturile din Palisades, a continuat Cayman, referindu-se la blocul în care locuia de obicei Roth şi care mai adăpostea un club demonic. Dar nu poţi să-l iei şi pe Roth cu tine. Şeful e încă supărat, la fel sunt şi câţiva dintre demonii de Nivel Superior. Dacă pun mâna pe el, o să-l reţină.

— Deci… deci trebuie să mă duc singură? Un fior mi-a alunecat în jos pe şira spinării. În iad?

— Cel mai probabil. Aş veni eu cu tine, dar… Mda, chiar nu vreau să stau de vorbă cu Cosaşul.

— Sprijinul tău înseamnă enorm pentru mine, am bombănit şi am luat o gură de suc. Toată povestea asta pare prea simplă. Doar iau un lift până jos, la Cosaş, şi cer sufletul lui Sam?

Cayman a râs iar.

— Încep să cred că drăgălaşa ta naivitate e, de fapt, o adorabilă idioţenie. Semeni cu prostul satului, în versiunea frumuşică.

— Uau! M-am încruntat. Tu zău că ştii să gâdili amorul propriu al unei fete.

El s-a răsucit din nou pe scaun, iar clama cu fluture i-a alunecat în păr.

— Ce pot să spun? Mă pricep mai degrabă la băieţi. Însă, revenind la subiect, nu, să-i recuperezi sufletul lui Sam n-o să fie atât de uşor pe cât faci tu să pară, dar, spre norocul tău, o să

ai ceva timp să-ţi pui la cale strategia. Acum Cosaşul nu se află jos. E… plecat într-un fel de, să zicem, vacanţă.

— Domnul cu Coasa pleacă în vacanţă? Glasul îmi mustea de neîncredere.

— Dacă ai fi muncit vreme de peste două mii de ani, şi tu ai fi avut nevoie de o vacanţă. Genunchii i s-au lovit de ai mei. OK. Nu-i cu adevărat în vacanţă, dar, pentru moment, *este* într-un loc mult mai plăcut decât flăcările din adâncuri. Are dublă reşedinţă.

— Ce înseamnă asta? Şi să nu mă faci iar idioată. Nu sunt familiarizată cu tot jargonul vostru demonic.

Cayman şi-a aruncat ochii spre tavan, după care i-a coborât în podea.

— Pricepi?

— E acolo, sus? Am arătat plafonul. Şi jos? Merge în ambele locuri?

— Bineînţeles. E Domnul cu Coasa, ceea ce înseamnă că, în realitate, e un… Of, parcă ar fi o partidă de Tabu[2]! O să-ţi dau exemple, şi tu o să ghiceşti ce este el efectiv. Cayman şi-a izbit mâinile una de alta, ca o focă. Are aripi şi…

— Un înger, l-am întrerupt. E un înger.

Chipul lui s-a pleoştit.

— Nu eşti deloc distractivă.

Nu ştiam prea multe despre diversele feluri de îngeri, dar am bănuit că, de fapt, Cosaşul era un înger al morţii, poate cel dintâi, deci am presupus că avea sens să-şi împartă timpul între

---

[2] Joc de societate, în care un participant trebuie să-şi ajute echipa să ghicească un cuvânt ales la întâmplare, dar fără a folosi cele mai evidente indicii, care sunt tabu. (n.tr.)

rai şi iad. Sinceră să fiu, nici măcar nu-mi păsa. Important e că puteam să facem ceva pentru Sam şi, dacă aveam noroc, pentru toţi aceia pe care Lilinul îi trimisese în iad.

— Cosaşul o să se întoarcă în curând, vinerea viitoare, după timpul nostru. Cayman s-a lăsat în faţă, m-a ciupit de nas, apoi a râs când l-am plesnit peste mână, ca să i-o îndepărtez. Fiindcă asta-i singura ta variantă: să te duci *jos*. N-o să mergi *sus*.

Păi, daa! Dar până vineri mai erau şase zile lungi. Am înghiţit cu greu.

— Nu ştiu dacă pot să aştept atâta. Sufletul lui Sam…

— N-ai de ales, Layla. Aerul jucăuş i-a pierit. Nimeni altcineva n-are cum să-i elibereze sufletul în afară de Cosaş, şi nu există nicio cale prin care tu să poţi intra în rai, ca să discuţi cu el. Absolut niciuna, mai ales acum.

Am ciulit urechile.

— Mai ales acum? Care-i diferenţa între ziua de azi şi cea de ieri? Până acum n-am crezut niciodată că aş putea să intru în rai… stai aşa! Tu ştii ceva despre aripile mele, despre motivul pentru care sunt *acoperite cu pene*?

Buzele i-au tresărit.

— Spui „acoperite cu pene” de parcă ar fi o coafură nereuşită. Pe de altă parte, părul împodobit cu pene arată tare rău.

— Cayman! m-am enervat eu, pierzându-mi răbdarea.

— De ce să te frămânţi pentru aripile tale grozav de evoluate, când ai un Lilin care o să-şi dea repede seama că Lilith categoric n-o să fie eliberată şi că nu-i de glumă. Şeful o ţine legată fedeleş. Ea n-o să plece nicăieri, prăjiturica mea glazurată.

Mi s-a făcut gura pungă. Apelativele lui drăgăstoase nu-mi erau deloc dragi.

— Şi ce crezi c-o să facă Lilinul când o să-şi dea seama că mămicuţa lui dragă nu scapă şi că el n-are cum să intervină? Cayman şi-a ridicat mâinile, fluturându-şi degetele, ca la finalul unui număr de dans. O să se işte haosul. Şi ce crezi că o să se întâmple când o să se işte haosul? O să intervină cei din grupul Alfa şi o să fie atât de mulţi, încât Bocănilă o să facă indigestie încercând să-i mănânce pe toţi. Nu vrem aşa ceva. Pe legea mea!

Am deschis gura.

— Şi de ce să-ţi faci griji din cauza fercheşelor tale aripi cu pene, când ai un întreg clan de Gardieni care, în ultimele douăzeci şi patru de ore, tocmai a descoperit că, de fapt, n-ai murit? Căci, crede-mă, au aflat. Nu era nevoie să le spună Zayne. Au făcut-o cei din grupul Alfa. Pe unii n-o să-i bucure supravieţuirea ta. Oh, nu, dulceaţă! Apoi mai e toată povestea cu vrăjitorii, şi nici *măcar* să nu mă întrebi ce-au vrut în schimb ca să-ţi salveze fundul, fiindcă nu vreau să fiu aducătorul unor asemenea veşti proaste.

Am rămas mută. Văleleu, chiar începeam să mă simt super stresată! Demonul nu terminase.

— Şi de ce să te agiţi din cauza aripilor în general, când eşti pe cale să frângi inima cuiva?

— Ce? m-am răstit eu.

Cayman a sărit jos de pe scaun, tot numai un rânjet.

— Hai să terminăm cu joaca, animăluţul meu de pluş propriu şi personal! Zayne e îndrăgostit de tine. Roth e îndrăgostit de tine.

Am dat să trag aer în piept cu putere, dar mi s-a oprit în

gât.

— Amândoi ar face orice pentru tine. Ar trăi, ar respira şi ar muri pentru tine, dar nu-i poţi avea pe amândoi, Layla.

Mâinile mi-au căzut în poală şi am şoptit:

— Îmi dau seama.

— Şi îţi dai seama cu care dintre ei treaba e pe bune, a continuat el, privindu-mă cu atenţie. Înţelegi tu, genul de dragoste veşnică, aşa că de ce mai lungeşti rahatul ăsta?

— Nu lungesc nimic! am protestat. Am fost oarecum buimacă, ştii, în parte din cauza întregii poveşti cu clanul meu, care m-a ţinut prizonieră şi aproape că m-a omorât. Pe urmă am stat pitită aici, vindecându-mă, după care a venit ziua de ieri. Frustrată, am sărit jos de pe scaun şi am început să mă plimb cu paşi mari în jurul mesei. Şi poate că nu mi se pare momentul potrivit să fiu cu unul sau cu altul. La asta te-ai gândit vreodată?

Cayman şi-a lăsat capul într-o parte.

— Când oare e momentul potrivit să-i dăruieşti altcuiva toată inima ta? Mereu o să existe obstacole. Tu trebuie doar să te decizi care din ei o merită.

— Mă rog, am spus, încrucişându-mi braţele.

Bărbatul mi-a imitat gestul.

— Nu fi laşă!

— Poftim?

— La-şă, a repetat Cayman şi, preţ de o clipă, mi-a dat prin minte să iau vaza din mijlocul mesei şi s-o arunc spre el. Să nu faci nicio alegere e calea de scăpare a laşului. Îi iubeşti pe amândoi. Pricep. Dar nu simţi acelaşi fel de dragoste pentru amândoi şi, cu cât accepţi asta mai repede, cu atât mai bine.

— De ce reluăm discuţia? Şi, până la urmă, ţie de ce-ţi

pasă?

Cayman a zâmbit.

— Fiindcă sunt un demon grijuliu.

— Îh! am gemut, azvârlindu-mi braţele în sus, în vreme ce panica şi nervozitatea se luptau să pună stăpânire pe mine. Cayman vorbea de parcă situaţia ar fi fost foarte simplă, de parcă nu aveam să-l pierd pe unul din ei, însă lucrurile stăteau taman pe dos. Consideraţi-mă egoistă, dar gândul de a nu-i păstra pe amândoi în viaţa mea mă îngrozea. Ce enervant poţi să fii!

— Nu duşmăni! a spus el, zâmbind larg. Fă copii!

Acum doar m-am uitat urât la el.

— Fă copii cu bărbatul potrivit, a adăugat demonul. Vreau doar să clarific lucrurile.

— Of, Doamne! m-am tânguit, aplecându-mă şi aşezându-mi fruntea pe masă. Am rămas în aceeaşi poziţie chiar şi după ce l-am simţit pe Cayman ieşind din cameră şi, probabil, din casă, căci, după câteva clipe, n-am mai perceput prezenţa niciunui demon.

Blatul de granit era rece şi neted, atingându-mi într-un fel plăcut faţa încinsă. Poate că aveam să stau aşa toată ziua. Părea un plan bun. Mai bun decât…

Nu, nu era un plan mai bun decât să ascult sfaturile lui Cayman. El avea dreptate. Oh, Dumnezeule, avea înfiorător de multă dreptate! Da, îi iubeam pe amândoi băieţii. Îi iubeam cu adevărat, iar ideea că urma să-l rănesc sau să-l pierd pe unul din ei îmi întorcea stomacul pe dos, dar Cayman mai avea dreptate şi în alte câteva privinţe.

Nu puteam fi cu amândoi.

Iar sentimentele mele pentru ei erau diferite.

N-aveam cum să ascund asta. Mereu fusese aşa. Amândoi mă făceau fericită. Amândoi mă făceau să râd. Amândoi mă umpleau de dor şi-mi stârneau tot felul de bucurii în părţile mele feminine. Dar numai unul mă făcea…

Ei bine, ştiam că numai cu unul din ei aveam să fiu mereu fericită, numai cu unul aveam să râd întotdeauna. Acela de care nu doar că mi-era dor, ci după care *tânjeam,* şi fiecare secundă pe care mi-o petreceam ignorând problema era o secundă pe care n-o puteam petrece cu el. O secundă în care viaţa mea era lipsită de dragoste, o dragoste *reală*, de genul aceleia ale cărei puteri rezistă în timp.

În ciuda spuselor lui Cayman, nu eram sigură că amândoi băieţii mă iubeau într-adevăr. Nu le cunoşteam gândurile, dar, la urma urmei, nu conta ce simţeau ei. Conta ce simţeam eu, iar eu nu intenţionam să mă mulţumesc cu puţin. Şi nici nu mă aşteptam ca ei să se mulţumească, la rândul lor, cu puţin.

Fruntea începea să mi se lipească de granit.

Pentru prima dată în ultimele zile, mi-am îngăduit să mă gândesc cu adevărat la cuvintele lui Roth, cele care îmi păruseră o halucinaţie, avută înainte de a-mi pierde cunoştinţa din cauza rănilor şi a ce-o fi fost în fiertura dată de vrăjitori.

„Te iubesc, Layla! Te-am iubit din prima clipă în care ţi-am auzit glasul şi o să te iubesc în continuare. Orice ar fi. Te iubesc!”

Roth aproape îmi confirmase că, de fapt, auzisem aievea acele vorbe rostite cu dulce stăruinţă, însă exista o parte din mine care pur şi simplu nu reuşea să creadă. Sau poate că nu voia să creadă, căci atunci când meditam la spusele lui Roth, îmi aminteam şi ce-mi zisese Zayne, atunci când mă văzuse stând în livingul lui Stacey.

„Mi-aş fi dat seama dacă ar fi dispărut o parte din inima mea."

Mă simţeam ca şi cum întreaga fiinţă mi-ar fi fost stoarsă până în pragul durerii. Zayne îmi împărtăşise tot felul de secrete, îmi spusese cum… mă aşteptase. Totuşi, eu îmi petrecusem, la rândul meu, ani întregi aşteptându-l pe el şi niciodată nu mi se păruse cu putinţă să-l am.

Poate că doar îmi ieşeam din minţi de teamă că, în sfârşit…

Pierdută în gândurile mele, n-am recunoscut senzaţia ce mi se strecura sub piele, avertizându-mă că mai era cineva în casă, până când o voce groasă a răsunat în bucătărie.

— Ce naiba faci, piticot?

Am sărit în spate şi mi-am săltat capul, lipindu-mi o palmă de piept. Cu inima bubuind, l-am văzut pe Roth cum se apropie de masă şi se opreşte. Era îmbrăcat cam la fel ca în seara precedentă, cu excepţia faptului că acum purta o bluză mulată, de culoare albă, care se asorta de minune cu nuanţa aurie a pielii lui.

— Mă… mă gândeam, am răspuns, netezindu-mi părul cu mâinile. Mă gândeam la diverse chestii.

El şi-a rezemat şoldul de masă.

— Blatul te ajută să te gândeşti la diverse chestii?

Am strâns din buze.

— Poate.

Privirea lui Roth a coborât, apoi a lunecat încet înapoi în sus, spre chipul meu. Căutătura lui avea o căldură plăcută, care-mi stârnea un cu totul alt soi de fior.

— E un fel ciudat de a cugeta, piticot.

— Da, ştiu. Cayman… ăăă, mi-a pregătit micul dejun. Jucându-mă cu părul, mi-am înfăşurat vârfurile şuviţelor în jurul

degetelor, în vreme ce Roth se punea iar în mişcare. Se apropia mai mult de mine. Şi mi-a luat un telefon.

— Eu i-am zis să-ţi ia telefonul, a spus, şi ochii roşietici i s-au aprins. Micul dejun, însă, a fost un gest frumos din partea lui. Ideea îi aparţine sută la sută.

— A fost un gest frumos. Inima nu mi se domolise, iar faptul că el continua să se apropie nu ajuta deloc. Unde ai fost?

Roth s-a oprit în faţa mea.

— Am verificat locuinţa lui Sam. Mi-am zis că n-ar strica. Întinzând o mână, şi-a vârât degetele printre ale mele şi mi le-a smuls din păr. Veştile nu sunt bune.

— Nu?

Roth a scuturat din cap, ţinându-mi mâinile într-ale lui.

— Ai lui sunt morţi. În paturile lor. Figura i-a devenit mai aspră, mai întunecată. Şi sunt morţi de cel puţin două zile. Din moment ce n-am văzut niciun duh, se pare că nu le-au fost smulse sufletele. În urmă a rămas o... o debandadă.

Am închis strâns ochii, fără să-mi pot reţine tremurul. N-aveam nevoie să întreb ce însemna debandadă.

— De ce ar ucide Lilinul fără să ia un suflet?

Roth mi-a mângâiat palmele cu degetele mari.

— Pentru că poate. Fără nici un alt motiv.

— Doamne! Singura parte bună era că familia lui Sam urma să meargă acolo unde îi era locul, de vreme ce toţi îşi păstraseră sufletele.

— Sincer să fiu, mă cam aşteptam. Mă gândisem încă de aseară, dar n-am vrut să plec înainte de a mă convinge că eşti OK. Mâinile lui calde s-au întins către încheieturile mele, iar când am deschis ochii, el se uita ţintă la mine. Urăsc faptul că trebuie să-ţi aduc asemenea veşti.

Eu uram faptul că se pierduseră alte vieţi nevinovate. Îi întâlnisem de câteva ori pe părinţii lui Sam. Erau foarte de treabă, la fel de obişnuiţi şi de adorabili ca fiul lor.

— Stai! Sam are o soră. E mai mică şi…

Un muşchi a tresărit pe maxilarul lui Roth când acesta şi-a lăsat privirea în jos. Atunci mi-a picat fisa. El nu spusese „părinţii lui”. Spusese „ai lui”. Ouăle şi baconul au început să-mi spumege în stomac. Îmi doream să nu fi mâncat nimic.

— Am dat un telefon anonim la poliţie. Probabil c-au ajuns deja în casă. Chiar dacă ceea ce pare a fi Sam umblă pe două picioare, familia lui e… decedată, şi asta o să-l silească pe Lilin să plece din şcoală şi să se îndepărteze de elevi. Va trebui să aibă mare grijă. Nu că ar fi uşor de arestat, dar mă îndoiesc că vrea alte bătăi de cap.

Pieptul mă durea foarte rău când am şoptit:

— A fost o mişcare foarte deşteaptă.

Roth a venit şi mai aproape.

— M-am gândit că pentru Stacey… şi pentru tine ar fi mai uşor ca toţi să-l considere mort sau, mă rog, un criminal acum, nu mai târziu. Dacă Lilinului i s-ar permite să umble prin şcoală având înfăţişarea lui Sam, Stacey ar trebui să îndure din nou aceeaşi pierdere.

Privirea mi-a zburat spre a lui.

— Ai fost foarte delicat.

Roth a mimat în tăcere cuvântul „delicat”, de parcă nu l-ar mai fi auzit niciodată sau n-ar fi înţeles prea bine ce înseamnă.

— O să fiu cinstit. OK?

— Adică?

— Stacey mi-e simpatică. Să nu mă înţelegi greşit. Fata aia e dată naibii, într-un fel distractiv, dar, de fapt, eu m-am gândit

la tine. Se uita fix în ochii mei. După ce-am văzut cum ţi s-a sfâşiat sufletul aseară şi, ştiind că încă ţi se sfâşie, nu vreau să retrăieşti totul când abia ai început să te vindeci.

Oh!

Oh, uau!

— Deci nu mă preţui pentru ceva ce nu sunt, a încheiat el, lăsându-mi mâinile să cadă. În timp ce se retrăgea, m-am sprijinit de masa din mijlocul bucătăriei, absolut zguduită.

— Cred că tu nu te preţuieşti destul, Roth.

Întorcându-mi spatele, el mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Ştiu ce sunt.

Asta era problema. Mi se părea că habar n-avea cine era, nici ce exista în adâncul fiinţei lui, ce conta cu adevărat.

Vorbele lui Cayman, cele pe care mi le şoptise, mi-au răsunat din nou printre gânduri, făcându-mă să-mi feresc privirea. Se întâmplau foarte multe lucruri în acele momente şi foarte multe lucruri erau încurcate rău. Totuşi, trebuia să încep de undeva să descâlcesc situaţia şi ştiam de unde.

— Trebuie să fac ceva.

Roth s-a dus la frigider, de unde a scos o sticlă. Nu s-a răsucit, dar s-a auzit un şuierat neîncrezător când a scos dopul. Am tras adânc aer în piept şi m-am străduit să continui:

— Trebuie… trebuie să mă întâlnesc cu Zayne.

Umerii i s-au încordat, apoi i s-au pleoştit când a dus băutura la gură.

— Am bănuit eu, a spus demonul, în vreme ce mă holbam la conturul rigid al spatelui său.

— Roth…

Nu m-a lăsat să termin.

— O să-l chem înapoi pe Cayman. El o să te ducă unde ai nevoie. Pe urmă s-a întors cu faţa la mine şi mi s-a tăiat răsuflarea. Pe chipul lui se citea o vulnerabilitate pe care n-o mai văzusem niciodată până atunci, o mare şi îngrozitoare tristeţe, care-i stingea strălucirea din ochi. Ştiu că ai încredere şi că… şi că ţii la Zayne, dar eu n-am încredere în ceilalţi. În plus, sunt probleme cu grupul Alfa. Cayman merge cu tine.

Până să apuc să mai zic ceva sau măcar să protestez, Roth dispăruse. Cât ai clipi, plecase şi mă lăsase să mă uit în gol la locul în care se aflase.

Capitolul 5

Puteam să discut cu Zayne abia mai târziu în acea după-amiază, şi oricum fusesem nevoită să-l aştept pe Cayman, care urma să facă pe şoferul. Nu părea enervat de noua sarcină ce-i fusese impusă. Sporovăia în timp ce conducea, însă eu eram prea neliniştită şi prea distrată ca să dau atenţie spuselor lui, aşa că mi-am aţintit privirea spre fereastră, urmărind ghirlandele luminoase înşirate pe stâlpii de electricitate şi becurile care, în curând, aveau să se aprindă clipind. M-am foit tot drumul până la cafeneaua la care obişnuiam să merg cu Zayne în fiecare sâmbătă, fără să-mi pot lua gândul de la felul în care Roth mă privise în bucătărie.

Nu pricepeam. Trecuse de la… de la atingeri, la o retragere totală. Nu devenise doar distant, ci *îndurerat*. Nici măcar nu avusesem ocazia să-i dau vreo lămurire. Acum, inima îmi bătea nebuneşte, de parcă aş fi fost pe cale să mă iau la trântă cu vreo Fiară, nicidecum să mă văd cu Zayne.

Poate că eu şi Cayman judecaserăm complet greşit, ăăă,

interesul lui Roth, însă asta tot n-ar fi schimbat nimic din ceea ce urma să fac. N-ar fi putut să schimbe.

Cayman a încetinit şi a oprit Mustangul, lăsând motorul pornit, pe lângă maşinile parcate în faţa localului. Când am întins mâna spre portieră, el a lovit cu degetele în volanul maşinii.

— Numărul meu e deja salvat în telefonul tău, sub numele de Sos Excepţional. Dă-mi un mesaj când termini.

— OK. Am deschis uşa şi m-am chircit în clipa în care vântul m-a izbit în faţă.

— Să nu te abaţi din drum! S-ar putea ca fiinţe din grupul Alfa, şi naiba mai ştie ce altceva, să umble să-ţi pună pielea-n băţ, a continuat el. Şi chiar nu vreau să mă întorc acasă şi să trebuiască să-i explic lui Roth că am reuşit să te pierd.

Am rezistat nu numai imboldului de a-i atrage atenţia că, în acel moment, nu eram sigură ce părere ar fi avut Roth dacă prietenul lui m-ar fi scăpat din ochi, ci mi-am înfrânat şi pornirea de a-mi da ochii peste cap.

— Da, *tati*!

Cayman a rânjit.

— Fă-mă să fiu mândru de tine!

Aruncându-i o privire peste umăr, am coborât din maşină, am trântit portiera şi am sărit pe bordură. În bătaia necruţătoare a vântului, m-am repezit printre oamenii care treceau grăbiţi pe trotuar, umblând încoace şi încolo. M-a întâmpinat un alai de aure, în nuanţe untoase de galben sau în blânde tonuri de albastru şi roz. Eram atentă la orice fiinţă lipsită de nimb, semn sigur că un demon s-ar fi aflat printre noi, însă totul părea să arate normal.

Coroniţa brumată care atârna pe uşă a scos un clinchet

când am păşit înăuntru. Încă înainte să intru pe uşă, mi-am dat seama că Zayne se afla deja acolo. L-am simţit din clipa în care aerul cald din interior s-a revărsat asupra mea. Cafeneaua era fără îndoială o afacere de familie, nu făcea parte dintr-un lanţ mare, însă mirosea a dulciuri proaspăt coapte şi a boabe de cafea. Pe lângă pereţi stăteau înşirate separeuri de culoarea espressoului şi imediat am zărit acolo strălucirea albă a lui Zayne. Acesta se aşezase în partea din spate a localului, într-unul dintre confortabilele separeuri, cu faţa către uşă.

Înainte de a mă alătura lui, mi-am acordat câteva momente pentru a-mi limpezi mintea şi a-mi comanda o cafea moca mentolată. Apoi mi-am luat paharul cald şi m-am dus către el. Zayne s-a ridicat numaidecât în picioare şi, pe măsură ce mă apropiam, am văzut tot mai bine că cearcănele de oboseală de sub ochii lui se mai estompaseră puţin. Eram recunoscătoare pentru asta.

Localul era plin de oameni, unii la costum, alţii încărcaţi cu pungi de cumpărături, însă când Zayne mi-a luat paharul din mâini şi l-a pus pe masă, parcă am fi fost singuri. Până să pot scoate o vorbă, el m-a luat în braţe şi m-a lipit de trupul lui, coborându-şi obrazul spre al meu. Am îngheţat, căci se apropiase prea mult de gura mea, dar Zayne… of, mereu fusese incredibil de imprudent cu mine.

— Asta voiam să fac ieri, mi-a şoptit la ureche, cu glas răguşit. De cum te-am văzut prima dată în casa aia, numai la *asta* m-am gândit.

Am închis strâns ochii, în timp ce-l îmbrăţişam la rândul meu. Emoţiile îmi rodeau deja măruntaiele.

— Acum clanul ştie că eşti în viaţă, a continuat Zayne, moment în care mi-am simţit muşchii spatelui încleştându-se.

Cayman îmi spusese acelaşi lucru, dar era cu totul altceva să aud confirmarea. Danika voia să vină cu mine. Voia să vadă cu ochii ei că n-ai păţit nimic.

Surprinsă, am izbucnit într-un hohot de râs gâtuit şi am simţit cum obrazul lui Zayne, lipit de al meu, se ridică într-un zâmbet. Danika şi cu mine aveam o relaţie foarte ciudată. Întregul clan se aşteptase ca Zayne să se împerecheze cu ea. Altfel spus, să treacă la treabă şi să producă o mulţime de bebe-garguie, iar din pricina asta eu mereu fusesem extrem de geloasă pe Gardiana pursânge. Danika era uluitor de frumoasă şi, spre deosebire de majoritatea femeilor-garguie, destul de bătăioasă. O deranja să stea cu mâinile în sân şi să scoată copii pe bandă rulantă, pentru binele omenirii. În plus, Danika fusese la rândul ei interesată de Zayne. Pe scurt, existau o mulţime de motive s-o urăsc, dar, până la urmă, noi două formaserăm o neverosimilă alianţă.

Chiar mi se făcuse dor de ea, într-un fel straniu, aşa cum, în timpul unui val de căldură, ţi se face dor de adunat zăpada cu lopata. Când, vrând-nevrând, Zayne mi-a dat drumul, aproape că m-am prăbuşit pe scaun, luptându-mă să redevin stăpână pe ceea ce simţeam şi urma să fac.

Zayne s-a reaşezat pe locul din faţa mea.

— Te simţi bine, Layla-gândăcel?

Tonul lui arăta că era vădit îngrijorat.

— Da. Mi-am dres vocea şi am sorbit din cafeaua cu mentă. Noaptea trecută a fost un pic mai grea. Am început să mă gândesc la Sam… Am scuturat din cap şi am continuat cu glas scăzut: Roth s-a dus azi-dimineaţă la el acasă. Părinţii lui Sam nu mai erau. Muriseră. Din câte se pare, nu le-au fost luate sufletele.

— Drace! Zayne şi-a trecut degetele prin păr.

Eu am dat încet din cap, uitându-mă la capacul care-mi acoperea paharul.

— A anunţat poliţia, lucru destul de isteţ. Asta o să-l oblige pe Lilin să stea un timp ascuns, de vreme ce oamenii legii o să-l caute pe… pe Sam. Cel puţin aşa sperăm. Tu ai aflat ceva despre cei din grupul Alfa?

Zayne mă privea cu înflăcărare şi mi-am dat seama că mă fixa astfel încă de când mă aşezasem.

— Da. Câţiva au vizitat clanul cam pe la aceeaşi oră la care ceilalţi doi şi-au făcut apariţia în casa lui Stacey. Din ce-am putut înţelege de la Nicolai, cei din grupul Alfa ştiau că există un Lilin, au ştiut dintotdeauna.

Nu-mi scăpase faptul că se referea la o discuţie avută cu Nicolai, nu cu tatăl lui, însă atenţia mi-a fost atrasă de ultima parte.

— Au ştiut?

— Da, şi aparent nu s-au putut implica, din motivele lor celeste. Credeau c-o să ne dăm noi singuri seama.

Furia îmi încingea pieptul pe măsură ce mă uitam la el. Săptămâni întregi mă crezusem vinovată pentru morţile, distrugerile şi violenţele apărute atât la şcoală, cât şi acasă, şi asta în vreme ce grupul Alfa cunoştea adevărul de la bun început.

— Au avut tot timpul informaţia şi nu le-a dat niciodată prin minte să-i spună vreunuia dintre noi? De ce? Ridicam tonul, dar nu mă puteam abţine. Din cauza unor reguli de rahat?

— Ştiu, a încuviinţat Zayne cu blândeţe.

Îmi venea să-l iau la pumni pe oricare din grupul Alfa! Dar

pumni din ăia ca-n filmele cu arte marţiale.

— Am fi putut salva vieţi. Nici măcar n-am cum să… Am luat o înghiţitură zdravănă de cafea, sperând că o să mă liniştească. Nu m-a liniştit câtuşi de puţin. Ce altceva au mai zis?

Zayne şi-a rezemat coatele pe masă şi s-a aplecat spre mine.

— Tata a reuşit să negocieze cu ei şi să câştige nişte timp. Vom fi lăsaţi până în ziua de Anul Nou să-i venim de hac Lilinului, asta dacă nu cumva el o să facă ceva prin care să riscăm să ne expunem. Avem chiar acum Gardieni plecaţi să-l caute.

Sprâncenele mi s-au arcuit brusc. Sinceră să fiu, nu crezusem că grupul Alfa o să ne dea un răgaz. Mi-era uşor să mi-i imaginez acordându-ne două ore. Totuşi, nu m-am mirat când am aflat despre chestia cu expunerea. Îngerii decretaseră cu multă vreme în urmă că omenirea nu poate să primească dovezi concrete, hotărâtoare, privind existenţa raiului şi a iadului, că lumea trebuie să creadă într-o forţă superioară bazându-se doar pe religie. Nu le înţelesesem decizia nici înainte şi nu le-o înţelegeam nici acum. Nu ştiam decât că Gardienii se făceau luntre şi punte ca să le ascundă oamenilor de pretutindeni adevărul despre demoni.

— Ce se întâmplă dacă nu ţinem situaţia sub control?

— Nimic plăcut. Grupul Alfa ameninţă să ne cureţe pe toţi. Acelaşi lucru e valabil şi dacă Lilinul merge prea departe. Zayne a oftat, în timp ce eu mă întrebam ce însemna „prea departe”. Par să priceapă că Lilinul nu va fi uşor de găsit şi de ucis, dar n-au vorbit doar despre asta.

— Despre ce altceva au mai vorbit? Despre cât de mişto e pe măreţele lor culmi?

El s-a uitat o clipă la mine, apoi a răspuns:

— Ăă, nu. Ei nu… Of, n-am cum să ţi-o spun mai pe ocolite! Ei nu sunt mulţumiţi de tine, Layla-gândăcel.

Cu câteva săptămâni în urmă, poate că mi-aş fi ieşit din minţi şi m-aş fi băgat într-un colţ, ca să mă legăn până când aveau să-mi dispară toate necazurile. Acum? Am pufnit, după care am luat încă o gură de cafea.

— Ce mare surpriză!

Zayne şi-a plimbat privirea peste chipul meu. Multă vreme n-a scos un cuvânt.

— Roth a spus un adevăr ieri. Eu am mai văzut aripi negre, acoperite cu pene.

Mă străduiam din răsputeri să nu mă gândesc la ciudatele mele aripi, însă mi-am pus paharul jos.

— Unde?

Un muşchi i-a tresărit sub ochi când şi-a coborât privirea, iar mie mi s-a strâns stomacul. Nu era neapărat un semn bun.

— Nu le-am văzut decât la un singur demon. Părea unul de Nivel Superior. L-am zărit doar o clipă. Am presupus că mi s-a năzărit, însă aripile lui arătau ca ale tale.

— Ah! am murmurat, neştiind sigur ce să cred. Zayne şi Danika deja îmi confirmaseră că miroseam ca un demon de Nivel Superior. De aceea fusesem atacată de Gardianul Tomas. Deci nu auzisem nimic nou, nu cu adevărat, dar spusele lui Zayne tot nu-mi explicau de ce aripile mele se îmbrăcaseră brusc în pene şi de ce nu mă transformasem pe deplin, aşa cum ar fi făcut un Gardian sau un demon. Aripile mele au vreo legătură cu motivul pentru care, dintr-odată, grupul Alfa nu mă mai agreează? Mă rog, nu că la început m-ar fi agreat, dar totuşi, care-i faza acum?

— N-au zis decât că eşti o monstruozitate. Ceea ce nu-i corect. Tu…

— Ştiu. Nu-i corect. Sunt chestii şi mai rele decât mine care umblă brambura. Ştiu asta. Iar dacă ei n-au aflat, nu-i problema mea.

Zayne şi-a săltat o sprânceană.

— Bine, OK, e problema mea, dacă vor încerca din nou să mă atace, dar ştiu că eu nu sunt o monstruozitate, am repetat, târându-mi un deget pe buza paharului.

Avusesem nevoie de mult timp ca să ajung în acel punct, ca să nu mă mai las doborâtă de vorbele celor din grupul Alfa ori din propriul meu clan. Şi nici măcar de vorbele fetelor de la şcoală, fete ca Eva Hasher şi haita javrelor, cum le numea Stacey, cele care mă făceau să pun la îndoială tot ce eram. Habar n-am ce m-a făcut să schimb macazul. Poate lungile şi întunecatele ceasuri petrecute în cuşca aia oribilă din subsolul taberei sau poate faptul că fusesem la un pas de moarte. În orice caz, ceva mă trezise la realitate.

Din mai multe puncte de vedere, iar acum trebuia să profit de unul din respectivele puncte.

M-am uitat la Zayne, cel mai apropiat prieten al meu încă din copilărie, cel care, foarte multă vreme, fusese totul pentru mine, şi am descoperit că nu-mi puteam lua ochii de la el. Avea… avea să fie dureros. Sfinte Sisoe, avea să usture la fel de tare ca înţepăturile unui roi de viespi! Şi era teribil de înfricoşător, căci nu exista nicio plasă de siguranţă pentru decizia mea.

Zayne şi-a lăsat capul într-o parte.

— Hei… S-a întins peste masă şi a dat să mă prindă de mână, însă eu mi-am retras-o şi mi-am încleştat-o de cealaltă.

Privirea lui a zburat spre a mea. Layla?

Mi-am amintit ce-mi şoptise Cayman la ureche în acea dimineaţă.

„Nu mai fi laşă şi renunţă la trecut! Îmbrăţişează viitorul, pentru că cele două sunt foarte diferite.”

Cayman avea dreptate. Fusesem o laşă, mă temusem să renunţ la trecut, la tot ce-mi era familiar, căci aveam un sentiment de siguranţă acolo, o simplitate în confortul acelei situaţii. Trecutul semăna cu întoarcerea acasă, era dulce şi cald, perfect în felul lui. Nu se lăsa cu nimic mai prejos decât viitorul, însă mie îmi fusese groază să îmbrăţişez necunoscutul, riscul de a pierde lucrurile pe care contasem întotdeauna.

Fiindcă nu vedeam decât o singură pereche de ochi în fiecare seară, când îi închideam pe ai mei, şi în fiecare dimineaţă, până să îi deschid iar.

— Layla? a spus Zayne cu glas blând.

Mi-am îndreptat umerii şi am înghiţit cu greu o gură de aer.

— Ieri ai spus că trebuie să discutăm şi ai avut dreptate. Trebuie. Mi-a cercetat privirea, în timp ce eu mă străduiam să continui ce începusem. Îmi dau seama că se întâmplă foarte multe în momentul de faţă, că multe chestii sunt în aer şi că mare parte dintre ele sunt bizare.

— Dar…?

Aveam în gât un nod cât o minge de golf şi aş fi vrut să închid ochii. Aş fi vrut să mă uit în altă parte, însă m-am silit să nu ascund nimic.

— Ştii că însemni enorm pentru mine, mereu ai însemnat, şi că ţin foarte mult la tine. Te iubesc…

— Dar nu eşti *îndrăgostită* de mine? Pleoapele i-au căzut,

iar chipul i s-a crispat. Asta vrei să spui?

— Nu. Adică, n-aş zice-o sub forma asta. Te iubesc, dar…

— Cred că faci mişto de mine. Zayne a deschis ochii şi s-a lăsat pe spătarul separeului, scuturând din cap. Pur şi simplu opreşte-te!

Am deschis gura.

— Opreşte-te! Doar o secundă, a repetat el cu ochii deschişi, fără să-i scape nimic. Scuturând mai departe din cap, se holba la mine, cu cea mai nefericită expresie de uimire întipărită pe chip. E din cauza celor întâmplate când te-am sărutat ultima oară sau din cauza clanului nostru? Eu am încredere în tine, Layla! Ştiu că şi tu ai încredere în mine. Putem face relaţia să meargă.

Of, Doamne, mingea de golf se transformase într-una de softball!

— Ştiu că ai încredere în mine, însă nu ăsta-i motivul. Zău că nu! Cuvintele erau mai adevărate decât realizasem până în acea clipă, ceea ce făcea cu atât mai important să-i spun ce aveam de spus, pentru că şi dacă noi doi am fi reuşit să facem relaţia să meargă, până la urmă inima mea… inima mea şi-ar fi avut locul în altă parte. Am fi putut face relaţia să meargă fără… fără sărutări şi am fi putut avea grijă. Iar eu am încredere în tine, dar nu despre încredere e vorba. Zayne, tu însemni mult pentru mine şi am…

— Îl iubeşti pe Roth, a continuat Zayne în locul meu. Eşti îndrăgostită de el.

M-am uitat în ochii lui de un albastru strălucitor.

— Da, am şoptit, cu buza de jos tremurând. Despre el e vorba. Întotdeauna a fost vorba despre el. Îmi pare rău. Chiar te iubesc. Ţin foarte mult la tine şi, din foarte multe puncte de

vedere, relaţia noastră a fost un vis împlinit, dar nu-i la fel.

Zayne s-a tras înapoi, de parcă m-aş fi repezit la el şi i-aş fi tras o palmă peste masă.

— Te rog nu te aştepta să stau aici şi să ascult un discurs care mă face să mă simt ca şi cum aş fi ieşit pe locul doi într-un nenorocit de concurs.

Am tras cu putere aer în piept.

— Nu aşa vreau să te simţi.

Zayne şi-a lăsat sprâncenele în jos, fixându-mă cu privirea.

— Cum naiba te aşteptai să mă simt?

Lacrimile îmi ardeau ochii, fiindcă niciodată, niciodată nu voisem să rănesc pe cineva. Cu atât mai puţin pe Zayne.

— Nu ştiu.

— Bineînţeles că nu ştii. Într-un gest repezit, şi-a dus o mână pe deasupra capului, cuprinzându-şi ceafa în căuşul palmei. A urmat o pauză, timp în care încordarea i-a înăsprit conturul buzelor. Te iubesc, a gemut Zayne şi un muşchi a început să-i zvâcnească în dreptul maxilarului. Sunt *îndrăgostit* de tine. Te-am *aşteptat*, Layla! Şi nimic… nimic din toate astea nu contează.

N-aveam idee ce să zic. Contau… contau extrem de mult, dar cum să i-o spun? Fiindcă, la urma urmei, chiar dacă m-aş fi întors acasă, şi Roth mi-ar fi râs în faţă, nimic nu s-ar fi schimbat.

Pe faţa lui s-a ivit un licăr de furie.

— Ce s-a întâmplat între noi? Pentru tine a fost doar un fel de a-ţi umple timpul?

— Oh, Dumnezeule, nu! O femeie cu aură roz pal care stătea la coadă să-şi ia o cafea s-a uitat la noi, aşa că m-am străduit să vorbesc încet. Nici vorbă de aşa ceva. Doamne, a

fost perfect, ca o întruchipare a tuturor fanteziilor pe care le-am avut vreodată!

— Pe bune? Neîncrederea i s-a aşternut pe chip. Fiindcă mie mi se pare că doar te-ai jucat, până când ai putut să fii cu el.

— Până când am putut să fiu cu el? am repetat, cu voce stinsă. Nici măcar nu ştiu…

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui că nu ştii dacă te iubeşte! Nu fă pe proasta! a izbucnit Zayne, moment în care m-am tras brusc înapoi, uluită de ranchiuna din tonul lui. La naiba! a mormăit el, lăsându-şi braţul să cadă.

— Zayne…

— Gata! mi-a poruncit, făcându-mă să-mi ţin ochii strâns închişi. Pur şi simplu gata!

S-a ridicat fără să mai spună altceva, şi nici eu n-am încercat să-l opresc când a pornit cu paşi mari către uşă. Mi-am trântit coatele pe masă şi mi-am îngropat faţa în palme. Măruntaiele mi se răsuceau, cuprinse parcă de flăcări. Zayne nu-mi mai vorbise niciodată astfel, nici măcar atunci când avusese tot dreptul să fie supărat pe mine. Nu că l-aş fi blamat. O meritam. Acţionasem nesăbuit, cu el şi cu inima lui. Nu regretam nimic din ceea ce împărtăşiserăm, dar o făcusem de oaie. N-ar fi trebuit să-mi îngădui să mă încurc cu el, căci vorbele pe care le rostisem cu câteva clipe în urmă fuseseră şi ele adevărate.

Întotdeauna îl preferasem pe Roth. Din secunda în care păşise ţanţoş pe afurisita aia de alee unde mă luptam, fără succes, cu un demon, el fusese cel potrivit pentru mine. Poate că n-avusesem ochi să văd asta după ce se întorsese din adâncuri. Poate că mă înfuriasem prea tare pe el după felul în

care se purtase la început. Poate că mă jucasem cu Zayne, deşi fără intenţie. Nu ştiam.

Tot ce ştiam era că-l pierdusem pe băiatul alături de care crescusem. În caz că aş mai fi avut vreun dubiu, faptul că mă lăsase singură în cafenea îmi spunea tot ce trebuia să aflu. Protector cum era el cu mine, Zayne n-ar fi permis nici în ruptul capului să rămân nesupravegheată, când un Lilin încă umbla liber. Decât dacă îndepărtarea de mine ar fi fost mai importantă decât ocrotirea mea.

Habar n-am cât am mai stat acolo, dar până la urmă am simţit cum o căldură nefirească mi se împrăştie pe ceafă, o alertă cu privire la apropierea unui demon. Aşteptându-mă să dau de Cayman, mi-am săltat capul şi m-am uitat prin cafenea. Mi-am plimbat privirea peste nuanţele blânde ale nimburilor, până când am dat de un tânăr care stătea în partea din faţă a localului, fără să aibă nimic împrejurul lui.

Iată-l pe demonul meu, şi nu era Cayman!

Recunoscătoare că mă puteam concentra la altceva decât la faptul că tocmai îi sfărâmasem inima lui Zayne, mi-am tras părul peste faţă, ca să-mi acopăr chipul, şi l-am cercetat pe bărbatul aflat la intrarea în cafenea. Graţie dublei mele moşteniri, demonii nu reuşiseră niciodată să mă simtă, ceea ce făcea ca vânarea lor, pe care o practicasem în trecut, să fie floare la ureche. În plus, amestecul de Gardian şi demon din mine îmi oferise capacitatea unică de a însemna demonii. O singură atingere, şi aceştia deveneau lumini de neon, rămânând cu o pecete care putea fi uşor urmărită de Gardieni.

Nu mai însemnasem demoni de când… ei bine, de când Roth intrase în viaţa mea, arătându-mi că până şi ei au un scop în lume. De la el aflasem că unii demoni nu erau atât de răi, de

exemplu Afurisiţii, care tindeau să-şi facă de cap cu anumite lucruri, precum stâlpii de telefonie, şantierele sau orice fel de aparatură electronică, şi care aveau o uşoară înclinaţie spre piromanie.

Individul din local n-avea aer de Afurisit şi aş fi fost gata să pun pariu că nici Imitator nu era, adică un demon a cărui muşcătură transformă un om în ceva asemănător unui figurant din serialul *The Walking Dead: Invazia zombi*.

Nu, demonul acela răspândea un aer de Nivel Superior, prin urmare putea fi un Duce, un Rege sau orice alt soi de răutate aleasă. Aceştia n-ar fi trebuit să urce la suprafaţă, având în vedere că erau în stare să facă prăpăd, în sensul urât şi sângeros al cuvântului.

M-am încruntat.

Cu alte cuvinte, poate nici *eu* n-ar fi trebuit să mă aflu la suprafaţă. Tot uitam că acum miroseam la fel ca demonii de Nivel Superior şi cam semănam cu unii dintre ei. Of!

Demonul şi-a lăsat capul într-o parte şi o şuviţă din părul blond platinat i-a căzut peste sprâncenele negre, care ieşeau puternic în evidenţă prin contrast. Arăta a rocker, dând impresia că, dacă lanţul argintiu de la brâu i s-ar fi rupt, blugii mulaţi ar fi căzut numaidecât de pe el. În timp ce iscodea localul, privirea i s-a oprit asupra mea, dar şi-a continuat traseul până ce, brusc, a revenit în direcţia mea.

Am încremenit.

Demonul a încremenit şi el.

O-o!

Demonii nu puteau să mă simtă, dar acela se holba drept la mine, de parcă mi-ar fi răsărit un al treilea braţ în creştetul capului. Pălind, până când faţa lui a căpătat nuanţa părului, a

făcut un pas smucit înapoi şi s-a ciocnit de o femeie cu aură bleu. Ea aproape că şi-a scăpat pe jos poşeta şi cafeaua, încercând să-l ocolească.

Apoi demonul s-a răsucit pe călcâie şi a împins la o parte un tip mai în vârstă. Bătrânul a început să strige, însă tânărul era deja la uşă. Eu m-am ridicat fără să mă gândesc. Curiozitatea şi surprinderea puseseră stăpânire pe mine. Am traversat în grabă localul, lăsând în urmă ce mai rămăsese din cafeaua mea cu mentă. Mai aveam doar câţiva paşi până la demon, când el a ieşit valvârtej pe trotuar. Cuprins de panică, a azvârlit o privire peste umăr, către mine.

M-am oprit, frânând brusc sub tenda cafenelei.

— Ăăă...

Demonul a prins viteză şi, gonind pe trotuar, a dispărut după colţ, pierzându-se în marea de nimburi şterse.

— Ăăă! am şoptit eu, uitându-mă în spate, pregătită să văd o grămadă de membri ai grupului Alfa. Dar nu eram decât eu şi cu mine, ceea ce nu putea să însemne decât un singur lucru. Demonul de Nivel Superior fugise... de mine.

Capitolul 6

Nu i-am zis lui Cayman despre demonul de Nivel Superior care o luase la goană, iar el nu m-a întrebat cum a decurs discuţia cu Zayne, treabă care nu m-a deranjat câtuşi de puţin. După un drum aproape tăcut, el m-a lăsat în faţa casei.

— Distracţie plăcută cu ce va urma! a fost tot ce-a spus, după care a demarat în trombă.

Întorcându-mă cu faţa spre palat, n-aveam idee la ce se referise Cayman, dar mă gândeam că aveam să aflu cât de

curând. Când am intrat pe uşa principală şi am închis-o după mine, înăuntru era întuneric, dar nu şi linişte. De la etajul al doilea răzbătea laitmotivul ascuţit al unei chitare, ce se pierdea iute în bubuitul tobelor.

Încruntându-mă, am luat-o pe scări în sus, însă pe la jumătatea drumului am descoperit ceva ciudat. M-am aplecat şi am ridicat o sticlă goală de bere. Ridicând privirea, am văzut că pe fiecare treaptă mai era câte una, până sus. Zece sticle goale.

Aoleu!

Am făcut ochii mari şi am pus sticla înapoi pe scară. N-aveam cum să le adun pe toate fără să iau mai întâi o pungă, şi ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să cobor în cămară. Am grăbit pasul şi am urcat în goană restul treptelor.

Precum o dâră din firimituri de pâine, alte sticle fuseseră aruncate ici şi colo de-a lungul holului larg ce ducea către încăperea în faţa căreia se oprise Roth cu o seară în urmă, în vreme ce eu mersesem mai departe, spre dormitorul cel mare.

Inima mi-a tresărit în piept când am ajuns lângă camera lui. De după uşa întredeschisă bubuia o muzică apăsătoare. O lumină slabă se furişa prin deschizătură. Am tras adânc aer în piept, am împins uşa la o parte şi m-am oprit în pragul uriaşului dormitor.

Nimic pe lume nu m-ar fi putut pregăti pentru ceea ce îmi era dat să văd.

Bambi ţopăia şi se unduia pe parchet. S-a oprit, pentru a-şi răsuci spre mine trupul de obicei graţios. Ochii ei roşii erau sticloşi, incapabili să se concentreze. Limba bifurcată i-a ţâşnit afară, după care şerpoaica s-a întors la ale ei, înaintând încet către locul de sub fereastră. Odată ajunsă acolo, şi-a săltat corpul lung de peste un metru optzeci pe băncuţă, însă a

lunecat imediat de pe ea, prăvălindu-se pe podea.

M-am umplut de îngrijorare, dar când am făcut un pas către Bambi, altceva mi-a atras atenţia. Pe pat, spiritul lui Roth ce lua forma unui pisoi alb cu negru încerca să-l atace pe cel întruchipat într-un pui de mâţă alb, care părea să-şi fi pierdut cunoştinţa şi zăcea întins pe spate, cu toate cele patru lăbuţe răşchirate. Animăluţul negru cu alb, inspirat botezat Fury, s-a repezit asupra adormitului Nitro, a ratat cale de o poştă şi a nimerit pe o pernă. Pisoiul s-a transformat într-un ghemotoc alb cu negru de blană şi s-a rostogolit pe jos, izbindu-se de Nitro.

Am rămas cu gura căscată.

Cel de-al treilea pisoi, unul complet negru, pe nume Thor, şedea pe o comodă, cu ochii mijiţi sub forma a două crăpături înguste. În timp ce mă holbam la el, a început să se legene dintr-o parte în alta. Când m-a zărit, a deschis botul, cel mai probabil ca să sâsâie la mine, căci animăluţele alea erau nişte ticăloase, însă din gură i-a ieşit un râgâit mai degrabă omenesc.

O, Doamne, spiritele se *îmbătaseră*!

Am izbucnit într-un râs clocotitor, dar uşa s-a trântit în spatele meu, răpindu-mi hohotul nebun. Acum stăteam într-un loc, iar în clipa următoare eram cu spatele proptit în uşă. Un piept tare, cald şi foarte gol s-a lipit de al meu şi o răsuflare fierbinte mi-a alunecat pe obraz, în vreme ce două mâini au lovit uşa, de-o parte şi de alta a capului meu.

— Ce cauţi aici? m-a întrebat Roth, şi inima mi s-a izbit de coaste, apoi şi-a dublat bătăile, căci buzele lui îmi mângâiau curbura maxilarului. El a inspirat adânc. La naiba, că bine mai miroşi! A mentă piperată şi… şi a soare.

Ăăă… habar n-aveam cum să răspund la aşa ceva.

— Te-am lăsat să pleci, a continuat Roth, înclinându-şi capul spre gâtul meu şi trimiţându-mi un fior prin tot trupul. Ai avut dreptate ieri. Te-am făcut să suferi. Nu ca el. Mai rău. Te-am lăsat să ieşi din casa asta, ca să fii fericită cu el. Nu asta voiai? Dar eşti aici. Te-am lăsat să pleci, şi asta m-a *ucis*, şi-acum eşti aici.

O, Dumnezeule!

Roth trăncănea fără oprire, însă inima îmi făcuse implozie când vorbele lui stârniseră ceva profund şi pătimaş înăuntrul meu. Deodată, înţelegeam expresia lui din acea dimineaţă, când îi spusesem că trebuie să discut cu Zayne. Dacă mi-ar fi dat măcar ocazia de a-l lămuri în legătură cu ce urma să fac, n-ar mai fi crezut că o să-l părăsesc, că o să-l aleg pe Zayne.

Dar Roth mă lăsase să plec, ca să fiu fericită. Prinţul Moştenitor al iadului, care se pretindea cel mai egoist dintre demoni, mă lăsase să ies pe uşă, crezând că o să fiu mai fericită cu altcineva. Rămăsesem fără cuvinte şi un cu totul alt fel de lacrimi îmi umpleau ochii. El se mai dăduse cândva la o parte pentru a mă proteja, iar acum o făcuse din nou, redându-mi libertatea de a fi cu altul. Nu existase strop de egoism în niciuna din cele două fapte. Ba din contră, iar revelaţia mi-a dres sfâşietura din suflet, întremând dureroasa ruptură. Însă n-a vindecat cicatricea lăsată în urmă de renunţarea la Zayne. Aceea n-avea să dispară niciodată.

Am strâns din pleoape.

Roth şi-a ridicat încet bărbia, rezemându-şi fruntea de a mea. A şoptit:

— De ce eşti aici, Layla?

— Sunt aici… sunt aici pentru că *aici* mă simt fericită, cu tine.

El nu s-a clintit. Nu eram sigură că respira măcar. Se prea poate ca vorbele mele să nu fi răzbătut prin ceaţa alcoolului pe care în mod evident îl consumase, ceea ce arăta că discuţia trebuia să aibă loc mai târziu. Mi-am pus mâinile pe pieptul lui, pregătindu-mă să-i atrag atenţia asupra acestui fapt, când Roth s-a mişcat.

Braţele lui m-au înconjurat şi m-au strâns cu putere. Era plăcut… mai mult decât plăcut. Atingându-mi fiecare parte din trup cu o parte a trupului său, el şi-a lipit capul de gâtul meu şi a inspirat adânc. Pulsul îmi zvâcnea, iar mâinile îmi dârdâiau. Un fior adânc s-a înălţat prin toată fiinţa lui şi Roth s-a cutremurat în braţele mele, după care şi-a continuat mişcările.

Mi-a cuprins obrajii în palmele lui mari şi, zicând ceva prea încet şi prea rapid pentru ca să-l pot înţelege, mi-a lăsat capul pe spate, apoi m-a sărutat. Gestul n-avea pic de blândeţe în el. Gura lui o acoperea pe a mea şi cercelul sferic din limbă i se ciocnea zgomotos de dinţii mei, în vreme ce mă împingea în uşă. Avea un gust dulce, dar păstra încă pe limbă amăreala alcoolului. Mici furnicături de plăcere îmi alergau prin tot corpul, făcându-mă să gem în ritmul sărutării. Mâinile mi-au alunecat în sus, către umerii lui, iar degetele mi s-au înfipt în pielea-i netedă. Sărutul avea efecte nebuneşti asupra simţurilor mele şi mi-a spulberat capacitatea de a judeca din clipa în care trupurile ni s-au unit de la brâu în jos.

Şi mi se părea că trecuse o veşnicie de când nu mai simţisem *asta*. Dulcea frenezie născută dintr-un singur sărut şi descătuşarea, libertatea de a ceda în sfârşit, de a primi absolut totul, de a dobândi ceea ce voiam, ceea ce râvneam. Imediata şi absoluta năvală a dorinţei, atât de puternică, încât îmi întuneca mintea, energia fără astâmpăr şi exaltarea provenite din faptul

că aveam gustul iubirii pe vârful limbii. Nimic nu se compara cu asta.

Roth a întrerupt sărutul şi, gâfâind, mi-a cuprins faţa cu mâinile.

— Mai spune o dată! mi-a ordonat el, cu glas aspru. Mai spune o dată, Layla!

Abia am reuşit să-mi recapăt suflul.

— Sunt fericită aici, cu tine. Sunt…

Mi-am plimbat încet mâinile în sus, pe gâtul lui, şi i-am mângâiat maxilarul cu degetele mari. Aş fi vrut să-i spun mai multe, însă el m-a apucat de încheieturi şi mi le-a ţinut strâns în vreme ce mă privea fix, fără să scoată o vorbă. Inima îmi bătea cu putere, dar sângele parcă abia mi se târa prin vene.

O buclă de păr negru i-a căzut peste chip şi, când şi-a ridicat în sfârşit bărbia, vulnerabilitatea reapăruse în ochii lui. Roth era de o frumuseţe ireală, aproape dincolo de perfecţiune, însă în acel moment arăta mai uman ca niciodată.

— Am… am băut.

Nu era tocmai ce mă aşteptasem să-mi zică.

— Îmi dau seama.

Roth mi-a lăsat mâinile, a făcut un pas înapoi şi s-a întors, oferindu-mi o priveliște destul de plăcută a spatelui lui tonifiat. Când s-a răsucit într-o parte, m-am bucurat să văd că Bocănilă nu-l părăsise – un dragon beat, cu dimensiuni nu chiar de buzunar, n-ar fi fost motiv de râs. În plus, m-am bucurat să-i văd toate pliurile şi netezimile abdomenului.

M-am bucurat foarte mult.

Pantalonii îi atârnau aşa de jos, încât era aproape indecent. Aproape. Roth a luat o sticlă de pe comodă. A scuturat-o.

— M-am îmbătat atât de tare, încât am devenit literalmente incapabil să plec după tine şi să te opresc. A studiat încruntat sticla goală pe care o ţinea în mână. Dar ştiai că beţia funcţionează altfel în cazul nostru? N-a ţinut decât, poate, vreo oră, după care doar m-am simţit ca naiba, aşa c-a trebuit să mai beau. Şiii, s-ar putea să fiu încă puţin ameţit…

Am strâns din buze, ca să-mi înăbuş râsul.

— Mie-mi spui?

Roth şi-a săltat un colţ al gurii, uitându-se pieziş la mine.

— Ştiu că n-ar trebui să beau. Mă transform într-un băiat foarte, foarte obraznic.

— Da, şi, din câte se pare, spiritele tale se îmbată odată cu tine. Am arătat către Bambi, care dormea în locul unde căzuse pe parchet, sub forma unui jalnic morman şerpesc. Poate că tu nu te îmbeţi prea rău, pentru că bieţii tăi prieteni de colo absorb toate efectele.

Roth şi-a lăsat capul într-o parte.

— Hm! Cât trăieşti, înveţi. S-a întors din nou către mine şi o văpaie uşor de recunoscut s-a ivit în privirea lui. Vreau să te sărut iar.

Deşi existau în mine părţi care erau gata să pornească la drum cu Roth, ştiam că nu avea să se întâmple în seara aia. Din foarte multe motive.

— După cum ai menţionat, eşti beat.

El stătea cu faţa spre mine, ţinându-şi bărbia în jos şi buzele întredeschise.

— Tot vreau să te sărut. Mai vreau să-ţi fac şi alte lucruri. Multe dintre ele implică atingeri, cu şi fără haine.

Obrajii mi s-au înfierbântat. Roth a oftat din greu, lăsându-şi capul pe spate.

— Dar, da, beat. Scuze!

— Roth. Am păşit prudentă spre el. Chiar şi cherchelit, era iute în mişcări. De cât timp bei?

Ridicând din umeri, el s-a îndreptat spre pat.

— De când ai plecat? Dacă n-aş fi făcut-o, aş fi venit după tine şi poate că l-aş fi lăsat pe Bocănilă să-l mănânce pe Bolovan, ceea ce nu ţi-ar fi fost pe plac.

— Nu, am şoptit. Aşa e.

— Poate n-ar fi trebuit să beau atâta. Tu nu… Da, meriţi ceva mai bun. S-a oprit la picioarele patului, holbându-se la mine şi trecându-şi degetele prin părul ciufulit. Chiar eşti aici? Sau am reuşit să ajung primul demon care s-a intoxicat vreodată cu alcool?

O parte din mine ar fi vrut să izbucnească în râs, dar simţeam în fundul pieptului un nod de tristeţe. Se formase dintr-o amarnică şi dezgustătoare vinovăţie. Faptele mele produseseră efecte în cascadă. Desigur, nu ţinusem acele sticle la gura lui Roth, dar era prima oară când vedeam că băuse.

Părând că vrea să zică ceva, Roth a dat să se aşeze pe marginea patului. Eu am făcut un pas înainte când mi-am dat seama că îşi calculase greşit distanţa, însă era prea târziu.

Roth a căzut drept în fund, pe podeaua de lângă pat. Azvârlindu-şi capul pe spate, a început să râdă zgomotos, în vreme ce eu îmi acopeream gura cu mâna. După ce părăsisem cafeneaua, nu ştiusem precis la ce urma să mă întorc. Existase temerea (deşi iraţională) că Roth o să mă mângâie pur şi simplu pe creştet, apoi o să mă trimită la plimbare. Mai existase şi acea parte din mine care se gândise că o să mă ia furtunos în braţe, declarându-mi dragostea lui nemuritoare. În orice caz, să-l găsesc beat nici măcar nu intrase pe tărâmul posibilităţilor.

Roth s-a potolit şi, uitându-se la mine, şi-a aşezat mâinile pe coapse.

— Deci te-ai întors cu adevărat?

Am dat din cap, după care am spus „da”, pentru un efect suplimentar. El şi-a lăsat privirea în pământ şi a oftat apăsat.

— Pun pariu că acum regreţi.

— Nu, am răspuns fără nicio ezitare, îndreptându-mă spre locul în care stătea. Nu regret.

Roth a ridicat o sprânceană, dar expresia pierdută de pe chip nu i-a dispărut.

— Serios?

Lăsându-mă uşurel pe podea, lângă el, am scuturat din cap.

— Te-ai îmbătat. Mare brânză! Adică, probabil n-ar fi trebuit să te îmbeţi *atât* de tare, dar tu nici nu eşti… om. Eşti Prinţul Moştenitor al iadului. Nu cred că, în locul de unde vii tu, consumul de alcool e motiv de ceartă.

— Nu, bănuiesc că nu. Şi-a îndoit un genunchi, în timp ce-şi umezea buzele. Tu… Nu vreau să priveşti în urmă şi să te gândeşti: „Uau, ce alegere proastă! El n-ar fi…”

— Termină! am spus. De fapt, l-am implorat. N-o să-mi regret decizia nici măcar dacă vei ajunge s-o iei la sănătoasa ţipând, ca să scapi de mine.

— Nu cred c-o să se întâmple aşa ceva, a răspuns el sec.

M-am tras mai aproape şi mi-am întins picioarele lângă ale lui.

— Ce încerc să-ţi spun e că m-am hotărât. N-o să regret. Indiferent ce s-ar întâmpla între noi. Muşcându-mi buza, am urmărit cum o mulţime de emoţii se furişează pe faţa lui uluitoare. Uite ce-i, sunt de părere că nu trebuie să discutăm

acum despre asta. Subiectul poate să mai aştepte. Şi e musai să aştepte, deoarece cred… cred că în seara asta chiar l-am rănit pe Zayne. Ba nu. Ştiu c-am făcut-o. Iar tu nu ai starea de spirit necesară. M-am oprit din nou, căci, uau! păream atât de matură, încât îmi cam venea să mă felicit singură. Poate să aştepte. Mâine, avem toată ziua la dispoziţie.

Roth mă studia fără să răspundă, şi habar n-aveam ce era în capul ăla al lui. Dar pe urmă s-a aplecat spre mine. Şi-a pus capul ăla al lui în poala mea, aşa cum făcuse în seara în care mă trezisem după ce fusesem vindecată de fiertura vrăjitorilor, însă de data asta n-am mai şovăit. Mâinile mele n-au întârziat nicio secundă. S-au dus imediat spre trupul lui, una pătrunzându-i printre şuviţele negre şi mătăsoase, iar cealaltă cuprinzându-i umerii.

El s-a ghemuit pe o parte şi a închis ochii. Genele întunecate îi încadrau obrajii. Câteva clipe s-au scurs în tăcere, dar eu ştiam că nu adormise. Avea muşchii prea încordaţi.

— Am… am făcut nişte chestii de tot rahatul, Layla.

Pieptul mi s-a strâns când l-am fixat cu privirea şi, în momentul ăla, nu mă mai gândeam nici la Lilin, nici la aripile mele, nici măcar la Sam sau la Zayne. Eram sută la sută concentrată asupra lui Roth, iar lumea dimprejurul nostru şi toate problemele pe care ea ni le tot servea rămăseseră undeva la periferie.

— Mi-am cam dat seama. Şi nu minţeam. Roth era un demon de Nivel Superior pursânge. Ba încă Prinţ Moştenitor! Niciodată nu mă păcălisem singură, luându-l drept sfânt deghizat în păcătos.

— Chestii de-a dreptul necurate, a murmurat el.

— Am înţeles. Buzele mi-au tresărit.

Roth reuşise să-şi înfăşoare un braţ în jurul piciorului meu.

— Prima… prima oară când Şeful m-a trimis la suprafaţă, fusesem creat de numai un an. M-a trimis ca să găsesc un Duce care nu mai asculta de chemările lui, a continuat el, în vreme ce eu îmi mişcam cu blândeţe degetele prin părul lui. Nu îndrăzneam să scot un cuvânt, căci Roth nu mai vorbise nicicând atât de deschis despre ce-l pusese Şeful să facă. Ducele îşi găsise o femeie, un om. Nu cred că ea ştia ce era el în realitate. Nu c-ar fi contat. Şeful îl chema înapoi, însă el nu voia s-o părăsească.

Mi-am muşcat obrazul pe dinăuntru, presimţind că povestea nu avea să se termine cu un „şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi”.

— Eram însoţit şi de alţii, care fuseseră convocaţi. Braţul i s-a strâns împrejurul piciorului meu. Lucrurile s-au… complicat.

Am închis ochii, cu durere în suflet.

— N-a fost singura dată. Au mai existat şi alte… situaţii asemănătoare. Iar situaţiile astea… ei bine, până acum nu m-au apăsat niciodată. Nu stă în alcătuirea mea genetică să simt vina. Un rânjet crispat i-a străfulgerat chipul, după care a dispărut. Nu m-au apăsat până să apari tu. Acum mă gândesc la toate şi mă întreb dacă există ceva… bunătate în mine. Sau ce-ai putea tu să vezi.

Of, Doamne, din nou mi se frângea inima! Nu ştiam cum e să fii în pielea lui Roth, să fii doar ultimul exemplar dintr-un lung şir care a venit înaintea ta. Un şir format din alţi Prinţi de care Şeful se plictisise şi pe care-i distrusese într-un fel sau altul, înainte de a crea *această* versiune a lui Astaroth. Şi nu cunoşteam fiecare faptă din trecutul lui Roth, însă, cu toată sinceritatea, nu-mi păsa. Cine eram eu să-l judec? De vreme ce

nu eram nici pe departe perfectă, ba aveam, la rândul meu, o parte demonică, făcusem lucruri pe care mi-aş fi dorit să nu le fac şi îmi dădeam seama că, pe viitor, aveam să fac lucruri pe care le voi regreta. Dar Roth îşi petrecuse optsprezece ani mulţumindu-l pe Şeful iadului. Nimic din întunecimea lui nu mă surprindea.

Doar mă întrista.

Aplecându-mă, l-am sărutat pe obraz şi, în timp ce îmi îndreptam spatele, el şi-a întors spre mine ochii mari, chihlimbarii.

— Văd ceea ce tu nu vezi. Mi-am lăsat o mână să alunece în sus şi în jos pe braţul lui. Nu eşti egoist, chiar dacă ai momente în care te porţi ca atare. Toţi avem. Nu eşti rău, chiar dacă ai fost creat de cel mai mare rău dintre toate. Ai dovedit, faţă de mine şi de tine însuţi, că ai liber-arbitru, luând, iar şi iar, deciziile potrivite.

El s-a cutremurat sub mângâierile mele.

— Tu, de la bun început, ai acceptat cine şi ce sunt. Niciodată n-ai încercat să mă schimbi ori să… să mă ascunzi. Mereu te-ai încrezut în mine, până şi atunci când probabil n-ar fi trebuit. Am râs când am spus asta, gândindu-mă la ziua în care mă lăsase singură în clubul din Palisades, cu instrucţiuni explicite de a nu mă plimba aiurea. Te-ai… te-ai bucurat de ceea ce sunt, şi foarte puţini pot pretinde asta. Cum am zis şi altă dată, nu eşti doar cel mai recent Prinţ Moştenitor. Eşti Roth.

Preţ de o secundă, el nici nu s-a mişcat, nici n-a clipit. Apoi, pe măsură ce se holba la mine, faţa i s-a umplut de uimire şi, în cele din urmă, muşchii i s-au destins unul câte unul.

— Şi sunt al tău.

Capitolul 7

La un moment dat, am reuşit să-l bag pe Roth în pat, iar mai târziu l-a urmat şi Bambi. A fost un spectacol demn de urmărit: un anaconda demonic abţiguit, care încerca să se târască peste aşternut. A trebuit să intervin şi să-i ridic coada, după care am cules *cu grijă* pisoiul leşinat pe comodă şi l-am aşezat, de asemenea, pe saltea. Nu puteam decât să sper că Bambi nu avea să-l mănânce pe micul Thor, dacă se trezea în toiul nopţii, cu dureri din pricina foamei de după beţie.

Apoi m-am apucat să strâng sticlele. Am încetat să le mai număr pe cele din dormitor şi am dus la gunoi sacul care zornăia. Pe urmă mi-am făcut un sendviş şi am vrut să văd ce mai face Stacey.

Ea se simţea aşa cum era de aşteptat şi mi-a confirmat că Roth dăduse, într-adevăr, telefonul anonim.

— Poliţia a trecut pe aici azi după-amiază. Mama a crezut că avea legătură cu incendiul din casă, dar era… era vorba despre Sam.

Cuibărită în living lângă o pernă supradimensionată, am închis ochii.

— Familia lui…

— Ştiu. Răsuflarea îi tremura în telefon. Mi-au spus. Şi m-au întrebat dacă l-am văzut. Le-am zis că ieri, când a fost la şcoală.

— Isteţ răspuns!

A făcut o pauză, după care:

— Doamne, Layla, cum de s-a putut întâmpla aşa ceva? Acum două luni nu m-aş fi aşteptat la nimic din toate astea… Stai puţin! a zis ea, şi am auzit o uşă închizându-se. De când a

apărut poliţia, mama se ţine scai după mine. E îngrijorată şi speriată. Poliţiştii cred că Sam… că a luat-o razna şi şi-a căsăpit familia. Mâine o să se afle în toată şcoala, şi nu-i corect. Înţelegi? Lumea o să creadă că Sam e vinovatul.

— Nu e, i-am dat dreptate, deschizând ochii. Pe zidul din faţa mea era atârnat un tablou. Un drum pitoresc, cu toamna etalată din plin, însă nuanţele aprinse de portocaliu şi roşu păreau şterse. Sam nu merita să i se întâmple aşa ceva.

— Niciunul dintre noi nu merită. Am auzit-o din nou inspirând adânc. OK. Simt nevoia să mi se distragă atenţia, fiindcă altfel o să-mi pierd iar minţile. Mi le pierd cam o dată pe oră, la fix. OK? Distrage-mi atenţia!

— Ăăă… Creierul mi s-a golit. De mare ajutor mai eram! Ah, sunt varză la asta!

Stacey a izbucnit într-un râs răguşit.

— Ce face Roth?

— Păi, e… Mda, e un pic scos din funcţiune acum. M-am făcut mică de tot când mi-am dat seama cum suna.

— Pe bune?

Interesul i-a strecurat o notă de veselie în glas.

— De ce?

Mi-am aruncat privirea spre arcada largă.

— Azi-dimineaţă i-am zis că trebuie să discut cu Zayne şi, probabil, a înţeles din asta că vreau să-i mărturisesc dorinţa de a fi cu el. Aşa că se poate să se fi îmbătat un pic.

Prin telefon a răzbătut un chicot gâtuit, iar mie mi-a crescut inima la auzul sunetului.

— Tu vorbeşti serios?

— Da. Şi spiritele lui? S-au îmbătat şi ele. M-am oprit, rânjind vag. A fost un spectacol pe cinste.

— Îmi închipui. Nu. Stai! Nu pot. Trebuie să-mi faci poze.

Am zâmbit, deşi era exclus să-i fac pe plac.

— Deci… nu vrei să fii cu Zayne? De când te cunosc, eşti obsedată de el.

— N-aş zice chiar „obsedată”! Mi se părea aiurea să discut cu Stacey despre asta, dar ea ceruse să i se distragă atenţia, prin urmare aveam de gând să-i fac pe plac. Ştii că-l iubesc pe Zayne. Mereu l-am iubit şi-l voi iubi, dar Roth? E…

— E alesul, a spus ea încet.

— Da. Oricât de mult m-ar scoate din pepeni, îmi cam place că mă enervează. Îmi dau seama că sună aiurea, dar e adevărat. Mi-am descolăcit picioarele, m-am ridicat şi, petrecându-mi un braţ în jurul taliei, am început să mă plimb în lungul camerei, bătătorind o potecuţă pe covorul oriental. Îl… îl iubesc, Stacey. Îl iubesc cu adevărat.

— Nu mă miră, a fost răspunsul ei.

Am zâmbit iarăşi larg în vreme ce treceam, pentru a doua oară, prin faţa canapelei.

— Ah, zău?

— Da. Am văzut cum se uită la tine. Am văzut cum te uiţi tu la el. Cu Zayne întotdeauna a fost altfel. Nu-i găsesc cusururi. Ştii că mi-aş da ovarul stâng pentru o şansă la… Dumnezeule, nu prea se cade, în momentul de faţă, nu? E cam caldă treaba, chiar şi pentru o glumă. A oftat din greu. Sunt o persoană groaznică.

— Nu! Of, Doamne, nu! Nu cred nici cât negru sub unghie că eşti aşa.

— Pot… pot să te întreb ceva? Şi o să-mi răspunzi sincer?

M-am oprit în dreptul tabloului.

— Bineînţeles.

— Promiţi? a şoptit ea.

— Promit!

A trecut o clipă înainte să vorbească.

— M-am gândit mult la asta. Eu nu i-am dat cu adevărat atenţie lui Sam decât atunci când a început să se schimbe, ştii? Când s-a apucat să se îmbrace altfel şi să-şi aranjeze părul. Când a început să capete încredere…

Oh, nu!

— Şi în tot timpul ăsta, ţinând cont de ce s-a întâmplat, Sam nu era deloc Sam. Vocea i s-a frânt uşor. Era chestia aia care se dădea drept el. Înseamnă că eu m-am îndrăgostit de *chestia* aia, Layla? Şi nu de Sam? Şi ce spune asta despre mine?

— Oh, Stacey… n-o lua pe calea asta. La drept vorbind, eu cred că tu l-ai plăcut întotdeauna pe Sam, doar că ţi-a luat ceva vreme s-o recunoşti. Nu te-ai îndrăgostit de Lilin.

— Eşti sigură? Glasul ei părea firav şi foarte, foarte tânăr.

— Sunt convinsă, şi priveşte lucrurile aşa: Lilinul a imitat atât de mult purtarea lui Sam, încât niciuna din noi n-a putut să-i deosebească. Tu ai crezut că e Sam. Eu am crezut că e Sam… o versiune a lui care în sfârşit şi-a dat seama cum se foloseşte un pieptene.

Râsul lui Stacey mi-a surprins plăcut urechile.

— Da. OK.

Mici noduri mi s-au format în stomac.

— Pricepi ce zic, nu? Să nu crezi aşa ceva despre tine.

— Nu. Adică, eu doar… aveam nevoie să te aud spunând ce-ai spus. Atât! s-a jurat ea, şi am sperat că zicea adevărul. Când ne putem vedea, ca să aflu între patru ochi detalii despre tine şi Roth?

Nu ştiam precis ce detalii aş fi putut să-i dau, de vreme ce

realmente nu discutasem cu el, cel puţin nu cât eram amândoi treji.

— Luni mergi la ore?

— Probabil. Tu?

Umerii mi s-au pleoştit.

— Chiar mi-aş dori, dar acum trebuie să ne dăm seama cum să ne ocupăm de Lilin, şi deja am lipsit foarte mult.

— Of, Layla!

Am scuturat din cap, căci nu voiam să stărui asupra momentului.

— Odată ce totul o să fie pus la punct, o să găsesc eu o soluţie. Oricum, pot încerca să trec pe la tine după şcoală. Depinde ce o să facem.

Am plănuit să ne trimitem mesaje una alteia, dar înainte să închid telefonul, Stacey m-a oprit.

— Layla?

— Da?

Am auzit-o trăgând brusc aer în piept.

— Promite-mi c-o să-l ajuţi pe Sam. C-o să putem îndrepta lucrurile pentru el.

Mi-am strâns în pumn degetele de la mâna liberă până când vârfurile unghiilor mi s-au înfipt în carne.

— Îţi promit! N-o să-mi încalc promisiunea.

După ce s-a lăsat noaptea şi după o scurtă verificare pentru a mă asigura că Roth încă dormea, înconjurat de spiritele care sforăiau, am înhăţat o plapumă vătuită de la picioarele patului cel mare şi am ieşit pe balconul ce dădea spre un soi de rezervaţie naturală.

Mi-am lăsat capul pe spate, şi buzele mi s-au desfăcut într-un norişor ceţos, format de răsuflarea vizibilă. Era o noapte

senină, plină de stele ce sclipeau precum o mie de mici diamante îndepărtate. M-am dus lângă balustradă, strângând plapuma împrejurul meu.

Mintea mea refuza să se oprească. O sumedenie de gânduri se tot învârteau în cerc. Dialogul cu Stacey se derula iar şi iar, insistând asupra temerilor ei. Mă durea inima când mă gândeam la ea, îmi doream să pot face mai mult, dar nu-mi rămăsese decât să eliberez sufletul lui Sam, deci asta aveam să fac. Aflasem deja de unde să încep: de la Cosaş. Numai că eram nevoită să aştept până săptămâna următoare, lucru care mă îmbolnăvea, căci cine putea şti ce avea să se întâmple cu sufletul lui Sam între timp.

Trebuia să ne ocupăm de Lilin, deoarece îmi dădeam seama că nu plănuia să rămână ascuns prea multă vreme, însă gândurile mi s-au îndreptat spre demonul care fugise de mine în acea zi, apoi spre aripile mele acoperite cu pene. Inevitabil, asta m-a făcut să mă gândesc la cei din grupul Alfa şi la motivul pentru care acum mă considerau aşa o monstruozitate, deşi mă toleraseră timp de şaptesprezece ani. Bănuiam că avea legătură cu aripile şi cu felul în care mă transformasem.

O stea s-a desprins din mulţime, ţâşnind de-a curmezişul cerului şi atrăgându-mi atenţia. Când eram mai mică, obişnuiam să cred că stelele căzătoare sunt îngeri care coboară pe pământ. Zayne ştia mai bine cum stăteau lucrurile, dar îmi făcea pe plac şi născocea poveşti despre îngeri păzitori, veniţi să-i ocrotească pe cei pe care-i aveau în grijă.

Mi-am ţinut ochii strâns închişi şi am simţit durere când am luat următoarea gură de aer. Habar n-am cât am rămas acolo, dar, când am intrat, nasul îmi îngheţase, şi buzele îmi amorţiseră. Am lăsat plapuma să cadă pe pat, m-am schimbat

în pijama, însă m-am oprit înainte de a mă băga în aşternut.

Cu inima bătând tot mai tare, m-am răsucit şi am ieşit din încăpere. Nu mi-am lăsat niciun răgaz pentru a chibzui cu adevărat la ceea ce făceam, aşa că am intrat în camera unde dormea Roth. Am deschis uşa, m-am strecurat înăuntru şi m-am apropiat în tăcere de pat.

Roth stătea lungit pe o parte, cu faţa către uşă. Avea buzele întredeschise, iar părul îi căzuse alandala pe frunte. Îşi împinsese pătura în jos, până la talia suplă, şi am observat că Bambi îşi găsise drumul înapoi spre trupul lui. Se odihnea, sub formă de tatuaj, de-a lungul braţului stâng. O parte din ea părea să se întindă şi pe spate, însă nu reuşeam s-o văd, astfel încât să fiu absolut sigură. Nu-i zăream pe pisoi, dar ştiam din experienţă că puteau fi oriunde, gata să se repeadă la picioarele şi gleznele mele.

Nu voiam să mă întorc în aşternutul meu, singură cu toate gândurile. Îmi doream să fiu acolo, cu el. Simţindu-mi inima blocată undeva în gât, m-am repezit către pat, am săltat pătura şi m-am băgat sub ea.

Mişcările mele nu l-au trezit pe Roth, lucru care m-a bucurat, căci mă simţeam ciudat furişându-mă în patul lui ca o hărţuitoare de mare clasă. Întoarsă pe o parte, cu ochii către el, am dus statutul de hărţuitoare la un cu totul alt nivel, lăsându-mi privirea să hoinărească pe chipul lui. Mă mâncau degetele să-i mângâi curbura obrazului, dar mi-am ţinut mâinile încrucişate sub bărbie şi, după câteva minute, vârtejul de gânduri din mintea mea s-a potolit. Faptul că mă aflam lângă el, ei bine, mă liniştea într-un fel de care aveam nevoie cu disperare.

În timp ce-i ascultam răsuflarea regulată, pleoapele au

început să-mi cadă. După numai câteva minute, când dădeam să adorm, am auzit, răzbătând din spatele lui Roth, ceva ce părea să fie un motor în miniatură, care huruia. Mi-a luat o secundă să-mi dau seama că era unul dintre pisoii demonici şi, în ciuda răutăţii acelor animăluţe, buzele mi s-au arcuit într-un surâs.

Am dormit adânc, alinată de apropiata căldură pe care o răspândea trupul lui Roth, şi nu mi-am dat seama câte ore trecuseră când am simţit un braţ apucându-mă de mijloc şi trăgându-mă pe o parte. M-am lovit de un piept tare şi am ridicat pleoapele, clipind. Doi ochi chihlimbarii se uitau ţintă în ai mei.

— ’Neaţa! Roth era răguşit după somn, iar răsuflarea lui mirosea a mentă, ca şi cum s-ar fi spălat pe dinţi înainte de a se băga înapoi în pat. Toropeala mi se agăţa de gânduri, în vreme ce-mi târam privirea în sus. Părul lui era umed.

Probabil că mi-a citit nedumerirea pe chip.

— M-am împrospătat puţin, mi-a explicat. Ridicând o mână, mi-a prins o şuviţă între degete şi mi-a potrivit-o după ureche. Când m-am trezit, dormeai buştean. Mi-am zis să folosesc timpul ca să alung duhoarea rămasă de aseară. Ochii îi alunecau peste chipul meu, iar vârfurile degetelor îi înaintau încet de-a lungul sprâncenelor mele. Trebuie să recunosc, a fost o surpriză plăcută să mă trezesc din somn şi să te găsesc în patul meu.

Limba mi s-a dezmorţit.

— Serios?

— Da. Acum, degetul lui îmi urmărea conturul nasului. Când m-am trezit, mi-am dat seama că n-am mai făcut niciodată aşa ceva. Nu cu tine. Şi nici cu altcineva. Eu mereu…

De puţine ori adormisem în acelaşi pat cu el şi de fiecare dată plecase înainte să mă trezesc, mai puţin atunci când eram în convalescenţă, însă Roth nu părea să ia în calcul acel moment, şi nici eu nu-l luam.

Un surâs straniu îi juca pe buze. Nu era straniu în sensul rău al cuvântului, ci doar prin faptul că nu-l mai văzusem niciodată la el. Era plin de farmec copilăresc.

— Mi-a plăcut atât de mult, încât acum mă simt răsfăţat. O singură dimineaţă, şi mă simt răsfăţat pe viaţă. Te vreau aici, cu mine, în fiecare dimineaţă. Mă rog, poate în dormitorul principal. Patul ăla e mai comod.

Ceaţa somnului se destrăma şi mi-am dat seama că rânjeam de parcă aş fi fost complet idioată.

— Mi s-a părut că nici patul ăsta n-a fost chiar rău.

— Pentru că eram eu în el?

— Uau! Rânjetul nătâng mi s-a lăţit. Mă bucur să văd că orgoliul încă îţi funcţionează normal.

Roth a chicotit puternic, trecându-şi degetul peste sprâncenele mele. Dar sunetul s-a stins, la fel ca zâmbetul lui.

— În legătură cu seara trecută? Îmi… îmi cer scuze pentru ce s-a întâmplat, a zis el, chinuindu-se să arate că-i părea rău.

Din nu ştiu ce motiv, mi-a venit să râd. Demonilor nu le era uşor să ceară iertare. Cuvântul „scuze” nu făcea parte din vocabularul lor.

— Am crezut sincer c-o să pleci şi m-am făcut criţă, ca să nu vin după tine. Asta nu-i o justificare. Ştiu, dar zău că-mi cer schu… scuze pentru aseară.

— E OK. Ai fost simpatic.

— Simpatic? Degetele i s-au îndreptat spre maxilarul meu. Prefer „bestie sexy”.

Până la urmă mi-a scăpat un hohot înfundat.

— Regret, dar sunt aproape sigură că descrierea asta îi e rezervată lui Bocănilă.

Mi-a cercetat privirea, în vreme ce degetele i s-au oprit pe bărbia mea, spre mijlocul buzelor.

— Cum te simţi? Când a văzut că nu răspund, mi-a dezmierdat buza de jos cu degetul mare. Sunt în stare să pun lucrurile cap la cap. Ieri după-amiază ai vorbit cu Zayne, iar azi te trezeşti cu mine. Ştiu că nu ţi-a fost uşor.

— Nu mi-a fost, am şoptit, amintindu-mi suferinţa întipărită pe chipul lui Zayne. Ea făcuse parte din gândurile care mă bântuiseră noaptea trecută.

De cealaltă parte a patului, lumina strălucea prin despărţitura dintre draperiile groase, mângâind obrazul lui Roth.

— Deci cum te simţi?

La început, mi-a venit să-i spun că mă simt bine, însă ar fi însemnat să-l mint. Într-o oarecare măsură. Şi nu voiam să mai existe minciuni între noi.

— Mi-a fost greu, am recunoscut, aşezându-mi o mână pe pieptul lui.

El a tresărit uşor, şi mi-a plăcut. Mi-a plăcut că atingerea mea avea un asemenea efect.

— Probabil c-a fost unul dintre cele mai dificile lucruri pe care a trebuit să le fac, fiindcă ţin la el. Îl iubesc şi niciodată n-am vrut să-i fac rău. Niciodată.

— Ştiu. Buzele lui mi-au sărutat în treacăt fruntea.

— Presupun că nu i-a fost uşor să te piardă, dar cred…

— Ce? Mi-am lăsat *propriile* degete să exploreze puţin. În timp ce-i desenam un cerc împrejurul pieptului, mă gândeam

cât era de ciudat faptul că asemenea atingeri mă făceau să mă simt mai puternică. Nu la fel ca atunci când rămâneam pe poziţii în faţa demonilor care tunau şi fulgerau sau ca atunci când îmi înfruntam clanul, dar senzaţia era totuşi ameţitoare.

— Nu-mi vine să cred că o să spun asta, mi-a mărturisit Roth, oftând. Bolovanul e băiat bun, dar probabil c-o să aibă nevoie de spaţiu.

Am închis ochii pentru o clipă.

— Da, ştiu.

Braţul care-mi înconjura talia s-a încordat.

— Putem să facem ceva?

Degetele mi s-au oprit deasupra primului muşchi abdominal bine conturat.

— Ăăă...

— Fată neruşinată, scoate-ţi mintea din şanţ! Nu mă refer la chestiile alea. Încă... a adăugat el pe un ton care mi-a făcut stomacul să se crispeze. Am vrut să zic: putem să derulăm timpul înapoi, la seara trecută?

Nu pricepeam.

— Cum adică?

— Eram criţă, dar parcă mi-ai zis că vrei să fii cu mine şi, mă rog, aş vrea să te mai aud spunând-o încă o dată.

Inima mea a făcut o tumbă şi mi-am dat capul pe spate, astfel încât gura să mi se apropie de a lui.

— Vreau să fiu aici, cu tine.

El şi-a strâns şi mai tare braţul împrejurul meu, ferecându-mă la pieptul lui, ca în seara precedentă. Din nou, mi-a plăcut foarte mult.

— Vreau să fiu cu tine.

Roth şi-a lipit fruntea de a mea, lăsându-se un pic pe spate

şi trăgându-mă după el. Am sfârşit pe jumătate lungită peste el, cu ambele mâini sprijinite de pieptul lui, în vreme ce picioarele ni se împleteau. Braţul care-mi ţinea mijlocul era de neclintit, iar mâna care-mi cuprindea ceafa îmi stârnea o mulţime de senzaţii, care-mi alunecau pe şira spinării.

Dar nu terminasem. Uitându-mă drept în acei ochi la fel de strălucitori şi de frumoşi ca orice nestemată roşiatică, am spus ceea ce nu mai spusesem niciodată până atunci. Şi am spus-o din fiecare fărâmă a fiinţei mele.

— Te iubesc, Roth! Vocea îmi tremura de emoţie. Sunt îndrăgostită de tine.

El s-a mişcat iar. De data asta m-am trezit pe spate, cu Roth peste mine, împingându-şi un picior printre ale mele şi continuând să-mi cuprindă ceafa în căuşul palmei.

— Mai zi o dată! m-a rugat el, şi glasul abia dacă i-a depăşit nivelul unei şoapte.

— Te iubesc! Te iubesc! Am repetat iar şi iar, până când n-am putut s-o mai spun, căci mă amuţise cu buzele lui.

Sărutul n-a semănat deloc cu cel din seara trecută. Gura lui a trecut gingaş peste a mea, într-o dulce dezmierdare, ce contrasta cu uriaşa lui forţă, pe care am simţit-o în fiecare părticică din mine. Roth m-a sărutat blând, apoi s-a ridicat doar cât să-l pot vedea. Trăgându-mi mâna de pe umărul lui, mi-a prins degetele între ale lui, le-a dus la piept şi le-a lipit de el. I-am simţit inima bătând cu putere.

— Mi-e poftă de tine, aşa cum i-ar fi oricărui demon bun. Cu cealaltă mână mi-a strâns ceafa în palmă. Iar dorinţa mea pentru tine creşte cu fiecare secundă de veghe, într-un fel care ar trebui să mă sperie, dar care, de fapt, doar mă încântă. Şi, mai presus de toate, te iubesc, a zis el, făcându-mi trupul să

tresară.

Roth n-a părut să observe.

— Eu, Astaroth, Prinţ Moştenitor al iadului, sunt îndrăgostit de tine, Layla Shaw. Ieri. Astăzi. Mâine. O mie de ani de acum înainte, voi continua să fiu îndrăgostit de tine, cu aceeaşi patimă azi, ca şi peste un deceniu.

Ascultându-i vorbele, mă simţeam ca şi cum aş fi îmbrăţişat soarele din toate puterile. Căldura s-a revărsat în mine, în timp ce el şi-a punctat cuvintele cu un sărut care-l depăşea pe cel molcom şi iscoditor de mai devreme. Acesta era profund, meticulos, ca şi cum Roth ar fi pus stăpânire pe mine, iar eu aş fi pus, la rândul meu, stăpânire pe el. Ca şi cum, în sfârşit, după atâta vreme, distruseserăm graniţa dintre noi şi nu mai exista cale de întoarcere.

„Te iubesc” a fost rostit de nenumărate ori, printre sărutări, şi pe urmă printre gemetele pe care acele sărutări au sfârşit prin a ni le smulge. Chiar şi atunci, când am trecut dincolo de cuvinte, declaraţia a răzbătut din fiecare sărut şi din fiecare atingere.

Lăsându-mi mâna, Roth m-a prins de şold, lipindu-şi corpul de al meu. Pantalonii subţiri de pijama nu reprezentau o adevărată barieră între noi, nu când noi ne căutam cu atâta lăcomie. Eu îl doream aşa de mult, încât simţeam o durere fizică, absolut fizică, dar care mergea mai departe, mai adânc, întipărindu-se pe pielea mea, sfârtecându-mi muşchii şi fixându-mi-se în oase. Iar Roth probabil că simţea acelaşi lucru, căci, la fiecare unduire a şoldurilor, puteam să-mi dau seama cât de tare mă voia. Iar când şi-a strecurat o mână pe sub bluza mea, trăgând ţesătura din ce în ce mai sus, abia dacă am putut să mai respir. Inima îmi bubuia când el s-a săltat într-un braţ şi

m-a privit.

Rămăsesem goală de la brâu în sus şi, cu toate că nu era prima dată când vedea atât de mult din trupul meu, un roi de fluturaşi canibali a început să bată din aripi la mine în burtă. Aveam o experienţă limitată cu asemenea situaţii, însă pofta lui aprigă era evidentă în fiecare căutătură şi ştiam, până în adâncul sufletului, că ceea ce vedea îl excita.

Iar el mi-a dovedit-o prin vorbe.

— Superb! a spus, cu vocea îngroşată, lăsându-şi degetele să-i hoinărească agale peste abdomenul meu.

Am tresărit, apoi mi-am muşcat buza.

— Eşti foarte frumoasă, Layla. Şi dacă aş putea să aleg o singură fiinţă la care să mă uit o veşnicie, tu ai fi aceea.

Inima mi-a crescut atât de repede şi atât de mult, încât am crezut că o să urce drept prin tavan, până la stele. Poate chiar până în rai.

Degetele lui Roth s-au plimbat în sus, mângâind reverenţios.

— Mereu ai fi tu aceea. După care m-a sărutat din nou, iar acele sărutări, acele momente erau preţioase, puternice şi frumoase în felul lor.

Buzele lui Roth au alunecat pe obrazul meu, înspre ureche, unde mi-au şoptit vorbe care mi-au învăluit pielea într-o fierbinţeală ameţitoare şi mi-au făcut muşchii să se strângă în chip straniu, încântător. Când şi-a ridicat fruntea, privirea lui era întrebătoare, şi absentă, şi în o mie de alte feluri.

Am dat din cap, în semn de încuviinţare. El a zâmbit cu jumătate de gură, după care a spus:

— Mulţumesc.

N-am înţeles câtuşi de puţin de ce îmi mulţumea, însă

toate gândurile mi-au zburat pe fereastră, fiindcă Roth mi-a sărutat colţul buzelor, apoi a pornit într-un şir de mici sărutări, începând de la bărbie, coborând de-a lungul gâtului şi continuând mai jos.

Degetele mi s-au înfipt în plapumă când el s-a oprit şi pe urmă a zăbovit, stârnindu-mi un oftat întretăiat. Zău că nu pricepeam de ce-mi mulţumea în timp ce făcea asta, căci, la drept vorbind, ar fi trebuit să fie invers. Gura i s-a mişcat uşor pe deasupra coastelor mele, abia atingându-le.

— Cred că trebuie să-ţi facem rost de un tatuaj.

Am avut nevoie de câteva minute pentru ca spusele lui să capete sens.

— Un… un tatuaj?

— Da. M-a sărutat chiar deasupra buricului. Un spirit.

— Am voie?

Roth şi-a săltat bărbia şi a rânjit într-un fel care mi-a făcut stomacul să se zvârcolească.

— Nu văd de ce nu şi ştiu cine poate să-ţi facă unul. Şi-a plimbat privirea pe trupul meu, de sus până jos, făcând ca un fior să-mi danseze pe piele. Ăsta ar fi un loc bun. A lăsat o mână să-i alunece peste coastele mele. Sau ăsta? Aceeaşi mână şi-a croit drum pe sub betelia pantalonilor mei de pijama şi mi-a cuprins şoldul. Privirea lui s-a încălzit. Îmi place foarte mult ideea de a-l avea aici.

— Contează cu adevărat unde e făcut tatuajul? am întrebat. Oricum o să se mişte, nu?

— Oh, contează! Roth m-a sărutat sub buric. Mai ales pentru mine.

Am râs.

— OK, atunci.

Zâmbind larg, el s-a ridicat încă o dată şi s-a urcat peste mine. Cu braţele lui uriaşe, puternice, şi-a sprijinit palmele de-o parte şi de alta a capului meu. Când buzele lui au pus stăpânire pe ale mele, mi s-a tăiat răsuflarea. L-am cuprins cu ambele mâini şi l-am lipit de mine. Limba i s-a rostogolit peste a mea şi gustul lui m-a scos din minţi.

Roth a reînceput să se mişte, lăsându-se din nou în jos. Degetele mi se jucau prin părul lui şi nu mai reuşeam să urmăresc încotro se îndrepta, căci îmi anulase orice formă de isteţime.

Nici măcar nu ştiu cum am rămas fără pantaloni sau unde s-au dus. S-a întâmplat ca prin farmec. Roth era fermecat. Şi avea un delicios şi poznaş fel de a-şi înclina buzele pe măsură ce mâinile îi urcau pe partea exterioară a coapselor mele. Nu mai exista nimic între pielea mea şi degetele lui, aşa că-i puteam simţi fiecare atingere, ceea ce făcea ca până şi cea mai blândă mângâiere să mă zguduie cu forţa mai multor volţi de electricitate.

— Piticot?

Mi-am desprins mâinile din părul lui şi le-am lăsat să cadă pe plapumă.

— Da?

— Ce-ar fi să-ţi faci un tatuaj aici? Mi-a sărutat interiorul coapsei, chiar deasupra genunchiului. E un loc foarte interesant. Îmi place.

Mi-am muşcat buza de jos.

— Sunt sigură că-ţi place. În ochii lui ardeau flăcări de un ocru strălucitor. Ştii la ce m-am mai gândit?

Cu el, nimeni nu putea şti precis.

— M-am gândit că va trebui să devină oficial totul. Adică

eu, în rolul de preşedinte al hoardei demonice care formează fan-clubul Laylei.

Un hohot mi-a izbucnit din piept.

— Şi ce-o să faci? O să-ţi confecţionezi un tricou pe care să scrie că tu eşti, în mod oficial, preşedintele?

— Şi insigne. Neapărat o să-mi fac nişte insigne.

M-am pus pe râs, dar degetele lui au găsit ţesătura subţire (singura rămasă pe mine), deci lucrurile categoric aveau să meargă mai departe decât până atunci. Eram copleşită de emoţii, dar aveam şi încredere în el. Îmi aminteam ce-mi şoptise la ureche mai devreme. Ştiam că nu vom depăşi o anumită limită. Înainte să mă las învinsă de nelinişte, Roth şi-a dus buzele acolo unde îi erau şi mâinile, iar eu nu m-am mai gândit la nimic. Mi-au rămas doar trăirile, doar el şi superbul, demenţialul val de senzaţii pe care mi-l stârnea. Era maestru în aşa ceva, era absolut strălucit, căci nu mă mai simţeam pe mine însămi. Nu eu mă scuturam şi tremuram în felul ăla, nu de la mine veneau acele sunete slabe. Parcă aş fi fost o bucată de cârpă întinsă prea tare, până când, deodată, tensiunea s-a frânt, iar eu am fost prinsă într-un vârtej şi aruncată atât de sus, încât aş fi putut săruta stelele.

Roth s-a înălţat încet, strecurându-şi un braţ pe sub mine şi strângându-mă la pieptul lui. Când am deschis ochii, faţa lui exprima un soi de uimire, ceea ce era ciudat, căci el o provocase. Eu fusesem doar receptorul.

— A… Limba mea refuza să funcţioneze. A fost uluitor.

Mi-a zâmbit, în parte arogant, ca şi cum ar fi ştiut exact cât de grozav fusese, însă şi cu un aer ştrengăresc, dat de curbura buzelor. S-a lungit lângă mine, ţinându-mă aproape. Când şi-a lăsat capul în jos ca să mă sărute blând, zăceam moale şi

neputincioasă în braţele lui. I-am simţit buzele fierbinţi pe fruntea mea umedă.

— Vreau o eternitate de asemenea dimineţi. M-a sărutat lângă ureche. O eternitate.

Un frison mi-a străbătut corpul, şi ochii mi s-au deschis brusc. Lucirea fericirii a pălit, şi ceaţa s-a risipit. Dintr-odată, realizam ceva foarte important, un lucru la care niciunul din noi nu se gândise până atunci. Roth nu avea să îmbătrânească niciodată. Cât timp urma să umble pe pământ, el avea să arate la fel ca în acea zi, în vreme ce eu, mulţumită sângelui meu de Gardian, aveam să îmbătrânesc şi să mor, ca orice fiinţă pieritoare din lume.

Roth avea la dispoziţie o veşnicie.

Eu, nu.

Capitolul 8

Senzaţia de frig şi de nelinişte m-a urmărit tot restul dimineţii. Nu-mi plăcea deloc, căci Roth şi cu mine eram, în sfârşit, pe aceeaşi lungime de undă, iar ceea ce făcuserăm (ceea ce făcuse *el*) fusese realmente uluitor, şi frumos, şi, da, mi-aş fi dorit o eternitate de asemenea dimineţi. Acum, însă, mă simţeam bântuită, ca şi cum o umbră s-ar fi înălţat ameninţătoare deasupra noastră, transformând infinitul în minute sau secunde. Ceea ce era o prostie, deoarece eu însămi recunoşteam că mai aveam foarte, foarte mult până să trebuiască să-mi fac griji din pricina jenei de a fi ajuns la vârsta a treia şi de a avea un flăcău arătos care să-şi petreacă timpul cu mine.

Cu toate astea, continuam să mi-l închipui pe Roth la fel de

chipeş şi de tânăr ca în acea dimineaţă, când se rostogolise jos din pat şi-mi aruncase o privire cu subînţeles. Dar, în mintea mea, eu nu mai arătam la fel – aveam părul cărunt, o faţă ce o egala pe cea a câinilor cu pielea zbârcită şi o cocoaşă în spinare. Şi, în loc să facem ceea ce făcuserăm, ne umpleam vremea jucând bingo.

Deşi îmi cam plăcea să joc bingo.

Oricum, toată treaba era mai mult decât stânjenitoare.

Acum, însă, aveam chestiuni mai presante de care trebuia să ne ocupăm şi de aceea ne adunaserăm în bucătărie, împreună cu Cayman şi cu un alt demon pe care nu-l mai întâlnisem niciodată care-şi spunea Edward. Aveam serioase îndoieli că într-adevăr aşa îl chema pe tânărul cel blond, căci numele de Edward realmente n-ar fi sădit frica în sufletul nimănui.

Cayman şedea pe masa de lucru din apropierea chiuvetei, bălăbănindu-şi picioarele de parcă s-ar fi aflat pe terenul de joacă. Eu eram la masa din mijloc, după ce mâncasem greutatea mea în cârnaţi, iar Roth stătea în picioare lângă mine. Când intraserăm împreună în bucătărie, mai că mă aşteptasem să-l văd pe Cayman scoţând un aparat de fotografiat şi apucându-se să ne pozeze. Expresia de pe chipul lui era de-a dreptul veselă. Eu mă străduiam din răsputeri să nu mă uit la Roth, ca să nu mă gândesc la ce îmi făcuse în acea dimineaţă şi la ceea ce nu făcuserăm, şi apoi să mă înroşesc toată. Lucrurile poate c-ar fi mers şi mai departe, dacă el n-ar fi simţit prezenţa celuilalt demon, aşa că ne-am silit să părăsim dormitorul, pentru a vedea despre ce era vorba.

Edward stătea în picioare lângă Cayman, având în ochi o lumină bizară, ce se reflecta atunci când îşi înclina capul într-un

anumit fel. Categoric nu era un demon de Nivel Superior, prin urmare mi-am zis că ar putea fi un Afurisit.

— Aşadar, ce-aveam în meniul de azi, copii? a întrebat Cayman.

Zâmbetul leneş al lui Roth mi-a aprins obrajii în clipa în care el s-a uitat lung la mine. A deschis gura, însă privirea pe care i-am aruncat-o promitea o crimă, dacă ar fi răspuns la întrebare aşa cum bănuiam că ar fi putut s-o facă.

El a chicotit, sprijinindu-şi şoldul de blatul mesei.

— Mă gândesc c-ar trebui să ieşim în oraş, să începem să căutăm în zonele în care credem că s-ar putea ascunde Lilinul. Gardienii fac acelaşi lucru, dar mă îndoiesc c-o să reuşească.

— Lilinul o să-i simtă de la o poştă, i-a dat dreptate Edward. Între timp, noi ne putem pierde oarecum în mulţimea demonilor, cel puţin până când vom avea ocazia să ne apropiem.

Mi-am încrucişat braţele peste abdomen, acolo unde stătea momentan Bambi, după ce se urcase pe mine la plecarea din dormitor. M-am gândit la reacţia pe care o avusese faţă de mine demonul de Nivel Superior din ziua precedentă, apoi am alungat acea amintire.

— Credeţi că vrăjitorii care o venerează pe Lilith ar fi în stare să găzduiască Lilinul?

Cayman a scuturat din cap.

— Nu cred. Sunt ei obsedaţi de mama ta, dar ştiu cât de riscant ar fi să ofere adăpost unei fiinţe atât de periculoase ca Lilinul.

În mod normal, referirea la Lilith ca fiind mama mea m-ar fi aruncat într-o legendară criză nervoasă de proporţii nemaiauzite, însă acum era doar… ei bine, ăsta era adevărul.

Lilith era mama mea, fie că o voiam, fie că nu.

— L-ar mai adăposti, totuşi, vreun demon în punctul ăsta? am întrebat.

— Nu dacă-l duce mintea. Roth şi-a schimbat poziţia, aşezându-şi o mână pe după talia mea. Deşi purtam pulover (unul dintre cele groaznic de mulate pe care Cayman mi le alesese, fără îndoială, de la vreun magazin din colţul străzii), apăsarea mâinii lui îmi frigea pielea. Demonii ar trebui să ştie că nu doar Gardienii sunt pe urmele Lilinului, ci şi Şeful, deci, prin extensiune, şi eu, iar cu mine chiar nu vor să se pună rău.

— Al naibii ticălos mai eşti tu… Edward s-a lăsat pe spate, rezemându-se de blatul mesei şi atingând în treacăt, cu cotul, cafetiera. Am tresărit pe scaun când din maşinărie au izbucnit scântei, iar mirosul de ozon ars a umplut bucătăria, în vreme ce demonul se uita peste umăr. Cana a crăpat drept pe mijloc, moment în care Edward s-a întors cu faţa spre noi. Ăăă, scuze!

Da. Categoric un Afurisit. Roth s-a încruntat.

— O s-o înlocuieşti până mâine-dimineaţă.

Demonul s-a strâmbat.

— Da, domnule.

Domnule? Mi-am coborât privirea spre masă şi am strâns din buze, ca să nu zâmbesc.

— Niciunul dintre Afurisiţi n-o să-l ajute pe Lilin. V-o pot garanta! a continuat Edward, alungându-şi ruşinea.

M-am întrebat dacă el era un soi de reprezentant al neamului său. Aveam încă o mulţime de necunoscute cu privire la poporul demonilor, iar asta mă făcea să nu-mi mai găsesc locul pe scaun. Altădată îi însemnasem pe foarte mulţi dintre ei, condamnându-i la întoarcerea în iad, şi-mi închipuiam că Şeful nu aprecia eşecurile de niciun fel. Oare pedepsise Afurisiţi

precum cel care stătea în aceeaşi cameră cu noi, a cărui singură crimă părea a fi masacrarea electrocasnicelor? Vinovăţia mă rodea.

Răsuflând uşor, mi-am ridicat privirea, mi-am strâns părul în sus şi m-am apucat să-l răsucesc, numai ca să-mi ocup mâinile cu ceva.

— Păi, oraşu'-i mare. Nu putem începe să umblăm bezmetici prin el.

— Fir-ar să fie! a murmurat Cayman, făcându-mi cu ochiul. Abia aşteptam să umblăm bezmetici.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ce trebuie să facem e să urmărim decesele suspecte – oameni, altfel sănătoşi, care pică morţi. Mă îndoiesc că Lilinul o să stea pur şi simplu cu mâinile în sân. Dacă începe să smulgă suflete, trebuie să se adune grămadă şi cadavrele.

— Bună idee, a spus Edward.

— Aşa te vreau!

Roth m-a prins de bărbie, împingându-mi capul pe spate şi într-o parte. Într-o nanosecundă, buzele lui le acopereau pe ale mele. La început, am înţepenit; nu eram obişnuită să fiu sărutată în faţa altora. Nu eram obişnuită să fiu sărutată, punct. Relaţia noastră era foarte nouă, nu împlinise nici douăzeci şi patru de ore, dar săruturile lui aveau capacitatea de a-mi topi rezervele şi frământările. M-am înmuiat, iar camera a dispărut. Roth mă săruta ca şi cum nu s-ar mai fi aflat nimeni altcineva împrejurul nostru, însă nu eram singuri.

Cineva şi-a dres vocea, după care Cayman a gemut:

— Pe bune, fraţilor?

Mie îmi ardea faţa când m-am retras, dar Roth era netulburat.

— Ce-i? a întrebat el.

— Deşi mă bucur că v-aţi hotărât să deveniţi perechea anului, chiar nu vreau să vă văd luându-vă limba-n gură, a comentat Cayman. Nu-mi venea să-l cred, de vreme ce era trup şi suflet cu Echipa Roth. Îmi afectează indigestia. Şi încă nasol.

— Pe mine nu mă deranjează, a zis Edward.

Am făcut ochii mari. OK! Era ciudat şi... şi scârbos.

Roth s-a îndreptat de spate, dar şi-a lăsat braţul să-i cadă pe după umerii mei.

— Cayman, tu poţi să pândeşti morgile şi spitalele, iar Eddie, băiete, tu stai cu ochii pe cluburile din oraş. Dar să nu te atingi de nimic!

Afurisitul a dat din cap, cu un aer de-a dreptul sfios.

— Noi ce-o să facem? am întrebat, iar când privirea lui Roth a devenit pătrunzătoare, mi-am dat seama la ce se gândea. M-am întins şi i-am acoperit gura cu mâna. Nu!

El mi-a muşcat uşor degetele şi a rânjit când mi le-am tras înapoi.

— Sunt vreo două locuri pe care ar trebui să le verificăm.

Din momentul acela, ne-am despărţit. Îmi părea bine că mai făceam şi altceva în afară de a sta degeaba. M-am dus în living, ca să-mi iau elasticul de păr pe care-l lăsasem pe măsuţă. În timp ce-l ridicam, m-am răsucit şi l-am găsit pe Cayman stând la treizeci de centimetri distanţă.

— Mai vrei să-l întâlneşti pe Cosaş săptămâna viitoare, Layla Fund-Bombat? m-a întrebat.

L-am fixat preţ de o clipă, lăsând porecla să-mi pătrundă în minte, după care m-am uitat înspre uşă.

— Da, dar încă nu i-am spus nimic lui Roth.

— Eu nici nu i-aş spune, pentru că n-o să fie de acord. A

continuat cu glas scăzut, vorbind repede. Ţine minte, dulceaţă! Ţi-am zis că Şeful nu-i tocmai mulţumit de el. Dacă se duce jos, o să-l reţină acolo. Nu vrei aşa ceva.

Simţind un gol în stomac, am păşit mai aproape de Cayman.

— Şeful n-ar putea să urce şi să-l ia, dacă ar vrea?

Demonul şi-a înclinat capul într-o parte.

— Da, dar e puţin probabil acum. Mai târziu? Cine ştie? Eu pot să-i distrag atenţia lui Roth vinerea viitoare şi să-ţi las răgazul de a coborî acolo, dar odată ce-ai ajuns, va trebui să te grăbeşti.

— Să mă grăbesc? În caz c-ai uitat, eu n-am mai fost niciodată în iad, aşa că habar n-am cum arată peisajul! i-am atras atenţia, încercând să n-o iau razna din pricina faptului că urma să merg în iad. Pe bune! Am nevoie de oareşice îndrumări.

Cayman mi-a zâmbit larg.

— E mai uşor decât ai impresia. Crede-mă, grăsuţo! Odată ajunsă acolo, o să ştii exact încotro s-o apuci. Apoi mi-a făcut cu ochiul. Apropo, sunt mândru de tine! Ai luat decizia corectă ieri, alegând viitorul. Alegându-l pe Roth.

Am deschis gura, dar înainte de a apuca să scot o vorbă, el dispăruse. M-am întors încet, uitându-mă prin încăperea acum goală.

— Urăsc când face asta!

— Ce?

Am tresărit la auzul vocii lui Roth şi nu pot spune că m-a surprins foarte tare să-l găsesc la treizeci de centimetri distanţă de mine.

— Asta! Faptul că voi apăreţi şi dispăreţi din camere. E

ciudat şi nefiresc.

— Ne invidiezi doar pentru că tu nu poţi face la fel.

Mi-am dat ochii peste cap, deşi cam avea dreptate. Eram oarecum invidioasă că n-aveam puterea asta mişto. Dacă aş fi avut-o, aş fi răsărit ba ici, ba colo, peste tot. Bambi şi-a ales tocmai acel moment pentru a-şi schimba poziţia. S-a târât împrejurul taliei mele, aşezându-şi capul de-a lungul coastelor. Şi pe ea aş fi făcut-o să răsară cu fundul pe canapea, ori de câte ori ar fi devenit agitată.

— Ce căuta Cayman aici? Roth mi-a luat o şuviţă de păr şi a început să şi-o înfăşoare pe deget.

Gândul de a-l minţi, mai ales după toate cele întâmplate, mă făcea să mă simt de parcă tocmai m-aş fi bălăcit în noroi, dar ştiam că, dacă i-aş fi spus ce plănuiam să fac în legătură cu sufletul lui Sam, nu m-ar fi lăsat să cobor singură. Poate că nu m-ar fi lăsat să cobor deloc. Nu-i puteam permite să mă oprească. Şi era vorba despre ceva mai mult decât să-l ocrotesc pe Roth de un Şef nemulţumit. Salvarea sufletului care-i aparţinuse lui Sam era mai presus de dorinţele oricăruia dintre noi.

— De-ale lui Cayman, am răspuns în cele din urmă.

Roth a tras uşor de şuviţa pe care şi-o înfăşurase în jurul degetului, apropiindu-mă de el.

— Asta spune multe! Ochii ni s-au întâlnit, şi inima mi-a stat în loc. Aplecându-se, el şi-a rezemat fruntea de a mea. Ghici ce?

— Ce?

— Dacă azi te porţi frumos, mai târziu o să am o surpriză pentru tine.

Buzele mi s-au curbat într-un surâs.

— Dacă mă port frumos?

— Îhm! Mi-a sărutat sprâncenele şi s-a îndreptat de spate, dând drumul şuviţei. Iar prin purtat frumos înţeleg să fii cât poţi tu de obraznică.

Râzând, mi-am strâns părul şi l-am răsucit repede într-un coc.

— Nu sunt sigură că o să pot face prea multe obrăznicii, dacă o să fim în văzul lumii, căutându-l pe Lilin.

— Mereu e timp pentru obrăznicii, piticot!

— Nu mă miră că gândeşti aşa.

Roth mi-a aruncat o privire.

— Când n-am avut eu dreptate?

Mi-am arcuit o sprânceană.

— De multe, multe ori.

— Mi se pare că ai o memorie deformată, a dat el replica, şi am râs iar, căci îmi lipsiseră lucrurile astea, tachinările jucăuşe, şi eram uşurată să văd că ele nu fuseseră întinate de tot ce înduraserăm până atunci.

— Tu continuă să crezi asta! Am zâmbit când l-am văzut îmbufnându-se. Înainte de orice surpriză, vreau să trec pe la Stacey.

— Se face. Roth a ridicat o mână şi mi-a mângâiat în treacăt obrazul cu dosul palmei. Iată o altă trăsătură a lui care nu se schimbase niciodată, nici măcar cât fuseserăm despărţiţi. Categoric era genul de demon care-şi manifesta emoţiile prin atingeri. Vrei s-o vizitezi singură?

Grija lui nu mă mai lua cu adevărat prin surprindere. Nu că n-ar fi continuat să mă uimească, pentru că mă uimea, făcându-mi inima să crească din nou, dar nu-mi dădeam seama cum de el nu-şi dădea seama de propria bunătate. M-am ridicat pe

vârfuri şi i-am sărutat colţul gurii, după care m-am lăsat iar în jos.

— Cred că se va bucura să te vadă.

— Bineînţeles, a murmurat el, stăruind cu privirea asupra buzelor mele. M-am înfiorat, deşi nu mi-era frig. Nicidecum. Câtuşi de puţin. Apoi a adăugat: Toţi se bucură să mă vadă.

Am dat din cap.

— Eşti gata? Când a încuviinţat, i-am zâmbit. Ai de gând să-mi spui unde mergem?

— Ţi-aş zice, dar n-ar mai avea farmec. A chicotit, în vreme ce zâmbetul meu se transforma într-o încruntătură. OK. Nu mergem nicăieri. Mă rog, nicăieri anume. O să hoinărim fără ţintă pe străzi.

— Uau! Un plan stelar!

Roth şi-a muşcat buza de jos, rânjind.

— De fapt, e al naibii de isteţ.

— Rămâne de văzut.

El m-a luat de mână şi m-a condus către uşa din faţă.

— Uite care-i treaba! Eu nu cred că va trebui să-l căutăm prea mult pe Lilin. De fapt, nu cred că *tu* va trebui să-l cauţi pe Lilin.

— Şi de ce?

Roth s-a uitat la mine peste umăr, şi tot amuzamentul i-a dispărut de pe chip.

— Deoarece cred că Lilinul o să vină în căutarea *ta*.

Capitolul 9

Niciodată nu simţi mai tare nevoia de a intra în programul de protecţie a victimelor hărţuirii decât atunci când auzi că o să

fii căutat de un demon psihopat, la crearea căruia ai ajutat fără să vrei.

Dar speram ca Roth să nu se înşele, căci asta ar fi simplificat găsirea nătărăului.

Pentru că era după-amiază, am mers cu maşina în oraş şi am lăsat-o într-una din parcările supraetajate. N-aveam noi prea mult noroc cu asemenea structuri, dar să ne luăm zborul ieşea din discuţie, la lumina zilei. Deşi locuitorii umani ai oraşului ştiau prea bine că există Gardieni, iar Roth, sub înfăţişarea lui adevărată, semăna destul de mult cu aceştia, dacă un om s-ar fi uitat îndeaproape la el, s-ar fi ivit întrebări la care nu eram pregătiţi să răspundem.

Roth mi-a azvârlit o privire când deschideam portiera.

— Nu ţi-ai luat o haină?

Am scuturat din cap. El a închis portiera din dreptul şoferului.

— Un fular?

— Nu.

— Dar mănuşi?

Buzele mi-au tresărit.

— Nu.

El a continuat să mă fixeze, în vreme ce ocoleam partea din faţă a maşinii.

— Dar o căciuliţă pentru căpşorul tău?

Am râs.

— Nu, *tati*! Sunt bine.

Ochii lui au început să strălucească.

— Îmi place când îmi zici…

— Termină! Şi-a înclinat capul într-o parte. Serios vorbind, e frig afară, piticot.

Asta ştiam şi eu deja. Roth purta numai o bluză cu mâneci lungi şi o pereche de blugi, pentru că, asemenea Gardienilor pursânge, temperatura lui normală era situată undeva între caniculă şi fierbere. Ai fi zis că eu, care reprezentam o încrucişare între cele două specii, aş avea, la rândul meu, o toleranţă ridicată la frig, însă nu fusese niciodată cazul.

Până în prezent, bănuiesc. Afară nu puteau fi mai mult de cinci grade.

— Nu mi-e frig.

Roth s-a uitat ţintă la mine, şi o expresie stranie i-a traversat chipul.

— Ciudat!

Aveam eu chestii şi mai ciudate, de exemplu, aripile *acoperite cu pene*. Nu era absolut nimic normal în treaba asta, şi în timp ce părăseam parcarea împreună cu Roth, ieşind pe F Street, am adus vorba despre ele.

— Deci... Am lungit cuvântul când am trecut pe lângă o ceată de copii mici, îmbrăcaţi în uniforme şi cu aure de un alb blând, care erau conduşi către un autobuz ce-i aştepta lângă bordură, cu motorul pornit. Trotuarul aglomerat arăta ca un alai de culori, însă atenţia mi-a fost imediat atrasă de nuanţele mai întunecate, în tonuri de mov şi de roşu purpuriu. Majoritatea aparţineau unor bărbaţi în costume, care ţineau strâns mânerele unor serviete. Păcătuiseră, şi încă într-un fel foarte urât. Pofta mi-a strâns stomacul, dar pornirea nu mai era nici pe departe la fel de intensă ca altădată, un lucru care de asemenea mă uimea.

Roth m-a luat de mână, împletindu-şi degetele cu ale mele. Inima mi s-a zăpăcit de tot. Mi-am amintit de o vreme în care mi-aş fi smuls mâna dintr-a lui atât de repede, încât l-ar fi

luat cu ameţeală.

— Ce e? m-a întrebat.

Eram distrasă de faptul că ne ţineam de mână în mod legitim, mergând, pe o stradă aglomerată, ca un… ca un cuplu adevărat, un cuplu normal. Aerul mi s-a blocat în gât. Pentru prima oară ne ţineam de mână ca pereche şi, cu toate că nu ne spuseserăm „iubit” sau „iubită”, nu încăpea îndoială că asta eram.

Buzele mi s-au curbat într-un surâs prostesc şi, în vreme ce privirea îmi juca pe deasupra oamenilor care se grăbeau spre destinaţiile lor, am încetat să mă mai împotrivesc. Am zâmbit atât de larg, încât exista un mare risc să mi se despice faţa drept pe mijloc.

În clipa aceea, nu mă mai gândeam nici la urâţenia dintre mine şi Zayne, nici la Lilin, nici la aripile mele îmbrăcate în pene, nici la celelalte o mie de probleme care stăteau să se repeadă la noi. Fericirea din adâncul stomacului mi s-a împrăştiat rapid prin tot trupul, ca la ruperea unui zăgaz, inundându-mă cu căldură. Deodată, îmi simţeam paşii mai uşori şi-mi venea să mă opresc în mijlocul trotuarului, să-l apuc pe Roth de obraji şi să-i dau un sărut. Oare de câte ori, de-a lungul timpului, îmi dorisem ca el să facă asta? Până şi atunci când îl respingeam, de fapt îl doream. Acum era al meu.

— Layla? Roth m-a strâns de mână. De ce zâmbeşti? Nu că m-aş plânge. E un zâmbet al naibii de frumos, care mă face să…

Am pus în practică ceea ce voiam demult.

M-am oprit în mijlocul străzii, ignorând privirile aspre îndreptate înspre noi. Nimeni nu mai zicea nimic, după ce primea o căutătură din partea lui Roth. M-am înălţat pe vârfuri. Cu mâna liberă, l-am apucat de ceafă şi i-am tras capul în jos.

Am observat surprinderea străfulgerându-i chipul, apoi am închis ochii şi mi-am lipit gura de a lui. Sărutul a fost scurt, dar când m-am retras, figura lui Roth mi-a făcut ziua mai frumoasă.

Se uita la mine cu ochii mari şi pupilele uşor dilatate. Buzele îi erau întredeschise, iar cercelul din limbă îi scânteia. Pometii i se înroşiseră. Rămăsese… Rămăsese tablou.

— Pentru… pentru ce-a fost asta?

Zâmbetul meu chiar că avea să-mi separe faţa în două.

— Doar pentru că… ei bine, în trecut mi-am dorit de multe ori, în secret, să faci aşa ceva şi m-am gândit: „De ce să n-o fac eu?”

El mi-a cercetat faţa.

— Vreau doar să ştii că, oricând simţi nevoia, să nu te abţii. Nu-mi pasă cu ce ne ocupăm, mereu o să fiu gata de aşa ceva. Mereu.

Venise rândul meu să roşesc, dar, în vreme ce ne reluam drumul, m-am concentrat asupra treburilor mai importante. Conştientă că nimeni nu avea să dea atenţie spuselor mele, pentru că lumea auzise vorbe mult mai ciudate pe străzile din D.C., m-am străduit să continui:

— Deci, ce părere ai despre aripile mele *acoperite cu pene*?

Roth a râs înăbuşit.

— Îmi place cum zici „acoperite cu pene”.

M-am strâmbat.

— Mi se par oarecum sexy, a adăugat el.

Mi-am dat ochii peste cap, în vreme ce ne opream la o intersecţie.

— Bineînţeles că ţi se par sexy, însă nu-mi spui mare lucru. Eu mă refer la faptul că nu-i ceva normal, nu? Ştiu că Zayne a

mai văzut asemenea aripi, şi tu la fel, dar el a zis că le-a mai zărit doar o dată, la unul de Nivel Superior. Şi de ce acum? De ce să arăt altfel acum, după atâta vreme?

Aşteptam să se schimbe culoarea semaforului, când pe chipul lui Roth s-a ivit o expresie îngândurată.

— Păi, abia de curând ai început să te transformi. Poate că aşa ar trebui tu să arăţi.

— Mă îndoiesc, am mormăit şi am luat-o înainte, căci pe semafor se aprinsese omuleţul verde.

— Mda, încercam doar să fiu optimist. Roth şi-a rărit paşii lungi, studiind mulţimea din jur. Un claxon a răsunat zgomotos, urmat de un altul, iar mirosul de carne prăjită s-a înteţit pe măsură ce ne apropiam de un restaurant cu aspect atrăgător. Uite ce-i, eu am mai văzut aripi ca ale tale, dar n-are nicio noimă.

— De ce n-are...? M-am întrerupt când am întrezărit ceva de un alb strălucitor reflectându-se în geamurile de pe faţada unei clădiri de birouri. M-am oprit şi, cu inima bătându-mi tot mai tare, am căutat sursa imaginii. Roth a simţit numaidecât schimbarea.

— Ce-i?

— Am văzut o aură complet albă, i-am explicat şi am continuat să merg, chinuindu-mă s-o zăresc printre năucitoarele culori care treceau pe lângă noi. Era uluitoare, mult prea intensă pentru a fi a unui om.

— Un Gardian?

Am dat din cap, în semn de încuviinţare. Trebuie să fi fost un Gardian, dacă nu cumva era un Alfa. Deşi mă îndoiam că aceştia din urmă ar fi hoinărit pe străzi. Din câte-i cunoşteam, arătau tot timpul la fel, iar aripile alea nu puteau fi ascunse.

Roth mi-a strâns mâna într-a lui şi o stare generală de îngrijorare mi s-a înrădăcinat în stomac. Putea fi orice Gardian, dar dacă eu îi observasem aura, atunci şi el avusese cum să ne simtă pe mine şi pe Roth. În caz că ar fi fost Nicolai sau Dez, bănuiam că s-ar fi apropiat. Zayne poate că n-ar fi făcut-o în acel moment, un adevăr a cărui simplă recunoaştere mă ucidea.

Am străbătut încă o stradă, tăcuţi şi atenţi. Când mai aveam doar câţiva metri până la o alee, am perceput avertismentul. Gardianul se afla prin apropiere. Roth şi-a lăsat bărbia în piept.

— Simţi?

Am dat din cap şi, în vreme ce traversam intrarea pe alee, am surprins din nou acel alb sclipitor, iar capul mi s-a răsucit brusc spre dreapta. Tocmai în fundul aleii, se găsea o uriaşă sursă de bunătate sidefie. Aura a pălit şi aşa am desluşit ceea ce era dincolo de strălucire.

Fiori de gheaţă mi-au coborât în goană pe şira spinării şi am tras cu putere aer în piept. Recunoşteam faţa aia chiar şi de la depărtare. Cine n-ar fi recunoscut-o? Cicatricea zimţată care o brăzda de la colţul ochiului şi până la buze nu putea fi confundată.

Era Elijah.

Tatăl meu.

În adâncul minţii, am consemnat, într-un fel oarecum neclar, cât de înşelătoare era aura albă. De când mă născusem, Elijah mă voise moartă. Pe mine, propria lui fiică. Totuşi, Gardienii îşi păstrau sufletele pure, indiferent ce păcate le-ar fi pătat.

Fără să mă gândesc, mi-am desprins mâna dintr-a lui Roth

şi m-am năpustit pe alee, alergând spre capătul în care îl văzusem. Nici măcar nu ştiam de ce îl fugăream. Nu-l mai întâlnisem de când îi poruncise fiului său (fratele meu vitreg) să-mi facă de petrecanie. După dispariţia lui Petr, Elijah se făcuse nevăzut, dar pe atunci mă aflam sub protecţia clanului meu. Acum, nu prea.

Nici nu-mi trebuia protecţia lor.

În clipa aceea, niciunul dintre noi n-avea nevoie ca Elijah să stea la pândă prin oraş. Ne confruntam cu destule probleme, iar dacă venise ca să se pună cu mine, lucru foarte probabil, preferam să mă ocup de el pe loc, în loc să mă tot uit peste umăr, aşteptându-l să atace.

— La naiba! l-am auzit pe Roth gemând, chiar înainte să se ia după mine.

Eram iute când voiam, dar până să cotesc la capătul aleii, ţinta mea nu se mai găsea acolo. Mi-am smucit capul în sus. Elijah se căţăra cu repeziciune pe scara de incendiu, în vreme ce trenciul negru cu care era îmbrăcat flutura în spatele lui.

— Ar putea fi o capcană, a dedus Roth, prinzându-mă din urmă şi ridicând privirea spre acoperiş. Nu-mi spunea nimic din ce nu ştiam deja. Layla, e cazul să ne gândim bine!

— N-avem nevoie să ne mai dea de furcă şi Elijah, care ne bântuie. E îndeajuns de rău că fiul lui a făcut asta ca duh. M-am răsucit spre el. E ultima grijă care ne mai trebuie.

— Piticot…

Privirile ni s-au întâlnit pentru o clipă, după care m-am întors. Am luat-o la fugă spre scara de incendiu, am sărit şi m-am prins de balustradă. Corpul mi s-a legănat într-o parte, apoi şi-a revenit. Picioarele mi s-au oprit pe scară.

— OK! a strigat Roth din spatele meu. Ai înnebunit, dar ce-

ai făcut a fost şi înnebunitor de sexy. Scoţând un geamăt, a aterizat şi el pe trepte, în spatele meu. M-am gândit doar să-ţi împărtăşesc chestia asta.

Plină de hotărâre, am zburat pe scară în sus. Mi-a luat doar câteva secunde să urc ceea ce trebuie să fi fost zece etaje şi, în adâncul minţii, m-am întrebat cum de era posibil. Întotdeauna fusesem mai puternică şi mai rapidă decât un om, dar nu aşa. Pe moment, însă, n-aveam răgazul să cercetez cu adevărat motivul.

Odată ajunsă la capătul scării, m-am împins peste marginea clădirii, aterizând cu genunchii îndoiţi. Când am văzut scena dinaintea mea, ochii mi s-au făcut mari, şi stomacul mi s-a strâns puţin.

Ah, poate că Roth avusese dreptate.

El a aterizat lângă mine şi a mormăit o înjurătură în timp ce ne ridicam amândoi. La celălalt capăt al acoperişului stătea Elijah. Şi nu era singur. Îl însoţeau trei Gardieni. Îi recunoşteam de pe vremea când clanul lui vizitase tabăra.

Vântul bătea năprasnic pe acoperiş, umflând haina lui Elijah, care mă fixa cu o privire glacială. O emoţie urâtă, încărcată de ură, s-a înălţat înăuntrul meu şi mi s-a împrăştiat prin vene precum acidul de baterie.

— Bună, *tată*!

Surprinderea s-a întipărit pe trăsăturile lui aspre. N-a ţinut mult, dispărând în clipa în care buzele i s-au curbat într-un rânjet batjocoritor, ce-i strâmba cicatricea zimţată.

— Nu-mi spune aşa!

— De ce? am întrebat. Roth s-a apropiat de mine, însă eu eram concentrată asupra acelei fiinţe care, cică, ar fi trebuit să mă iubească. Nu asta fac mamele şi taţii, prin natura lor? De ce

ai mei reprezentau excepţia de la regulă? Pentru că eşti tatăl meu.

Unul dintre ceilalţi Gardieni, un bărbat înalt, cu părul negru, s-a uitat întrebător la Elijah. Oare ei nu ştiau? Gura mi s-a întins într-un zâmbet oribil şi lipsit de orice căldură. În schimb, era plin de dispreţ şi de toate nedumeririle adunate în şaptesprezece ani.

— Da, poate că-ţi aminteşti cum te-ai cuplat cu Lilith. *Acea* Lilith…

— Taci! a şuierat el, strângându-şi pumnii cărnoşi.

Un mârâit înfundat a răsunat, în semn de avertisment, dinspre Roth, şi un val de căldură s-a răspândit din trupul lui, dar surâsul meu s-a lăţit.

— Iar voi doi aţi creat-o pe drăguţa de mine. Ce-i? Credeai că nu ştiu?

Doi dintre Gardieni au schimbat priviri întrebătoare.

— Cum? am repetat eu. Ei n-au aflat?

— Nu contează. Nasul lui Elijah a început să se turtească, iar maxilarul, să se alungească, crescând pentru a face loc acelor colţi impunători, care puteau să străpungă, fără niciun efort, oţelul şi marmura.

— Nu? Îmi dădeam seama că întindeam coarda cu el. Furia lui devenise o terţă parte tangibilă pe acel acoperiş. Aproape că puteam să întind mâna şi s-o ating, însă eram prea concentrată la propria furie ca să-mi mai fie frică. După atâta vreme, aveam, în sfârşit, ocazia să-l înfrunt. Parcă o tainică fantezie a mea s-ar fi transformat, finalmente, în realitate. Ai regulat-o pe Lilith!

— A „regulat-o”? a chicotit în barbă Roth, după care a spus: Doamne, cât te iubesc!

Elijah a sărit în sus la auzul comentariului.

— Iubire? Din partea unui demon? Tu vorbeşti serios?

— Nici să nu te gândeşti! l-am prevenit, simţind furnicături pe gât în jos. Nu încerca să te porţi ca şi cum ai şti ceva despre iubire. Nu eşti cu nimic mai bun decât mine, şi sunt teribil de sigură că nu eşti cu nimic mai bun decât el. Roth e de o mie de ori mai bun decât ai putea tu spera vreodată să fii.

Elijah a pufnit.

— El? Un demon? Ai…

— E Prinţul Moştenitor! m-am răstit, încleştându-mi mâinile. Nu-i doar un demon. Însă şi dacă ar fi un simplu Afurisit, tot ar fi prea bun pentru alde tine.

— Aşa te vreau! a şoptit Roth.

— Ce cauţi aici? am întrebat, alimentată de o mânie ce ardea atât de intens şi de profund, încât parcă aş fi avut propriul soare. Stai, lasă-mă să ghicesc! Vrei să mă omori?

— Te-am urmărit. Ştiam că, până la urmă, o să reapari. Pielea lui a început să se închidă la culoare. Şi ar fi trebuit să mă ocup de asta când erai numai o copilă. Ar fi trebuit să-mi dau seama, încă din clipa în care ticăloasa aia te-a lăsat cu mine, că nu eşti curată. Că o să ajungi exact ca târfa…

— Ai mare grijă ce spui, l-a sfătuit cu blândeţe Roth. Cea pe care te pregăteşti s-o insulţi e iubita mea şi n-o să fiu încântat. Deloc!

— Mă rog. M-am silit să ridic din umeri. Da, vorbele lui Elijah mă dureau, dar trecusem de mult peste problemele mele cu tăticul. Aceeaşi Mărie. Altă pălărie. Data viitoare încearcă ceva nou.

Gardianul brunet din spatele lui Elijah şi-a arătat colţii, însă Elijah l-a oprit.

— Nu pot spune că mă miră să te văd cu un demon.

Roth a făcut un pas în faţă, aşezându-se între mine şi tatăl meu.

— Eu nu pot spune că mă miră să te văd la fel de urât ca pe fiul tău. Oh, stai! Fiul tău cel mort. Greşeala mea!

Privirea glacială a lui Elijah s-a întors înspre el.

— Tu să nu vorbeşti de fiul meu!

— N-o să vorbesc de el numai din motivul că e mai rău decât jegul care acoperă străzile de jos, a răspuns Roth, cu un glas ciudat de calm. Dar vrei să afli ce-am făcut cu şira spinării după ce i-am smuls-o din corp?

A fost picătura care a umplut paharul.

Mai ales pentru că, după ce eu îi luasem sufletul lui Petr în legitimă apărare, Roth îi scosese coloana vertebrală, lucru pe care bănuiam că Elijah îl dedusese.

Gardienii s-au transformat. Hainele s-au sfâşiat pe măsură ce trupurile s-au mărit şi pielea s-a întărit. Aripile s-au întins, şi s-au ivit ghearele. Trenciul purtat de Elijah s-a făcut ferfeniţă la spate. Tatăl meu arăta impresionant în forma lui adevărată. Coarnele îi despicau părul negru.

— O să termin cu amândoi! a promis el.

— Te rog! a râs Roth. Apoi s-a făcut al naibii rău de tot. Nu şi-a schimbat înfăţişarea. În acel moment, n-avea nevoie s-o facă, pentru că adversarii nu i se păreau o ameninţare îndeajuns de mare, încât să justifice transformarea.

Brunetul s-a aruncat înainte, dar Roth s-a lăsat în jos, a tras un şut şi l-a nimerit pe Gardian în genunchi, retezându-i picioarele. Acoperişul s-a zguduit sub greutatea lui enormă, însă el n-a rămas jos decât o jumătate de secundă. Ridicându-se la loc, a dat să-l lovească pe Roth, însă acesta era iute ca fulgerul. S-a ferit pe sub braţul întins al Gardianului şi a răsărit în spatele

lui. De acolo, şi-a înfipt bocancul în spinarea individului, punându-l în genunchi.

Roth m-a privit peste capul celui doborât şi mi-a făcut cu ochiul.

Mi-a făcut cu ochiul în toiul unei lupte!

Uau!

Ceilalţi doi au tăbărât asupra lui, şi inima mi s-a oprit în loc când unul aproape că l-a atins. Roth s-a răsucit. O lumină roşie îi zvâcnea în palmă. Ca şi cum degetele i-ar fi fost făcute din benzină, focul i s-a prelins pe mână şi a ţâşnit ca o rachetă, ratându-l la mustaţă pe Gardian.

Elijah a pornit către mine.

— Bambi! am chemat eu spiritul. Ajută-l pe Roth!

Ceva m-a gâdilat deasupra buricului, după care o umbră întunecată şi strâmbă mi-a ieşit, plutind, pe sub marginea puloverului, pentru a se revărsa în spaţiul dinaintea mea. Negura s-a spart într-un milion de sfere mici cât nişte mărgele, care s-au ciocnit fără zgomot de acoperiş. Au zburat una către cealaltă, asamblându-se rapid.

Bambi şi-a înălţat capul ei în formă de diamant, cu ochii scânteind în lumina soarelui. Gura i s-a deschis, dezvăluind colţii de mărimea mâinii mele. Părea înfometată.

La drept vorbind, Bambi mereu părea înfometată.

Şarpele s-a năpustit de-a curmezişul acoperişului drept spre un Gardian cu părul deschis la culoare. Roth a făcut o piruetă şi s-a dat la o parte din drum, tocmai când Bambi lovea, apucându-l pe Gardian de gât. S-a auzit un ţipăt ascuţit.

Cu un râs gutural care mi-a umplut pielea de fiori, Roth a trecut la cel de-al treilea Gardian, jucându-se cu el şi, în mod evident, amuzându-se. Era oarecum frumos să-l priveşti, să

urmăreşti graţia cu care se mişca, aproape ca un dansator aflat pe o scenă.

— Acum îţi întinezi trupul cu spirite? Vocea lui Elijah era încărcată de scârbă.

— Pe bune? Trebuie să mă repet? Te-ai cuplat cu Lilith!

El şi-a dezvelit dinţii.

— Şi cu fiecare răsuflare a mea regret că te-am zămislit. Întocmai cum, sunt sigur, Abbot regretă că ţi-a salvat viaţa.

Au! Asta… OK, asta m-a lezat mai adânc decât aş fi crezut şi am tresărit, căci rana era încă foarte proaspătă. Dar durerea a lăsat loc violenţei dinăuntrul meu. Muşchii abdominali şi cei din picioare mi s-au încordat, aşa că am lăsat transformarea să pună stăpânire pe mine.

Acum să te ţii.

Aerul rece mi-a izbit spatele în clipa în care bluza mi s-a rupt de la guler în jos. Aripile mi s-au desfăcut, arcuindu-mi-se pe spate, în vreme ce-mi simţeam pielea întărindu-se, de parcă ar fi fost îmbrăcată într-o crustă de gheaţă.

Elijah s-a oprit brusc, cu gura căscată.

— Ce na…?

— Da. Acum aripile mele au *pene*. E ciudat. Ştiu.

El a scuturat din cap şi a făcut un pas înapoi. Pur şi simplu bătea în retragere. În loc să mă holbez la el, am profitat de ocazie. Bazându-mă pe tehnicile ofensive pe care mi le arătase Zayne de-a lungul anilor, mi-am adunat forţa din picioare şi din centrul corpului. M-am rotit, mişcându-mă mai iute decât o făcusem vreodată, şi am dat un şut în sus, nimerindu-l pe Elijah în piept.

Lovitura l-a făcut să se clatine, însă a fost o victorie măruntă. Cu un pumn de care şi un boxer ar fi fost mândru, l-

am pocnit pe Gardian în maxilar, aruncându-i capul pe spate. Durerea mi-a explodat în mână, dar am ignorat-o şi m-am uitat în sus, unde am întâlnit privirea lui Roth.

— Fir-ar să fie! a zis el şi, fără să-şi ia ochii de la mine, a întins fulgerător braţul, înhăţând gâtul unui Gardian. Mândria şi ceva mult mai profund se învolburau în adâncurile roşietice ale privirii lui. Tot e a dracului de sexy!

I-am azvârlit un zâmbet scurt, apoi am întors capul către Elijah, tocmai la timp pentru a mă feri de mâna cu gheare care-mi ataca faţa.

— Nu poţi fi! a gemut el, cu pupilele dilatate.

Când s-a repezit din nou spre mine, am sărit în spate, însă Elijah mi-a prins o aripă în strânsoarea lui. Şi-a răsucit mâna. Am auzit un trosnet aproape delicat şi o durere uluitoare a descris un arc de cerc prin aripa mea, mi-a lovit umărul şi a coborât în forţă pe şira spinării.

Incapabilă să mă abţin, am scos un ţipăt, dar scânteia de durere a iscat un foc înăuntrul meu. Am dat să ridic genunchiul, însă n-am apucat să spun „jigodie", că Elijah şi-a înfipt palma în pieptul meu.

Impactul m-a dezechilibrat şi m-a săltat în aer, ca şi cum aş fi fost aruncată. Am zburat înapoi, peste marginea acoperişului care dădea spre alee.

— Layla! a strigat Roth, şi glasul i s-a umplut de teamă.

Când am început să mă rostogolesc în gol, instinctul meu a ieşit din amorţeală. Durerea din aripa stângă îmi tăia răsuflarea, dar m-am străduit să continui şi, scrâşnind din dinţi, mi-am recăpătat echilibrul. Mişcările aveau efectul unui chibrit aprins asupra aripii mele, şi totuşi m-am înălţat cât ai clipi la câţiva metri deasupra acoperişului.

Elijah îmi rupsese aripa!

Speriat, el a început să urle şi a băgat mâna în haina ruptă, de unde a scos un pumnal. Am ştiut, fără să mă apropii măcar, că era din fier, iar dacă ai fie şi un strop de sânge demonic, fierul poate fi letal.

Elijah s-a lăsat pe vine şi s-a năpustit în văzduh, moment în care focul din mine s-a dezlănţuit, devenind un infern. Am traversat ca un glonţ acoperişul, în vreme ce el ridica mâna, legănând pumnalul spre mine. Am aterizat pe beton, iar pumnalul mi s-a rotit pe deasupra capului. Atunci l-am apucat pe Gardian de picioare şi, înfigându-mi ghearele, am smucit de ele cu toată puterea.

Elijah nu se aşteptase la mutarea asta, aşa că s-a prăbuşit, iar eu l-am atacat, însă vârfurile unghiilor mele l-au ratat la nici trei centimetri. Întorcându-mă, mi-am balansat din nou mâna dotată cu gheare. De data asta nu l-am mai zgâriat. Unghiile mele i s-au înfipt în piept, pătrunzând adânc şi despicând pielea întărită. Sângele a ieşit la suprafaţă, apoi a început să împroaşte în jur. Uimirea a cuprins chipul lui Elijah, care s-a retras către marginea acoperişului, împleticindu-se şi ţinându-se cu ambele mâini de piept. Lovitura nu fusese fatală, dar în vreme ce el se zgâia la mine, am sesizat ocazia. Gâtul lui era vulnerabil şi expus. Dacă l-aş fi nimerit acolo, nu şi-ar mai fi revenit.

Am făcut un pas spre el, şi aripile mi-au tresărit când am ridicat iar braţul. Aşteptarea îmi încordase muşchii. Voiam să-l pun în genunchi, să-l termin. Era tatăl *meu* şi probabil că încercase să mă omoare de mai multe ori decât ştiam eu. Uciderea lui ar fi fost de înţeles, chiar justificată, căci, altfel, el ar fi continuat să mă atace iar şi iar.

M-am uitat fix în ochii lui albaştri, şi toată furia, toată

durerea s-au împletit într-un ciclon de emoţii murdare şi încâlcite. Ani întregi simţisem că nicăieri nu-i locul meu, că sunt alungată şi nedorită. Şocul pe care-l avusesem când aflasem că sânge din sângele meu mă voia moartă m-a izbit cu la fel de multă forţă ca prima oară când descoperisem adevărul şi mi-a…

Mi-a părut rău pentru el.

Aş fi putut să fiu fetiţa care să-l admire. *Aş fi putut* să mă port cu el ca o fiică bună. *Aş fi putut* avea la dispoziţie ani întregi în care să-l cunosc. *Aş fi putut* să-l iubesc.

Dar el alesese să n-aibă niciodată nimic din toate astea. Până la urmă, Elijah nu merita să port pe umeri o viaţă întreagă de ruşine.

Lăsându-mi mâna în jos, m-am îndepărtat cu un pas de el, căci simţisem un Gardian aterizând pe acoperiş cu destulă putere încât să crape cimentul. Tocmai când dădeam să zic ceva, o pată întunecată, o umbră, s-a ivit pe deasupra marginii şi a ţâşnit de-a curmezişul acoperişului.

Înainte ca vreunul dintre noi să se poată mişca ori să poată reacţiona, Sam şi-a făcut apariţia acolo, între mine şi Elijah. Nu era Sam, mi-am dat eu seama, cu un nou junghi dureros, ci Lilinul. Acesta nu s-a oprit să stea la poveşti, ci s-a îndreptat glonţ către Elijah. Ultimul Gardian rămas în picioare a strigat ceva, însă cuvintele i-au fost distorsionate de trosnetul feţei, iar zbieretul i-a fost retezat de Roth, care l-a doborât, făcându-l să-şi piardă cunoştinţa.

Într-o nanosecundă, Lilinul l-a înhăţat pe Elijah, i-a cuprins gâtul cu mâna şi l-a tras în jos cale de treizeci de centimetri, până la nivelul lui. La început, pur şi simplu am încremenit de uimire. Era bizar să văd cum o fiinţă care arăta ca Sam scoate complet din luptă un Gardian. Mintea mea aproape că nu

reuşea să perceapă faptul că acela nu era sfrijitul de Sam, ci o versiune „tunată” a celor mai rele coşmaruri din întreaga lume.

Lilinul a inspirat adânc, săltându-şi umerii. M-a năpădit groaza când mi-am dat seama că se hrănea din Elijah. Aura Gardianului a clipit precum un bec care se stinge, după care a dispărut. Biciuită de vântul rece care-mi arunca peste faţă şuviţele rebele, m-am tras într-o parte, clătinându-mă, înţelegând deja că era prea târziu. Lilinul se mişca prea repede, ucigător. Atacase ca o cobră, iar veninul lui era absolut letal.

Deodată, Roth şi-a făcut apariţia în spatele meu şi, punându-şi braţul pe după mijlocul meu, m-a ţinut în loc, deşi, la drept vorbind, nu mă clinteam, deoarece ştiam, Doamne, ştiam că se sfârşise!

În câteva secunde, Lilinul i-a dat drumul lui Elijah. Cu spinarea nefiresc de ţeapănă, Gardianul s-a retras către margine. Mă aşteptam ca, în acel moment, să se transforme în ceva oribil, la fel cum păţise Petr când îi luasem sufletul, dar nu s-a întâmplat aşa.

Pielea lui Elijah a devenit rozalie, aripile i s-au strâns, iar el şi-a recăpătat forma umană. Colţii şi ghearele s-au tras înapoi. Rana din piept, rana pe care eu i-o făcusem, era şi mai însângerată acum, iar cicatricea de pe faţă îi ieşea puternic în evidenţă.

Nu exista niciun duh.

Din sufletul lui Elijah nu mai rămăsese nimic.

Cu ochii lui albaştri, de obicei plini de ură, acum goi şi pierduţi, Elijah a căzut pe spate, răsturnându-se peste margine. S-a dus.

Lilinul s-a răsucit brusc, întorcându-se cu faţa către noi, şi a început imediat să se transforme. Corpul i s-a zvârcolit, i s-a

îndoit şi apoi i s-a îndreptat, aruncându-i capul pe spate. Creatura s-a lungit şi pe urmă s-a lăţit, mărindu-şi volumul.

— Oh, Dumnezeule! am şoptit, izbită de o grozăvie cu totul nouă.

Lilinul lua înfăţişarea lui Elijah, întocmai cum o luase pe a lui Sam. Devenea ceva complet diferit şi, în răstimp de doar câteva momente, fiinţa care avea chipul prietenului meu nu mai stătea înaintea noastră.

În locul ei se afla o copie fidelă a lui Elijah, care păstra chiar şi cicatricea ce-i brăzda obrazul, până la colţul buzelor.

— Cu plăcere! Lilinul mai şi vorbea ca Elijah. Singurul lucru care-i lipsea era aura. La fel ca atunci când îl imitase pe Sam, creatura n-avea nimic împrejurul ei.

Lilinul şi-a îndoit picioarele puternice şi s-a lăsat pe vine, scuturându-şi umerii. Pielea i s-a întărit, dobândind consistenţa granitului, şi două aripi masive i-au răsărit din spate, întinzându-se. Arătarea şi-a săltat colţul gurii într-un surâs îngâmfat, apoi s-a avântat în aer, dispărând repede peste acoperişurile celorlalte construcţii.

Răsuflând greu, am tras de Roth, iar el şi-a desprins braţul de mine. M-am dus până la marginea clădirii şi m-am uitat cu atenţie în jos, spre strada aflată sub noi. O mulţime de oameni se strânsese acolo. Unii dădeau înapoi, acoperindu-şi gurile cu mâinile tremurânde. Alţii se răsuceau pe neaşteptate şi se îndoiau de la mijloc.

Mi-am ţinut ochii strâns închişi şi am simţit cum mi se răsuceşte stomacul. Adevăratul Elijah se izbise de trotuarul de jos şi arăta… nasol. Cu un nod în gât, m-am întors cu spatele şi m-am silit să trag adânc aer în piept.

— Trebuie să-i prevenim pe ceilalţi Gardieni.

Capitolul 10

Fulgi răzleţi cădeau din norii groşi de deasupra, acoperind acoperişurile clădirilor cu un strat subţire de zăpadă. Asfinţitul punea încet stăpânire pe oraş şi, dedesubt, luminile stradale se aprindeau clipind, laolaltă cu beculeţele albe de Crăciun, care fuseseră înşirate de-a lungul copacilor.

Stând aproape de marginea terasei şi uitându-mă în jos, la oamenii care se grăbeau sau care se opreau pentru a face semn câte unui taxi, mă gândeam că, dacă aş fi putut să surprind acel moment cu un aparat de fotografiat, aş fi obţinut o felicitare de sărbători aproape perfectă.

Era ceva liniştitor în faptul că milioane de oameni îşi vedeau de vieţile lor, fără să aibă habar de întunericul cât se poate de real ce le ameninţa oraşul. După atâta vreme, înţelesesem în sfârşit de ce grupul Alfa cerea ca oamenii să rămână neştiutori cu privire la existenţa demonilor. Nu era vorba doar despre dorinţa ca ei să creadă într-o forţă superioară. Era vorba să li se asigure protecţie, să li se îngăduie să-şi ducă traiul de zi cu zi, căci, dacă ar fi aflat adevărul, lumea s-ar fi schimbat în mod irevocabil, ar fi fost vătămată mai mult decât prin simpla nepăsare cu care fiinţele umane se tratau una pe cealaltă.

Căldura a gonit frigul când Roth a venit în spatele meu. Mi-a cuprins talia cu braţul, apoi şi-a sprijinit bărbia de creştetul meu. Nu era nimic rigid în îmbrăţişarea lui ori în reacţia mea. Deşi amândoi trăiam ceva complet nou, respectiv acea exteriorizare a sentimentelor noastre, nu simţeam niciun pic din stânjeneala cu care îmi închipuiam că se confruntă cele mai

multe cupluri.

Nu ne aflam pe clădirea de mai devreme. Acum eram lângă districtul federal, unde-i aşteptam pe membrii clanului meu. Din obişnuinţă, îi trimisesem lui Zayne un scurt mesaj prin care îi spuneam că, dacă îl vor întâlni pe Elijah, să nu se încreadă în el, căci nu mai e Gardianul pe care îl cunoşteau. Mi-a răspuns în câteva minute, ceea ce-mi dovedea că nu dormea, închis în piatră, aşa cum ar fi trebuit să facă la ora aia. Mi-a cerut o întâlnire, aşa că acum îl aşteptam. Emoţiile mi se încâlciseră în fundul stomacului. Urma să-l revăd pe Zayne, lucru care avea să fie destul de dificil, însă, mai rău, bănuiam că urma să-i revăd şi pe alţi membri ai clanului. Poate chiar pe Abbot, şi, din pricina asta, nu mai eram decât un ghem de teamă fără astâmpăr.

Roth nu fusese prea încântat de nimic din toate astea, ceea ce explica de ce Bambi se încolăcise din nou împrejurul mijlocului meu, iar Cayman se găsea şi el acolo, însoţit de Edward. Cei doi stăteau la colţurile clădirii, ca două santinele.

Două santinele foarte bine îmbrăcate.

Amândoi purtau pantaloni negri, cămăşi albe şi pantofi de piele bine lustruiţi. N-aveam idee de ce. Poate că plecaseră de la cursurile de vals sau ceva. Pe Cayman categoric l-aş fi văzut în stare.

— Ce-ţi mai face spatele? m-a întrebat Roth după câteva momente.

Nu-i pomenisem de faptul că mă durea spatele acolo unde Elijah mă apucase de aripă, însă Roth avea grijă să evite zona şi să nu irite zvâcnetul surd.

— Nu doare atât de rău, dar cred că s-ar putea să-mi fi rupt ceva.

Muşchii din braţ i s-au încordat.

— Când ajungem acasă, vreau să văd care-i treaba, asta dacă transformarea nu-ţi face prea rău.

Acasă. Acasă însemna cu Roth. Suna atât de normal, încât nu era nimic de pus sub semnul întrebării. Am rămas tăcuţi câteva secunde, după care eu am zis brusc:

— Înţeleg!

Săltându-şi bărbia, Roth şi-a lipit palma de abdomenul meu, chiar deasupra buricului. Bambi mi s-a mişcat pe piele, întinzându-se şi trăgându-se mai aproape de stăpânul ei.

— Ce înţelegi? m-a întrebat încet.

— De ce grupul Alfa are pretenţia ca oamenii să nu cunoască adevărul, i-am explicat, rezemându-mi capul de pieptul lui. Pe vremuri, mi se părea o mare prostie. Cum ar fi putut aflarea adevărului să facă vreun rău? Oamenii ar fi ştiut că există cu adevărat un rai, un iad şi tot ce cuprind ele.

— Poate, a murmurat Roth, strângându-şi braţul şi schimbându-şi uşor poziţia.

— Dar asta-i ideea! Poate că oamenii s-ar purta corect, însă numai pentru că n-ar trăi, cel puţin nu în prezent. Vântul se înteţise, şi am schiţat un zâmbet când mi-am dat seama că Roth se mutase pentru a mă apăra de el. Ar fi împietriţi. De-asta nu trebuie să afle. Sau ăsta e unul dintre motive.

— Cred că are sens. Mie mi-e greu să pricep, având în vedere că am venit pe lume ştiind, ei bine, totul. Roth a chicotit când am dat ochii peste cap, deşi era imposibil să mă fi văzut. Şi ce? Acum vrei să-i protejezi?

M-am încruntat un pic, uitându-mă în jos, la oraş.

— Mereu am vrut să-i protejez.

Pieptul i s-a umflat, lipit de spatele meu.

— Tu nu eşti doar atât, Layla. Nu-ţi doreşti o viaţă care să presupună mai mult decât însemnarea demonilor?

— În privinţa însemnării nu mai sunt sigură. Ştii doar. M-am întors şi mi-am lăsat capul pe spate, îndreptându-mi faţa spre el. Roth stătea cu privirea în jos şi cu capul înclinat, aşa cum făcea când încerca să înţeleagă vreo emoţie umană pe care pur şi simplu nu reuşea s-o pătrundă. Şi vreau ceva mai mult.

— Cum ar fi? m-a provocat el. Ce-ai vrea să faci după ce o să se termine?

Ce să se termine? Lupta cu Lilinul? Strădania de a recupera sufletul lui Sam? Războiul dintre Gardieni şi demoni? Habar n-aveam dacă, sau când, urmau să se sfârşească acele lucruri, dar trebuia să mă agăţ de speranţa că se vor încheia cândva. Că noi doi aveam să rămânem în picioare, şi toţi cei dragi mie. Nu-mi puteam îngădui, nici măcar pentru scurtă vreme, să iau în calcul ideea că nu avea să existe un „după”.

— Cred… cred că mi-ar plăcea să merg la facultate, i-am răspuns. Mă rog, asta ar însemna să termin mai întâi liceul. Ar fi logic.

Buzele lui au tresărit.

— Ăsta-i marele tău plan?

Mi-am amintit de toate acele formulare pentru înscriere care acopereau podeaua fostului meu dormitor şi am dat din cap.

— Da, şi aş… mai întâi aş vreau să călătoresc. Aş vrea să văd locuri din afara oraşului.

— De exemplu? m-a întrebat Roth, ridicând o mână şi trecându-şi degetele peste conturul maxilarului meu. Eu mă bazez tot pe Hawaii.

Am zâmbit larg.

— Ar fi frumos. Deci, da, pune-l pe listă.

— Ai nevoie şi de alte locuri ca să faci o listă, piticot!

— OK. Vreau să văd New Yorkul. Dez spune că-i uimitor. Şi Miami. Vreau să mă plimb pe o plajă. Adâncindu-mă în subiect, am început să bifez destinaţiile. Vreau să hoinăresc prin cartierul francez din New Orleans şi să merg în Galveston…

— Galveston… Texas? De ce?

— Am citit cândva o carte a cărei acţiune se petrecea acolo. Nu contează. Vreau să văd Dallasul, cu cowboy adevăraţi şi alte chestii.

El a râs şi mi-a aşezat o şuviţă după ureche.

— Cowboy-i adevăraţi sunt cam greu de găsit.

— O să-i găsim noi. Sunt optimistă. Pe urmă mi-aş dori să văd inscripţia de la Hollywood şi, de ce nu, Portlandul. Acolo plouă des, aşa-i? Nu sunt sigură că aş vrea să rămân pentru multă vreme, dar cred că mi-ar plăcea sincer să văd muntele Rushmore… Oh, şi Canada! Pot să continui, am spus. Dar cred că-i un început bun.

El îşi ţinea ochii întredeschişi, într-un fel care, de obicei, îmi făcea obrajii să se îmbujoreze.

— E o listă grozavă.

— Dar tu? l-am întrebat. Ce-ai vrea să faci după ce-o să se termine cu toate?

— Pe bune? Când am încuviinţat, Roth şi-a lăsat capul în jos şi m-a sărutat repede pe vârful nasului. Nu-mi vine să cred că mai e nevoie să întrebi. Plănuiesc să fiu oriunde vei fi şi tu.

Buzele mi s-au curbat imediat într-unul din acele zâmbete mari şi caraghioase, în vreme ce inima îmi creştea în piept precum a unui personaj din vechile desene animate. Mă

aşteptam ca ochii să mi se transforme în inimioare supradimensionate şi să-mi ţâşnească afară din orbite.

— E… e răspunsul perfect.

— Asta pentru că eu sunt perfect.

— Ei bine, *ăsta* n-a fost răspunsul perfect, i-am dat replica sec.

Avertismentul lui Cayman a întrerupt râsul cu care îmi răspundea Roth.

— Vin!

Ne-am răsucit către locul indicat de el. De la depărtare, Gardienii arătau ca nişte păsări mari, ce despicau norii. Am simţit un gol în stomac când s-au lăsat mai jos, pregătindu-se de aterizare. Zayne categoric se număra printre ei. Zbura în mijlocul grupului şi, cu toate că avea înfăţişarea lui adevărată, tot am ştiut că era el.

Îl însoţeau alţi trei Gardieni, iar când s-au apropiat de acoperiş, i-am recunoscut pe Nicolai şi pe Dez. O părticică din nelinişte mi s-a mai domolit, dar nu toată. Dez aparţinea clanului din New York şi vizitase pentru prima oară D.C.-ul însoţit de perechea lui, Jasmine. Deşi la început fusese nesigur în privinţa mea, dăduse repede semne de simpatie. Probabil pentru că amândoi eram străini de grup, fiecare în felul lui. Nicolai avusese mereu o slăbiciune pentru mine, iar eu, pentru el. Nu era cu mult mai în vârstă decât Zayne atunci când îşi pierduse perechea şi copilul. Zâmbea arareori, dar când o făcea, putea să-ţi taie răsuflarea.

Cel de-al patrulea membru al echipei m-a uluit. Nu putea fi decât Danika.

— Interesant, a spus Roth, desprinzându-şi braţul dimprejurul meu, însă fără să se îndepărteze.

„Interesant” nu rezuma cu adevărat situaţia. Gardienii nu le permiteau femeilor să iasă prea mult, preferând să le ţină în colivii aurite. Era unul dintre numeroasele lucruri pe care le detestam la neamul nostru. Ce-i drept, înţelegeam că numărul Gardienilor se micşora şi că femeile erau nişte ţinte excelente pentru demonii de Nivel Superior, şi totuşi, la gândul de a fi sechestrată, îmi venea să dau cu pumnul în ceva.

Ştiam că şi pe Danika o înnebunea la fel de mult. Ea o întrecea în zburdălnicie şi entuziasm pe sora ei mai mare, Jasmine, iar eu îmi petrecusem cea mai mare parte din anii de formare urând-o doar pentru că-l plăcea pe Zayne şi ar fi putut să-i monopolizeze timpul cu o singură fluturare a strălucitorului ei păr negru.

Cayman şi Edward nu s-au mişcat de la posturile lor, doar s-au întors cu feţele în direcţia din care veneau Gardienii. Cei patru au aterizat pe acoperiş, iar impactul a răsunat ca un trosnet de tunet. Cayman s-a uitat la Roth, care a dat din cap, în semn de încuviinţare. Atunci, Cayman şi Edward au dispărut, ca şi cum nici n-ar fi fost, deşi încă le percepeam prezenţa. Stăteau prin apropiere, monitorizând situaţia, iar dacă eu puteam să-i simt, atunci şi Gardienii puteau.

Zayne a înaintat cu paşi mari, ţinându-şi bărbia în piept şi aripile strânse la spate. Cu stomacul dârdâind, mi-am rotit privirea către Nicolai, pe urmă către Danika. Bărbaţii o blocau, ţinând-o în spatele lor.

Lucru care, în mod clar, n-o prea încânta.

Deodată, ea s-a năpustit în faţă, trecând nepăsătoare pe lângă Zayne, care şi-a aruncat privirea spre cer, în vreme ce un muşchi îi zvâcnea în dreptul maxilarului. Luându-şi înfăţişarea umană, Danika a pornit drept spre locul în care stăteam eu şi

Roth. Între timp, cenuşiul de pe pielea ei lăsase loc alabastrului fără cusur. Dez a mormăit ceva în barbă, iar Nicolai s-a luat după ea, cu buzele întinse într-o expresie de îngrijorare.

Fără să-şi întoarcă ochii către bărbaţi, Danika şi-a azvârlit braţul înspre ei şi n-a spus decât:

— Să nu încercaţi să mă opriţi!

Nicolai a frânat brusc, cu sprâncenele ridicate. Eu am înţepenit, la fel şi Roth.

Absolut neînfricată, Danika s-a apropiat cu hotărâre de noi şi, până să apuc să clipesc, m-a luat în braţe, ţinându-mă strâns. O aromă de fructe, asemănătoare cu a merelor, m-a învăluit, în timp ce Bambi mi se târa pe spate, departe de femeia-Gardian. Danika era puternică precum un fundaş din fotbalul american, aşa că mi-am înghiţit un ţipăt când m-a lipit strâns de pieptul ei. Durerea surdă s-a dezlănţuit, transformându-se într-un junghi ascuţit, care-mi pulsa de o parte şi de alta a coloanei vertebrale, întărindu-mi paranoica părere că Elijah îmi rupsese o aripă. Una dintre aripile mele *acoperite cu pene*!

— Ai grijă! a sfătuit-o Roth, vorbind încet, cât să-l auzim doar noi două. A fost rănită.

— O, Doamne! Îmi pare rău. Danika mi-a dat drumul imediat, şi m-aş fi poticnit, căzând pe spate, dacă Roth n-ar fi fost acolo să mă susţină. Ce s-a întâmplat? Ce…

— Sunt bine, am asigurat-o, luată pe nepregătite de reacţia ei. Încă nu mă obişnuisem cu noua noastră prietenie. Danika se uita cu precauţie la Roth şi era evident că nu-i acorda toată încrederea. El i-a răspuns cu un zâmbet discret şi îndrăzneţ.

— Am fost foarte îngrijorată, a continuat ea, făcând un mic pas înapoi şi trecându-şi mâinile peste şoldurile îmbrăcate în

blugi. Când Zayne mi-a spus c-ai luat legătura cu el, pentru că s-a întâmplat ceva, şi că urmează să vă întâlniţi, a trebuit să vin. Simţeam nevoia să spun că-mi pare rău.

— Danika! a strigat-o cu blândeţe Nicolai.

— Pentru ce-ţi pare rău? am întrebat, privindu-i pe ceilalţi Gardieni.

Acum, Zayne îl fixa pe Roth, şi ai fi zis că vrea să-l azvârle de pe acoperiş. Dez nu părea complet surprins, însă Nicolai… ei bine, el parcă şi-ar fi dorit s-o înhaţe pe Danika şi să zboare cu ea, ceea ce era… Era ciudat.

— Pentru ce ţi-au făcut, a răspuns fata, şi obrajii i-au căpătat o nuanţă trandafirie. Clanul ăsta…. N-a fost corect, şi-mi venea să-i trag lui Abbot un şut între picioare.

— Scuzele sunt prezentate mult prea des ca să mai însemne ceva, dar îmi place de tine, a murmurat Roth. Zău că-mi place!

Ea şi-a mutat iute privirea de la el la mine, apoi a făcut încă un pas în spate, în vreme ce Nicolai se apropia.

— Oricum, a fost o greşeală. Tu niciodată nu i-ai fi făcut intenţionat vreun rău lui Zayne sau oricui altcuiva.

Păi, treaba e că-i făcusem un rău lui Zayne, chiar dacă nu din punct de vedere fizic, iar în privinţa asta nu fusese nicio greşeală. Era logic să cred că Danika îmi împărtăşea părerea. Când m-am uitat din nou la el, Zayne încă nu-şi îndreptase privirea spre mine. Simţeam că mi se face silă de mine însămi, aşa că m-am concentrat la altceva.

— Mulţumesc, Danika, sunt… ăăă, îţi sunt recunoscătoare. M-am întors spre Nicolai şi Dez. Şi vouă vă datorez totul. Mulţumesc că l-aţi găsit pe Roth şi m-aţi ajutat să scap din depozitul ăla. Aţi contribuit la salvarea vieţii mele.

Ceea ce era adevărat. Datorită lor, mă aflam încă în picioare. În loc să-l asculte pe Abbot, ei îl căutaseră pe Roth şi se împotriviseră propriului clan, asumându-şi un mare risc, pentru a mă salva.

— Îmi pare bine să văd că ţi-ai revenit, a spus Dez, şi i-am zâmbit.

— De acord cu el. Te cunosc aproape de când te-ai născut, micuţo, şi absolut niciodată nu te-am crezut răspunzătoare de ce se întâmpla în tabără ori în afara ei, a adăugat Nicolai, moment în care m-a cuprins o plăcută căldură interioară. Poate te-ar bucura să afli că, fără tine, locul nu e nici pe departe lipsit de necazuri. Încă n-am reuşit să exorcizăm duhul lui Petr. Ori de câte ori încercăm, simte şi părăseşte casa.

— Se dovedeşte a fi la fel de mare măgar ca în viaţa reală, a comentat Dez, demonstrând că fiul lui Elijah, fratele meu vitreg, nu fusese îndrăgit. A făcut o pauză. Jasmine te salută, apropo.

— Spune-i c-o salut şi eu, am răspuns jalnic şi, ca o idioată, i-am făcut cu mâna.

Dez a zâmbit larg, uitându-se în altă parte, un gest pe care-l făcea deseori în preajma mea. Îmi cam venea să-mi bag în ochi degetele alea fluturătoare.

— Ce s-a întâmplat? a vorbit în cele din urmă Zayne, şi atunci privirea mi s-a întors brusc în direcţia lui. El îl fixa tot pe Roth, ceea ce mi-a făcut stomacul să se răsucească într-un fel dureros. Mesajul spunea c-a avut loc un incident cu Elijah şi să nu avem încredere în el?

Nicolai şi-a încrucişat braţele la piept, strângându-şi aripile din spate. Rămas sub înfăţişarea lui de Gardian, era, asemenea celorlalţi doi, o apariţie impresionantă.

— Noi niciodată n-am avut încredere în Elijah. Ochii lui erau aţintiţi asupra mea. Convingerile şi faptele lui au fost mereu o sursă de nemulţumire printre noi.

— Ei bine, a spus Roth, lungind cuvintele, Elijah nu mai e o sursă de nimic.

Privirile tuturor Gardienilor au zburat către el, iar surâsul lui discret s-a lăţit.

— Nişte detalii n-ar fi rău, a cerut Zayne, în timp ce vântul rece îi zbârlea şuviţele blonde dimprejurul coarnelor.

Am intervenit, înainte ca discuţia s-o ia la vale.

— Elijah e… nu mai e, am început să explic, după care, auzind înjurătura usturătoare a lui Dez, m-am grăbit să continui: Nu l-am omorât noi.

— Şi nu pentru că n-am fi încercat, m-a corectat Roth, iar când m-am uitat urât la el, a ridicat din umeri. De ce să minţim, piticot? Ieşiserăm în căutarea Lilinului…

— De asta ne ocupăm noi, l-a întrerupt Zayne, ridicându-şi bărbia.

— Sigur că da! a replicat Roth. Cu toate că era o zeflemea, îl ştiam capabil de mult mai multe când venea vorba despre bădărănia faţă de Zayne. Asta era versiunea potolită. Şi cum vă merge?

Zayne îşi frământa maxilarul de parcă ar fi fost pe cale să-şi macine toţi dinţii. Când a văzut că nu primeşte un răspuns prompt, Roth i-a trântit-o:

— Vreun indiciu? Nu. Aşa mă gândeam şi eu.

Eu mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul, în vreme ce Dez a mijit ochii, iar Danika a început să se holbeze la podeaua terasei.

— În orice caz, după cum spuneam, ieşiserăm în căutarea

Lilinului, când Layla l-a văzut pe Elijah. El şi trei membri ai clanului său ne urmăreau de pe acoperişuri. I-am înfruntat şi ne-au atacat.

— Încă vrea să mă omoare, i-am lămurit. Nimic nou, de altfel.

Zayne s-a uitat la mine, dar nu m-a privit în ochi.

— Deci cum s-a întâmplat?

— Păi, Bambi l-a mâncat pe unul dintre Gardieni. Pentru asta nu prea-mi pare rău, a continuat Roth, iar Bambi şi-a fluturat coada pe şoldul meu, ca şi cum s-ar fi bucurat că fusese pomenită. Mi-am ţinut ochii strâns închişi pentru o clipă. Pe altul l-am cam scos eu din funcţiune. Permanent. În legitimă apărare. Jur!

— Sunt convins, a şoptit Nicolai, mişcându-se puţin, astfel încât să stea în faţa Danikăi.

Ea nu părea foarte deranjată.

— Dacă erau din clanul lui, n-o să li se simtă lipsa.

— Danika! a mustrat-o Nicolai.

— Ce-i? a exclamat ea, zvâcnind din braţe. E adevărul-adevărat. Sunt nişte tâmpiţi. O ştim cu toţii.

Buzele lui Nicolai au tresărit.

— Ce s-a întâmplat cu cel de-al treilea Gardian?

— Când l-am văzut ultima oară, trăgea un pui de somn pe acoperiş. Nu-i sigur dacă s-a trezit sau a venit vreun demon şi i-a făcut chestii foarte, foarte rele. Roth a ridicat iar din umeri. Habar n-am. Nu-mi pasă.

— Şi Elijah? a întrebat Zayne, cu glasul încordat.

Am tras adânc aer în piept şi am ridicat o mână, ca să-mi dau la o parte şuviţele rebele de pe faţă.

— Mă luptam cu el…

— Te luptai cu Elijah? Nicolai şi-a arcuit brusc sprâncenele.

— Ăăă. Da?

Danika a zâmbit larg.

— Super!

Am scuturat din cap.

— A apărut Lilinul şi s-a băgat între noi. I-a luat sufletul lui Elijah. I l-a mistuit. N-a existat niciun duh. După ce n-a mai rămas nimic, Lilinul şi-a schimbat înfăţişarea.

— Acum arată ca Elijah, a adăugat Roth. De asta Laylei i s-a părut o idee înţeleaptă să vă avertizeze. Celălalt Gardian, însoţitorul lui – dac-o mai fi trăind – era inconştient când Lilinul i-a luat sufletul lui Elijah. În caz că Lilinul se întoarce la clanul lor, ăla habar n-o să aibă că nu-i adevăratul Elijah.

— La naiba! a mormăit Dez. Mă îndoiesc că ştim unde stau ascunşi în D.C., ca să-i prevenim. Poate ştie Geoff.

Chipul lui Nicolai a devenit îngândurat.

— Dacă nu, intuiesc că Abbot ar putea să aibă o idee.

Când am auzit pomenindu-se numele lui Abbot, mi s-au chircit toate pe dinăuntru, dar m-am străduit să continui:

— După cum am spus, voiam să vă avertizăm, în eventualitatea în care Lilinul încearcă să intre în tabără. Următoarea parte era cea mai rea. Având în vedere cât de convingător a reuşit să joace rolul lui Sam, cred că, atunci când absoarbe sufletul cuiva, Lilinul primeşte şi amintirile persoanei respective.

— E logic, a zis Danika, privindu-i peste umăr pe bărbaţi. Sufletul reprezintă esenţa, însăşi baza fiinţei noastre. El ar trebui să conţină totul.

Nicolai a oftat.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci Lilinul ştie multe.

— Prea multe, a declarat Zayne şi s-a pregătit de plecare, desfăcându-şi aripile lui de un cenuşiu-închis. E cazul să discutăm cu tatăl meu şi cu ceilalţi.

Dez şi Nicolai erau de acord. Danika rămăsese pe loc, uitându-se când la mine, când la Roth.

— Să nu te înstrăinezi, OK? a zis ea încet. Trebuie să lucrăm împreună, dacă vrem să oprim creatura aia.

Am dat din cap şi i-am privit pe toţi, cu un sentiment ciudat. Nu îmi aduceam aminte să fi existat momente în care Zayne să plece undeva, iar eu să nu fiu lângă el. În vreme ce Gardienii se pregăteau să plece, am făcut un pas înainte. Deşi în adâncul inimii ştiam că ar fi trebuit pur şi simplu să-i las să plece (să *îl* las să plece), nu mă puteam abţine. Existau prea mulţi ani între noi, ca să mă pot preface că eram străini.

— Zayne? am strigat.

Când l-am strigat pe nume, se afla pe marginea clădirii, şi mi s-a părut că-i văd umerii strângându-se, dar el a îngenuncheat, după care s-a avântat spre cer, fără să privească în urmă.

Fără să mă ia în seamă.

Capitolul 11

Deja se lăsase noaptea când am ajuns în cartierul Palisades, ca să ne întâlnim cu Cayman.

Clubul de sub blocul lui Roth era plin ochi cu demoni, dar şi cu oameni înconjuraţi de aure tulburi, închise la culoare. Am simţit o uşoară zbatere în stomac, însă nimic substanţial. Muzica excitantă bubuia, iar sucubii îşi legănau pe scenă şoldurile îmbrăcate în diamante. Acestea luceau şi scânteiau la

fel ca beculeţele de Crăciun înşirate de-a curmezişul tavanului.

În atmosfera aceea, beculeţele de Crăciun reprezentau o ironie.

Roth mă ţinea strâns de mână, în timp ce ocoleam scena. Când am trecut prin dreptul colţurilor întunecate, m-am străduit să văd ce se petrece acolo, dar n-am reuşit să disting decât o altă partidă de cărţi, între o femeie-demon şi un om care n-arăta prea bine, dacă era să judecăm după nuanţa gălbuie a pielii lui.

Una dintre dansatoarele închise în cuşti s-a întins către mine, apoi a chicotit nebuneşte când Roth s-a încruntat la ea, în semn de avertisment. Mâna lui a strâns-o mai tare pe a mea.

— N-o să mai plec aiurea de lângă tine, i-am spus. Data trecută când fuseserăm acolo, el îmi zisese să nu dansez cu nimeni, şi, mă rog, sfârşisem prin a dansa cu un sucub şi un incub. Uneori aveam nevoie de un adult.

Hohotele lui au acoperit muzica.

— Acum chiar că nu-mi asum niciun risc.

— Acum?

Eliberându-mi mâna, el mi-a cuprins umerii cu braţul şi m-a lipit de trupul lui, în timp ce ne croiam drum printre mese. Şi-a lăsat capul în jos, mi-a mângâiat în treacăt obrazul cu buzele, pe urmă mi-a zis la ureche:

— Ţi-am spus vreodată cât de mult îmi plac pantalonii ăia?

— Hm? Mi-am aruncat privirea în jos şi mi-am înăbuşit un geamăt. Pantalonii mei erau perfect mulaţi, iar în dimineaţa aceea fusesem efectiv obligată să mă întind, ca să pot trage fermoarul. Tu şi Cayman aveţi nişte gusturi infecte în materie de haine.

Roth a râs.

— Nu pot să nu mă holbez la…

— Ochii mei? i-am sugerat, gata să-i sar în ajutor.

— Mmm! Mi-a sărutat lobul urechii, în vreme ce treceam, în sfârşit, dincolo de scenă.

— La nasul meu?

— Nu tocmai, a răspuns Roth.

Am rânjit.

— Atunci cu siguranţă te uiţi la rotulele mele.

— Te apropii. A făcut o pauză, căci ajunseserăm în preajma barului. Mai târziu, pot să-ţi explic concret la ce m-am holbat toată ziua.

Obrajii mi s-au înfierbântat.

— Eşti de mare ajutor!

— Ce pot să zic? Tu-mi scoţi la iveală latura altruistă.

Până să apuc să reacţionez la ultima afirmaţie, Cayman a ieşit din spatele barului, aruncând o cârpă albă pe tejghea.

— Hai să mergem în birou!

Nu mai văzusem niciodată biroul, aşa că eram curioasă. Cayman ne-a condus printr-o uşă aflată chiar lângă bar, pe care scria ACCESUL PERMIS DOAR ANGAJAŢILOR. Însă cineva răzuise toate literele, cu excepţia a trei dintre ele, lăsând în urmă acronimul LOL.

Frumos!

Holul era îngust, luminat de torţe veritabile, înfipte în suporturi fixate pe ziduri.

— Interesantă alegere în privinţa ornamentelor, am spus.

Cayman a rânjit, în vreme ce Roth închidea uşa după noi, întrerupând zumzetul muzicii.

— Dulceaţa mea, ştii că nouă ne place tot ce e şic.

Roth a pufnit.

Biroul se găsea în spatele celei de-a treia uşi de pe culoar, iar încăperea n-arăta deloc aşa cum mă aşteptasem. Sinceră să fiu, nici măcar nu ştiu precis la ce mă aşteptasem, dar categoric la altceva. Interiorul era împodobit în culori deschise: pereţi albăstrui ca oul de măcăleandru, o masă de lucru albă şi o bibliotecă, în aceeaşi nuanţă. În faţa mesei era un scaun roz şi pufos, lângă un fotoliu ajustabil, al cărui imprimeu imita blana de leopard. Lipită de perete, zăcea o canapea din piele cenuşie. Deasupra ei se vedea o uriaşă fotografie înrămată a trupei One Direction. Cu autografele tuturor membrilor, chiar şi pe al celui care părăsise formaţia!

Mi-a căzut falca.

— N-am decorat eu biroul ăsta, m-a lămurit Roth, văzându-mi expresia feţei.

Cayman s-a trântit pe un scaun cu aspect oarecum normal, în spatele biroului, pe al cărui blat şi-a săltat de îndată picioarele.

— El voia negru. Pereţi negri. Mobilă neagră. Bla! Bla! Mie-mi place puţină culoare din când în când.

Abţinându-mă să-mi dau cu părerea, m-am târât până la canapea şi m-am prăbuşit pe ea.

Înainte să intrăm în club, câtă vreme Roth îl punea pe Cayman la curent cu toate, eu îi trimisesem lui Stacey un SMS prin care-i explicam ce se întâmplase. Drept răspuns, ea îmi trimisese multe semne de exclamare şi o grămadă de feţe încruntate, referitor la povestea cu Elijah. Deşi ştia că noi doi nu ne puteam suferi, mai ştia şi că nu-mi fusese uşor să-l văd pe Elijah murind.

Nu-mi picase bine nici să-mi dau seama că orice părticică din el care mai rămăsese în afara Lilinului ajunsese în iad. Îl

uram pe individ, dar o eternitate în iad, printre creaturile la a căror trimitere acolo dăduse o mână de ajutor, nu putea fi floare la ureche.

Mai rău, acum că văzusem ce păţise Elijah, înţelegeam prin ce trecuse Sam şi mă simţeam dezgustată până în măduva oaselor. Cadavrul prietenului meu zăcea pe undeva, rece şi uitat, iar rămăşiţele sufletului său ştiam deja unde se aflau.

Nu voiam să mă gândesc la nimic din toate astea, dar nu mă puteam opri. Mintea mi se îndrepta către ceva, după care sărea înapoi la Sam şi la ce i se întâmplase.

După ce Roth a terminat cu Cayman, m-am ridicat brusc de pe canapea.

— Putem să urcăm în mansarda ta, în loc să ne întoarcem la vilă?

— Dacă aşa vrei tu, a spus el, împingându-se de lângă masa pe care o folosise ca sprijin. Mă îndoiesc că acum mai suntem căutaţi de Gardieni. O să fim în siguranţă.

Am răsuflat uşurată când l-am auzit, ştiind că urma să mă bucur de revederea apartamentului. Eram un pic nostalgică şi chiar îl preferam în locul masivului conac din Maryland. Sigur, palatul avea aspect frumos şi toate cele, însă era prea mare şi avea un aer oficial, lipsit de căldură.

Trecând pe lângă mine, în drum spre uşă, Cayman m-a ciupit de nas.

— O să trimit sus nişte bunătăţi unsuroase.

Stomacul a început să-mi chiorăie, amintindu-mi că nu mai mâncasem din acea dimineaţă. A trebuit să urcăm pe scări, deoarece lifturile nu mergeau decât în jos, respectiv *acolo* jos şi, până să ajungem noi apostoleşte la ultimul etaj, îmi cam doream să mă fi urcat în spinarea lui Roth.

Căţeluşii care ar fi încăput în nişte ceşti de ceai nu stăteau de pază la uşă.

— Unde-ţi sunt prietenii?

— E ora mesei, mi-a răspuns. Nu trebuie să ştii mai mult.

Ups!

Un val de aer cald ne-a ieşit în întâmpinare când Roth a deschis uşa mansardei. Demonul a păşit înăuntru şi a aprins luminile, iar eu m-am dus în mijlocul încăperii, privind în jur.

— Totul arată ca pe vremuri, am spus, cu ochii la voluminosul pat de două persoane.

Aşternutul negru stătea bine întins, cu marginile vârâte sub saltea, iar când m-am uitat în direcţia uşii ce dădea pe acoperiş, am observat că niciun fir de praf nu murdărea pianul. Morbidele tablouri înfăţişând flăcări şi umbre întunecate stăteau încă atârnate cu scrupulozitate pe pereţi.

Roth s-a îndreptat către biblioteca plină cu tomuri vechi, aparent plicticoase, aruncându-şi pantofii din picioare.

— Nimeni n-a vrut să-l schimbe.

— Dar cineva l-a păstrat curat.

— Cayman.

Probabil că era logic.

— Te aşteptai să arate altfel? m-a întrebat Roth, trăgându-şi bluza peste cap.

Gura mi s-a uscat la fel ca prima oară când stătusem în acea mansardă şi îl văzusem făcând acelaşi lucru. Trupul lui era o operă de artă minuţios finisată.

— Cred… cred că da.

Genele i s-au lăsat în jos, şi zâmbetul i s-a umplut de îngâmfare, de parcă ar fi ştiut că-mi distrăsese atenţia pentru mai mult de o clipă.

— Ni se pare că am lipsit o veşnicie de aici. Totuşi, n-a trecut aşa de mult.

Roth avea dreptate.

Dar atâtea se schimbaseră între timp! *Eu* mă schimbasem, deci era ciudat să văd ceva neatins din… dinainte. El şi-a lăsat o mână să-i alunece peste osul pieptului şi să coboare către cureaua blugilor, pe lângă coloratul tatuaj în formă de dragon, şi ceva din mişcarea asta m-a lăsat cu un gol în stomac. Am înghiţit cu greu o gură de aer. Genele lui s-au ridicat, şi doi ochi fierbinţi, de culoarea chihlimbarului, i-au întâlnit pe ai mei.

Ameţitoarea tensiune era acolo, trăgându-ne unul către celălalt. Mereu fusese acolo, între noi, şi nu-şi pierdea din forţă.

Trei umbre s-au dezlipit de pe corpul lui şi au plutit încet până pe duşumea, unde s-au solidificat, luând înfăţişarea celor trei pisoi. Doi dintre ei au ţâşnit sub pat. Cel de-al treilea, Thor, s-a apropiat de mine cu paşi mărunţi, mi s-a frecat de un picior, torcând ca un motor în miniatură, apoi a dispărut şi el sub pat, fără să mă muşte până la sânge, ceea ce reprezenta un progres.

— Mă întreb ce-or face acolo.

Roth şi-a săltat un umăr masiv.

— Eu chiar nu vreau să ştiu.

— Probabil e o decizie înţeleaptă. M-am dus la pat şi m-am aşezat pe un colţ, trăgându-mi ghetele din picioare. Mă bucur că suntem aici. Mi-a fost dor de locul ăsta.

Roth a schiţat un surâs când mi-am desprins tălpile de duşumea, neavând încredere în afurisiţii ăia de pisoi, chiar dacă, deocamdată, se jucau frumos cu mine.

— Are şarmul lui.

Am dat să răspund, dar Roth şi-a luat răgazul de a se întinde. Simplul fapt că-i vedeam pielea şi toţii muşchii ăia

lucrând cu eleganţă laolaltă avea ceva care mă făcea să-mi pierd complet şirul gândurilor.

— Vrei o băutură? m-a întrebat.

Amuţită, am scuturat din cap. Lăsându-şi braţele în jos, demonul s-a îndreptat agale către minifrigiderul negru, de unde a scos o sticlă cu apă. I-a deşurubat dopul şi a luat o înghiţitură zdravănă, înainte de a pune sticla jos. Pe urmă s-a întors cu faţa către mine.

Mă urmărea, dar nu ca şi când se aştepta să cedez nervos dintr-un moment în altul, ci pur şi simplu cu îngrijorare. A pornit spre mine şi n-a fost nevoie să-mi pună nicio întrebare.

— Îmi… îmi tot închipui că aşa… aşa a murit Sam, am recunoscut eu. Mă gândesc la altceva, după care el îmi apare din nou în minte.

Roth a îngenuncheat în faţa mea.

— Layla…

— Ai văzut ce-a făcut Lilinul! I-a luat sufletul ta… I-a furat sufletul lui Elijah şi l-a *înghiţit*! L-a mistuit şi apoi a luat înfăţişarea lui. Mi-am înălţat privirea şi am întâlnit-o pe a lui Roth. Aşa a murit Sam, şi de-aia Lilinul a putut să arate ca el. Trebuie să fi fost foarte dureros. Am închis ochii preţ de câteva clipe. Dar rapid, nu? În cazul lui Elijah, a părut să se întâmple foarte repede.

El şi-a pus mâinile pe genunchii mei, mângâindu-i cu blândeţe.

— A fost rapid.

Umerii mi s-au pleoştit şi am clătinat uşor din cap.

— Nu… nu sunt cu adevărat supărată pentru ce s-a întâmplat cu Elijah, şi era tatăl meu. Ce spune asta despre mine?

Chipul lui Roth s-a înăsprit.

— Nu spune nimic despre tine. Ticălosul ăla a donat spermă. Asta-i realitatea. Atâta tot. N-a fost tatăl tău. Nu-i datorezi nicio secundă de tristeţe. Nu-i datorezi nimic.

Ce spunea el era adevărat, dar…

— Tot îmi vine greu să nu mă simt vinovată.

Roth m-a cercetat îndeaproape, fără să-mi răspundă.

— Tu… tu eşti uneori tare umană, Layla, şi totuşi n-ai nicio picătură de sânge omenesc în tine.

— Să fie de vină socializarea? am găsit eu o explicaţie, şi el a râs în barbă. Vorbesc serios! Cred că e influenţa lui Stacey şi a… şi a lui Sam asupra mea. Datorită lor am rămas umană, şi-mi place. Îmi place că mă simt ca un om.

— Iubesc asta la tine. Răspunsul lui a venit fără întârziere, luându-mă prin surprindere.

— Pe bune?

Roth a dat solemn din cap, făcându-mă să zâmbesc.

— Nu-i datorezi nimic lui Elijah! a întărit el. Te rog, zi-mi că înţelegi asta!

— Înţeleg. Însă îmi era mai dificil să accept. Privirea lui a redevenit iscoditoare.

— Nu pui nimic la cale, nu-i aşa?

Am încremenit.

— Cum ar fi?

— Să recuperezi sufletul lui Sam? m-a întrebat, cu ochii agăţaţi de ai mei. Nu încerca să negi… îmi dau seama că asta-ţi doreşti. O să mă duc şi…

— Nu! Tu nu poţi să cobori în iad. Ştiu că, dacă o s-o faci, o să fii reţinut acolo, l-am întrerupt. Nu se poate.

Roth a strâns din pleoape.

— Cineva a stat de vorbă cu Cayman.

N-am negat.

— Nu vreau să te pui în primejdie.

— Nici măcar pentru Sam? m-a provocat el.

Având în minte ce plănuiam să fac, mi-a fost greu să pronunţ următorul cuvânt.

— Nu.

— Iar eu nu vreau să te pui tu în primejdie pentru el, a replicat Roth. Nu-mi pasă dacă sună dur. Nu vreau să-mi asum riscul. Sunt de aceeaşi părere în ceea ce te priveşte.

Continuarea am rostit-o şi mai anevoios decât acel cuvânt, fiindcă urma să mint şi nu voiam să existe nicio minciună între noi. Însă trebuia să fac ceva pentru Sam. N-aveam cum să fac altfel şi ştiam că, dacă i-aş fi spus lui Roth, el ori ar fi găsit o cale de a mă opri, ori ar fi venit cu mine. Amândouă variantele erau excluse.

— Cum aş putea să-i recuperez sufletul lui Sam? l-am întrebat. Nici măcar n-aş avea habar de unde să încep.

Roth m-a fixat fără să zică nimic, şi am înţeles că el deţinea răspunsurile. Dacă le avea Cayman, atunci trebuia să le aibă şi el. Dar Cayman mai ştia şi că, momentan, Cosaşul nu se afla în iad, ceea ce însemna că erau mari şanse ca Roth să fie, de asemenea, la curent. Iar eu îmi dădeam seama că era posibil ca Roth să aibă intenţia de a merge la Cosaş în ciuda riscurilor.

Trebuia să ajung acolo înaintea lui.

— Cred c-ai putea să te transformi iute, înainte să vină Cayman cu mâncarea? Vreau să-ţi verific aripile.

Un refuz n-ar fi făcut decât să amâne inevitabilul şi eram recunoscătoare pentru schimbarea de subiect. Mi-am scuturat puloverul de pe umeri. Avea două rupturi în spate, acolo unde

aripile sfâşiaseră materialul mai devreme, dar maioul aflat dedesubt părea intact.

Înainte să-mi schimb înfăţişarea, am încercat ceea ce făcuse Roth cu pisoii. Mi-am atins în treacăt cu degetele partea pe care se odihnea Bambi şi, ce să vezi, ea mi s-a desprins imediat de pe piele! Marfă!

Şerpoaica s-a dus mai întâi la Roth, pe care l-a împuns în coapsă cu nasul. El şi-a coborât mâna şi a bătut-o uşurel pe creştet. Mulţumită, ea s-a târât către fotoliul cu spătar scurt, aflat lângă pian. S-a încolăcit pe el, şi-a rezemat capul pe un braţ al fotoliului şi a părut că se uită pe fereastră.

Nu-mi mai era greu să mă transform. Nici nu mai trebuia să mă concentrez în adevăratul sens al cuvântului sau măcar să mă ridic în picioare. Voiam să se întâmple şi se întâmpla. Am simţit furnicături pe spate, apoi aripile au început să-mi iasă la iveală, cea stângă fiind cuprinsă de durere. Când m-am uitat la ea peste umăr, am văzut că stătea puţin atârnată, la fel ca aripile micuţei Izzy.

— Cred că-i ruptă, i-am spus lui Roth.

El a venit lângă pat şi s-a aşezat, întorcându-se spre mine. A controlat aripa.

— Te doare?

— E o durere surdă, am admis. Nu prea rea.

Privirea i s-a îndreptat spre chipul meu, după care a revenit la aripă.

— S-ar putea să fi fost ruptă, dar se pare că deja se vindecă. Şi-a trecut uşor degetele peste marginea penelor mele, departe de locul dureros. Deşi atingerea lui era domoală, tot mi-a trimis un fior prin corp. Roth şi-a retras imediat mâna. Te-a durut?

— Nu. Doar că sunt supersensibile.

Arcuindu-şi o sprânceană, el a deschis gura şi pe urmă a închis-o la loc. Am zâmbit larg şi am zis:

— Cred că-ţi stă mintea la prostii.

— Piticot, numai acolo stă mintea mea. Drept răspuns la veselia mea, mi-a făcut cu ochiul, după care mi-a mai studiat aripa preţ de câteva momente. Cred că, dacă o poţi lăsa să se odihnească vreo două ore, cel mult o zi, o să fii complet sănătoasă.

M-am uitat în spate, la aripa tristă şi schiloadă.

— Crezi că penele o să cadă?

— Ce?

Obrajii mi s-au încins.

— Poate că trec printr-un fel de metamorfoză şi o să-mi lepăd penele astea.

Lui Roth parcă-i venea să râdă, însă mi-a sărutat înţelegător umărul gol. S-a ridicat de pe pat şi a luat-o spre locul în care-şi lăsase apa.

— Chiar deteşti chestiile alea, nu?

— Nu le detest. Nu tocmai. Mi-am strâns mai aproape de corp aripa dreaptă şi mi-am mângâiat cu delicateţe penele. Pur şi simplu nu înţeleg ce e cu ele. Bun, unii demoni de Nivel Superior le au. În cazul lor pricep, dar eu nu sunt un demon de Nivel Superior.

Roth a luat o înghiţitură, pe urmă a pus sticla jos.

— Ştii că acum ceilalţi demoni şi Gardieni simt că eşti un demon de Nivel Superior, ceea ce s-ar putea întâmpla din cauza faptului că te maturizezi. Poate că penele sunt un alt semn al maturităţii. Tu nu semeni cu noi, ceilalţi. Sau cu oricare alt demon, de fapt. Eşti un amestec, şi-atunci evoluţia ta e greu de

anticipat. El a ridicat din umăr. Oricum, asta-i cea mai plauzibilă explicaţie pe care o pot da, căci nu prea sunt în elementul meu aici. Cei mai mulţi dintre noi am fost creaţi aproape complet formaţi, iar procesul de creştere care altora le ia zeci de ani, noi îl încheiem într-o zi.

— Nu-i aşa că sunt un specimen aparte? am bombănit.

Roth a rânjit.

— Penele şi felul în care arăţi acum, când te transformi? Da, nu înţeleg nici eu. Îmi dau seama că răspunsul meu nu ajută, dar eşti prima care poartă în ea atât sânge de Gardian, cât şi sânge demonic. Şi nu de la orice demon, ci de la Lilith. Ar putea fi doar o etapă prin care devii, în sfârşit, ceea ce eşti cu adevărat.

Atunci mi-am amintit că nu-i spusesem despre demonul din cafenea.

— În ziua în care m-am dus să discut cu Zayne despre… mă rog, ştii tu despre ce, după plecarea lui, în local a intrat un demon de Nivel Superior. Îţi aminteşti că, în mod normal, demonii nu mă simt, aşa-i? Ăsta m-a simţit.

— Demonii de Nivel Superior sunt altfel, piticot. Unii probabil că pot simţi ce eşti.

Hm! M-am uitat în sus la el.

— Dar demonul ăsta… a fugit de mine, Roth!

El şi-a săltat ambele sprâncene.

— A fugit de-a binelea şi părea speriat, am continuat, tulburată de amintire. N-am cunoscut vreodată un demon de Nivel Superior care să fugă de ceva, fie şi de un Gardian.

— Ei nu fug. Chipul lui s-a încordat. Un demon de Nivel Superior nu s-ar feri decât de Şef, de mine sau…

Inima mi s-a răsucit cu putere în piept.

— Sau ce?

Aerul încruntat nu-i ştirbea câtuşi de puţin frumuseţea lui Roth, însă mie încă îmi îngreuna stomacul.

— S-ar feri de unul dintre cei dintâi.

— Cei dintâi?

El s-a sprijinit de perete, uitându-se la mine pe sub genele lăsate.

— Cei dintâi, piticot, cei care sunt asemenea Şefului. Cei decăzuţi.

— Decăzuţi...? am şoptit ca pentru mine însămi. Apoi mi-am dat seama. Te referi la îngerii care au decăzut când au fost trimişi pentru prima oară aici, ca să ajute omenirea?

Când Roth a dat din cap, în semn de încuviinţare, am făcut ochii mari.

— Ei au aripi negre, ca de corb?

Buzele lui au tresărit iar.

— Da. La fel are şi Şeful.

O povară mi s-a aşezat pe umeri.

— Dar...

— N-are nicio noimă, ştiu. De asta n-am deschis subiectul. Tu nu eşti unul dintre cei dintâi decăzuţi. În mod evident, a continuat el, masându-şi pieptul cu palma. E motivul pentru care cred că treci printr-un fel de etapă. Abia ai început să te transformi, piticot. Nu ştii de ce eşti în stare pe deplin.

Am oftat. Dacă într-adevăr doar treceam printr-o fază, ce avea să urmeze? Coarne pe şira spinării, ca la un soi de dinozaur? Sau poate solzi, ca ai lui Bocănilă.

— Atunci de ce crezi c-a fugit demonul?

— Miroşi ca mine.

— Ăăă... Poftim?

Rânjetul strâmb a reapărut.

— Eşti învăluită în mirosul meu. Alţi demoni l-ar putea simţi.

Am rezistat imboldului de a mă mirosi.

— E o trăsătură unică a demonilor, mi-a explicat Roth. La miros, mă refer. Seamănă cu o amprentă digitală. Majoritatea demonilor care au măcar un neuron funcţional îmi simt mirosul şi o iau în direcţia opusă.

Încă mă străduiam să nu mă adulmec, când mi-am amintit ce-mi spusese Zayne cândva: că poate să simtă pe trupul meu parfumul lui Roth. Deodată, mirosul pe care-l percepeam mereu în preajma lui căpăta sens.

— Tu miroşi a ceva dulce şi… cu aromă de mosc.

Rânjetul i-a pălit de pe chip, şi multă vreme Roth doar m-a fixat cu o privire pătrunzătoare.

— Tu miroşi a soare.

Răsuflarea mi s-a oprit în gât. Habar n-aveam cum mirosea soarele, dar îmi imaginam că era ceva plăcut şi mi se părea drăguţă comparaţia.

Cuprinsă pe neaşteptate de timiditate, am întins o mână şi am început să mă joc cu marginea aripii drepte.

— Mă simt ca un… păun.

— Văd că iar ne-am întors la păsări. Chipul i s-a îmblânzit. Mulţi cred că păunii sunt frumoşi.

— Dar un papagal?

Ochii lui s-au înseninat.

— Sunt sigur că unii îi consideră şi pe ei frumoşi.

— Un porumbel?

Roth a chicotit.

— Layla, n-ai nimic care să-mi amintească de un porumbel.

— Asta-i bine de ştiut.

A urmat o pauză.

— De când cu… cu schimbarea asta, tu te-ai văzut cât eşti de transformată? Cu excepţia primei dăţi.

Am scuturat din cap, lăsându-mi privirea în jos.

— Ar trebui s-o faci. S-ar putea să vezi ce văd şi eu. S-ar putea să vezi ce văd toţi ceilalţi, a spus el încet. Pentru că eşti frumoasă, Layla! Şi cu toate că ţi-oi fi spus-o de multe ori, nu obişnuiesc să arunc cuvinte la nimereală. Iar eu am văzut multe, multe lucruri frumoase. Oamenii la fel de frumoşi ca demonii sunt cumpliţi. Tu, de departe, străluceşti mai tare decât oricare dintre ei. Nu-i vorba doar despre ce se află la exterior. Vine dinăuntrul tău. Am văzut multe, şi nimic, *nimic* nu se compară măcar cu tine.

Of, Doamne, când mi-am ridicat privirea, în ochi mi se oglindea sufletul şi toate stelele de pe cer! Erau poate cele mai încântătoare vorbe pe care mi le spusese vreodată cineva şi ştiam, cu fiecare celulă a fiinţei mele, că Roth credea în acele vorbe. Pentru el erau adevărate. Acele cuvinte reprezentau realitatea lui.

Până să formulez un răspuns parţial acceptabil, a venit Cayman cu mâncarea, iar Roth a pornit televizorul. Eu m-am transformat la loc, după care ne-am înfipt într-un platou cu hamburgeri, fâşii din piept de pui pane şi cartofi prăjiţi. Roth şi-a înmuiat totul, până şi hamburgerul, în sos de maioneză, un lucru pe care nu-l mai remarcasem până atunci.

Mai târziu, m-am dus la baie, ca să mă spăl pe mâini şi pe faţă, gândindu-mă că aveam nevoie după ce, în esenţă, îmi vârâsem nasul în tava cu mâncare. Când m-am întors, încăperea mai era luminată doar de ecranul televizorului. Platoul

dispăruse, şi Roth stătea lungit pe pat, cu braţele sub cap. Abdomenul lui era incredibil de plat, în vreme ce eu ştiam că arătam ca şi cum aş fi fost însărcinată cu un copil făcut din mâncare.

Câteodată, şi acela era un asemenea moment, mă simţeam complet depăşită de situaţie în ceea ce-l privea pe Roth.

Am pornit în direcţia lui, m-am urcat în pat şi m-am întins pe o parte, cu faţa spre el. Inima îmi zvâcnea de parcă aş fi alergat de vreo douăsprezece ori până la baie şi înapoi.

Roth şi-a întors capul şi s-a uitat la mine.

M-am tras mai aproape de el.

Roth a continuat să mă privească.

M-am tras şi mai aproape, până când m-am lipit cu corpul de coastele lui. Fără să-mi ridic ochii spre el, mi-am aşezat capul pe pieptul lui. După o clipă, şi-a coborât braţele.

— Seara n-a ieşit aşa cum îmi doream, mi-a spus.

Atunci mi-am amintit de surpriza lui.

— Nu-i nimic.

— Voiam să te invit în oraş, a continuat el, ca şi cum nu m-ar fi auzit. Ceva normal. O cină. Poate un film.

Mi-am săltat capul, privindu-l uimită. Ochii ni s-au întâlnit.

— Ştiu că pare o nebunie, având în vedere tot ce se întâmplă, dar asta… asta fac oamenii. Ies în oraş. Mănâncă. Se uită la un film la care niciunul din ei nu-i cu adevărat atent.

— Aşa e.

Roth s-a răsucit pe o parte şi s-a dat mai jos, astfel încât privirile noastre să fie la acelaşi nivel.

— Cred că pe tot parcursul cinei şi filmului, se gândesc unul la celălalt şi la ce-o să urmeze când va sosi vremea plecării.

Oare ea o să-l invite înăuntru? Oare o s-o invite el? Oare se vor săruta? Sau chiar mai mult?

Am simţit fluturi în stomac.

— Tu aşa ai face?

— Da. Sută la sută da, a răspuns. Totuşi, voiam să-ţi fac invitaţia aia. Voiam să-ţi ofer o asemenea seară. Era surpriza mea.

Mişcată până în adâncul sufletului, m-am întins şi l-am sărutat uşor pe buze.

— Îmi doresc o asemenea seară cu tine, dar n-am nevoie de ea. Am nevoie de ce se întâmplă acum, de secundele şi minutele astea alături de tine. De ele o să am nevoie întotdeauna.

Roth şi-a pus o mână pe braţul meu.

— Meriţi mai mult.

Fiindcă spusese asta, *el* merita încă un sărut. Şi datorită vorbelor lui, m-am îndrăgostit mai tare, tocmai când n-aveam idee că aşa ceva era cu putinţă.

— Cina am servit-o deja, iar televizorul e pornit. E ca şi când am viziona un film. În plus, tu mi-ai abătut gândurile de la lucrurile rele şi mi-ai zis că sunt frumoasă. Mi-ai oferit seara pe care ţi-o doreai.

El m-a fixat preţ de o clipă, după care buzele i s-au arcuit în sus. Surâsul i s-a răspândit iute pe tot chipul, îmblânzindu-i trăsăturile aspre. S-au mai scurs câteva momente până să vorbească.

— Ştii de ce, uneori, trebuie să mă îndepărtez de tine? m-a întrebat, lăsându-şi degetele să-i alunece pe braţul meu.

Afirmaţia lui m-a luat prin surprindere.

— Nu.

Roth îşi urmărea cu privirea mişcările mâinii.

— Ori de câte ori sunt în preajma ta, vreau să te ating.

Muşchii din partea de jos a pântecului mi s-au făcut ghem, ca reacţie la mărturisirea lui.

— Nici măcar nu sunt sigur dacă e o dorinţă sau, mai degrabă, o nevoie, a continuat el, şi genele dese i s-au lăsat în jos, umbrindu-i ochii. Degetele i-au coborât de-a lungul mijlocului meu, până la şold. Întotdeauna a fost aşa, încă de când te-am văzut pentru prima oară. Până şi atunci voiam să te ating. Cred că e din cauza… în locul din care provin eu nu există nimic ca tine. Bunătatea ta inerentă, a spus el, uitându-se în ochii mei. O simt. Habar n-am, poate că pur şi simplu îmi place cum e când îţi ating pielea cu mâinile. Cine ştie? S-ar putea să am o problemă cu limitele.

Am zâmbit larg.

— Poate doar una mică, dar nu mă deranjează.

Am rămas tăcuţi vreme de câteva minute, iar mintea mea a început să hoinărească dincolo de seara aceea, dincolo de cele mai presante probleme ale noastre, către un viitor total necunoscut.

— Mă gândesc…

— Oh, nu!

Am râs încet, după care mi-a dispărut orice urmă de umor.

— Ce-o să ne facem? am şoptit.

Roth a încremenit.

— Asta-i o întrebare cu multe sensuri, piticot.

— Ştiu. M-am cuibărit lângă el, lăsându-i căldura trupului să se furişeze înăuntrul meu. Dar mă gândesc la ce-o să fie peste vreo zece ani de acum înainte.

— Hm! Zece ani. Îmi place cum sună.

— Mă gândesc la ce-o să fie peste douăzeci de ani. Sau treizeci. Când eu o să am patruzeci şi o să arăt de vârsta aia, iar tu o să fii neschimbat, i-am explicat, cu ochii pironiţi în beznă. N-o să fie ciudat?

— Nu.

N-a existat nicio secundă de ezitare din partea lui, însă am izbucnit în râs.

— Ei, haide, la un moment dat, tu o să arăţi de parcă ai fi băiatul meu! Am sânge de Gardian, ceea ce înseamnă că îmbătrânesc, Roth! Mai târziu, e posibil să arăt mai tânără decât sunt, dar o să îmbătrânesc şi o să…

— Opreşte-te! Vocea îi era crispată. Să nu termini propoziţia!

Am înghiţit în sec şi mi-am lăsat uşor capul pe spate, uitându-mă drept în ochii lui strălucitori.

— Totuşi, e adevărat. Cum o să mai fim împreună, când eu o să am nouăzeci de ani, iar tu o să arăţi de optsprezece? Cum…?

— N-am idee cum va fi, dar o să ne descurcăm. Cumva. Şi cine ştie dacă tu vei continua să înaintezi în vârstă? Îmi dau seama că ai făcut-o până acum, dar poate că te vei opri. Layla, eşti în parte demon! Demonii nu îmbătrânesc. Sângele de Gardian o fi diluat el anumite aspecte, însă uită-te la ce s-a întâmplat când te-ai transformat în ultima vreme. Te schimbi, şi nu ştii – noi nu ştim – de ce.

— Faci să pară totul simplu, am spus după o clipă. De parcă n-ar fi mare brânză dac-aş arăta ca bunică-ta.

— Aşa şi e. Mi-a cuprins obrajii în palme. Nu cred că înţelegi ce înseamnă pentru un demon să se îndrăgostească, Layla. Asta nu trece. Nu se stinge, nici dacă am vrea. Noi iubim

până la moarte. Nu-i doar o declaraţie pe care o facem. Iubim, şi iubim doar o dată, iar atunci e pentru totdeauna. Orice s-ar întâmpla. E oarecum nesănătos, dacă stai să te gândeşti, dar, din fericire, tu ai aceleaşi sentimente, aşa că situaţia nu devine penibilă. Pricepi?

Paimon, demonul de Nivel Superior care o iubea pe Lilith şi care declanşase totul când încercase s-o elibereze, zisese ceva asemănător, însă venind din partea lui Roth, cuvintele semănau cu prima bucată de ciocolată gustată vreodată. Nu-mi alungau toate frământările, dar mă făceau să mă simt mai bine şi-mi dădeau speranţa că aveam să le putem înfrunta împreună, chiar dacă eu urma să am nevoie de un cadru ca să le înfrunt.

— Doamne, Roth, câteodată… câteodată eşti pur şi simplu perfect!

Mă aşteptam la o replică obraznică, aşa cum mi-ar fi dat în mod normal, însă mâna i-a urcat spre obrazul meu şi mi s-a strecurat pe după ceafă. M-a împins uşor, astfel încât să mă ghemuiesc lângă el, cu capul ascuns sub bărbia lui, în timp ce-şi ţinea un picior încolăcit împrejurul meu.

— Pot să-ţi spun ceva?

— Bineînţeles.

Roth şi-a plimbat alene degetul mare de-a lungul cefei mele.

— Şi eu am nevoie de asemenea momente.

Capitolul 12

Stând în picioare în faţa scaunului, mă simţeam ca şi cum aş fi înghiţit o ladă de băuturi cu multă cofeină. Agitaţia mă chinuia şi-mi tot mutam greutatea de pe un picior pe celălalt, la

fel cum îl văzusem pe Bocănilă făcând acasă la Stacey.

— Treaba asta nu mai suportă amânare? am întrebat, ştergându-mi palmele umede pe pantaloni. Adică eu realmente cred că poate să aştepte.

Rânjind ca o mâţă care tocmai a încolţit o ceată de şoareci, Roth avea destulă minte încât să nu se apropie prea mult de mine în acele clipe, căci exista un mare risc să-l pocnesc.

— Acum e un prilej la fel de bun ca oricare altul, piticot.

Strâmbând din nas, mi-am desfăcut braţele din jurul pieptului şi mi-am aruncat privirea spre locul în care Cayman îşi făcea de lucru cu o drăcie uriaşă, ce arăta precum o maşină-unealtă grea, deşi ştiam că era altceva.

— El chiar poate să facă treaba asta?

Cayman şi-a ridicat privirea spre mine şi a zâmbit.

— Pot să fac aproape orice, scumpete.

— Nu orice, i-a amintit Roth.

Cayman a strâns din umeri, după care a pus degetul pe o parte a maşinăriei din mâna lui şi un zumzet monoton a umplut biroul aflat în spatele clubului. Ochii mi s-au căscat, şi muşchii mi-au înţepenit.

— E… e normal să facă aşa mult zgomot?

Cayman a început să râdă.

— Piticot, ai înfruntat Târâtori Nocturni şi demoni Călăi, nu se poate să-ţi fie atât de frică să-ţi faci un tatuaj.

M-am răsucit brusc către Roth.

— Nu tu eşti ăla care-şi face tatuajul, deci poate ar trebui să taci pur şi simplu din gură!

În spatele meu, Cayman a pufnit, aşa că m-am întors spre el, aruncându-i cea mai ucigătoare căutătură a mea.

— Şi tu la fel! Taci!

A tăcut.

— Eu am cinci tatuaje, piticot, ştiu cum e, m-a tachinat Roth, cu braţele ridicate pe lângă corp. O să usture, dar tu eşti puternică. Vei face faţă.

Nu voiam să fac faţă. Nu voiam nici să mă port ca un ţânc, însă nu puteam aştepta cu bucurie să mă aşez şi să-i permit cuiva să-mi vâre cerneală în corp. De ce mi se păruse o idee bună?

Cayman s-a ridicat de la locul lui.

— Facem chestia asta sau nu? Deoarece sunt sigur că toţi avem treabă. De exemplu, voi doi aveţi un Lilin de găsit, iar eu am medieri de făcut.

— De tine depinde, Layla, a zis Roth. Dacă nu vrei, nu e obligatoriu.

O uriaşă parte din mine ar fi vrut să se repeadă asupra portiţei de scăpare oferite, însă era o mişcare înţeleaptă să-mi tatuez un spirit pe piele. Mi-ar fi dat mai multă forţă şi aş fi avut propriul sistem de rezervă integrat, pentru cazul în care situaţia ar fi scăpat de sub control. Aşa că trebuia să fiu bărbată.

— Vreau s-o fac.

Roth mi-a zâmbit, în timp ce Cayman ieşea din spatele mesei de lucru.

— Atunci, hop pe scaun! mi-a poruncit demonul. Şi-i dăm drumul.

Am luat loc, conform instrucţiunilor, şi a fost cât pe ce să scot un ţipăt când Cayman a apăsat pe ceva aflat într-o parte, răsturnându-mi pe neaşteptate spătarul. M-am agăţat de braţele scaunului, uitându-mă urât la el.

— Un avertisment ar fi fost bine-venit.

— Şi care mai era distracţia? a dat replica demonul. Ştii ce

vrei?

I-am aruncat o privire lui Roth şi am dat încet din cap. Discutaserăm despre asta cu o seară în urmă, dar alegerea unui spirit fusese mai dificilă decât mi-am închipuit. Majoritatea ideilor mele erau jalnice. La un moment dat, propusesem să-mi tatuez o lamă, punct în care Roth anunţase că a venit ora de culcare, de vreme ce era evident că mintea mea avea nevoie să se reîncarce.

— Un vulpoi, i-am spus lui Cayman. Pentru că sunt rapizi şi isteţi.

— Ca mine, a adăugat Roth.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu pentru că ar fi ca Roth.

— Un vulpoi? Interesant, a murmurat Cayman, fluturându-şi mâna stângă.

Un mic taburet s-a ivit din senin, chestie care mi s-a părut destul de spectaculoasă.

— O să am nevoie de ceva spaţiu pentru asta. Ridică-ţi bluza!

Capul lui Roth s-a răsucit fulgerător înspre el.

— Poate n-ar strica să te gândeşti mai bine când îi ceri ceva.

Cayman a pufnit şi s-a uitat în sus la el prin şuviţa de păr ce-i acoperea un ochi.

— Fii serios! Oricât de drăgălaşă ar fi plăcinţica noastră, nu mă stârneşte. Totuşi, dacă tu ţi-ai scoate bluza, mi s-ar face poftă de dat în bărci.

Am strâns din buze, în vreme ce Roth mormăia:

— Mă rog.

Trăgând adânc aer în piept, mi-am tras bluza în sus, astfel

încât să-mi dezgolesc mijlocul.

— Presimt c-o să doară.

— N-o să păţeşti nimic. Roth s-a mutat în spatele scaunului, punându-şi mâinile pe umerii mei. Hai că poţi!

Mânuind instrumentul ca şi cum ar fi ştiut ce face, Cayman se apleca încet deasupra mea. M-am încordat, iar el a scuturat din cap.

— Ai noroc, boţ de unt. O să meargă mult mai repede şi mai uşor decât la oameni.

— De ce?

El şi-a săltat privirea spre mine.

— Datorită magiei. A spus-o de parcă n-aş fi avut doi neuroni pe care să-i pun laolaltă. Şi pentru că o să te vindeci al naibii de iute, în comparaţie cu un om. Nici măcar nu va fi nevoie să-ţi acoperi tatuajul.

— OK. Nu-mi rămânea decât să-l cred pe cuvânt.

— Cum o să-ţi botezi vulpoiul? m-a întrebat Cayman.

Stăteam aşa de ţeapănă, încât era de aşteptat ca părţi din corpul meu să înceapă să crape.

— Robin.

El a înălţat din sprâncene.

— De ce Robin?

— Dintre toate filmele Disney, preferatul meu e cel în care un vulpoi joacă rolul lui Robin Hood, l-am lămurit. Deci, Robin.

— Aşa te vreau! a spus Roth din spatele meu. Dă-i bătaie!

Cayman şi-a ridicat privirea spre el, apoi a pus o mână pe coastele mele. Atingerea m-a făcut să tresar uşor, după care, pentru că nu mă puteam uita în altă parte (deşi ar fi trebuit), l-am văzut cum apropie aparatul de pielea mea.

— Sfinte Sisoe! am zbierat, strângând şi mai tare între

degete braţele scaunului.

O usturătoare durere ascuţită mi-a încins tot abdomenul, de parcă m-aş fi tăvălit printr-un cuib de viespi.

— Doare numai un pic? Faci mişto de mine?

— O să fie mai bine, a zis Roth, masându-mi umerii.

Fără să-i arunc măcar o privire, îi simţeam amuzamentul în voce şi-mi venea să-i trag un pumn în faţă. Mijlocul mă ardea pe măsură ce Cayman făcea tatuajul şi abia după o veşnicie durerea s-a mai domolit, iar asta cred că numai datorită amorţelii care-mi cuprinsese abdomenul. Dar am stat acolo şi am răbdat ca un semidemon, semiGardian mic şi cuminte, luptându-mă cu imboldul de a mă transforma pentru propria protecţie.

Roth s-a străduit din răsputeri să-mi distragă atenţia, pregătindu-mă pentru viaţa pe care urma s-o duc având un spirit doar al meu, şi nu luat în custodie de la altcineva.

În prima zi, Robin, vulpoiul meu cel arătos, probabil că avea să doarmă, fără să se mişte prea mult şi fără să mi se desprindă de pe piele. Roth mi-a explicat că Robin urma să se ataşeze de mine, nu doar din punct de vedere fizic, ci şi emoţional, şi mental. Câtă vreme se odihnea, spiritul avea să se conecteze la amintirile mele. Urma să *înveţe* despre mine şi, da, asta era oarecum ciudat, dar la fel ca în cazul lui Bambi şi Roth, Robin avea să poată anticipa momentele în care dădeam de necaz sau aveam nevoie ca el să se întrupeze.

Speram doar să nu apară sub forma unei uriaşe vulpi mutante, fiindcă şi asta ar fi fost extrem de înfricoşător.

Habar n-am cât timp trecuse, dar Cayman s-a lăsat în sfârşit pe spate, oprind maşina de tatuat.

— Gata! a spus el, întinzându-şi braţele la spate.

Mi-am coborât privirea spre mijlocul meu cuprins de durere şi n-am putut decât să mă holbez. Acolo, se găsea un tatuaj enorm, care mi se întindea de sub partea dreaptă a toracelui şi până la buric. Poate că unora nu li s-ar fi părut atât de mare, însă pentru mine era gigantic.

Şi era superb.

De vreme ce nu fusesem atentă la ce făcuse Cayman când începuse şi se oprise, ceea ce vedeam era absolut surprinzător. Blana brun-roşcată a vulpoiului imita atât de fidel realitatea, încât aproape că mă aşteptam să-i simt firele, dacă mi-aş fi coborât mâna s-o ating. Coada îi era stufoasă şi brăzdată cu alb. Animalul stătea încolăcit, cu labele din spate strânse sub corp şi cu botul lung aşezat pe labele din faţă. Detaliile lucrate de Cayman era extraordinare, până la genele lungi, la smocurile albe din jurul ochilor închişi sau la mustăţile negre.

Într-adevăr uluitoare era şi viteza cu care roşeaţa dispărea de pe lângă marginile tatuajului. Cayman nu glumise când îmi spusese că aveam noroc. Ştiam că, peste aproximativ un ceas, pielea urma să fie complet vindecată.

Fără veste, una dintre mustăţile vulpoiului a tremurat, făcându-mă să tresar pe scaun. Zâmbind cu gura până la urechi, m-am uitat în sus, la Roth.

— I s-a mişcat o mustaţă!

— E iute. Presimt că ăsta o să fie activ.

— Sper să se înţeleagă bine cu Bambi.

Parcă asistam la o scenă în care sora mai mare îi este prezentată frăţiorului mai mic, cu nădejdea că ea n-o să-l împingă pe intrus în faţa unui camion ce prinde viteză.

— O să se înţeleagă, a zis Roth, cuprinzându-mi ceafa în căuşul palmei. Te-ai descurcat bine, piticot. Meriţi o răsplată.

Mi-am arcuit o sprânceană, ştiind că, de fapt, nu mă descurcasem atât de bine. La drept vorbind, mă purtasem ca un bebeluş uriaş.

— O răsplată?

Demonul a dat din cap, în semn de încuviinţare, pe urmă s-a aplecat şi m-a sărutat. Şi n-a fost doar un scurt pupic pe buze. Toate simţurile mi s-au concentrat exclusiv asupra lui. Nici nu mai percepeam durerea surdă care-mi cuprindea abdomenul. Mâna lui mi-a lunecat pe bărbie, ţintuindu-mă, în timp ce el aprofunda sărutul, şi eu aveam ocazia să-i cercetez îndeaproape cercelul din limbă.

Of, sărutul ăla… Mă ducea cu gândul la alte lucruri, lucruri nu chiar nevinovate, având în vedere unde ne aflam şi faptul că ziua se deschidea larg înaintea noastră. Seara trecută, după ce discutaserăm despre spirit, fuseserăm prea obosiţi ca să mai facem altceva în afară de a dormi, iar acum îmi doream să fi folosit mai înţelept perioada de intimitate. Trebuia să-i dăm bătaie, căci aveam treburi importante de făcut, însă trupul mi s-a înfierbântat, aşa că m-am întins şi i-am cuprins gâtul cu mâna, strecurându-mi degetele în părul lui răvăşit.

— De mine să nu vă sinchisiţi! a spus Cayman. Eu nu sunt de faţă. Nu. Nu mă simt în plus şi jenat că trebuie să asist cum vă înfulecaţi voi feţele unul altuia.

Săltându-şi capul, Roth i-a azvârlit o privire întunecată, în vreme ce eu zăceam pur şi simplu acolo, savurând urmările sărutului.

— Puteai să-ţi iei tălpăşiţa, să ştii.

— Nu băga logica în discuţie! a zis Cayman, ridicându-se în picioare. Când m-am uitat la el, am văzut că maşina de tatuat dispăruse. Demonul cel blond mi-a făcut cu ochiul când mi-am

tras bluza în jos. Cum spunea Roth, să nu te miri dacă spiritul tău n-o să se mişte prea mult la început. În esenţă, el doarme, dar când o să fie pregătit şi o să simtă că te afli în vreun pericol, probabil că o să se desprindă de pe tine.

Am dat din cap, apoi m-am împins de pe scaun, ridicându-mă. Nu mă simţeam altfel, acum că aveam un spirit al meu, dar eram puţin nerăbdătoare să-l văd pe Robin în carne şi oase.

Acum, venise vremea să ieşim pe străzi. Din moment ce Lilinul îşi făcuse apariţia cu o zi în urmă, existau mari şanse să o facă din nou, însă de data asta ne va găsi pregătiţi. N-aveam încotro.

Mergând cu spatele, Cayman s-a retras lângă masă şi s-a sprijinit de ea, încrucişându-şi braţele la piept.

— Înainte să plecaţi, poţi să-mi faci o favoare, Roth?

— Depinde, a răspuns acesta cu glas tărăgănat.

— Ai sus o carte, cea despre demonii mărunţi. Îmi dai voie s-o împrumut?

Roth şi-a înălţat o sprânceană.

— Da. Când mi-ai mai cerut tu vreodată voie?

— Încep o viaţă nouă.

Ochii de chihlimbar s-au îngustat, fixându-l pe Cayman.

— Îţi dau voie s-o împrumuţi.

— Poţi să mi-o aduci tu?

Roth s-a holbat la el.

— Sunt *le* obosit, a zis Cayman, imitând un accent francez pe care-l auzisem cândva într-un filmuleţ de pe YouTube. În plus, n-aş vrea să trec mai târziu s-o iau şi să vă găsesc pe tine şi pe Layla făcând năzbâtii, fiindcă atunci ar trebui să-mi tragi câteva, în eventualitatea în care i-aş vedea părţile femeieşti şi...

— OK! l-a întrerupt Roth, trecându-şi nervos degetele prin

păr. Taci, şi gata!

Cayman a zâmbit.

Bodogănind, Roth a luat-o spre uşă, după care s-a făcut nevăzut. Nu-mi plăcea deloc când se încăierau. Rezistând impulsului de a mă bate peste burta proaspăt tatuată, mi-am ţinut mâinile pe lângă corp.

— A fost o rugăminte ciudată.

— De fapt, nu vreau cartea. Cititul e tare plicticos, a explicat Cayman, împingându-se de lângă masă.

M-am încruntat.

— Atunci de ce…

— N-avem mult timp. Azi-dimineaţă, am intrat în mansardă şi am îndesat cartea aia în spatele altor volume prăfuite, care păreau al naibii de plicticoase, dar el tot o să fie înapoi aici în câteva clipe, mi-a explicat demonul. Aseară am primit o veste: Cosaşul s-a întors mai devreme în iad. E acolo.

La început, n-am fost în stare decât să mă zgâiesc la Cayman. Cosaşul, *acel* Domn cu Coasa, singura fiinţă care putea să-i elibereze sufletul lui Sam, revenise în iad. Emoţiile şi groaza au explodat înăuntrul meu precum o rachetă. În sfârşit, puteam să fac ceva pentru Sam, dar ştiam că nu avea să-mi fie uşor.

— Dacă eşti gata să cobori acolo, ţi-aş sugera s-o faci curând, ca nu cumva Cosaşul să-şi schimbe planurile, a continuat Cayman. Şi aud că-i în toane bune. Deci acum ar fi un moment grozav să-ţi pledezi cauza şi să te rogi de el. Pentru că, în realitate, asta-i tot ce ai tu să-i oferi, nu? Rugăminţi?

Am clipit.

— Altceva nu-mi vine în gând. E Cosaşul, iar dacă-şi petrece o parte din timp în rai înseamnă că nu poate fi în întregime rău.

— Deci speri să poţi face apel la bunătatea şi simţul dreptăţii pe care le are din născare? a întrebat Cayman, iar când am dat din cap, în semn de încuviinţare, a început să râdă. Of, Layla Ţăcănita, eşti aşa de drăgălaşă!

Mi-am încrucişat braţele la piept şi am oftat zgomotos.

— Ce altceva să-i ofer? Dacă ai vreo sugestie, ar fi de ajutor.

— N-am, a spus demonul, strângând din umeri şi dându-şi la o parte o şuviţă blondă de pe faţă. Adevărul e că nici nu ştiu ce-ar putea să vrea Cosaşul în schimb sau dacă măcar vrea ceva. Pur şi simplu va trebui să afli. Îţi mai doreşti să faci asta?

În străfundul minţii, recunoşteam pe deplin ce idee oribilă se dovedea a fi. Cine eram eu să intru cu tupeu în iad şi să-i cer cuiva care era, în fond, îngerul morţii să facă ceva, dar aveam de ales? Nu puteam risca să-l las pe Roth în locul meu, ştiind că, dacă ar fi intrat atunci în iad, poate că n-ar mai fi ieşit, şi nu puteam nici să-l abandonez pe Sam. N-aveam să fiu împăcată cu mine însămi, deci trebuia să încerc.

— Mă bag, am răspuns, şi nervii mi s-au întins la maximum.

Cayman şi-a înclinat capul, şi obişnuitul lui aer jucăuş i-a dispărut de pe chip.

— Când?

Cu inima bubuind, am aruncat o privire spre uşă. Umblatul prin iad avea să fie la fel de periculos ca traversatul şoselei de centură în timpul orelor de vârf. O mulţime de lucruri puteau să meargă prost, iar dacă aş fi plecat pe loc, secunda în care Roth pierise din încăpere ar fi fost, poate, ultima petrecută cu el. Mesajele schimbate cu Stacey ar fi rămas, poate, ultima noastră corespondenţă, iar întâlnirea de ieri cu Zayne ar fi fost, poate,

cea din urmă. Alte două ore sau două zile în plus n-ar fi îndreptat cu nimic situaţia între mine şi Gardian, însă mi-ar fi dat răgazul de a o vedea pe Stacey şi de a sta cu Roth, pentru a…

Pentru a înghesui eternitatea în doar câteva ceasuri.

Pentru a trăi tot ce nu apucaserăm încă, înainte de a pierde ocazia.

— Pot să rămân în noaptea asta? am întrebat.

Cayman s-a uitat la mine, apoi a dat din cap.

— Ne vedem dimineaţă, în foaier. Profită cât poţi de ziua asta. Mâine se poate întâmpla orice.

Capitolul 13

În acea seară, am stat în baia din mansarda lui Roth şi mi-am studiat imaginea reflectată în oglindă. Aveam faţa îmbujorată, ochii mult prea mari, ca de obicei, şi nimic realmente schimbat în aspectul fizic. Dar mă simţeam altfel. Oarecum mai matură, şi nu ştiam precis ce declanşase procesul.

Dincolo de pereţii băii, îl auzeam pe Roth mişcându-se, şi murmurul televizorului, care mă liniştea. M-am uitat spre uşă, şi inima mi s-a transformat într-un baros. Abia în clipa în care Cayman îmi spusese despre întoarcerea Cosaşului, mă izbise cu adevărat realitatea faptului că urma să cutreier iadul, pentru a sta de vorbă cu întruchiparea morţii. Nu era nevoie ca prietenul lui Roth să mă avertizeze că avea să fie periculos. Ştiam. Orice ar fi putut să meargă prost, iar seara aceea era posibil să fie ultima petrecută alături de Roth.

În momentul acela îmi doream… ba nu, aveam nevoie să stau aproape de el.

Dacă ceva urma să meargă prost a doua zi, voiam să rămân cu cât mai multe amintiri. Îmi doream să-l simt pe Roth. Nu era o decizie pe care să o fi luat cu uşurinţă. Mă obsedase toată ziua, câtă vreme hoinăriserăm amândoi pe străzi, fără să ne alegem cu nimic. Ce-mi doream de la seara aia era un lucru foarte important. Cu toate că eu şi Roth făcuserăm unele *chestii*, nu făcuserăm *o chestie*, şi presupuneam că emoţiile mele erau fireşti. Roth avea mult mai multă experienţă în domeniu decât mine, dar când privirea mi s-a întors spre oglindă, mi-am dat seama că eram pregătită. Nădăjduiam doar să… să nu mă fac de ruşine. Speram ca Roth să nu creadă că sunt naivă ori că habar n-am ce fac, căci, serios vorbind, habar n-aveam ce făceam în situaţia de faţă.

Privirea mi-a alunecat către bretelele maioului de satin şi pielea mi s-a încins cât ai bate din palme. Când intrasem în baie, fusesem complet îmbrăcată. Bineînţeles. Dar acum, hainele pe care le purtasem – o pereche de blugi şi un pulover – stăteau împăturite pe marginea căzii, cu sutienul meu îndesat între ele. Ţesătura maioului era subţire, atât de subţire încât nici nu trebuia să mă uit în jos ca să-mi dau seama exact ce se putea zări şi ce nu. Şi n-aveam nevoie de fiorii reci care-mi zbârleau pielea de pe picioare, ca să-mi amintesc că, deşi chiloţii mei nu erau tocmai croiţi cu zgârcenie, categoric nu acopereau prea multe. Niciodată nu mai umblasem aşa dezgolită, deci n-aveam idee cum arăta fundul meu în chiloţii ăia şi, la urma urmei, nici nu voiam să aflu.

Mi-am răsfirat degetele de la picioare pe podeaua acoperită cu gresie rece.

— Hai că poţi! am şoptit către imaginea din oglindă. Sunt un hibrid supertare… nu o creatură… măgărească. Am aripi

acoperite cu pene. Care sunt frumoase şi ciudate. Hai că poţi!

Discursul încurajator nu mă ajuta. Trebuia doar să deschid uşa, să-mi mişc dosul încrezător în dormitor, să-l apuc pe Roth de umeri, să-l arunc pe pat în stil She-Ra[3] şi să trec la treabă.

M-am încruntat.

Ei bine, nimic din cele de mai sus nu părea tocmai romantic şi, zău aşa, nu trebuia decât să ies din baie fără să fac o mutră de idioată! Lăsând la o parte toate celelalte. Mi-am tras părul peste umeri, am inspirat adânc, am simţit că-mi vine să vomit, apoi m-am întors către uşă şi am deschis-o dintr-o smucitură, aproape smulgând-o din ţâţâni.

Am făcut doi paşi, după care m-am oprit.

Roth stătea în faţa patului şi se uita la televizor, cu telecomanda în mâna întinsă. Când şi-a aruncat privirea spre mine, a încremenit.

Cu inima cât un purice, n-am mai reuşit să scot nicio vorbă, în vreme ce el se întorcea spre mine, lăsând telecomanda să-i scape printre degete şi să cadă pe duşumea. La auzul izbiturii ca de tunet, niciunul din noi n-a reacţionat.

Ochii lui s-au fixat asupra creştetului meu şi au alunecat în jos, până la vârfurile degetelor chircite de la picioare, pe urmă s-au întors agale pe acelaşi drum, oprindu-se asupra ochilor mei. Intensitatea cu care mă fixa mi-a stârnit un freamăt în vintre. Când a vorbit, glasul lui răguşit mi-a trimis un şir de fiori de-a lungul coloanei vertebrale.

— Nu ştiu ce te-a făcut să-ţi schimbi ţinuta pentru culcare, dar ţin să te anunţ că îţi susţin decizia în proporţie de o sută

---

[3] Personaj principal din serialul american de televiziune *She-Ra şi prinţesele puterii* (n.red.)

cincizeci şi cinci la sută.

Nu mă puteam gândi decât la faptul că-i plăcea ce vedea, iar ăsta era un semn bun.

— De fapt, dacă vrei să te îmbraci aşa ori de câte ori suntem singuri, fie că iei cina, te uiţi la televizor, citeşti sau faci orice altceva, ai, de asemenea, acordul meu.

Încă un semn grozav.

El şi-a lăsat din nou privirea înflăcărată să alunece în jos pe trupul meu şi a scos un sunet gutural, iscându-mi alţi fiori.

— Drace, Layla, eu… Părea să fi rămas fără cuvinte, ceea ce mă făcea să mă simt un pic mai bine în vreme ce stăteam acolo, cu mâinile tremurând. În mod evident, era tulburat, şi mă tulbura şi pe mine, îngreunându-mi anumite părţi ale corpului.

Picioarele m-au purtat în direcţia lui, deşi le simţeam ciudat de slăbite. Cu cât mă apropiam mai tare, cu atât mai multă încordare se revărsa din el spre mine. Roth a înlemnit, pupilele i s-au dilatat uşor şi, când mi-am pus mâinile pe pieptul lui, abia dacă mai puteam să trag aer în plămâni. Fierbinţeala pielii lui mă frigea prin materialul bluzei şi i-am simţit pieptul umflându-se într-o răsuflare adâncă. M-am întins şi mi-am lipit tot trupul de al lui.

Nici n-a fost nevoie să cer.

Roth mi-a ieşit în întâmpinare, coborându-şi gura către a mea, şi cu toate că eu iniţiasem sărutul, el m-a speriat cu patima care-l anima. Pornisem cu intenţia de a-l seduce, lucru caraghios, dacă stăteam bine să mă gândesc, numai că nu prea mai gândeam. Din clipa în care buzele ni s-au unit, am fost mistuită de gustul şi atingerea lui, de felul în care inima îmi zvâcnea când el mi-a cuprins talia cu braţul şi m-a ridicat până când tălpile mele i-au acoperit picioarele desculţe. M-a strâns

cu cealaltă mână de după ceafă şi am început să ne sărutăm, să ne sărutăm cu adevărat, aşa încât să-i simt cercelul din limbă. Nu mai rămăsese niciun centimetru de loc între corpurile noastre. I-am înlănţuit gâtul cu braţele şi mi-am strecurat degetele printre buclele lui moi.

Deodată, Roth şi-a desprins gura de a mea. A rămas cu ochii pironiţi în jos, asupra mea, şi i-am simţit fiecare suflare întretăiată, cu toată fiinţa mea.

— Nu-mi vine să cred ce zic acum, dar trebuie... trebuie s-o luăm mai încet.

Buzele mi se umflaseră şi pielea îmi sfârâia, însă inima era pe cale să-mi sară din piept.

— Eu... eu nu vreau s-o iau mai încet.

În privirea lui s-a aprins o strălucitoare văpaie roşiatică, în vreme ce braţul i s-a strâns împrejurul meu.

— Layla...

— Nu vreau să mă opresc. Cu pielea parcă strângându-mă brusc, m-am grăbit să continui: Nu vreau s-o iau mai încet. Vreau să meargă repede. În momentul în care vorbele mi-au ieşit din gură, mi-a venit să-mi trag palme. Adică îmi doresc să...

— Înţeleg ce spui, m-a întrerupt el, cu vocea îngroşată. Înţeleg al naibii de bine.

Am înghiţit în sec şi am dat să mă apropii iar de gura lui, însă mâna care-mi mângâia ceafa m-a oprit. Nedumerită, am simţit cum încep să se înalţe în mine lujerii ruşinii.

— Eu nu... înţeleg. Nu-ţi doreşti asta?

— E o întrebare serioasă?

— Da.

Folosindu-şi braţul, m-a săltat încă vreo câţiva centimetri, până când corpurile ni s-au îmbinat în toate felurile care

contau.

— Tu care crezi că-i răspunsul la întrebare?

Căldura mi-a explodat în vene, nu din pricina ruşinii, ci pentru că eram în contact cu fiecare părticică din el.

— În clipa de faţă, nu-mi doresc nimic mai mult. Layla, te vreau! Te doresc atât de tare, încât ori de câte ori sunt singur cu tine (drace, de câte ori sunt în preajma ta) îmi trebuie fiecare strop de înfrânare din mine ca să nu te posed. Să n-ai nicio îndoială, simplul gând de a fi cu tine mă mistuie, a spus el cu glas profund, iar pasiunea din vorbele lui m-a făcut să mă cutremur. Dar nu vreau s-o iau într-acolo decât dacă eşti pregătită. Nu există cale de mijloc. Nu există „poate”, şi o să aştept oricât e nevoie.

O uimire absolută m-a cuprins… m-a doborât. Era, din nou, o reacţie deloc obişnuită pentru un demon şi, de fapt, deloc obişnuită pentru majoritatea bărbaţilor, indiferent de specie.

În adâncul sufletului, ştiam că, până în acel moment, existase măcar o fărâmă din mine care nu fusese complet pregătită. Ştiam că făcusem ce făcusem doar din cauza riscului de a nu-l mai revedea pe Roth a doua zi. Mă grăbisem, deoarece mi-era teamă că nu o să mai avem ocazia, un motiv realmente greşit când venea vorba de dorinţa de a duce relaţia la nivelul următor. Dar cuvintele lui, cele pe care tocmai mi le spusese, mi-au îndepărtat toate îndoielile. Mi-au biruit nu doar sfiala, firească în cazul unui pas atât de important, ci orice urmă de frământare.

Eram gata.

Eram gata, fiindcă el era dispus să încetinească. Era dispus să aştepte. Era dispus să mă lase pe mine să dau tonul.

Mâna nu-mi mai tremura când mi-am aşezat-o pe obrazul

lui, iar privirea îmi era neclintită când a întâlnit-o pe a lui.

— Sunt pregătită, Roth.

Ochii i s-au închis brusc.

— Layla! a spus el, rostindu-mi numele cu asprime. Nu sunt un sfânt. O ştii. Vreau să…

— Nu-mi doresc să fii un sfânt. Îmi doresc să fii tu însuţi, i-am zis, mişcându-mi degetul mare de-a lungul buzei lui de jos. Te iubesc şi îmi doresc lucrul ăsta.

El parcă nici nu mai respira, pe măsură ce secundele se scurgeau între noi.

— Eşti sigură?

— Da, am răspuns şi, pentru a sublinia, am dat din cap, în caz că ar mai fi avut vreo nelămurire.

A trecut mult timp fără ca Roth să aibă vreo reacţie la vorbele mele, după care mi-a surâs. Nu era zâmbetul acela larg al lui, cel care obişnuia să-mi taie răsuflarea, ci unul abia schiţat, mai intim, care mi s-a înfăşurat în jurul inimii. Apoi m-a sărutat.

Prima atingere a gurilor noastre a fost diferită faţă de sărutul de mai devreme. A fost uşoară ca un fulg şi sfâşietor de gingaşă – un sărut reverenţios. Nici măcar nu ştiam că poţi fi sărutat astfel. Însă contactul… s-a accentuat odată cu cea de-a doua trecere a buzelor lui peste ale mele, care s-au desfăcut, primindu-l bucuroase, într-un sărut ce însemna mult mai mult decât un gest fizic.

Am simţit adunată în acel sărut toată dragostea pe care ne-o purtam unul altuia şi faptul că ne acceptam reciproc. Era ca şi cum ne-am fi adunat laolaltă speranţele, visele şi le-am fi înghesuit într-un singur sărut, declanşând atâtea emoţii intense, încât efectul resimţit era al unui pumn în inima

fiecăruia din noi.

Roth şi-a ridicat din nou capul, dar acum nu pentru a opri cursul acţiunilor noastre. Privirile ni s-au întâlnit, şi o mulţime de trăiri s-a ivit în ochii roşietici cu care mă fixa.

— Mă faci… A înghiţit în sec. Mă faci să-mi doresc un suflet care să poată fi demn de tine.

Am tras cu putere aer în piept.

— Tu eşti demn de mine.

Roth a continuat să se uite în ochii mei, după care buzele lui le-au acoperit încă o dată pe ale mele. Ne mişcam, şi, când m-am lovit cu partea din spate a picioarelor de pat, el m-a călăuzit, până când m-am întins pe mijlocul saltelei. Zbătându-mă să apuc plapuma cu mâinile, l-am văzut oprindu-se deasupra mea.

Cu un zâmbet blând, Roth şi-a coborât braţele şi, smulgându-şi bluza, a azvârlit-o undeva în spatele meu. Un gol mi s-a căscat în stomac, când muşchii lui supli au început să se mişte lin şi graţios. Pisoii dispăruseră de pe trupul lui, stând probabil ascunşi pe undeva prin cameră. Coada lui Bambi se zărea de-a lungul unei fâşii de piele întinsă, şi am observat că dragonul se găsea la locul lui dintotdeauna.

Roth s-a dus la noptieră şi a înşfăcat un pacheţel, pe care l-a aruncat în pat.

— Nu ştiu dacă noi doi putem da naştere unui copil – dacă eu pot sau tu poţi. Deci cred că trebuie să avem grijă.

Obrajii mi-au luat foc.

— Bună idee.

Lăsându-şi capul într-o parte, el a rânjit.

— Da. Poate că într-o zi o să verificăm.

Cred că e posibil ca inima să-mi fi stat în loc, căci nu mă

gândisem nici măcar o clipă la naşterea unui copil. De-a lungul timpului, bănuisem că nu-mi va fi niciodată sortit, din pricina a ceea ce eram şi a ceea ce nu eram. Fusesem crescută cu convingerea că n-aveam însuşirile necesare pentru aducerea pe lume a unui copil şi nu ştiam dacă asta se referea la o imposibilitate genetică sau doar la preferinţele Gardienilor. Însă gândul de a fi mamă într-o bună zi era straniu, încurajator şi înfricoşător.

Roth a venit înspre pat şi, punându-şi genunchii de-o parte şi de alta a picioarelor mele, s-a târât deasupra mea. Aerul mi s-a strâns în plămâni când demonul m-a prins ca într-o capcană. Ne-am uitat unul în ochii celuilalt şi pot să jur că, preţ de o clipă, Roth a încetat să mai respire. Pe urmă s-a lăsat încet în jos, iar greutatea lui m-a zdrobit. Privindu-mă, şi-a plimbat degetele pe curbura obrazului meu.

— Vreau să fie perfect pentru tine.

Mi-a crescut inima.

— O să fie, pentru că o să fie cu tine.

El şi-a săltat un colţ al buzelor.

— Mă simt de parcă… Un râs gâtuit l-a întrerupt. De parcă n-aş mai fi făcut niciodată aşa ceva.

— Ei bine, atunci suntem chit, am zâmbit eu. Deci ar putea să iasă foarte bine sau…

— O să fie mai mult decât foarte bine, a zis, trecându-şi degetul mare peste buza mea de jos, într-un gest care imita dezmierdarea mea de mai devreme. Da, o să fie mai mult.

M-am înfiorat când Roth şi-a lăsat capul în jos, oprindu-se doar la un pas de sărut.

— Dacă, la un moment dat, vei vrea să mă opresc, indiferent de motiv, să-mi spui! OK? Promite-mi!

— Promit, i-am şoptit şi i-am cuprins gâtul cu braţul.

Ceva blând şi uluitor i-a străfulgerat chipul şi, în clipa următoare, am început să ne sărutăm şi am continuat, din câte mi s-a părut, o veşnicie. Fiecare sărut acţiona asemenea unui stupefiant, relaxându-mi muşchii. Şi fiecare sărut semăna cu o gumă de şters, înlăturând tot ce se găsea în afara micuţei lumi pe care o cream. Eu m-am pierdut în el, şi el s-a pierdut în mine. Timpul încetinise, şi totuşi trecea în goană, iar noi eram tot mai înfierbântaţi, pe măsură ce sărutările sporeau, împletindu-se una cu cealaltă.

După ce Roth şi-a săltat din nou capul, multă vreme n-a vorbit, nici nu s-a clintit, aşa că am simţit o strângere de inimă, în vreme ce îmi treceam degetele prin părul lui.

— Aminteşte-ţi promisiunea!

Mi-o aminteam, dar n-aveam de gând să-l opresc şi n-aveam de gând să refuz ceea ce ne doream amândoi. Roth a părut să înţeleagă, căci, aşezându-se încă o dată deasupra mea, abia atingându-mă, a închis ochii şi o expresie tensionată i s-a aşternut pe faţă. Electricitatea statică trosnea între noi, trăgându-ne unul spre celălalt, în timp ce trăirile brute fremătau. Am întors capul, căutându-i gura, şi când am găsit-o, am turnat în acel sărut tot ce simţeam pentru el. Mâinile mi-au alunecat pe tendoanele groase ale gâtului său, au înaintat de-a lungul muşchilor încleştaţi în preajma umerilor, au coborât de-o parte şi de alta a mijlocului suplu, apoi au făcut un ocol până pe abdomen, ducându-se mai jos, peste fiecare curbură întărită, din ce în ce mai jos. Când am ajuns la nasturele blugilor, Roth a tras brusc aer în piept.

M-a prins de mână, smulgând-o şi împingând-o în saltea. Inima mi-a tresărit când un val de căldură s-a rostogolit de pe

trupul lui. Pielea parcă i se subţiase şi o umbră stăruia chiar sub stratul de carne, în vreme ce-mi pipăia tivul maioului.

Nu mai gândeam lucid când am ridicat din umeri şi maioul meu a zburat pe undeva pe lângă bluza lui, sau când mi-am săltat şoldurile, făcând să dispară şi ultima haină. Nu mai gândeam când el s-a aplecat şi m-a sărutat drept sub noul meu tatuaj. Şi n-am avut niciun gând când, cu mâini tremurânde, Roth a început să-mi exploreze corpul. Inima mi se poticnea şi focul din stomac se transformase într-un şuvoi de lavă topită, care mi se scurgea prin vene.

Mai târziu au dispărut şi hainele lui. Roth era, poate, cel mai frumos lucru pe care-l văzusem vreodată, iar când buzele ni s-au întâlnit, forţa emoţiilor ce se revărsau între noi aproape că m-a copleşit. Şi tot, absolut tot ce se apuca să facă era de-a dreptul delicios. Ne-am împins unul în altul, încordându-ne, până când am ajuns să plutesc între senzaţii apăsătoare. Pielea mi se trezea la viaţă oriunde mă atingea, iar mâinile noastre umblau pretutindeni. Mă rătăcisem în el, în timp ce buzele lui îmi lăsau o dâră de foc de-a lungul gâtului şi mai jos, mult mai jos, la fel ca altădată. Şi, la fel ca altădată, mă sfărâmam cu fiecare mângâiere precisă, măsurată, iar Roth mă reclădea prin sărutări lente şi profunde.

Când s-a desprins din nou de mine, şi-a sprijinit degetele pe şoldurile mele şi, tremurând, şi-a lipit fruntea de a mea. Eram asudaţi, cu trupurile încinse.

— Am nevoie… am nevoie de un minut, a spus Roth încet, cu voce aspră.

M-am uitat la el, m-am uitat cu adevărat, şi am văzut că era la un pas de a pierde controlul asupra înfăţişării umane. Pielea i se întunecase şi i se netezise, căpătând luciul granitului.

Când i-am zărit ochii, aceştia erau aurii, însă pupilele i se alungiseră pe verticală.

Încurajată de efectul pe care-l aveam asupra lui, l-am atins, amintindu-mi comentariul făcut de el cu foarte multă vreme în urmă, privitor la faptul că n-avea cercel doar în limbă. Nu glumise câtuşi de puţin! Roth a scos un sunet care m-a înfiorat până în vârful degetelor de la picioare. Ochii i s-au închis, pieptul i s-a umflat, iar când şi-a ridicat pleoapele, pupilele îi reveniseră la normal.

Mâinile lui mi-au atins din nou corpul, şi Roth a încetinit ritmul, până când amândoi am început să strigăm, incapabili să mai aşteptăm. Şi atunci s-a întâmplat.

Nu ştiam precis la ce să mă aştept, căci nimeni nu-mi oferise vreodată detalii, nici măcar Stacey. Am simţit un junghi care mi-a tăiat răsuflarea, însă Roth… a trecut lin peste acea durere, transformând-o în ceva absolut minunat, sublim. Parcă aş fi fost în vârful unui tobogan, gata să alunec cale de câteva sute de metri. Iar când am alunecat, Roth se afla acolo.

Niciodată nu trăisem ceva asemănător. Era intens, era perfect şi, în vreme ce Roth îmi şoptea la nesfârşit cele două cuvinte, trupurile ni se mişcau unul către celălalt. În acea clipă, el nu mai era Prinţul Moştenitor, şi eu nu mai eram, mă rog, ce eram eu. Deveniserăm doar doi îndrăgostiţi şi atât.

Se poate să fi trecut câteva minute sau chiar câteva ore. Nu puteam fi sigură, dar până la urmă inimile ni s-au domolit şi am rămas întinşi claie peste grămadă, pe mijlocul patului, el cu braţele împrejurul meu, ţinându-mă strâns.

— Eşti bine? m-a întrebat, şi glasul lui suna de parcă n-ar mai fi vorbit de secole.

Mi-a trebuit un moment ca să-mi pun limba în funcţiune.

— Mă simt… perfect.

Buzele lui le-au mângâiat în treacăt pe ale mele.

— Nu ţi-am făcut niciun rău?

Am scuturat din cap, şi ochii mi s-au închis uşor.

— Nu. Ai fost…

— Uluitor? Divin? Năucitor…

Am râs încet şi m-am cuibărit lângă el.

— Da. Toate la un loc.

Roth m-a îmbrăţişat şi mai strâns, şi multă vreme am tăcut amândoi, în timp ce el îşi mişca mâna în lungul spatelui meu, dându-mi o senzaţie de linişte şi de plăcută piroteală, inundată de bucurie.

— Mulţumesc! mi-a spus el.

— Pentru ce? am murmurat.

Roth m-a sărutat pe frunte.

— Pentru tot ce mi-ai dăruit.

Capitolul 14

Am aţipit în braţele lui Roth, dar, după nu se ştie câtă vreme, când am întins mâinile, am descoperit că patul era gol. Clipind, am deschis ochii şi am dat de întuneric. Noaptea nu se sfârşise încă şi, dezmorţindu-mi degetele de la picioare, am refuzat să îngădui gândurilor din acea dimineaţă să îmi umbrească dulcea moleşeală.

Rostogolindu-mă, am aşteptat ca ochii să mi se adapteze la lipsa luminii. Mă gândeam că Roth ar putea fi în baie, dar când mi-am rotit iute privirea prin cameră, l-am văzut lângă pian. Inima mi-a luat-o la goană, iar mintea mea a cârmit imediat către ceea ce făcuserăm, către momentele petrecute împreună.

Aşternutul mi se adunase în jurul şoldurilor, însă mi-era prea lene să-l netezesc. În schimb, mi-am îndoit braţele peste piept.

Roth stătea pe bancheta de pian, cu faţa spre mine şi cu mâinile întinse pe genunchii îndoiţi. Cum stăteam ghemuită pe o parte, nu-i puteam distinge restul corpului.

— Ce faci?

Roth s-a ridicat în picioare şi a ieşit din conul de umbră. Avea un aer prietenos şi relaxat, dar înfăţişarea lui nu era cea de zi cu zi. Roth n-ar fi putut niciodată să arate banal, însă, cum stătea acolo, se apropia de normalitate mai mult ca oricând.

— Probabil că sună ca şi când aş fi un obsedat, dar mă uitam la tine.

— Ăsta-i primul simptom al unui obsedat.

El a zâmbit în colţul gurii, şi o gropiţă i s-a format în obrazul drept.

— Nu mă pot abţine. Eşti pur şi simplu prea frumoasă ca să-şi ia cineva ochii de la tine. Zău! Sunt un demon. Nu te mint.

M-am zgâit la el. Zâmbetul i s-a lăţit.

— M-am sculat ca să beau ceva, a recunoscut Roth. Şi-am aruncat o privire peste umăr, să mă uit la tine. Nici măcar nu ştiu de ce. Aşa mi-a venit şi pe urmă m-am *oprit*. Surâsul lui şi-a pierdut un pic din strălucire. Poate nu-mi vine să cred că eşti într-adevăr aici. Că *noi* suntem aici. A ridicat dintr-un umăr, şi pielea netedă i s-a întins peste muşchii zvelţi. Apoi m-am aşezat şi am început să mă gândesc la… toată tărăşenia asta cu Lilinul, şi-acum îmi venise ideea să te iau în braţe cât dormi şi să te răpesc de-a dreptul. Hawaii încă mi se pare un loc acceptabil. Îmi bag picioarele în ce-o să se întâmple cu Lilinul şi cu toate celelalte. Am supravieţui. Aş avea eu grijă.

Mi-am lăsat o mână în jos şi am apucat strâns marginea plăpumii.

— Roth…

El a oftat şi şi-a trecut o mână prin părul negru, răvăşit.

— Ştiu. Nu poţi să pleci şi să laşi totul baltă. Niciunul din noi nu poate. Şi-a lăsat braţul să-i cadă. Aşadar, la asta mă gândeam în vreme ce mă holbam la tine. În ochii lui chihlimbarii s-a ivit o scăpărare poznaşă, care m-a liniştit. Nu eram pregătită ca lumea de afară să dea iama peste noi. Ţi-am mai spus că eşti frumoasă?

— Da. Ducându-mi mâna spre claia în care se transformase părul meu, am râs şi mi-am lipit obrazul de pernă. Şi totuşi nu înţeleg de ce mă vezi aşa. Sunt în ultimul hal.

El şi-a înclinat capul într-o parte, s-a răsucit pe călcâie şi a luat-o spre baie. După câteva secunde, s-a întors cu o perie. Blugii descheiaţi îi atârnau indecent de jos. Categoric, vedeam încotro se îndrepta coada lui Bocănilă.

Nu că n-aş fi văzut asta pe bune mai devreme.

Cu obrajii în flăcări, mi-am îngropat faţa în pernă, ascunzând ceea ce trebuie să fi fost cel mai caraghios zâmbet văzut vreodată de cineva. În ciuda tuturor nebuniilor cu care ne confruntam şi a incertitudinii privind ceea ce putea să ne aducă următoarea oră sau următoarea zi, bucăţica mea de lume mi se părea caldă şi luminoasă.

Momentele petrecute cu Roth, ceea ce făcuserăm, fusese mai mult decât frumos, ceva ce nu puteam simplifica în cuvinte. Şi lucrurile n-ar fi mers astfel între noi, dacă n-am fi fost nebuneşte îndrăgostiţi unul de altul. Nebuneşte şi profund îndrăgostiţi.

Eram cel mai siropos sirop dintr-o fabrică de siropuri plină

cu dulceaţă.

Roth mi-a pus o mână pe umăr.

— Ridică-te în fund!

— Neah! am mormăit eu, cu nasul în pernă.

El a chicotit.

— Ridică-te! Te rog!

Demonii spuneau rareori „te rog”. Începeam să cred că sintagma nu se regăsea în vocabularul lor de bază, aşa că m-am ridicat, trăgându-mi plapuma până la piept. Roth s-a strecurat în spatele meu. Un picior îi era îndoit pe lângă mine, iar celălalt atârna peste marginea patului.

Mi-am întors capul, dar n-am apucat să vorbesc, pentru că s-a aplecat spre mine şi m-a sărutat. Atingerea metalului rece pe limba mea a fost cât se poate de scurtă. Roth s-a retras şi mi-a împins cu blândeţe bărbia, astfel încât să stau cu spatele la el.

— Lasă-mă să văd ce pot face cu chestia asta, a zis el, strângându-mi părul. Ai dreptate. E în ultimul hal. Arăţi de parcă ai fi jucat într-un videoclip din anii ’80. Ce i-ai făcut?

— Eu nu i-am făcut nimic. Asta (am arătat spre capul meu) e numai opera ta.

El s-a apucat să-mi treacă uşor peria prin păr.

— Aşa, dă vina pe demon! De-asta mi-eşti tu!

În timp ce Roth îşi croia drum printre nodurile din păr, m-a izbit realitatea faptului că însuşi Prinţul Moştenitor al iadului mă pieptăna. Era mai mult decât bizar, însă şi incredibil de romantic. Lucirea caldă şi visătoare de mai devreme se transforma într-un smiorcăit emotiv. Lacrimile îmi înţepau ochii.

Aveam nevoie de un calmant.

Mai mult decât mine, Roth era extraordinar de răbdător când venea vorba despre descâlcitul nodurilor. În faza aia, eu de obicei înjuram şi îmi smuceam peria prin păr. El fredona în timp ce îşi făcea treaba, şi am recunoscut imediat melodia.

— *Paradise City* e cântecul tău preferat? l-am întrebat.

— Pur şi simplu mi-a rămas oarecum în minte, a spus el. Timp de vreo doi ani, n-am putut să prindem acolo, dedesubt, decât postul de rock clasic, iar versul cu „iarba e verde” mi-a atras mereu atenţia.

Am zâmbit larg când mi i-am imaginat pe cei din iad ascultând radio Sirius.

— De ce?

A urmat o secundă de tăcere.

— Acolo, jos, iarba nu e niciodată verde, piticot.

Colţurile gurii mi s-au lăsat în jos.

— Nu? Ce culoare are?

— Gri, a zis Roth. Toate sunt mai degrabă gri. Cu excepţia sângelui. Şi sânge se găseşte din belşug.

Un fior mi-a coborât pe şira spinării.

— Sună încântător.

— E un loc ciudat. Cum am mai spus, imită ce-i la suprafaţă, dar e o imitaţie de rahat. La început, totul e strălucitor, aproape… frumos. Aşa mi se pare absolut de fiecare dată când mă întorc acolo. Aşa i se pare oricui, dar nu durează mult până când lucrurile încep s-o ia la vale. Peisajul se veştejeşte. Clădirile se sfărâmă, cerul arată ca şi cum ar fi poluat cu gunoi, şi iarba… da, e gri. Roth a mişcat încet peria prin părul meu încâlcit, oprindu-se la un alt nod. Jos, totul e strâmb şi murdar. Aici, sus, lucrurile sunt adevărate. Dedesubt, sunt doar copii triste care se năruie.

Mi-am amintit cum Roth mai recunoscuse cândva că ăsta era unul dintre motivele pentru care-i plăcea să urce la suprafaţă. Inima mi s-a strâns, îndurerată.

— Va… va trebui să te întorci?

El nu mi-a răspuns imediat, aşa că în stomac au început să mi se formeze noduri.

— Nu ştiu, piticot. Dacă Şeful mă cheamă înapoi, nu-i pot încălca ordinele la nesfârşit.

Închizând ochii, ca să alung durerea din piept, mi-am dat seama că era o chestiune pe care, până la urmă, vom fi obligaţi s-o înfruntăm.

— Şeful te-a chemat deja înapoi?

— Nu. Roth a făcut o pauză şi mi-a sărutat umărul gol. Şeful ne cam lasă pe cei mai mulţi dintre noi să venim şi să plecăm după bunul-plac, dacă nu suntem necesari pentru vreo treabă. Atâta vreme cât nu mă pun rău cu el, n-ar trebui să păţesc nimic.

Explicaţia nu mă liniştea.

— Dar credeam că Şeful e nemulţumit de tine.

— Şeful e mereu nemulţumit, a replicat Roth. Există o mare diferenţă între nemulţumirea lui şi a mă pune rău cu el.

Am luat în serios afirmaţia, dar nu mi-l puteam închipui pe Roth rămânând veşnic în bune relaţii cu Şeful.

— Nu te frământa din pricina asta, a zis, concentrându-se din nou asupra părului meu. Îl simţeam cum îmi desfăcea şuviţele, acum descâlcite, în trei părţi. În clipa de faţă, nu-i cea mai gravă dintre problemele noastre.

Am pufnit.

— Adevărat. Dar nu pot să nu-mi fac griji că, într-o bună zi, tu o să… o să dispari pur şi simplu.

— Vreau să asculţi ce-ţi spun acum. Şi-a sprijinit bărbia de umărul meu, iar când mi-am întors capul spre el, m-a privit printre genele lui dese. Nimic din lumea asta, sau din cea de jos, n-o să mă ţină departe de tine. Nimic, Layla! E o promisiune pe care nu o s-o încalc niciodată.

O emoţie adâncă şi puternică s-a deşteptat în mine.

— Îţi fac şi eu aceeaşi promisiune.

Genele alea dese s-au lăsat în jos, umbrindu-i ochii.

— Da?

— Da, am răspuns şi am continuat cu toată convingerea: N-o să las pe nimeni să te ţină departe de mine, nici măcar pe Şeful tău.

Roth a chicotit, ridicând capul şi depunând un sărut pe gâtul meu.

— Îmi place când devii bătăioasă. A continuat să se ocupe de părul meu, pe care l-a împărţit din nou în trei. S-au scurs câteva momente. Când eram în flăcările din adâncuri, chiar nu credeam c-o să mai scap. Bănuiam că Şeful ori n-o să se sinchisească îndeajuns încât să-mi scoată fundul la lumină, ori o să uite.

Mi-am muşcat buza în timp ce vorbea. Roth nu menţionase niciodată perioada petrecută în adâncuri fără să fie sarcastic.

— Drept să-ţi spun, habar n-am cât am stat acolo. Timpul trece altfel dedesubt, a continuat el, împletindu-mi şuviţele de păr. N-a fost plăcut. A izbucnit într-un râset sec. De fapt, a fost al naibii de nasol, dar tu m-ai ajutat să răzbesc.

A durat puţin până când cuvintele lui şi-au croit drum prin mintea mea.

— Cum?

— Uşor. Numai la tine m-am gândit. Glasul îi era domol, în vreme ce inima mi se strângea dureros. M-am concentrat asupra timpului petrecut împreună cu tine şi, oricât ar părea de nebunesc, mi te-am imaginat la suprafaţă, împreună cu Zayne.

Am tresărit. Cum să-l ajute aşa ceva? După câteva secunde, Roth a răspuns întrebării mele nerostite.

— Certitudinea că aveai să fii în siguranţă şi, până la urmă, fericită făcea ca totul să fie oarecum suportabil. Şi ştiu, ştiu că Zayne şi-ar fi dat viaţa pentru a te apăra. Probabil încă ar face-o. N-ai fi păţit nimic. Gândul ăsta mă ajuta când… ei bine, când mi-era mai greu.

Un nod mi s-a format în gâtlej.

— Mi-aş dori să pot şterge timpul pe care l-ai petrecut în adâncuri.

Încheieturile degetelor lui îmi atingeau în treacăt spatele, pe măsură ce el continua împletitura la care lucra.

— Deja ai făcut-o.

Nodul s-a triplat.

— Şi-mi doresc să nu fi fost niciodată nevoit să te sacrifici.

— N-aş schimba o iotă.

— Ştiu, am şoptit, închizând iar ochii. Am avut nevoie de câteva clipe ca să găsesc vorbele potrivite. Îţi dai seama că ţin mult la Zayne. Asta n-o să se schimbe niciodată. Deşi acum probabil ar prefera să-mi dea un şut şi să mă azvârle în mijlocul unei şosele intens circulate, în loc să discute cu mine, eu o să-l iubesc mereu.

M-am oprit şi am tras adânc aer în piept.

— Ţi-am mai spus asta. Îl iubesc pe Zayne, dar nu sunt *îndrăgostită* de el şi nu ştiu dacă lucrurile s-ar fi schimbat vreodată. Aş fi putut să am o relaţie cu el? Am ridicat dintr-un

umăr. Da, aş fi putut, însă niciodată n-ar fi fost aşa… cum e între noi doi. N-am idee cât m-ar fi ţinut fericirea alături de Zayne, în cazul în care ne-am fi cuplat, şi tu nu te-ai mai fi întors. Nu ştiu nici dacă Zayne însuşi ar fi continuat să fie fericit, dar, la un moment dat, sentimentele pe care le-aş fi avut faţă de el n-ar mai fi fost suficiente. Şi ar fi fost nedrept. Deci mă bucur că gândul de-a mă şti cu cineva te-a ajutat să treci prin experienţa asta şi, sinceră să fiu, sunt cam uluită, dar aş vrea să afli că… pentru mine n-ar fi fost niciodată îndeajuns.

Întinzându-se pe lângă mine, Roth şi-a aşezat o mână peste inima mea. Şi-a lipit palma de pieptul meu, iar eu am ridicat un braţ şi mi-am strâns degetele peste ale lui. Când a vorbit, i-am simţit răsuflarea caldă pe umăr.

— Ştiu. Trăgându-se înapoi, mi-a săltat împletitura peste umăr. Gata!

Mi-am dus mâna în sus şi mi-am netezit coada groasă.

— Eşti chiar priceput. Mai bun decât mine. Ai exersat pe prietenii tăi demoni?

— Numai pe păpuşile mele.

Am râs, în timp ce Roth arunca deoparte peria. Aceasta s-a izbit de piciorul patului, a ricoşat şi a căzut pe podea. O secundă mai târziu, Fury a ţâşnit de sub pat şi s-a năpustit asupra ei. Blana alb cu negru i se zbârlise, iar urechile îi erau culcate pe spate. Pisoiul a înhăţat peria de mâner, apoi a târât-o sub pat. Habar n-aveam ce plănuia să facă acolo cu ea.

Răsucindu-mă de la mijloc, m-am întors cu faţa spre Roth. Ochii ni s-au întâlnit. El a zâmbit larg. Următoarea dată când am tras aer în piept, tremuram.

— Te iubesc! Voiam doar să-ţi dau de veste.

— Eu te doresc. Roth şi-a lăsat capul în jos, şi buzele i-au

alunecat pe o parte a gâtului meu, către locul sensibil de sub ureche. Te vreau. Am nevoie de tine. Mi-a muşcat uşor partea cărnoasă a lobului, făcându-mă să inspir brusc. Şi te iubesc.

În clipa următoare, m-am pomenit întinsă pe spate, cu Roth aşezat deasupra mea. Micile muşcături îmi coborau de-a lungul gâtului şi mai jos, aşa că n-a durat mult până când toată munca lui cu părul meu s-a irosit în cel mai minunat mod cu putinţă.

*

Mă holbam din nou la propria imagine reflectată în oglindă.

Încă aveam ochii căscaţi şi faţa îmbujorată, dar de data asta nu mai eram pe jumătate dezbrăcată. Ceea ce, pe cuvântul meu, mi se părea o mare izbândă, având în vedere că… mă rog, odată ce trecuserăm la următorul nivel al relaţiei noastre, Roth chiar fusese…

Faţa mi s-a aprins mai tare şi mi-am coborât privirea, trăgând de gulerul puloverului. OK! Trebuia să mă concentrez. Seara trecută, şi miezul nopţii, şi dimineaţa aceea fuseseră uimitoare, dar ziua care tocmai începea avea să fie una nebună. Urma să pătrund în iad. „Nelinişte” nici măcar nu descria starea în care eram, şi încă n-aveam idee cum să-i distrag atenţia lui Roth, astfel încât să nu afle ce puneam la cale. El credea că urma să plecăm în căutarea Lilinului. Vorbise despre o vizită la un alt club demonic din oraş. Deşi eram oarecum nerăbdătoare să-l văd, nu avea să se întâmple în acea zi.

Nu ştiam nici ce urma să fac la întoarcere (dacă mă mai întorceam), fiindcă Roth avea să fie tare furios!

Bambi s-a mişcat pe spatele meu, fluturându-şi coada pe partea stângă a corpului meu, în dreptul coastelor, şi fiind cât pe ce să-l înghiontească pe Robin. Imediat ce mă trezisem, ea se lipise de mine, lucru care nu fusese inclus în plan. Totuşi, nu era ca şi cum aş fi putut să fac o criză de nervi din pricina asta. Roth şi-ar fi dat seama că se întâmpla ceva. O situaţie nasoală, căci ultimul lucru pe care mi-l doream era s-o pun pe Bambi în primejdie.

Ea, practic, devenise copilul nostru.

Răsucindu-mi părul în vârful capului, mi-am înfipt un milion de agrafe în el, după care am ieşit din baie. Roth stătea tolănit lângă perete, cu picioarele lui lungi încrucişate şi cu mâinile vârâte în buzunarele blugilor. Când l-am văzut, aproape c-am uitat ce aveam de făcut.

Roth era uimitor.

Cu părul lui negru răsfirat deasupra ochilor de chihlimbar şi cu tricoul mulat în zonele importante, îţi tăia răsuflarea, dar zâmbetul lui, zâmbetul care-i dezvăluia gropiţele şi-i transforma întreaga fiinţă atunci când mă privea era cel care punea stăpânire pe mine. Şi, în secunda aia, îmi zâmbea.

— Îmi plac pantalonii tăi, a spus.

M-am uitat în jos. Erau negri. De piele. Am oftat.

— Nu-l mai las niciodată pe Cayman să-mi cumpere ceva.

Roth a chicotit, împingându-se de lângă perete.

— Eu sper ca, de acum înainte, numai el să meargă la cumpărături pentru tine. Trecând pe lângă mine, în drum spre uşă, şi-a lăsat mâna să-i alunece pe picioarele mele îmbrăcate în piele. Sau măcar să-i păstrezi pe ăştia.

M-am întors, dându-mi ochii peste cap.

— Mmm! a exclamat el şi m-a măsurat cu privirea. Te rog,

păstrează-i!

Râzând, mi-am înfipt mâinile în spinarea lui şi l-am împins spre ieşire.

— Numai pentru că m-ai rugat frumos.

— Şi pentru că fundul tău arată splendid în ei?

— Doamne! am zis cu glas gâtuit, scuturând din cap, în timp ce Roth închidea uşa în urma noastră.

Odată ieşiţi pe hol, el şi-a aşezat un braţ pe umerii mei şi m-a tras mai aproape. Am luat-o înainte pe coridor.

— Cred că e un motiv valabil.

— Sunt sigură!

Mâna i se mişca în sus şi în jos deasupra cotului meu, când am ajuns la scări şi ne-am început lunga, *lunga* călătorie în jos, către foaier.

— Felul în care arată fundul e o chestiune foarte importantă când îţi cumperi pantaloni, piticot.

Am strâns din buze, ca să-mi înăbuş râsul.

— Sunt convinsă că există lucruri şi mai importante.

Roth a pufnit.

— Cum ar fi?

— Oh, nu ştiu! Ce zici de confort?

— Plicticos.

— Ce zici de utilitate?

El s-a uitat lung la mine.

— Nimic nu-i mai util decât pantalonii de piele. Îţi protejează fundul, făcându-l în acelaşi timp să arate bine.

Ne apropiam de primul etaj.

— Tu ai răspuns la orice, nu-i aşa?

— Da.

— Eşti enervant, am mormăit şi, când mi-am aruncat

privirea spre uşa cenuşie de ciment, pulsul mi s-a accelerat.

— Şi totuşi mă iubeşti, a replicat Roth.

— Adevărat. Mi-am îndreptat spatele, în vreme ce el deschidea uşa. Cu braţul lui Roth cuprinzându-mi în continuare umerii, am păşit în foaierul clădirii. Locul îmi inspira aceeaşi admiraţie înfricoşată ca prima oară când îl văzusem. Nu apucam să-l vizitez prea des, pentru că noi mereu intram prin garaj ori prin uşa de la subsol a clubului, după care ne continuam drumul doar pe scări.

Un candelabru enorm atârna în mijlocul tavanului, răspândind o lumină strălucitoare în fiecare colţişor, dar pictura murală de pe tavan era cea care îţi atrăgea cu adevărat atenţia. Îngeri. O mulţime de îngeri pluteau deasupra capului, implicaţi într-o bătălie pe viaţă şi pe moarte, în care se luptau cu săbii de foc. Unii se prăbuşeau printre norii albi precum clăbucul. Alţii îşi înălţau tăişurile armelor. Detaliile erau extraordinare, până la flăcările portocalii-roşietice şi grimasele de durere. Nu lipseau nici măcar sclipirile virtuoase din ochii lor.

Mi-am luat repede privirea de la tablou, neliniştită de imaginile care până atunci doar mă amuzaseră.

Peste tot se găseau canapele de modă veche, învelite în piele, şi nu erau goale. Persoane de toate vârstele stăteau risipite prin încăpere, singure sau în grupuri, vorbind şi râzând. Unii vorbeau la telefon. În aer plutea un miros intens de cafea. Din perspectiva unui om, toţi arătau normal, însă ochii lor aruncau licăriri ciudate.

Nu erau tocmai persoane, nu în sensul tehnic al cuvântului. Câţiva se uitau într-un fel ciudat la mine. Alţii mă ignorau de-a dreptul. Una, o tânără îmbrăcată cu un soi de bustieră pe care cu uşurinţă mi-o puteam imagina printre

cumpărăturile lui Cayman, s-a ridicat de pe un fotoliu şi, cu ochii mari scânteind, a traversat în grabă foaierul, dispărând pe un coridor.

Habar n-aveam dacă reacţia ei era legată de mine ori de prezenţa lui Roth. Când venea vorba despre el, zău că nu pricepeam dinamica demonică, însă niciunul dintre cei care se învârteau prin încăpere nu se apropia de noi.

Tocmai când dădeam să mă întorc spre Roth, Cayman şi-a făcut apariţia în mijlocul foaierului, sub candelabru. Am înţepenit, urmărindu-l cum se apropia ţanţoş de noi, purtând o cămaşă hawaiiană cu flori roz şi turcoaz, care era, poate, cel mai strident lucru pe care-l văzusem vreodată.

— OK. Îmi schimb în mod oficial părerea în ceea ce priveşte trimiterea lui Cayman la cumpărături pentru tine, a spus Roth.

Am râs pe înfundate. Cayman n-a luat în seamă comentariul.

— E o dimineaţă grozavă, nu? a zis el vesel, venind lângă Roth. A ieşit soarele, dar diseară se anunţă zăpadă. Multă zăpadă. Aşa de multă zăpadă…

Trosnetul m-a făcut să tresar.

Se mişcase atât de repede, încât mi-am dat seama ce făcuse abia când picioarele lui Roth s-au frânt şi s-au prăbuşit. Cu sufletul la gură, am încercat să-l prind, însă era prea greu şi am sfârşit prin a cădea în genunchi.

Cayman îi sucise gâtul lui Roth.

Capitolul 15

M-a năpădit groaza când capul lui Roth a căzut pe o parte,

într-un unghi nefiresc.

— Oh, Dumnezeule! am strigat, ridicându-mi ochii spre Cayman. Ce-ai făcut? Ce-ai…?

— Trebuia să-i distragem atenţia, a răspuns demonul, arătând către podea. I-am distras-o. Şi n-ai idee de câtă vreme îmi doream să fac asta. Lasă-mă să-mi savurez momentul!

Am rămas cu gura căscată.

O femeie-demon, care trecea prin foaier ducând mai multe cafele în pahare albe cu capac, s-a răsucit pe tocurile ascuţite ale pantofilor ei negri.

— Nu vreau să am niciun amestec în treaba asta! a spus, îndepărtându-se iute.

Cu mâinile tremurând, m-am uitat în jos, la un Roth neclintit. Nu mai puteam să respir, iar când m-am ridicat, pielea a început să mi se întărească şi am simţit furnicături de ambele părţi ale şirei spinării.

— Hoo! Cayman şi-a azvârlit braţele în aer. Mai domol, demon şi Gardian! E teafăr. Uite ce-i, dacă ar fi fost cu adevărat în pericol, Bambi ar fi sărit de pe tine cât ai clipi. O să se trezească peste vreo două minute, o să mă smintească-n bătaie, o să-şi dea seama c-ai dispărut şi, când o să-i sucesc iar gâtul, ca să-l împiedic să vină după tine, ne facem că uităm şi o luăm de la capăt, aşa că te rog, te rog să nu stai o veşnicie!

Bătăile inimii nu mi se potoliseră.

— Dacă a păţit ceva…

— N-a păţit, a spus de pe canapea un demon care, cu faţa pământie, se holba la Roth. Nu poţi să-l omori pe Prinţ în felul ăsta şi, când o să-şi revină…

— Da, o să fie şucărit, a oftat Cayman.

— Nici măcar n-am apucat să-mi iau rămas-bun de la el,

Cayman. Am tras scurt aer în piept. Dacă eu…?

— Să nu termini propoziţia! O să te întorci. Layla, trebuie să bagi viteză! Fă în aşa fel încât papara pe care o s-o înghit să nu fie în zadar. E timpul să pleci. A arătat spre un loc aflat în spatele meu şi mi-am întors privirea către lifturile vopsite în auriu.

Trebuia să plec.

Cu inima bubuind, am îngenuncheat şi mi-am lăsat buzele să alunece uşor pe obrazul lui Roth, în timp ce-l mângâiam pe cap, dându-i la o parte părul căzut peste faţă. Nu voiam să-l părăsesc. Mi-aş fi dorit să rămân acolo până când avea să deschidă ochii, însă nu puteam.

— Te iubesc, i-am şoptit, cu vocea înăbuşită, în timp ce strângeam degetele de la mâna dreaptă, făcută pumn.

Ridicându-mă în picioare, m-am răsucit spre Cayman, mi-am luat avânt şi l-am lovit cu pumnul în stomac, cât am putut de tare. Câţiva demoni au scos sunete de uimire.

— *Uff*! a gemut el, îndoindu-se şi apucându-se strâns de burtă. Sfinte Sisoe în melasă!

Simţindu-mă ceva mai bine cu privire la întreaga situaţie, m-am silit să-i întorc spatele şi să pornesc spre lift. Nu m-am uitat înapoi, deoarece mă îndoiam că, dacă aş fi făcut-o, mi-aş mai fi continuat drumul. Îmi plăcea să cred că aş fi mers mai departe, că aş fi înţeles împrejurările ca fiind mai importante decât mine sau decât Roth, însă nu eram sigură că m-aş fi dovedit o persoană atât de bună, atât de puţin egoistă.

Lifturile aurii mă aşteptau şi am izbit singurul buton rotund de pe panou cu ceva mai multă forţă decât ar fi fost necesar. Scoţând un suspin blând, aproape omenesc, uşile au lunecat în lături. Am intrat în cabină şi m-am întors cu faţa către hol.

Cayman s-a ivit în dreptul ascensoarelor, masându-şi abdomenul.

— Ai grijă, Layla! În iad, nimic nu-i ceea ce pare.

Până să apuc să-i răspund, uşile s-au închis ermetic, iar liftul s-a pus în mişcare cu o smucitură. Făcând un pas în spate şi înghiţind cu noduri, mi-am început lenta coborâre. Nu se auzea muzică, nu existau butoane în interior, iar uşile păreau făcute dintr-un soi de metal ciudat. Le-am atins în treacăt, cu degetele, partea interioară, apoi mi-am retras brusc mâna, trăgând speriată aer în piept.

La pipăit, semăna cu… cu pielea! Crampele mi-au cuprins stomacul şi am crezut că o să vărs când l-am simţit tremurând.

O stranie lucire portocalie se reflecta în pereţii cabinei. Mi-am înălţat privirea către tavan şi mi-am dus fulgerător mâna la gură.

De fapt, nu aveam niciun tavan deasupra mea.

Plafonul era format din flăcări ce se rostogoleau, arzând cu putere şi prelingându-se pe marginile pereţilor. Am făcut ochii mari, aşteptându-mă ca limbile de foc să înghită tot ascensorul, însă ele nu s-au răspândit. Cabina s-a zdruncinat şi ritmul lent al coborârii s-a înteţit.

Am fost trântită cu spatele de perete. Aruncându-mi braţele în lături, am înşfăcat bara de susţinere, căci, dintr-odată, liftul se prăbuşea în plină viteză. Inima îmi zvâcnea, şi încheieturile degetelor mă dureau din pricina forţei cu care strângeam bucata de metal. Cabina parcă stătea să se desfacă în bucăţi.

Fără niciun avertisment, ascensorul s-a oprit, clătinându-se şi făcându-mă să-mi pierd echilibrul. Genunchii mi-au pocnit la contactul cu podeaua, dar durerea a fost una nedesluşită, în

comparaţie cu ameţeala care m-a cuprins instantaneu. A fost nevoie să treacă vreo câteva momente pentru ca buimăceala să se risipească şi abia atunci mi-am dat seama că liftul încetase să se mai mişte.

M-am săltat de jos şi, tocmai când mă ridicasem în picioare, uşile s-au deschis lin. Cu gura căscată, am aruncat o primă privire în… iad?

Câtuşi de puţin.

De cealaltă parte a uşilor cabinei se întindeau pereţi albi, o podea albă şi un tavan alb. Albul era strălucitor. Imaculat. Picioarele m-au purtat afară din lift, într-un spaţios hol circular din care porneau sute, dacă nu mii, de coridoare. Se auzea muzică. O groaznică melodie veselă, dintre cele care se difuzează în sălile de aşteptare şi care te înnebunesc dacă eşti nevoit să le asculţi mai mult de cinci minute. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Iadul avea un antreu!

Nimic nu păzea holul ăla. Niciun demon nu aştepta să se repeadă la mine, ceea ce mă mira. Pe de altă parte, Cayman mă prevenise că, în iad, nimic nu e ceea ce pare. Poate că pur şi simplu nu reuşeam să văd demonii. În timp ce mă învârteam pe loc, căutând pericole ascunse, mi-am dat seama că pe zidurile din preajma fiecărui coridor stăteau prinse plăcuţe aurii cu numele…

— Maică măiculiţă! am murmurat.

Numele tuturor demonilor erau clar gravate pe placardele aurii. Pe unele nu le-am recunoscut. Altele mi-au făcut stomacul să se răsucească şi să se îngreuneze. *ABADDON. VINE. MOLOCH. BAEL.* Nu se mai terminau. Drept în faţa liftului se afla un culoar cu inscripţia ŞEFUL, iar alături era unul care mi-a tăiat răsuflarea.

ASTAROTH.

A fost cât pe ce s-o iau într-acolo, fiindcă ceva dinăuntrul meu îşi dorea să vadă cum trăia efectiv Roth atunci când se afla dedesubt, însă m-am oprit. N-aveam timp pentru aşa ceva.

Vizavi de respectivele nume se găsea plăcuţa pe care scria ADÂNCURI. Iar pe acea parte, la trei culoare distanţă, se vedea numele pe care-l căutam: COSAŞUL.

Inspirând adânc, ca să prind puteri, m-am îndreptat cu paşi vioi către intrarea ce purta numele Cosaşului şi am intrat într-un tunel lung, intens luminat şi relativ răcoros. Nu exista nicio fereastră. Niciun miros care să poată fi descris. Aerul era neclintit, dar curat, şi totuşi firişoarele de păr de pe corp au început să mi se zbârlească.

Am întins mâna spre o uşă dublă, lipsită de geamuri, însă n-am apucat să fac nimic, pentru că ea s-a deschis în tăcere, dezvăluind o lume pe care n-o mai văzusem niciodată şi care m-a întâmpinat cu un val de căldură înăbuşitoare, ce m-a lovit drept în faţă.

M-am oprit la doi centimetri depărtare de ieşire şi mi-am muşcat buza. Arăta… arăta aşa cum mă aşteptasem. Într-un fel. Cerul de deasupra culoarului era de un roşu ars. Nu se zărea niciun nor. Nici soare, nici lună. Doar un roşu închis, cu tente portocalii, ce părea să nu aibă nicio sursă. Izul de sulf şi un alt miros pe care nu-l puteam distinge îmi întorceau stomacul pe dos.

Un drum făcut dintr-un soi de piatră despărţea nişte clădiri înalte şi cenuşii. Acestea se înălţau asemenea zgârie-norilor, urcând spre cerul ciudat, cu ferestrele lor întunecate, fără vreun semn de viaţă din interior. Privirea mi-a alunecat dincolo de enormele construcţii înfricoşătoare, până la masiva

structură situată în capătul drumului, la distanţă de mai multe străzi. Era cea mai mare dintre clădiri, însă avea o arhitectură asemănătoare cu ceva desprins direct din Evul Mediu. Două turle gemene se ridicau la stânga şi la dreapta acoperişului ascuţit, lăsând impresia că era mai degrabă o fortăreaţă decât o casă. Aducea oarecum cu tabăra în care crescusem.

Am înghiţit în sec, ştiind că acolo trebuia să ajung, pentru că, bineînţeles, nu era ca şi cum Cosaşul ar fi putut să locuiască într-o căsuţă drăguţă, cu gard de lemn. O, nu, trebuia să fie un castel gen *Stăpânul inelelor*, aflat taman acolo, jos!

Ştiind că n-aveam multă vreme la dispoziţie şi că timpul, în general, funcţiona cu totul altfel decât la suprafaţă, mi-am tras în sus chiloţeii mei de fetiţă mare şi am părăsit culoarul.

S-a întâmplat numaidecât.

Pe nepusă masă, un fior mi-a încreţit pielea, moment în care i-am simţit pe Bambi şi pe Robin plecând de pe trupul meu. Am intrat în panică şi am încercat să-i opresc, deoarece mă îndoiam că Robin era pregătit pentru asemenea lucruri, însă n-aveam cum să-i chem înapoi.

Două umbre au ieşit, plutind, de sub bluza mea, alcătuind două cercuri neregulate. Au tremurat, apoi au căzut pe şoseaua de piatră, împrăştiindu-se într-un milion de sfere minuscule, care au ţâşnit una către cealaltă. Micuţele mingi ca de cerneală s-au suit în văzduh, dar n-au mai coborât pe pământ, aşa cum ar fi făcut în mod normal.

Punctele s-au rotit şi s-au tot rotit, până când s-a format o umbră deasă. În timp ce eu mă zgâiam cu gura căscată, în faţa mea prindeau contur picioare, şi trunchiuri, şi braţe, şi *capete*! Preţ de o secundă, au fost două pete de ulei negru, cu fason de oameni, după care, cât ai bate din palme, negura a lăsat loc

detaliilor.

În faţa mea stăteau un băiat şi o fată.

Începea să mă doară falca de la cât stătusem cu gura căscată, însă nu reuşeam s-o închid. Nu erau doi copii. De fapt, păreau ceva mai mari decât mine, dar categoric făceau parte din specia umanoizilor de sex masculin şi feminin.

El era înalt şi suplu, cu părul castaniu-deschis căzut peste ochii purpurii. Gol până la brâu, părea întruchiparea şarmului viguros. Un strat subţire de păr roşcat îi acoperea pielea dezgolită. Alături de el stătea o femeie roşcată, ai cărei ochi aveau cam aceeaşi nuanţă de roşu intens ca a părului. Îmbrăcată cu un maiou negru şi o pereche de blugi, arăta aproape normal. *Aproape*. Bucăţi din pielea ei nu erau tocmai… piele. Mai degrabă nişte solzi mărunţi, ieşiţi în afară, foarte… şerpeşti.

Oh, Doamne!

Femeia mi-a zâmbit cu veselie.

— Bună, fată, bună!

— Bună, am rostit lent, uitându-mă când la unul, când la celălalt. Ăăă…

Săltându-şi bărbia în semn de salut, tipul a mişcat scurt din nas şi pe urmă… şi pe urmă din urechi.

— Bună!

Oh, Dumnezeule!

— Am ştiut eu că te-ai apucat de şmecherii şi am avut dreptate!

Întorcându-se către tip, ea a ridicat o mână şi i-a arătat degetul mijlociu.

— Ţi-am zis! Ţi-am zis c-o să vină aici. Ar trebui să te bucuri că sunt cu tine, ca să nu fii mâncat de dragoni. Da, sunt dragoni

pe-aici! Şi, pe deasupra, nu la fel de simpatici ca Bocănilă.

— Tare deşteaptă mai eşti tu! i-a dat el replica sec.

— Ai al naibii de multă dreptate! Tânăra s-a răsucit spre mine. În momentul ăsta el nu-i de prea mare ajutor, de vreme ce abia a intrat în treaba asta. Era nevoie să-l însoţesc.

— Tu eşti… Tu eşti… Mai că nu mă încumetam să pronunţ cuvintele. Tu eşti Bambi.

Ea a început să ţopăie, bătând din palme.

— Iar tu eşti Layla. Şi el e Tontălăul.

Tontălăul a oftat.

— Sunt Robin. Ştii tu, adevăratul tău spirit. Nu parazitul care trebuie să se întoarcă la tati.

Bambi a pufnit.

— Ce-ar fi să te întorci tu la tine însuţi? Hm? Ce-ar fi?

Riposta n-avea sens, dar nici faptul că mă holbam la Bambi şi la Robin n-avea sens.

— Deci voi doi… Aşa arătaţi în realitate?

Ea a dat din cap, în semn de încuviinţare.

— Da. Când putem, ceea ce, din păcate, nu se întâmplă foarte des. Dar reuşim să vorbim între noi chiar şi în chip de animale. Pe cale, oarecum, telepatică. Tânăra s-a îmbufnat. Robin ăsta e teribil de plicticos. De fapt, tot timpul n-a făcut altceva decât să doarmă.

El i-a aruncat o căutătură furioasă.

— Pentru că trebuia să-mi încarc bateriile.

— Mă rog! l-a zeflemisit Bambi. Mi-e dor de băieţii mei. De Nitro, şi Fury, şi Thor. Ei sunt distractivi. Bocănilă seamănă cu tine. Alt plicticos care doarme mai mereu, iar când se trezeşte, e un nătărău morocănos.

Am clipit încet, în vreme ce Bambi îşi lungea braţele

deasupra capului şi se întindea. Când maioul i s-a săltat, lăsând să se întrevadă, pentru o clipă, un abdomen încordat, mi-am dat brusc seama că Roth avea o gagică pe el. Pe bune, Roth avea, în tot timpul ăsta, o gagică lungită pe el! Pe multe părţi din corpul lui! Iar eu aveam un tip pe burtă!

Roth şi Cayman uitaseră să menţioneze acest mic detaliu. Un sentiment urât şi perfid s-a furişat în sufletul meu, aşa că nu m-am putut abţine să nu spun:

— Tu stai pe Roth.

— Ăăă, da! Şi uneori stau pe tine. Daa! s-a încruntat Bambi. Te-ai lovit la cap sau ceva?

OK. Mi-am închis strâns ochii preţ de câteva secunde. Gelozia era ridicolă. Nu puteam fi geloasă pe Bambi, care o fi fost ea o fată sexy, dar îşi petrecea majoritatea timpului sub formă de şarpe. Un gigantic şarpe în toată regula, ce mânca scârboşenii.

În plus, eu aveam un tip pe mine…

— Oh, Doamne! am gemut, cu ochii la Robin. Ai fost pe mine aseară. Ai fost pe mine…

— Din momentul în care aţi început să vă daţi jos hainele, eu m-am deconectat total. Tânărul şi-a înălţat braţele, strâmbând din nas. Nu voiam să văd niciuna dintre chestiile alea. N-am simţit nimic.

— Eu… Nu existau cuvinte.

— Uite ce-i, a spus Bambi, cât stăm pe trupurile voastre, de cele mai multe ori nu suntem atenţi la ce faceţi. Bine, mint! Când umblai cu Zayne, eu eram foarte atentă.

Mi-am strâns puntea nasului între degete.

— Deci pisoii? Ei…

— Ei sunt buni de tot. Oh, sfinte Dumnezeule mare, sunt

tripleţi! a zis Bambi, plesnindu-mă peste mână cu atâta forţă, încât m-am clătinat. Tripleţi, Layla! Chiar sunt trei la număr!

— M-am prins! am răspuns, masându-mi mâna cuprinsă de usturime. Mersi!

Robin şi-a încrucişat braţele la piept, aruncându-şi privirea spre cerul portocaliu.

— Am impresia că n-ar trebui să fim aici.

— E nespus de ciudat, am mormăit, încercând să-mi vâr în minte faptul că discutam cu spiritele.

Bambi şi-a azvârlit părul ăla purpuriu peste umăr.

— Mie mi se pare extraordinar de încântător. Luând-o înainte cu un aer fălos, s-a întors şi a scos limba la Robin. Chiar şi când avea chip de om, limba ei tot despicată era. Dar ştii ce *nu* mă încântă? Gusturile tale în materie de bărbaţi. Zău că speram să te cuplezi cu Zayne! Arăta aşa de apetisant!

— Deja ai mâncat un Gardian…

— Scumpo, nu la felul ăla de a mânca mă gândesc eu, când sorb din priviri acel mare şi blond cocoloş de dulce, dulce iubire.

Eu am făcut ochii mari, în vreme ce Robin şi-i dădea peste cap pe ai lui.

— Îmi… ăăă, pare rău că te-am dezamăgit?

Bambi a continuat, ca şi cum n-ar fi auzit.

— Îmi plăcea când mă mângâia, ba cred că şi ţie-ţi plăcea, a spus ea, şi obrajii mi-au luat foc, pentru că ştiam exact la ce moment se referea. Dar mă întreb cum s-ar simţi dacă ar descoperi exact ce parte a corpului îmi pipăia. Nu era gâtul.

— Dezgustător! a zis Robin.

Ea a chicotit.

— A fost *uluitor*!

OK. Înţelegeam că trebuia să mă concentrez pe chestiunile importante, dar rămăsesem blocată asupra faptului că ei erau acolo.

— Cum e cu putinţă? am întrebat.

Bambi a deschis gura, însă mi-a răspuns o voce masculină, ce răsuna din spatele meu.

— Ah, ai vorbit ca o adevărată novice! Dă-mi voie să te luminez, micuţă neştiutoare! Ori de câte ori spiritele se află în iad, iau automat înfăţişarea asta. În mod evident, nimeni nu s-a gândit să-ţi spună, deoarece au crezut că n-o să reprezinte o problemă.

Răsucindu-mă, m-am luptat cu imboldul de a da înapoi. Instinctul îmi cerea să mă duc departe, foarte departe de bărbatul înalt care stătea în faţa uşilor ce dădeau spre coridor. Ca să fim cinstiţi, „înalt” nu era descrierea potrivită. Probabil că avea aproape doi metri şi zece. Un tip de o frumuseţe aspră, dacă-ţi plac bărbile negre şi ochii glaciali.

— Spiritele pot să ia forma asta şi la suprafaţă, a continuat el.

Bambi a chicotit din spatele meu.

— Astaroth mă lasă. Arareori. Dar când o face, e întotdeauna distractiv. Mi-aş dori să-mi dea voie mai des.

Bărbatul şi-a arcuit o sprânceană.

— Probabil nu-i cea mai înţeleaptă dintre hotărâri. Vezi tu, a adăugat, îndreptându-şi din nou atenţia spre mine, spiritele au un foarte slab control asupra impulsurilor şi nu acţionează în baza niciunui reper moral omenesc.

— Să fiu a naibii dacă nu-i aşa! i-a dat dreptate Bambi.

— Noi doi trebuie să stăm de vorbă, mi-a zis bărbatul, ridicând o mână. A pocnit din degete şi mai degrabă am simţit

decât am văzut că spiritele dispăruseră. Nu-ţi face griji. N-au păţit nimic. Mă rog, nu vor păţi, dacă se ţin departe de flăcările din adâncuri şi de orice demon care ar putea fi un pic furios pe Prinţ, dar sunt sigur că ăia doi o să creeze mai multe necazuri decât o să întâmpine. Stai liniştită, îţi vor fi înapoiaţi la plecare.

Am făcut ochii cât cepele, în vreme ce bătăile inimii mi se înteţeau. Nu zăream nicio aură în jurul bărbatului, însă dacă aş fi zărit, îmi închipuiam că ar fi fost una întinsă şi întunecată. Fiinţa lui emana forţă, o forţă supremă. Nu făcuse nicio mişcare în direcţia mea, dar eram conştientă că ar fi putut să mă lichideze într-o secundă.

Ar fi putut să ne lichideze pe toţi.

— Ştiam c-o să vii, a continuat, şi buzele i s-au curbat uşor deasupra bărbii. Ba chiar mi-am grăbit sosirea din rai, în aşteptarea acestui moment. Însă tu n-ai nimic de spus, copilă? La urma urmei, ai vrut să mă vezi. Şi iată-mă!

Acela era Cosaşul. Domnul cu Coasa.

Capitolul 16

Ulei de rapiţă sfinţit pe faţa mea! Mă străduiam din răsputeri să n-o iau razna, dar *ăla* era Domnul cu Coasa, şi mă *aşteptase*! Sigur că mă aşteptase, pentru că era cine era şi probabil le vedea *pe toate*! Neplăcut gând.

Un tremur de nelinişte mi-a străbătut corpul, pe măsură ce un milion de întrebări ieşeau la iveală, întrebări pe care aveam destulă minte încât să nu le rostesc. Deşi aş fi vrut. Aş fi vrut să aflu dacă el într-adevăr era îngerul morţii. Dacă m-ar fi putut duce numaidecât la Sam? Dacă o cunoştea pe Lilith? Dacă văzuse încotro o luase Elijah, după ce fusese ucis de Lilin? Dar

toţi ceilalţi bieţi oameni, ei unde se duseseră? Întrebările tot răsăreau, şi trebuia să-mi adun toată voinţa ca să rămân tăcută.

Cosaşul a zâmbit pe deasupra bărbii atent îngrijite.

— Prinţul o să fie foarte supărat pe tine când o să te întorci.

— Da.

Era un fapt incontestabil. Speram doar să mă *pot* întoarce. Surâsul bărbatului s-a lăţit, dar nu i s-a oglindit în ochi, nici nu i-a îmblânzit trăsăturile. Sinceră să fiu, l-a făcut să pară mai înfiorător.

— Cu atât mai mult cu cât am blocat orice intrare în iad. Nu poate veni după tine. Nu voiam să fim întrerupţi. Avem nevoie de un răgaz împreună şi, da, posed o asemenea putere, ba încă mult mai multă.

Inima mi s-a răsucit greoaie în piept, şi gura mi s-a uscat. „Răgazul nostru împreună” mă băga în sperieţi. Totuşi, nu puteam să dau înapoi.

— A trebuit să vin. A trebuit să…

— Ştiu de ce te afli aici, dar nu vreau să vorbim despre asta. A trecut pe lângă mine, luând-o spre fortăreaţă. Nu încă.

M-am întors şi am pornit după el.

— Dar…

— Dacă ai fi deşteaptă, nu m-ai chestiona. Te rog, spune-mi că eşti deşteaptă!

Mâhnită, mi-am înghiţit cuvintele pe care aş fi vrut să le rostesc de fapt.

— Îmi place să cred că sunt.

— Atunci o să mă însoţeşti, a răspuns el, cu o politeţe batjocoritoare, azvârlind vorbele peste umăr. Şi o să discuţi cu mine despre ce subiect vreau eu.

N-aveam idee despre ce altceva, în afară de subiectul Sam, ar fi putut Cosaşul să-şi dorească să discute cu mine, dar m-am grăbit să-l ajung din urmă.

— Isteaţă fată, a murmurat, înaintând pe mijlocul drumului pustiu, cu mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor. Clădirile din jur erau cufundate în tăcere. Păcat, totuşi, că n-ai prea mult spirit de observaţie.

Strângând din buze, pentru a mă abţine să spun ceva ce, cu siguranţă, aveam să regret, m-am concentrat asupra pietrelor din pavaj. Aveau o nuanţă roşiatică.

— De exemplu, ce crezi tu că ştii despre mama ta? a întrebat Cosaşul, făcându-mă să tresar. Da, Lilith! Despre ea vreau să vorbim. Ştiai, copilă, că Lilith nu-i un demon? Mă rog, nu tocmai?

Preţ de o clipă, am rămas mută.

— E un demon. Toată lumea zice…

— Lumea poate să zică ce-i place, dar asta nu înseamnă că are dreptate, şi, uneori, când faptele nu sunt înţelese, adevărul se pierde pe drum, a continuat el, şi colţurile gurii i s-au ridicat. Iar adevărul este (faptele arată) că Lilith nu-i un simplu demon.

Treceam pe lângă o construcţie asemănătoare cu o colibă, strivită între zgârie-norii înalţi şi fioroşi. Cu coada ochiului, mi s-a părut că zăresc o mişcare în geamul cocioabei, dar când m-am uitat, nu se vedea nimic.

— Nu… nu pricep.

— Am impresia că pricepi foarte puţine lucruri. Cosaşul rostise insulta cu glas destul de mieros. Îi cunoşti trecutul lui Lilith, corect? A fost alungată din Eden pentru că era, mă rog, pretenţioasă. Plecând de acolo, s-a împerecheat cu demonii şi, astfel, a creat o rasă cu totul nouă, însă nimic din toate astea nu

s-a petrecut imediat. Oh, nu! Vezi tu, datorită situaţiei neplăcute în care intrase, Lilith şi-a atras simpatia unei fiinţe foarte puternice. S-a… împrietenit cu un aliat neaşteptat, iar când Edenul s-a destrămat, şi toţi foştii lui locuitori au fost privaţi de nemurire din pricina păcatului, la fel s-a întâmplat şi cu Lilith. Iar noul ei prieten… ei bine, fiinţei ăleia nu i s-a părut corect ca Lilith să fie… pedepsită încă o dată.

— Cred că pot să ghicesc cine era fiinţa, am zis, sperând să nu-mi tragă una şi să mă trezesc în secolul următor, pentru că mă încumetasem să vorbesc. Şeful?

— Corect. Pe atunci, erau ca doi porumbei pe o cracă destul de şubredă. Şeful nu mai crease niciun demon înainte s-o întâlnească pe Lilith şi habar n-avea cum se procedează, dar refuza s-o lase pe Lilith să piară ca o muritoare. Cine ştie dacă prinsese cu adevărat drag de ea ori pur şi simplu a făcut-o ca să… ca să-i mai arate încă o dată degetul mijlociu barosanului din cer. Până la urmă, motivul nu contează.

Şeful a descoperit că, dacă e înghiţit, sângele unui înger primordial care a decăzut oferă, printre altele, şi nemurirea. Asemenea sânge i-a fost oferit lui Lilith, iar ea şi-a recăpătat imortalitatea. Bărbatul a făcut o pauză, în vreme ce eu rumegam noile informaţii. Sunt sigur că acum Şeful regretă darul făcut, dar mintea de pe urmă e inutilă.

A zâmbit larg când ne-am apropiat de un pod îngust, făurit din aceeaşi piatră pe care mergeam. Mirosurile de sulf şi de metal au devenit mai puternice.

— Aşadar Lilith… nu-i realmente un demon. A fost, mă rog, ce-or fi fost primii oameni, apoi a devenit muritoare, după care a primit sângele unui înger căzut. Încruntătura mi s-a adâncit. Mda, adică… Atunci ea ce naiba e?

Cosaşul a săltat dintr-un umăr, uitându-se în jos la mine.

— Ce naiba eşti tu?

În ciuda înăbuşitorului aer acid, un fior de gheaţă mi s-a târât pe şira spinării.

— Cred că nu prea ştiu.

— E interesant cum natura îşi vede întotdeauna de ale ei, dezvoltând un mecanism de control, propria Lege a Echilibrului. În ciuda faptului că redevenise nemuritoare, Lilith avea o singură slăbiciune – în esenţă, un buton de oprire. Dacă ar fi născut un copil pe cale naturală, iar respectivul copil ar fi păţit ceva, asta ar fi terminat-o şi pe ea. Dându-ţi ţie viaţă, a declanşat până la urmă singura armă care putea, într-adevăr, s-o ucidă. Natura. Ea-i adevărata ticăloasă.

Am făcut ochii mari. Asta însemna că... la moartea mea, ar fi murit şi Lilith? *Eu* eram butonul ei de oprire. Uau!

— Drept să-ţi spun, n-am înţeles niciodată de ce a decis să-şi asume riscul de a te aduce pe lume. Fără supărare!

— Nu m-am supărat, am mormăit. Poate că n-a ştiut de... buton?

— Oh, sunt convins c-a ştiut! Aroganţa ei rivalizează cu a Şefului, a răspuns Cosaşul, şi am încremenit, aşteptându-mă să-l văd pe Şef că apare în faţa noastră şi ne face să plătim pentru jignirea adusă. Lilith a crezut că odrasla ei o să fie întocmai ca ea: trădătoare, obsedată de putere şi control. Şi era un plan şiret: să întreţină relaţii sexuale cu un Gardian şi să lase copilul să fie crescut printre duşmani, astfel încât, la sfârşit, să pună stăpânire pe Gardieni, ba poate şi pe Şef. Lilith râvnea la *lume*, de vreme ce simţea că totul i se furase când fusese alungată din Eden. Nu conta că i se acordase din nou viaţa veşnică şi că ar fi putut să găsească o oarecare tihnă. Ea voia răzbunare împotriva

întregii omeniri. Mereu şi-o dorise şi mereu o să şi-o dorească. Naşterea ta a fost o urzeală vicleană, dar, în ultimă instanţă, o încercare eşuată, căci tu nu-i semeni. Nu în felul acela.

— Nu, am şoptit, păşind pe pod. Nu-mi dădeam seama ce simţeam după ce mi se confirmase că, pentru Lilith, mama mea, nu fusesem decât o unealtă, o armă într-un război interminabil. Furia şi dezamăgirea se frământau laolaltă, aşa că m-am silit să scot un hohot de râs gutural. Acum nu mai conta ce însemnasem eu pentru Lilith. Nu contase nici înainte. Eu nu sunt ca ea.

— Dar nu eşti nici ca Gardienii, sau cel puţin aşa gândeşti.

Cosaşul a chicotit încet, oprindu-se pentru a se uita peste marginea de piatră a podului, spre râul care curgea dedesubt. Şi ce mai râu era! De un roşu-închis, clocotea şi spumega din pricina glodului, făcându-mă să bănuiesc că de acolo provenea duhoarea. Nu voiam să descopăr din ce era, de fapt, alcătuit râul, dar părea gros, deci mă îndoiam că aveam în faţă o apă.

— O să-ţi zic o mică poveste, una la care ar trebui să fii foarte atentă.

Nu eram sigură că mai puteam îndura o altă poveste, însă m-am silit să rămân concentrată. Bărbatul şi-a scos mâinile din buzunare şi le-a aşezat uşurel pe marginea podului.

— Când îngerii au fost trimişi să-i lumineze pe oameni, au eşuat în cel mai splendid fel cu putinţă. Au cedat în faţa răului şi a ispitei, au devenit lacomi după mâncare şi băutură. Au comis *adulter*! Oprindu-se pentru a rânji, Cosaşul mi-a aruncat o privire. Şi au fost multe eşecuri, Layla. Atât de multe, încât barosanul din cer şi-a dat seama că se confruntă cu o gravă problemă. Îngerii ăia erau puternici, creaţi după propriile lui virtuţi, şi erau desfrânaţi. Puteau să năruie tot ce făurise El, aşa

că trebuia să li se tragă un perdaf, să fie pedepsiţi de către grupul Alfa.

Pierdută într-o parte a istoriei care nu fusese niciodată dezvăluită ori discutată de bunăvoie, ascultam tăcută. În plus, încercam să nu inspir prea adânc, pentru că duhoarea mai avea puţin şi mă dobora.

— Câţiva dintre cei căzuţi în păcat, primii îngeri trimişi omului, au scăpat de pedeapsă coborând în iad. Şeful i-a primit cu braţele deschise. Ei sunt decăzuţii, îngerii primordiali de care alţi demoni se tem. Unii îi numesc tot demoni, dar nu sunt şi niciodată n-au fost creaţi de Şef sau zămisliţi de un alt demon. Ar fi înţelept să nu uiţi de unde provin, a explicat el, ridicându-şi bărbia. Umerii i s-au încordat pe sub cămaşa simplă, de culoare albă, pe care o purta. Apoi sunt cei care au căzut în păcat, dar şi-au primit pedeapsa, acele creaturi pioase care au înţeles că vina le aparţine şi a căror dragoste pentru creatorul lor era mai mare decât dorinţa de libertate. Şi au fost pedepsiţi. Ştii cum, Layla?

Numele meu i s-a desprins de pe buze ca o rafală de vânt polar, şi m-am cutremurat.

— Nu.

Cosaşul s-a întors către mine, rezemându-se de marginea podului cu o încredere în măiestria constructorilor pe care n-o împărtăşeam.

— Au fost transformaţi în piatră.

Am scos un icnet de uimire, copleşită de revelaţie.

— Pricepi ce vreau să zic. Ochii lui aruncau sclipiri reci. Cei care au căzut însă şi-au acceptat pedeapsa, au fost transformaţi în piatră… şi au primit înfăţişări îngrozitoare, de fiare, nu doar pentru ca oamenilor să li se amintească de existenţa răului, ci

ca să le slujească drept lecţie concretă celor care ar trebui să fie mai presus de ispită, căci şi ei pot să pice în dizgraţie.

— Uau! Mă luase cu ameţeală. Primii Gardieni fuseseră îngeri căzuţi în păcat? Deodată, porecla batjocoritoare pe care le-o dăduse Roth, „avortoni ai raiului”, avea sens. El ştia, dar mereu îmi spusese că povestea nu-i aparţine, astfel încât s-o poată da mai departe.

— Vreme de multe secole, decăzuţii pocăiţi au rămas îngropaţi în piatră, până când grupul Alfa i-a deşteptat pentru a combate populaţia demonilor, ce se înmulţea cu repeziciune, şi Lilinii, creaţi cu numeroase sute de ani în urmă, a continuat Cosaşul, uitându-se iar spre râu. Nu i-au trezit pe toţi, Layla. Unii încă dorm. Nici măcar clanul tău nu ştie, însă cei care au comis cele mai respingătoare păcate sunt cei încă prizonieri în pedeapsa lor.

— Doamne! am şoptit, gândindu-mă la toate acele garguie care împodobeau fie şi numai clădirile din D.C. Tot timpul crezusem că fuseseră pur şi simplu sculptate de om.

— Cei readuşi la viaţă au devenit primii Gardieni, dar pedeapsa îi schimbase. De aceea au două înfăţişări şi de aceea adevăratul lor chip se aseamănă tocmai cu creaturile pe care sunt însărcinaţi să le alunge. Ironic, nu? A zâmbit iar. Sunt sigur că membrii clanului tău îşi amintesc adevărata lor istorie, însă le-ar plăcea la nebunie s-o dea uitării, nu? Singurele fiinţe mai arogante decât grupul Alfa sunt Gardienii.

Iată încă un lucru pe care nu-l puteam contesta.

— Toate astea sunt fascinante, dar…

— De ce ţi le istorisesc, trecutul mamei tale şi al speciei care te-a crescut ca pe unul de-ai lor? Tu vrei ceva de la mine, dar eu vreau să înţelegi ce eşti. S-a împins de lângă marginea

podului şi m-a privit drept în faţă, de la nici treizeci de centimetri distanţă. Stai înaintea mea, ghemuindu-te ca o fetiţă neajutorată.

Părul de pe ceafă mi se zbârlise iar.

— Pentru că eşti… eşti Domnul cu…

— Ştiu ce sunt. Eu măcar pot să spun asta. Tu, nu.

— Da, m-am prins, dar…

El a ridicat fulgerător o mână şi m-a apucat de gât. Până să-mi dau seama, trăsesem aer în piept pentru ultima oară. Năpădită de groază, mi-am dus braţele în sus şi m-am agăţat de mâna enormă. Mi-am silit corpul să se transforme, dar Cosaşul a zâmbit, săltându-mi tălpile de pe sol.

— Nu te poţi transforma. Nu aici. Cayman nu ţi-a zis asta? Demon neghiob, tinde să omită informaţii importante. Tu nu aparţii acestui tărâm, copilă, aşadar aici nu-ţi poţi lua adevărata înfăţişare, a adăugat bărbatul, ridicându-mă mai sus. Aş putea să-ţi frâng gâtul într-o clipă, şi ai idee ce s-ar întâmpla?

Aş muri.

Nu că aş fi putut să rostesc cuvintele, fiind ocupată să conserv oxigenul care-mi mai rămăsese în plămâni, adică nu prea mult. Pieptul mă ardea, şi inima îmi bătea cu înverşunare.

— Te-ar durea. Ţi-ai pierde cunoştinţa, dar nu, n-ai muri, a urmat el, de parcă ar fi putut să-mi citească gândurile. Sincer să fiu, nu te-ar omorî decât un pumnal de fier în inimă sau decapitarea. Vorbele lui răzbăteau prin negura dogoritoare, însă nu prea aveau noimă. Focul? Nu. Căderea de la etajul o sută? Nu poate să te ucidă. Eviscerarea? Nu. Odată ce vei pricepe asta, vei fi mai puternică şi mai aprigă decât orice Gardian de pe faţa pământului, aşa încât până şi demonii de Nivel Superior îşi vor lua picioarele la spinare în prezenţa ta.

Deodată, şi-a slăbit strânsoarea. Am căzut pe pod şi m-am împleticit, izbindu-mă de marginea de piatră. Aceasta s-a spulberat precum cenuşa sub greutatea mea, prăvălindu-se în apa groasă de dedesubt. M-am clătinat pe muchie, fluturându-mi braţele.

Cosaşul m-a prins de o mână şi m-a tras de pe buza podului, lipindu-mă de pieptul lui. Contactul fizic total semăna cu îmbrăţişarea unui om de zăpadă. A unui om de zăpadă psihopat! Fiori de gheaţă m-au cuprins, şi am răsuflat zgomotos, apoi am înghiţit cu lăcomie aerul, formând un nor de abur în dreptul buzelor.

— Acum înţelegi ce-am încercat să-ţi demonstrez, care era scopul tuturor poveştilor mele? Tu nu eşti un demon. N-ai fost niciodată un demon, fată prostuţă!

Capitolul 17

„Tu nu eşti un demon."

Am încetat să mă zbat în căutare de aer şi m-am uitat ţintă în ochii lui reci. Istorisirile despre Lilith şi despre Gardieni mă zguduiseră, dar acum rămăsesem perplexă, pentru că pur şi simplu nu-mi venea să cred.

— N-are nicio noimă, am spus, gâfâind.

— De ce? Fiindcă membrii clanului tău te cred demon? Fiindcă Prinţul nu ţi-a zis niciodată altceva? Asta ştie de la Şef, căci dacă demonii de Nivel Superior ar afla ce-a făcut Şeful pentru Lilith, cu mulţi ani în urmă, n-ar fi fericiţi. Niciunui demon nu-i place gândul că Şeful a acordat favoruri şi încă le acordă. Ei toţi te simt ca pe un demon, numai pentru că semeni cu unul dintre cei dintâi îngeri căzuţi. Strânsoarea lui era

puternică, la limita cruzimii. Dacă ai fost atentă la povestea mea, poţi să înţelegi încotro mă îndrept cu raţionamentul.

Unele părţi ale corpului îmi îngheţaseră din pricina contactului cu el, aşa că, pentru moment, nu înţelegeam nici de-a naibii.

Cosaşul şi-a lăsat capul în jos şi am înţepenit când gura i s-a oprit la doar doi centimetri de a mea.

— Tu erai în parte Gardian şi în parte ce naiba o fi fost Lilith când te-a născut, ceea ce făcea din tine ceva complet diferit. Sângele de Gardian pe care-l aveai slăbise orice moştenire primită de la Lilith. Erai tot atât de muritoare ca oricare dintre ei, nici pe departe la fel de puternică, singurul tău talent fiind un sărut ucigător, însă nenorociţii ăia de vrăjitori… A început să râdă, iar răsuflarea lui glacială mi-a trecut pe lângă buze, făcându-mă să tremur. Cei care o venerează pe maică-ta. Ei ţi-au dat ceva de băut, nu? După ce ai fost înjunghiată, şi Prinţul te-a salvat în chip eroic? Smulgându-te fulgerător şi cu destulă pricepere din ghearele mele. Nu-i aşa că ţi-au dat ceva?

— Da, am scrâşnit. N-am ştiut ce era. Mă rog, Roth n-a ştiut…

— Dar acum poţi să ghiceşti? Să-mi dovedeşti c-ai fost atentă la mica mea lecţie de istorie?

Sângele îmi vuia în cap. Ştiam unde voia să ajungă, dar nu puteam să dau crezare ideii că primisem sângele unuia dintre cei dintâi îngeri căzuţi. În primul rând, era teribil de scârbos. În al doilea rând, eu…

— De ce să fi făcut ei asta? De unde l-au avut?

— E treaba lor să răspundă. Genele bărbatului au coborât, umbrindu-i ochii. Dar fapta vrăjitorilor… a redus la zero sângele de Gardian din tine. Acum… eşti cu totul altceva.

Mi-am amintit cum îmi spuseseră Danika şi Zayne că lăsam impresia unui demon de Nivel Superior, însă discuţia cu ei avusese loc înainte ca vrăjitorii să-mi dea respectiva… fiertură. Totuşi, lucrurile începeau să se lege. Roth avusese parţial dreptate. Încă mă maturizam şi, de vreme ce eram ceva ce nimeni nu se aştepta să fiu, fiinţa pe care o simţeau Gardienii putea să fie fiinţa în care mă transformam. În plus, de când băusem chestia aia, un demon fugise de mine şi, într-adevăr, arătam altfel.

— Oh, Doamne! am murmurat, uitând cine mă ţinea. De-asta am *pene* pe aripi!

Buzele Cosaşului au tresărit.

— Printre altele.

— Sunt… sunt nemuritoare?

El mi-a dat drumul şi a făcut un pas înapoi, dar eram atât de zăpăcită, încât abia dacă am sesizat căldura care mi se furişa încet înapoi în trup.

— La fel de nemuritoare ca orice creatură ce nu poate fi ucisă decât în cele două feluri pe care le-am pomenit mai devreme. Din clipa în care ai consumat sângele celor dintâi, ai devenit ceea ce grupul Alfa ar numi o „monstruozitate”. Dar ei pierd din vedere faptul că, până la urmă, numai tu poţi împiedica evenimentele care stau să vină.

Uluită de tot ce-mi spusese, am ridicat o mână tremurândă şi mi-am dat la o parte şuviţele rebele de pe faţă. Venisem acolo pentru a recupera sufletul lui Sam şi ajunsesem să descopăr că tot ceea ce părusem a şti despre viaţa mea, despre identitatea mea era greşit. Din nou. O parte din mine habar n-avea ce să creadă despre asta. Cealaltă parte deborda de bucurie, datorită dulcii revelaţii. Reacţie incredibil de egoistă,

desigur. Dar măcar pe viitor nu mă păştea riscul să merg sprijinită de un cadru, alături de un Roth care nu ştia ce-i bătrâneţea.

— Eşti ca Lilith: absolut unică. Ceva ce n-ar trebui să existe, dar există. La fel e şi Lilinul. N-ar trebui să existe, însă tu… tu-l poţi opri.

Privirea mi s-a îndreptat spre el, în timp ce-mi lăsam mâna în jos.

— O să-l opresc.

— Zău? Cosaşul şi-a înclinat capul într-o parte. Pentru că, de când s-a arătat, n-ai făcut altceva decât să-ţi jeleşti prietenul, să te îmbufnezi, să-ţi îngădui dramolete sentimentale la care, în mod normal, m-aş fi aşteptat numai din partea unei jalnice adolescente umane, şi să renunţi la feciorie.

Am dat înapoi brusc şi încordarea a pus stăpânire pe muşchii mei.

— Ce?

— Cred că m-am exprimat limpede. Bărbatul a pornit cu paşi lungi spre mine şi, de data asta, n-am mai bătut în retragere, deşi încă mă durea gâtul după ultima încercare de a-mi susţine punctul de vedere. Trebuie să-l opreşti pe Lilin, dar, în realitate, tot ce-ai izbutit să faci a fost să-ţi pierzi virginitatea. Cu toate astea, presupun că se cuvin nişte felicitări. La urma urmei, e o piatră de hotar. Te rog, transmite-i Prinţului urările mele de bine!

Ruşinată şi mânioasă, am simţit cum îmi cade falca.

— Nu-i adevărat!

— Nu? Cosaşul şi-a dat capul pe spate şi a izbucnit într-un râs întunecat. Spune-mi, ce altceva ai reuşit să faci?

Am deschis gura, gata să turui toate treburile la care

lucrasem (la care *noi* lucraserăm), dar, de fapt, singurele pe care uitase să le menţioneze erau încercările noastre ratate de a lua urma Lilinului, sfârşitul lui Elijah şi noul meu tatuaj, în prezent plecat să facă Dumnezeu ştie ce împreună cu Bambi, care, apropo, nici n-ar fi trebuit să se afle acolo.

Încolţită din punct de vedere verbal, am rostit primul lucru care mi-a venit pe limbă.

— Eu n-am cerut nimic din tot ce se întâmplă!

Din clipa în care cuvintele mi-au scăpat printre buze, mi-am dat seama că făcusem o greşeală. Pe lângă faptul că nu prea îmbogăţea discuţia, replica era, poate, cea mai copilărească pe care o dădusem vreodată. Iar asta spunea ceva!

Cosaşul mi-a zâmbit de sus.

— Nimeni nu cere vreodată ceea ce primeşte de la viaţă. Nu eşti nici pe departe specială.

Mi-am coborât privirea spre ghetele lui, după care am închis strâns ochii. Doamne, mare dreptate avea! Indiferent ce se petrecea în viaţa mea, nu mă străduisem îndeajuns să opresc răul la crearea căruia ajutasem fără să vreau, pe vremea când Paimon îşi începuse ritualul, în tentativa lui de a o elibera pe Lilith. Şi, drept urmare, mai mulţi oameni nevinovaţi aveau să moară. Nu ştiam precis ce altceva aş fi putut să fac, dar, în mod evident, mai erau lucruri de făcut.

Inspirând adânc, mi-am ridicat capul şi i-am susţinut privirea.

— Ai dreptate. N-am muncit destul, dar voi face orice ca să-l opresc pe Lilin.

Pupilele lui au scăpărat într-un fel ciudat, ca şi cum ar fi avut propria sursă de lumină.

— Orice?

— Orice, am repetat, deşi vorbele nu schimbau motivul pentru care eram acolo. Dar n-o să uit de Sam. Sufletul lui se găseşte aici, unde nu îşi are locul.

Cosaşul s-a mişcat încă o dată cu viteza fulgerului, însă eu am făcut un salt înapoi şi-am întins braţul, ca să-i blochez încercarea de a mă înhăţa iar de gât. Mâna îmi zvâcnea de durere, şi probabil că urma să se învineţească, dar tot era mai bine decât să am vânătăi în jurul gâtului.

Bărbatul s-a retras şi mi s-a părut că zăresc o licărire aprobatoare în privirea lui.

— Poate că tot nu pricepi care-i miza. Apoi, fără niciun avertisment, m-a prins de mijloc şi, în secunda următoare, nu mai eram pe pod. Stăteam într-un fel de clădire, iar în faţa noastră se înălţa un zid de foc. O căldură dogoritoare se prelingea din peretele arzător, în vreme ce flăcările care trosneau atingeau podeaua şi tavanul, dar cumva, asemenea celor din lift, nu se răspândeau.

Derutată de subita schimbare, m-am retras, poticnindu-mă, şi m-am ciocnit de Cosaş. M-am smucit în lături, însă nu suficient de mult, căci un braţ puternic mi s-a încleştat în jurul taliei, trăgându-mă îndărăt. Aerul mi-a ţâşnit afară din plămâni.

— Cred că trebuie să cunoşti pe cineva, mi-a zis el la ureche, cu glas scăzut.

Flăcările au pulsat, au căzut din plafon şi, dispărând în duşumea, au dezvăluit ceea ce se afla în spatele lor. Era o încăpere, un soi de dormitor, cu un pat uriaş, bogat împodobit, şi o podea simplă, din piatră, acoperită de blănuri luxoase. Mai existau o măsuţă, două scaune, ba chiar şi un televizor. Un râs isteric a început să clocotească înăuntrul meu când mi-am amintit ce-mi zisese Roth despre primirea care li se făcea acolo

nou-veniţilor. În tavan era înfipt un piron gros, din oţel, legat de un lanţ ce cobora pe lângă zid. Privirea mi-a alunecat pe toată lungimea lanţului, până la gâtul unei femei care aştepta în dreapta, cu şoldul zvelt rezemat de perete.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

Îmbrăcată în alb din cap până-n picioare, purta o rochie străvezie, care lăsa să i se vadă întregul corp, de la guler până la tiv, şi fiecare părticică întunecată dintre ele. Femeia, cu părul ei aşa de blond, încât părea aproape alb, şi cu irisurile colorate într-un cenuşiu spălăcit, era de o frumuseţe izbitoare, cu atât mai neobişnuită datorită ochilor migdalaţi şi a buzelor roşii, voluptuoase.

Iar buzele alea roşii s-au curbat într-un surâs îngâmfat. Pe urmă au vorbit cu o voce la fel de străveche şi de greoaie precum blănurile ce acopereau podeaua.

— Ei bine, era şi timpul.

— Lilith! am şoptit.

Capitolul 18

Pentru prima oară în viaţă, stăteam în faţa lui Lilith, mama mea, care acum era o fiinţă vie, în carne şi oase. Nu ştiu de ce descoperirea acestui fapt mă zdruncina cel mai tare, dar, în mintea mea, ea fusese mereu mai degrabă un mit decât ceva palpabil.

Înăuntrul meu simţeam un soi de dezgust din pricina lanţului ce-i înconjura gâtul subţire. Aveam un sentiment ciudat, de legătură familială. La urma urmei, orice s-ar fi întâmplat, ea era mama mea, pe care o ţineau înlănţuită. Nu-mi plăcea. Nici sentimentul nu-mi plăcea şi nu ştiam ce să pricep

din toate astea.

— „Mamă” ar fi fost un salut mult mai potrivit, a zis femeia cu un glas ce-mi crea senzaţia că o mie de Bambi mi se târau pe sub piele. Pe de altă parte, n-ar trebui să mă aştept la asemenea bunăvoinţă din partea ta.

Am clipit la auzul insultei, nu foarte subtile.

Păi, atunci…

Lilith mai mult a plutit decât a mers până în mijlocul încăperii. Nu eram convinsă că picioarele ei atingeau măcar în treacăt piatra de pe jos.

— Ea ce caută aici? Nu cred c-a venit să mă elibereze, nu cu tine de faţă.

— Ştii că tu n-o să fii eliberată niciodată, i-a răspuns Cosaşul, pe un ton acid. Indiferent ce crede Lilinul, timpul pe care îl ai de petrecut în iad nu-i câtuşi de puţin limitat.

O schimbare i-a cuprins chipul, îmblânzindu-i frumuseţea nepământeană.

— Fiul meu? Îmi aduci veşti despre el?

Suspinul din vocea ei a fost ca un şut în piept, care m-a deşteptat.

— Fiul tău? Te referi la chestia aia nebună, care umblă încoace şi încolo pe pământ, făcând prăpăd?

Ochii ei deschişi la culoare s-au îngustat, rămânând aţintiţi asupra mea.

— Cel despre care vorbeşti e fratele tău. Fii mai respectuoasă!

— Fratele meu? am pufnit. S-o crezi tu.

Lilith a scuturat din cap, legănându-şi buclele lungi ce-i încadrau chipul.

— Nu poţi să negi realitatea. El e o parte din tine. Tu eşti o

parte din mine. Noi trei suntem legaţi.

Am încremenit.

— Eu nu sunt o parte nici din tine, nici din el.

Lilith şi-a ridicat bărbia.

— Mereu ai fost o mare dezamăgire pentru mine, a spus ea, şi nu m-am putut abţine să nu tresar. Îmi făcusem atâtea speranţe cu tine! Urma să fii cea care nu doar să mă elibereze, ci să se şi înalţe laolaltă cu mine. Noi două am fi schimbat lumea, dar în schimb…? A făcut o pauză, ridicându-şi mâinile. M-am ales cu asta. Tu nu mă respecţi. Nu îmi faci cinste.

— Uau! am murmurat, trăgând cu şovăială aer în piept. Pur şi simplu, uau! Ai ţinut vreodată la cineva? Ai iubit?

— Iubire? Femeia a strâmbat din nas a dezgust.

— Paimon te-a iubit, am continuat.

Ea şi-a dat ochii peste cap.

— Prostul ăla! N-a reuşit să mă elibereze şi, din cauza lui, toţi mă păzesc acum cu puţin prea multă atenţie. Nu există iubire şi, te rog, nu demonstra un nou nivel de idioţenie, polemizând cu mine! Mai întreb o dată, a zis Lilith, uitându-se către Cosaşul care continua să mă ţină din spate. Ce caută ea aici?

— Întrebările o să le pun eu. Bărbatul nu slăbea strânsoarea în care-mi ţinea mijlocul, ca şi cum s-ar fi aşteptat să mă reped în faţă şi să smulg lanţul din tavan. Degeaba îşi făcea griji. N-avea să se întâmple aşa ceva. Îl chemi înapoi pe Lilin? Ştii că eşti în stare. Chiar şi din celula asta, poţi să opreşti cele ce se petrec.

— De ce n-o poţi obliga? am întrebat.

Cosaşul mai că n-a mârâit.

— Nu-i atât de simplu.

Lilith ne-a săgetat cu privirea pe amândoi, după care şi-a dat capul pe spate şi a izbucnit într-un râs gutural.

— E o întrebare serioasă? Îmi ceri să-mi opresc fiul? Când şi-a lăsat capul în jos, în ochii ei s-au ivit luciri ca de oţel. Dacă nu poate fi cum vreau eu, atunci abia aştept distrugerile cu care o să copleşească omenirea. El o să înfăptuiască singurul lucru care mie nu mi-a izbutit: sfârşitul.

— De ce? am descusut-o eu. De ce ţi-ai dori sfârşitul? E un scenariu în care nimeni nu iese câştigător. Nici măcar tu.

— De ce?! Consternarea i-a inundat chipul. Tu nu ştii ce-am îndurat? Mai întâi „graţie” celui care m-a creat şi pe urmă din partea oamenilor? N-ai idee ce-am pierdut? Am fost privată de libertate iar şi iar! Dreptul de a alege mi-a fost aruncat la gunoi! M-au alungat din Eden şi m-au lăsat să mă descurc singură, într-o lume întunecată, plină de orori! Habar n-ai prin ce-am trecut. Să nu îndrăzneşti să mă întrebi „de ce”!

— Ai suferit, a spus calm Cosaşul. La fel au făcut şi numeroasele suflete pe care le-am revendicat din pricina faptelor tale.

Ea a râs cu amărăciune.

— Şi nu regret absolut nimic. Apoi şi-a coborât ochii spre mine. Mă rog, poate doar câteva chestii.

Şocată, am trântit primele cuvinte care mi-au venit în minte.

— Sunt fiica ta!

Trăsăturile i s-au încordat.

— Atunci cinsteşte-mă!

— Nu pot, am şoptit, cu voce gâtuită. Nu dacă cinstirea ta înseamnă moartea a milioane de oameni.

— În cazul ăsta, am terminat aici.

— Aşa-i! a murmurat Cosaşul.

Zidul de flăcări s-a ridicat din nou cu o bubuitură ca de tunet şi, deodată, nu mai eram acolo. Reveniserăm pe pod, unde bărbatul m-a eliberat din strânsoare. Împleticindu-mă, m-am îndepărtat de el şi am luat-o către marginea podului.

Preţ de câteva momente, m-am holbat la apa de jos, simţindu-mă scârbită şi... mâhnită. Exista o rană acolo, una pe care îmi petrecusem cea mai mare parte a vieţii ignorând-o sau prefăcându-mă că n-avea importanţă. Dar avea şi mă durea. Orice ar fi fost Lilith, era mai întâi mama mea şi nici ea, nici tatăl meu nu ţinuseră vreodată la mine.

— De ce m-ai dus la ea? În afară de a-mi dovedi că nu-i sunt şi niciodată nu i-am fost dragă?

— Poate că a părut un gest crud, dar trebuia să vezi cum e Lilith în realitate, deoarece asta îţi arată adevărata natură a Lilinului. Niciunul din ei n-o să se schimbe pentru nimic în lume. Oricâte argumente raţionale ai aduce şi oricât ai negocia. E musai ca Lilinul să fie oprit.

— Ştiu. Nu era nevoie s-o cunosc, ca să înţeleg.

Obosită de tot ce-mi zisese Cosaşul şi de întâlnirea cu mama, pentru care fusesem o atât de mare dezamăgire, m-am întors cu faţa spre el.

— Vreau sufletul lui Sam. Tu îl poţi elibera, astfel încât să ajungă acolo unde îi e locul, iar eu o să opresc Lilinul. Dar vreau ca sufletul lui să fie liber.

Bărbatul s-a uitat la mine, cu un aer nepăsător.

— Nu pot face asta.

Pregătită sufleteşte pentru un asemenea răspuns, mi-am încleştat mâinile, ca să nu-i trag una şi să descopăr cât de uşor i-ar fi fost să mă stârpească, în ciuda nemuririi mele, proaspăt

descoperite.

— Te rog! El nu merită aşa ceva. *Te rog*! O să fac orice vrei tu.

— N-ar trebui să oferi nimănui un astfel de târg. Privirea lui n-avea pic de răutate în ea şi totuşi m-au trecut fiorii. Cu atât mai puţin mie, căci s-ar putea să-ţi cer ceva ce nu eşti dispusă să-mi dai.

Fiorii m-au cuprins iar.

— Trebuie neapărat să fac asta pentru el. Tu nu pricepi. Sam a fost un om bun. Un om cu adevărat bun. Sufletul lui era aproape pur. Nu merită o veşnicie de chin.

— Nu te contrazic, însă n-am ce face.

Mâinile au început să-mi dârdâie şi le-am lăsat să-mi cadă pe lângă corp.

— Nu! Am aflat că poţi. Tu controlezi sufletele care au trecut în lumea cealaltă. Eşti…

— Ştiu ce sunt, fetiţo, după cum ţi-am mai spus! s-a răstit el, indiferenţa de pe chipul lui amestecându-se treptat cu furia. Şi ştiu că nu pot să eliberez ceea ce nu am.

Frustrarea se revărsa din glasul meu.

— Atunci la cine e sufletul lui? Pe cine trebuie să implor? Pentru că sunt gata să implor.

— Nu înţelegi. Cosaşul a scuturat din cap, aproape cu tristeţe. Sufletul lui nu mai e. Reuşeşti să pătrunzi vorbele mele? În ciuda spuselor lui Lilith, tu şi Lilinul sunteţi două fiinţe cu totul diferite.

— Ce? am şoptit şi, dintr-odată, inima mea s-a apucat să bată prea repede. Înţelegeam ce-mi zicea, dar îmi doream să mă înşel. Aveam nevoie să mă înşel. Buza de jos îmi tremura. Unde-i sufletul lui?

— Lilinul l-a *mistuit*, fetiţo! Şi ştii foarte bine. Cum altfel ar fi putut să ia forma lui Sam sau a oricui altcuiva? Când Lilinul înghite un suflet, lucrurile se petrec altfel decât atunci când sufletul ar fi smuls. De aceea orice Lilin, fie şi unul singur, e incredibil de periculos.

Groaza m-a doborât. Nu! Nu! Nu! Nu ştiam. Nu aveam un manual de utilizare a Lilinului, care să explice treburile astea. Crezusem că mai rămăsese o parte din esenţa lui Sam, iar aceea fusese trimisă în iad. Crezusem că abilităţile Lilinului erau ca ale mele. Nu îngăduisem nici unei alte idei să-mi treacă prin minte.

— Îmi…? Abia dacă izbuteam să articulez din pricina nodului de emoţii amare ce mi se forma în gât. Îmi spui că nu poţi să faci nimic?

— N-am ce suflet să eliberez, mi-a răspuns el încet.

— Oh, Doamne! Am închis ochii şi m-am întors cu spatele, în vreme ce dezamăgirea şi o durere nestăpânită îmi tăiau răsuflarea. Nu era cinstit! Absolut deloc. Sam nu făcuse niciun rău nimănui, iar acum efectiv… Încetase să mai existe? Unii ar fi ajuns la concluzia că era mai bine decât o eternitate în suferinţă, dar, pentru mine, era mai rău. Era mai rău că tot ceea ce fusese Sam, tot ceea ce făcuse vreodată, pur şi simplu nu mai conta. Prietenul meu dispăruse, fără să mai rămână nimic din el în lumea noastră sau în oricare alta, ceea ce era cât se poate de nedrept.

Şi ce naiba urma să-i spun lui Stacey? Vestea… vestea ar fi distrus-o, însă cum aş fi putut s-o mint, ştiind ce ştiam? Totuşi, preferam să iau povara pe umerii mei, în loc s-o fac să îndure aflarea adevărului.

— N-am zis că nu se poate face nimic.

Am deschis brusc ochii şi m-am răsucit spre Cosaş.

— Ce?

— Lilinul a înghiţit sufletul, aşa că respectivul suflet se află în el, alături de oricare altul înghiţit. Nu e totul pierdut.

Timp de o secundă, n-am îndrăznit nici să respir, după care mi-am pierdut cumpătul.

— Ce-ar fi să începi discuţia cu partea asta, în loc să mă laşi să cred că Sam pur şi simplu a dispărut?

— Ce-ar fi să-ţi măsori tonul? mi-a dat el replica, pe un ton aspru.

Fiecare dram din fiinţa mea ar fi vrut să se dezlănţuie împotriva lui, dar m-am silit să mă liniştesc, pentru că el deţinea toate informaţiile.

— Îmi pare rău! am rostit în silă. Numai că Sam e foarte important pentru mine.

Cosaşul şi-a arcuit o sprânceană.

— Văd. Încrucişându-şi braţele la piept, m-a ţintuit cu privirea. Noi doi ne dorim acelaşi lucru. Tu vrei să eliberezi sufletul lui Sam, iar eu vreau ca Lilinul să fie oprit. Cred că oamenii ar numi asta „doi iepuri dintr-un foc”. Omoară Lilinul! Sam va fi liber, împreună cu toate celelalte suflete înghiţite.

— S-a făcut! Nicio clipă de ezitare.

— Te previn că nu va fi atât de uşor. Sufletele nu rezistă la infinit într-o astfel de capcană.

Sam lipsea de ceva vreme.

— E prea târziu pentru el?

— Nu, a răspuns Cosaşul, şi l-am crezut pe cuvânt, fiindcă era cine era. Dar n-ai mult timp la dispoziţie. Din diverse motive.

Am dat din cap, în semn de încuviinţare, nu doar agăţându-mă de speranţa că-l mai puteam ajuta pe Sam să

găsească liniştea meritată, ci şi înţelegând perfect că, din momentul în care aveam să ajung pe pământ, trebuia să-l găsesc pe Lilin.

— Să nu dai greş! Nu-i în joc doar sufletul prietenului tău, a adăugat bărbatul, şi o rafală de vânt îngheţat a gonit căldura apăsătoare. Dacă Lilinul îşi vede nestânjenit de treabă în continuare, o să intervină cei din grupul Alfa. Ei vor şterge toţi demonii şi toţi Gardienii de pe faţa pământului, caz în care iadul va fi obligat să se răzbune. Ar fi cu neputinţă să stea deoparte şi să îngăduie aşa ceva. Şeful le va da frâu liber celor patru călăreţi.

Am înghiţit în sec.

— Presupun că nu te referi la nişte călăreţi de genul celor care participă la derbiul din Kentucky.

— Nu. Cosaşul nu părea amuzat. Aceştia vor veni pe spinările cailor şi vor aduce cu ei apocalipsa. Miliarde vor muri, Layla, iar pământul va fi nimicit. Numai Lilith şi Lilinul ar fi în stare să vrea cu tărie aşa ceva. Eu, unul, nu. Nici Şeful, nici Barosanul din Cer. Niciunul dintre noi nu-şi doreşte apocalipsa, pentru că *toţi* am porni la război.

— Nici nu-i mare brânză sau vreo chestie! am mormăit, oftând. Trebuie doar să împiedic apocalipsa!

Buzele i-au tresărit într-un rânjet, însă acesta a dispărut atât de repede, încât puteam bine mersi să cred că mi s-a năzărit.

— Spre deosebire de mama ta, eu am încredere în tine, Layla. Dar ţine minte un lucru: până la urmă, fiecare plăteşte preţul cu sânge!

Capitolul 19

Bambi şi Robin mi-au fost înapoiaţi chiar înainte să fac cale întoarsă pe coridorul devenit cu mult mai răcoros. De cum au apărut, au şi început să se ciondănească. Din ce pricină, nu ştiu precis, fiindcă pe mine mă rodeau toate cele spuse şi arătate de Cosaş.

Copleşită, nu le-am simţit pe spirite reluându-şi înfăţişările de animale şi lipindu-se de mine, nici n-am reţinut prea multe din drumul de întoarcere la lift ori din călătoria până la suprafaţă. Gândurile încă mi se învârteau într-un cerc vicios, când uşile ascensorului s-au tras, din nou, în lături.

Doi ochi scânteietori, de culoarea chihlimbarului, i-au întâlnit pe ai mei şi, până să scot o vorbă sau să-i zic cât de uşurată eram să-l văd, Roth s-a ivit în faţa mea. Cu trăsăturile feţei încordate de o furie abia stăpânită, el a intrat valvârtej în cabina liftului.

— Ai fost rănită? m-a întrebat.

— Ce? Nu.

— Vătămată în vreun fel pe care să nu-l pot vedea?

Când am scuturat din cap, o parte din încordare, fie şi numai un strop din ea, s-a mai risipit. Am dat să ridic mâinile.

— Eu… Mi-am sfârşit vorba într-un scâncet, căci Roth m-a luat pe sus. O secundă mai târziu, mă legănam prin aer. Am scos un geamăt în momentul în care mijlocul mi s-a izbit de umărul lui. Din instinct, l-am apucat de cureaua care-i cuprindea şoldurile. El s-a răsucit pe călcâie şi, în vreme ce ascensorul pleca vâjâind, a intrat în foaier.

— Roth…

— Nici vorbă! a mârâit el.

L-am strâns mai tare, în timp ce înainta cu paşi mari.

— Lasă-mă jos!

— Asta n-o să se întâmple!

Demonul a cotit pe holul ce ducea către scară şi atunci am săltat capul. Foaierul rămăsese gol, cu excepţia prezenţei lui Cayman. Acesta stătea în dreptul canapelelor şi al fotoliilor, iar chipul lui, de obicei arătos, era desfigurat de mai multe vânătăi purpurii şi roşietice.

Habar n-aveam că demonii se puteau învineţi.

Cayman mi-a zâmbit larg, însă părea chinuit de durere.

L-am plesnit pe Roth peste şale, încercând să-i atrag atenţia.

— Lasă-mă jos! Acum!

Când am văzut că nu-mi răspunde, am început să dau din picioare, dar braţul pe care-l avea liber mi-a prins genunchii ca într-o menghină.

— Roth!

— Nici vorbă! a repetat el, iar uşa dinspre casa scării a zburat în lături, trântindu-se de peretele din ciment.

Am tresărit când bubuitura s-a auzit cu ecou.

— Să nu mai scoţi un cuvânt până n-ajungem sus.

Am rămas cu gura căscată.

— Nu-mi spune mie să tac!

El a scos un hohot de râs posomorât, lipsit de orice veselie.

— Tocmai ţi-am spus, piticot!

Consolându-mă cu gândul că mă aşteptasem ca el să fie supărat, că mânia lui era, probabil, consecinţa grijilor pe care şi le făcuse pentru viaţa mea, m-am străduit să-mi păstrez raţiunea. De fapt, nu-mi doream decât să-l iau la şuturi. Ştiu că eşti furios…

Braţul care-mi cuprindea picioarele m-a strâns mai tare.

— N-ai idee cât de furios sunt. Absolut nicio idee.

Am închis bine ochii şi am început să număr până la zece. Am ajuns la cinci.

— OK. Înţeleg. Dar nu-i nevoie să mă cari pe scări!

În loc să-mi răspundă, el şi-a înviorat mersul, scuturându-mă în timp ce urca treptele, două câte două. Când am ajuns la cel de-al patrulea sau al cincilea palier, deja mă săturasem. Pricepeam că se enervase, dar situaţia era ridicolă.

Folosindu-mă de puterea pe care ştiam c-o aveam, mi-am înălţat mâinile şi l-am prins de umeri, împingându-mi simultan greutatea înapoi. Mişcarea l-a luat prin surprindere, iar braţul i s-a slăbit suficient, încât să mă pot smulge din strânsoare.

M-am prelins pe bustul lui în jos, iar contactul mi-a trimis un val de fierbinţeală prin vene. Nu l-am luat în seamă şi m-am retras, punând imediat o distanţă între noi, probabil unul dintre cele mai isteţe gesturi pe care le făcusem până atunci.

Roth *era* furios!

Mânia i se revărsa din fiecare celulă a corpului său puternic tensionat şi scăpăra în spatele privirii aurii. Pielea i se subţiase, dezvăluind nuanţa mai închisă, aflată dincolo de carne. Am făcut ochii mari. Nu de teamă, căci niciodată nu m-aş fi temut de el, ci pentru că pe chipul lui citeam mai mult decât furie. Citeam o nelinişte pură. Da, părea înverşunat, însă părea şi că nu se mai aşteptase să mă revadă vreodată.

— Roth, am spus cu blândeţe şi, la auzul numelui său, ochii i s-au închis strâns. Ştiu că eşti necăjit. Îmi pare rău, dar a trebuit să cobor acolo şi mi-am dat seama că nu era înţelept pentru tine să…

— Da, hai să vorbim despre înţelepciune! Glasul îi răsuna

în casa scării. Măcar ai idee cât de mult ai riscat ducându-te jos? Ce noroc incredibil ai că te afli aici, fără nicio zgârietură?

— Da, dar…

— Nu-i niciun *dar* în povestea asta, Layla! Sunt, însă, nenumărate chestii extrem de perverse şi de sucite care ţi s-ar fi putut întâmpla. Şi pentru ce?

— Pentru ce? Ştiai că voiam să-l ajut pe Sam. Că n-aveam cum să…

— Aş fi putut să te ajut, dacă mi-ai fi permis! Ochii lui aruncau fulgere de un chihlimbariu intens. Ştiu ce poate să se petreacă acolo, dedesubt, şi nu-mi pasă ce ţi-a zis Cayman, era imposibil să fii pregătită. O mulţime de demoni ar fi putut să te răpească şi să-ţi facă lucruri care te-ar fi determinat să cerşeşti moartea.

Gândul mi-a dat fiori, însă m-am silit să vorbesc ca şi când aş fi fost stăpână pe situaţie.

— N-am păţit nimic, Roth. Sunt bine…

— Eu n-aveam de unde să ştiu, nu-i aşa? După ce ticălosul ăla mi-a rupt gâtul, m-am trezit, iar tu erai dispărută, Layla, în iad, iar eu nu puteam să vin după tine. Am încercat, dar nenorocitul de lift nu voia să urce. Mi-am dat seama că intrarea fusese blocată şi habar n-ai ce-a fost în mintea mea atunci. Nu ştiam dacă eşti OK. Mi-am petrecut o zi şi jumătate temându-mă de ce putea fi mai rău! a strigat el, şi am simţit un gol în stomac, deoarece uitasem că, jos, timpul se scurgea altfel.

Ceea ce mie îmi păruse a fi un ceas, cel mult, pentru el fuseseră ore după ore de frământări. Am înghiţit în sec.

— Roth, îmi pare rău. Zău că-mi pare! N-am vrut să-ţi faci griji.

— Dacă n-ai fi vrut să-mi fac griji, n-ai fi complotat

niciodată împotriva mea. Ţi-am oferit ajutorul meu, dar tu mi-ai refuzat dreptul de a face o asemenea alegere. Maxilarul lui căpătase un contur rigid. Aşa că am rămas complet neputincios în a-ţi oferi ajutorul. La naiba, Layla, îmi vine să te strâng de gât!

— Păi, asta nu mă prea ajută.

A mijit ochii, şi am realizat că jalnica mea încercare de a fi amuzantă cam plonjase pe scări în jos.

— Ţi se pare o glumă?

— Nu, am murmurat, începând să-mi pierd răbdarea.

Roth a făcut un pas înainte, în vreme ce un muşchi îi zvâcnea în partea de jos a feţei.

— Te-ai pus în prea mare pericol, Layla! Ai…

— N-am vrut să te pun pe tine în pericol! am ţipat, iar stăpânirea de sine a luat-o la vale, până am clacat. M-am apropiat, mi-am înfipt mâinile în pieptul lui şi l-am împins cu putere. El abia s-a clintit o jumătate de pas. Pricepi? Trebuia să cobor în iad, ca să-l ajut pe Sam, dar nu voiam să te pun în pericol şi, dacă m-aş întoarce în timp, la fel aş proceda. Îmi pare rău! N-ai decât să te înfurii cât pofteşti!

— Mi-am ieşit din sărite pentru că te iubesc, Layla, iar gândul de a te pierde mă îngrozeşte, în pana mea!

— Iar eu nu intenţionam să risc să te pierd! Pentru că şi eu te iubesc, aşa enervant, fudul şi obsedat de control cum…

Roth s-a năpustit asupra mea şi m-a apucat de încheieturile mâinilor. Lipindu-mă de zid, mi-a prins braţele deasupra capului. Trupurile ni s-au unit, şi inima a început să-mi bată haotic, când el şi-a lăsat capul în jos.

Gura lui s-a aşezat peste a mea, într-un sărut aspru, ce nu lăsa loc de refuz. Nu că mi-aş fi dorit vreodată să-l refuz pe

Roth. Contactul aproape că era prea puternic, prea primitiv. A sfâşiat ghemul de spaime care mi se cuibărise în adâncul stomacului, fiindcă era genul de sărut născut din teama de a pierde pe cineva, ceea ce făcea ca situaţia noastră să fie cu atât mai reală.

Iar faptele mele, cu atât mai dureroase.

L-am sărutat la rândul meu, cu tot atât de multă lăcomie şi dorinţă. El a dăruit. Eu am luat. Şi, în vreme ce ne agăţam unul de celălalt, mi-am dat seama că în cuvintele lui fusese mai mult dragoste decât furie.

După ceea ce a părut a fi o veşnicie, Roth şi-a dezlipit buzele de ale mele. Rezemându-şi fruntea de a mea, a continuat să-mi acopere încheieturile cu mâinile lui. Gâfâia şi îi simţeam inima bătând cu putere lângă pieptul meu.

— Nu pot să te pierd, mi-a zis, cu un glas răguşit, care mi-a răsucit măruntaiele. Nu pot!

— N-o să mă pierzi, i-am răspuns în şoaptă, însă vorbele mi s-au părut goale, chiar şi după cele aflate de la Cosaş. Mai eşti supărat pe mine?

I-am perceput răsuflarea caldă pe buze.

— Încă îmi vine să te strâng de gât. A făcut o pauză. Dar în cel mai drăgăstos fel cu putinţă.

Am strâns din buze.

— OK, atunci.

El m-a sărutat în treacăt pe frunte, apoi s-a retras, lăsându-şi mâinile să alunece de pe încheieturile mele şi să coboare de-a lungul braţelor. Când s-a răsucit către scară, mişcările îi erau ţepene şi mi-am dat seama că, deşi în mare parte se risipise, furia nu-i dispăruse complet.

Demonul a luat-o pe trepte în sus şi, după ce am inspirat

adânc de vreo câteva ori, l-am urmat. N-am vorbit până să ajungem în mansarda lui, nici după ce am intrat. Roth a trântit uşa în urma noastră.

— Bambi! Jos!

Spiritul s-a desprins imediat de pe pielea mea, dar, în loc să plutească în direcţia lui, umbra a zbughit-o sub pat.

— Cred c-ai jignit-o, am spus, întorcându-mă cu faţa spre el. Şi ai omis să menţionezi că spiritele sunt, de fapt, nişte oameni. Faptul că ai o femeie în toată firea, care ţi se târăşte pe piele, nu-i un lucru chiar aşa mărunt, ca să-l uiţi.

Roth s-a oprit, cu ambele sprâncene ridicate.

— Eşti geloasă? Pentru că, în clipa asta, tu ai un tip.

M-am cutremurat.

— Mersi că mi-ai amintit.

El s-a uitat lung la mine.

— Pe bune? Doar nu eşti geloasă, nu?

Oftând, m-am dus la bancheta de pian şi m-am prăbuşit pe ea.

— La început, da, am fost. Dar pe urmă mi-am dat seama cât de stupid e. Şi, în plus, ei par să i se fi aprins călcâiele după Zayne.

— Oare de ce nu mă mir? Bambi mereu a avut gusturi proaste.

M-am bosumflat.

— Ai fi putut să-mi zici.

Roth a traversat încăperea, azvârlindu-mi o privire întunecată.

— Sincer să fiu, nu mi-a trecut prin cap. Ce prostie din partea mea să cred că nu există nicio şansă ca tu să faci o plimbare prin iad!

M-am împotrivit imboldului de a-mi da ochii peste cap.

— Bambi a lăsat să se înţeleagă că o laşi să ia chip de om şi când e la suprafaţă.

— Uneori. Demonul şi-a încrucişat braţele la piept. Nu îndeajuns de frecvent, încât să fie ceva la care să mă gândesc.

— Totuşi, mi-ar fi prins bine să fiu la curent. Imaginează-ţi surprinderea mea când au sărit pur şi simplu de pe mine. Mi-am coborât degetele spre Robin, care stătea încolăcit pe şoldul meu. Nu cred că se plac unul pe celălalt. N-au făcut altceva decât să se certe. Am tras cu ochiul în direcţia patului. Chiar cred că Bambi s-a ascuns.

— Bineînţeles că s-a ascuns, a răspuns Roth, uitându-se la pat cu un amestec de mânie şi afecţiune. Ştia că urmează să cobori în iad sau cel puţin bănuia. Ar fi trebuit să te oprească.

Aşezându-mi mâinile pe genunchi, i-am întâlnit privirea neîndurătoare.

— Când am zis că-mi pare rău, am vorbit serios. Habar n-am avut că prietenul Cayman o să-ţi distragă atenţia în felul ăla. Dar ca să te simţi mai bine, află că i-am tras un pumn.

Roth a ridicat o sprânceană, fără să pară deloc satisfăcut. Am continuat:

— Dar trebuia să-l ajut pe Sam. N-aveam încotro.

El a tăcut pentru multă vreme, după care a răsuflat zgomotos.

— Te-ai întâlnit cu Cosaşul? Ai obţinut ceea ce căutai?

— Am obţinut o grămadă din ceea ce nu căutam, am răspuns, trecându-mi palmele peste genunchi. Mi-a zis ce-au fost Gardienii înainte… de a fi cine sunt.

— Avortoni ai raiului, a intervenit Roth, cu un aer nepăsător. Povestea nu mi-a aparţinut niciodată, astfel încât s-

o împărtăşesc. Nici măcar nu eram sigur că m-ai fi crezut, dacă ţi-aş fi spus.

— La început? Probabil că nu, am recunoscut şi m-am străduit să continui: Mi-a zis că unii dintre ei n-au fost treziţi niciodată şi încă dorm înveliţi în piatră. N-am ştiut. Tu ştiai?

Roth a scuturat din cap.

— Auzisem zvonuri, însă unele garguie sunt doar nişte sculpturi şi nimic mai mult.

— Mi-a zis şi despre Lilith. Că n-a fost niciodată un demon.

El s-a încruntat.

— Cred că şi-a bătut joc de tine, Layla. Lilith e un demon.

Am clătinat obosită din cap, apoi i-am explicat tot ceea ce îmi istorisise Cosaşul despre Lilith. Am văzut că m-a crezut în momentul în care i-am spus că Şeful muşamalizase toată tărăşenia.

— Aşadar, dau impresia unui demon. La fel şi Lilith, dar numai pentru că nimeni n-a descoperit ce suntem cu adevărat şi, fiindcă Şeful le-a zis tuturor că ea e demon, probabil nimeni nu s-a gândit să-i pună vorbele la îndoială. Lumea vede ce vrea să vadă. Până şi demonii, bănuiesc.

Roth se tot apropiase de mine, pe măsură ce-i relatam discuţia cu Cosaşul, iar acum stătea în genunchi în faţa mea.

— Tu nu eşti un demon.

— Nu. Conform spuselor Cosaşului nu sunt, şi pare logic. Ştii tu, iniţial, demonii nu reuşeau să mă simtă niciodată, nu până de curând. Nu înainte ca vrăjitorii să-mi dea de băut licoarea.

Pătrunderea înţelesului vorbelor mele i-a luminat privirea şi m-a încurajat să-i mărturisesc tot ce mai aflasem.

— Mi-au dat sângele unuia dintre cei dintâi îngeri căzuţi.

Acelaşi lucru pe care i l-au oferit şi lui Lilith. E motivul pentru care acum arăt altfel când mă transform. Presupun c-a învins sângele de Gardian pe care-l mai aveam în mine, atât cât oi fi avut. Şi de atunci nu mai simt acelaşi îndemn de a… de a mă hrăni. Nevoia e încă acolo, dar nicidecum ca înainte. Nu-mi trebuie nimic ca s-o domolesc. Pot s-o ignor. Oricum, vestea bună e că sunt oarecum nemuritoare, deci nu-i cazul să-ţi faci griji că, într-o bună zi, o să arăt ca bunică-ta.

Roth m-a privit îndelung, fără să scoată un cuvânt, şi, în sfârşit, tocmai când începeam să mă neliniştesc, a spus:

— Nu reuşesc să văd care-i vestea proastă în tot ce mi-ai zis.

A fost cât pe ce să zâmbesc.

— Păi, sunt o ciudăţenie ceva mai mare decât mă credeai la început.

— Nu mi-ar păsa nici dacă ţi-ar creşte o a treia ţâţă în timpul transformării sau dacă ai fi în parte Fiară, a răspuns el, cu înflăcărare. Sau dacă, vreme de trei zile pe lună, ai ajunge să simţi nevoia să mănânci carne de mort.

Ăăă. Foarte explicită declaraţie!

— Te-aş iubi la fel de mult. Şi-a pus mâinile peste ale mele. Dar să aflu că, pe viitor, nu voi fi nevoit să fac cine ştie ce pact trăsnit, ca să te împiedic să mori de bătrâneţe, e cireaşa de pe tort, puiule!

N-am mai putut împiedica surâsul să-mi înflorească pe buze.

— Îţi dai seama că eşti ridicol? Zău, ai face un pact?

Privirea lui a rămas netulburată.

— Pentru tine aş face orice.

— Idem. L-am urmărit cum îmi apropie mâinile de buzele

lui şi îmi sărută încheieturile degetelor rând pe rând. N-am recuperat sufletul lui Sam.

— Îmi pare rău, a zis el şi, cu toate că rostise vorbele cu voce scăzută, eram convinsă că nu minţea.

Mai eram convinsă şi că, în acel moment, singurul lucru care-l interesa cu adevărat era faptul că stăteam în faţa lui, nevătămată. I-am strâns degetele între ale mele.

— Sufletul lui Sam e încă la Lilin. Acesta păstrează toate sufletele pe care le înghite. Uciderea lui le-ar elibera, dar Cosaşul spune că nu ştie dacă sufletul lui Sam o să mai reziste mult înăuntrul creaturii.

Roth a zâmbit, scoţând la iveală o gropiţă adâncă.

— Ei bine, nici asta nu-i o veste rea. Noi oricum aveam de gând să-l omorâm pe Lilin. Astfel, s-ar rezolva ambele probleme.

Nu-mi plăcea să-mi pun întrebarea dacă Sam era sau nu conştient de cele ce se petreceau câtă vreme stătea captiv înăuntrul Lilinului.

— Aşa plănuiam noi, dar cum? Îmi închipui că Lilinul n-o să fie uşor de omorât.

— N-o să fie. Dându-mi drumul la mâini, Roth s-a ridicat şi s-a îndreptat spre comodă. A tras sertarul de sus şi a scos cu grijă din el un obiect înfăşurat în piele groasă. L-a dus pe pian, unde l-a aşezat, şi a dat învelitoarea la o parte. Dar o să-l ucidem la fel ca pe orice demon: cu un ţăruş de fier.

Incapabilă să-mi opresc un fior la vederea celor trei ţăruşi expuşi în chip atât de inofensiv, mi-am ridicat privirea spre Roth, şi atunci mi-a venit o idee.

— Dacă eu nu sunt demon, atunci cum se face că fierul m-a rănit deja?

— Din câte ştiu eu, e letal şi pentru cei dintâi. Deşi ei nu sunt demoni, au fost loviţi de multe dintre blestemele aruncate şi asupra noastră. La urma urmei, au comis păcate care erau considerate de neiertat.

S-a uitat la mine, schiţând un surâs.

— Ştiai de mica mea colecţie. Asta-i tot ce mi-a mai rămas.

Roth n-a mânuit armele, căci i-ar fi ars carnea. Legăturile care acopereau capătul mai gros al fiecărui ţăruş nu-l protejau decât până la un punct. Mai demult, eu nu fusesem în aceeaşi situaţie, de vreme ce puteam să umblu cu fierul, capacitate pe care o pusesem mereu pe seama sângelui meu de Gardian. Acum nu mai eram la fel de sigură.

M-am întins şi am atins în treacăt metalul rece, înainte ca Roth să mă poată opri. El a tras o înjurătură grosolană şi m-a apucat de mână, smucindu-mi-o îndărăt.

— Nu m-a fript, i-am spus. La fel ca înainte. Bănuiesc că sunt specială.

Roth a mijit ochii.

— E un fel de-a te exprima.

M-am strâmbat, iar el a chicotit, împăturind la loc bucata de piele, peste ţăruşi. Pentru că mi se făcuse cald, mi-am suflecat mânecile puloverului.

— Trebuie să-l oprim pe Lilin. Ştiu că am tot zis-o, dar…

— Ce-i asta? Roth m-a prins de degete şi mi-a ridicat braţul în aer. La început, n-am priceput ce vedea, însă când mi-a răsucit mâna, am zărit vânătăile, în forma a trei degete care apăsaseră pielea. Privirea i-a zburat de pe braţul meu pe faţa mea şi trăsăturile i s-au încordat.

— Eu ţi le-am făcut?

— Ce? Am scuturat din cap. Nu.

Îngrijorarea a început să clocotească în mine, căci pupilele lui se alungeau pe verticală.

— Cine ţi le-a făcut?

— Ăăă…

Roth şi-a lăsat capul într-o parte.

— Ca să ţi se învineţească pielea, cineva trebuie să te fi apucat de braţ cu atâta forţă, încât, dacă ai fi fost om, ţi-ar fi frânt oasele.

— Braţul meu n-are nimic.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Nu cred că e nevoie să-ţi răspund la întrebare, pentru c-o să-ţi ieşi din minţi.

Roth şi-a subţiat buzele.

— Sunt absolut calm. Aş vrea doar să aflu cine ţi-a vătămat pielea, ca să-i pot da un nume şi un chip fiinţei pe care o s-o ucid foarte lent.

— S-ar putea să avem definiţii diferite pentru noţiunea de calm, am spus, pe un ton ironic.

— În viaţa mea n-am fost mai calm.

Când i-am aruncat o privire neîncrezătoare, pieptul i s-a ridicat într-un oftat adânc.

— Cosaşul e de vină, nu-i aşa? Ticălos pus pe pipăit şi fără pic de răbdare!

Nu i-am răspuns. Nu de-a dreptul.

— Am impresia că pe el nu-l poţi ucide.

— Pot încerca. Vocea îi era cât se poate de serioasă.

— La ce bun? Avem şi aşa destule necazuri, fără să mai adăugăm altele, iar un atac al tău împotriva Cosaşului ar fi o mare şi inutilă bătaie de cap.

Roth şi-a coborât bărbia şi a închis ochii.

— Stă în firea mea să caut să mă răzbun pe cei care le fac rău alor mei.

Nu puteai să uiţi ce era Roth. Ar fi trebuit să mă frământe sau chiar să mă înfurie faptul că era dispus să se răzbune, însă o parte din mine se bucura în taină de nivelul până la care mergea el cu ocrotirea. Pentru că, la drept vorbind, dacă rolurile ar fi fost inversate, şi eu aş fi vrut să ucid pe oricine i-ar fi făcut lui vreun rău.

— O să renunţ, a continuat demonul, apropiindu-mi braţul de gura lui. Mi-a sărutat uşor vânătăile, şi pieptul mi s-a înmuiat de tot. Pentru moment.

Am gemut, în vreme ce Roth îmi elibera mâna.

— Hei, e mai bine decât să dau acum buzna în iad, nu?

— Da, când pui problema în felul ăsta, sigur.

El s-a dus către pat şi s-a aşezat.

— Cosaşul a mai zis nişte chestii, am continuat, aruncând o privire spre vânătăi şi trăgându-mi mâneca în jos. Chestii în privinţa cărora avea perfectă dreptate.

— De exemplu, că o să-i rup fiecare deget de la mână? a întrebat Roth, bătând încetişor cu palma în saltea.

— Nu, am oftat eu, în timp ce Bambi se iţea de sub pat.

Şarpele s-a înălţat graţios şi i-a împuns lui Roth piciorul cu botul.

— Ne-a cam luat la rost pentru că, la modul concret, n-am făcut nimic în legătură cu Lilinul.

Bambi şi-a aşezat capul pe genunchiul stăpânului ei, care a început s-o mângâie, cu un aer absent. Imediat, m-am gândit la ce-mi povestise ea despre Zayne şi despre locul în care o dezmierdase el în realitate, aşa că a trebuit să-mi impun să nu mă duc spre cei doi, pentru a-i muta lui Roth mâna pe nasul

animalului, deoarece bănuiam că acela nu putea fi o parte necuviincioasă din trupul ei de om.

Doamne, trebuia să încetez cu asemenea gânduri!

— Nu stăm tocmai cu mâinile în sân, a spus Roth, zâmbindu-i lui Bambi. Lilinul nu-i uşor de găsit. Nu-i ca şi cum s-ar alia cu cineva.

— Cum rămâne cu clubul despre care vorbeai?

— Ah, cel pe care intenţionam să-l cercetăm înainte ca tu să pleci pe furiş în iad?

— Ăla, am zis, cu sfială.

Roth şi-a lovit uşor pieptul şi, fără să fie nevoie să scoată un cuvânt, Bambi s-a făcut una cu pielea lui, dispărându-i pe sub marginea bluzei.

— Putem încă să vedem ce-i cu el, dar, Layla, ştiu cum reuşeşte Cosaşul să impresioneze pe cineva. Există întotdeauna loc de mai bine în lupta cu răul? Da. Ar trebui ca, între timp, să nu ne mai bucurăm de viaţă? Nu. Facem ce putem. Ba chiar mai mult decât avem obligaţia să facem.

Am dat să-i răspund, dar s-a auzit un ciocănit în uşă. Roth a mijit iar ochii.

— Intră, dacă te ţine!

Am săltat din sprâncene, însă uşa s-a deschis şi în prag a apărut Cayman, aşa că am înţeles, într-o oarecare măsură, rostul salutului, în vreme ce demonul intra în cameră.

Umorul şi aroganţa cu care ne obişnuise îi dispăruseră de pe chip, iar înfăţişarea lui căpătase un aer bolnăvicios, pe care nu-l avusese când îl văzusem în foaier. Imediat mi-am dat seama că toate astea n-aveau nicio legătură cu tensiunile dintre el şi Roth, deşi Cayman stătea cu ochii aţintiţi asupra prietenului său.

— Ce-i? Roth a început să se ridice, pesemne alertat şi el că ceva era în neregulă.

— Îmi pare rău, a zis Cayman, cu umerii încordaţi. Vrăjitorii sunt aici. Au venit să ia ceea ce am fost nevoit să le promit.

Capitolul 20

Am închis strâns ochii, înăbuşindu-mi un geamăt. Era ultima chestie de care aveam nevoie în clipa aia, însă vrăjitorii îmi salvaseră viaţa. Şi tot lor li se datora starea în care mă găseam. Nu ştiam precis dacă nu s-ar fi cuvenit să mă supăr pe ei pentru că-mi dăduseră ceva atât de puternic cum era sângele unui înger căzut. Dar cum să mă fi supărat? Doamne, pur şi simplu mă scârbea gândul că băusem sângele cuiva, însă vrăjitorii îmi oferiseră lucrul cel mai apropiat de nemurire pe care-l puteam dobândi, un lucru pe care mintea mea încă n-avusese răgazul să-l cuprindă pe de-a-ntregul!

Roth şi cu mine habar n-aveam ce-ar fi putut ei să-şi dorească în schimbul ajutorului dat în noaptea în care fusesem înjunghiată de Maddox, dar, judecând după expresia lui Cayman şi după cât era de abătut în timp ce străbătea culoarul ce ducea către club, aveam de ce să ne facem griji.

Deja îmi dădusem seama că urma să fie rău.

Roth şi-a proptit ambele mâini în uşă şi a dat-o de perete, intrând cu paşi mari în încăperea principală a clubului. Localul era tăcut, cufundat într-o cu totul altă atmosferă decât cea cu care mă deprinsesem. Niciuna dintre luminile ameţitoare nu era aprinsă, iar încăperea părea aproape banală în strălucirea puternică a becurilor din plafon. Nicio dansatoare nu împodobea scena în formă de potcoavă, iar din cotloanele

întunecate lipseau demonii şi jocurile de cărţi.

Vrăjitorii şedeau la una dintre mesele înalte şi rotunde, situate chiar în spatele scenei. Erau doi: un bărbat în vârstă, acelaşi care ne întâmpinase când fuseserăm la restaurant, ca să ne întâlnim cu cotoroanţa lor şi să aflăm informaţii suplimentare despre Lilin, şi o tânără care nu părea să fie cu mult mai mare decât mine. Amândoi erau îmbrăcaţi normal, un motiv prostesc de mirare din partea mea, de vreme ce nu prea vedeai bărbaţi vrăjitori să umble înfăşuraţi în mantii negre, precum magii, aşa cum nu vedeai nici femei vrăjitoare să poarte rochii albe şi vaporoase. Cei doi aveau trăsături asemănătoare: păr castaniu, ochi căprui, nasuri şi guri mici, prin urmare m-am întrebat dacă nu cumva erau rude. Tată şi fiică.

Nu erau însoţiţi de cotoroanţa pe care mi-o aminteam de la ultima noastră întrevedere şi care părea să fie şefa lor, însă n-am fost surprinsă, deoarece mă îndoiam că femeia putea să călătorească prea des. Era atât de bătrână, încât, prima oară când o văzusem, mă aşteptasem să pice moartă dintr-o clipă în alta ori să explodeze într-un nor de praf.

Vrăjitorii formau un neam foarte ciudat. Erau oameni, în cea mai mare parte, dar undeva în arborele lor genealogic exista ceva sânge demonic, şi de acolo proveneau abilităţile lor. Dar, cu toate că aveau strămoşi demoni, nu-şi asumau legătura cu aceştia. N-aveau încredere în ei şi nici în Gardieni. Din punctul meu de vedere, vrăjitorii nu erau nici buni, nici răi şi, de regulă, se ţineau foarte, foarte departe de evenimentele dramatice.

Sabatul din care făcea parte perechea aflată în faţa noastră o venera pe Lilith, şi imediat mi-a venit să mă lansez într-o predică despre cât de proastă putea fi o asemenea idee.

— Care-i treaba? a întrebat Roth, înaintând cu un aer semeţ şi ducându-se fără pic de teamă direct la masa lor, în timp ce eu aveam bunul-simţ să rămân la câţiva paşi mai în spate.

Nu cunoşteam toate puterile vrăjitorilor.

Bărbatul s-a uitat cu precauţie la Roth, apoi şi-a întors brusc privirea spre mine, care stăteam lângă Cayman.

— Văd că eşti teafără şi nevătămată.

— Mulţumită vouă, tuturor, am răspuns, în vreme ce Roth mijea ochii. M-am silit să fac un pas înainte, sperând să nu agit spiritele. Îmi pare rău, dar cum te cheamă?

Vrăjitorul şi-a înălţat puţin bărbia.

— Sunt Paul.

— Paul? a repetat Roth. Nostim, nu ştiu de ce credeam că te cheamă Eugene sau Omar.

M-am întors încet către demon. Paul nu i-a luat în seamă comentariul.

— Iar ea e Serifina.

— Frumos nume! am spus, şi fata mi-a zâmbit. Am aflat ce mi-a dăruit sabatul vostru când eram rănită.

Văzând că Paul nu zice nimic, am fost nevoită să adresez următoarea întrebare:

— Cum de aţi avut sângele unui înger căzut?

— Contează? s-a interesat el.

— Presupun că nu, dar sunt… mă rog, sunt băgăcioasă, am strâns eu din umeri. Îmi închipui că nu-i ceva ce oamenii, fie ei şi vrăjitori, au din belşug prin casă.

— Nu. Şi îţi pot spune că nu ne-a fost uşor nici să-l obţinem, nici să ne despărţim de el, fără să chibzuim îndelung, m-a lămurit Paul.

Cu faţa lungită de plictiseală, Roth şi-a rezemat spinarea de scenă.

— E… interesant.

Paul i-a adresat un zâmbet crispat.

— Cu toţii am auzit despre aroganţa Prinţului. Ce liniştitor e să observi că zvonul se adevereşte!

Am înţepenit, dar Roth a zâmbit în colţul gurii, iar când a vorbit, glasul îi era dulceag precum melasa.

— Ai auzit şi zvonul despre cum am spânzurat un vrăjitor, legându-l de dinţi? Pentru că şi ăla-i adevărat.

Paul s-a albit, apoi obrajii i s-au înroşit, în vreme ce eu făceam ochii mari de uimire.

— Discuţia asta o ia rapid la vale, a intervenit Serifina, cu glas blând, uitându-se când la Roth, când la mine. Noi nu ne dorim aşa ceva. Am venit pentru ceea ce ni s-a promis şi atât.

— Şi ce vi s-a promis? a întrebat Roth. Hai să terminăm bâlciul!

Pe chipul îmbătrânit al lui Paul se citea o groază deplorabilă, când i-a aruncat o privire peste umăr lui Cayman.

— Nu i-ai zis?

Oh, Doamne! Nu suna deloc bine.

— Nici n-am întrebat. N-a fost o prioritate pentru mine, a spus Roth, pe un ton mustind de dispreţ.

Paul a oftat prelung.

— Vei respecta promisiunea.

— Am zis eu că nu?

Serifina era zguduită, cuprinsă de spaimă.

— Dar nici măcar nu ştii ce s-a cerut în schimb! S-a uitat la Cayman şi parcă a pălit mai tare, până într-atât încât m-am temut că s-ar putea să leşine şi să se răstoarne de pe scaun.

— Încep să-mi pierd răbdarea, i-a prevenit Roth.

Paul şi-a dres vocea şi a dat impresia că-şi ia inima în dinţi. O parte din mine ar fi vrut să-l împiedice să vorbească, deoarece presimţirea că urma să spună ceva dezastruos era absolut mistuitoare.

— În schimbul salvării vieţii ei, a început bărbatul, am cerut să ni se dea spiritul tău.

Am tras brusc şi cu greutate aer în piept, în vreme ce vorbele lui îmi ricoşau prin creier. Nu! Era imposibil să se fi referit la ce credeam eu. Roth şi-a desfăcut încet braţele.

— Poftim?

— În schimbul salvării e-ei, am cerut spiritul tău, a răspuns Paul, şi neliniştea lui s-a prelins prin toată încăperea. Asta a fost î-înţelegerea pe care am făcut-o.

Uluită, m-am răsucit spre Cayman, care îşi înfipsese privirea în ceafa lui Roth.

— Ţi-am zis că n-o să-ţi placă ce-au vrut la schimb, dar mi-ai spus să le dau…

— Ţi-am spus să le dai orice, i-a retezat-o Roth cu asprime. Ştiu ce-am spus!

Cayman a tresărit, după care şi-a plecat privirea.

— Stai aşa! am intervenit, scuturând din cap. Nu se poate să vorbiţi serios! De ce v-aţi dori unul dintre spiritele lui?

Serifina s-a dat cu grijă jos de pe scaun şi s-a oprit lângă masă, în mod evident având mai mult curaj decât Paul.

— Spiritele sunt fiinţe foarte puternice, mai ales atunci când se leagă de o persoană. Seamănă cu nişte sifoane ori nişte jgheaburi. Când spiritele Prinţului se leagă de altcineva, după o anumită perioadă, noua…

— Noua persoană de care se leagă dezvoltă aceleaşi

abilităţi cu ale gazdei iniţiale, a întrerupt-o Roth. Vreţi aptitudinile mele.

Fata a înghiţit cu noduri.

— Nu e principalul motiv.

— Mi-ajunge să aud atât. Demonul a făcut un pas în faţă, iar tânăra s-a tras înapoi, însă el nu s-a apropiat mai mult. Îmi dădeam seama că era furios, dar ştiam şi că nu avea să-i facă niciun rău. Cereţi mult.

— O înţelegere e o înţelegere, a spus încet Paul. Şi am o foarte puternică impresie că ai fi în stare să plăteşti oricât pentru viaţa pe care am salvat-o. De aceea nu vrem orice spirit. Am fost destul de precişi în târgul pe care l-am încheiat.

Cayman a închis ochii.

— Au fost. Foarte precişi.

Roth a rânjit batjocoritor către vrăjitori, în vreme ce gândurile mele o luaseră la goană, în căutarea unei căi de scăpare.

— Pe care?

Niciunul din cei doi vrăjitori nu părea dornic să rostească numele, dar Paul s-a încumetat în cele din urmă şi a luat cuvântul.

— Am căzut la învoială pentru şarpe.

— Nu! Cuvântul mi-a ţâşnit din gură înainte să-l pot opri. Mi-am întors privirea înnebunită înspre Roth. Nu pe Bambi! În niciun caz!

El tăcea, holbându-se la cei doi vrăjitori, cu umerii incredibil de încordaţi.

— De ce nu poate fi un altul? am întrebat. I-ar fi venit greu lui Roth să renunţe la Bocănilă ori la pisoi, dar cel mai rău ar fi fost să se despartă de Bambi. De ce pe ea?

— Pentru că e cea mai puternică, a răspuns simplu Paul. S-a legat nu doar de Prinţ, ci şi de tine. Nici un alt spirit n-a dovedit aşa ceva. Ea are mai multe şanse de a crea o legătură cu unul de-ai noştri.

M-am răsucit către Roth.

— Nu! Nu eşti obligat să faci asta. Ducă-se naibii! N-au cum să ne rănească nici pe mine, nici pe tine.

Mă rog, presupuneam că n-aveau cum, dar nu conta.

— Nu suntem nevoiţi să acceptăm.

Paul se zgâia la mine, fără să-i vină a crede.

— L-ai face să-şi încalce cuvântul dat?

— Te-aş face pe tine să taci dracului din gură! m-am răstit eu, strângând pumnii.

Vinovăţia îmi făcea măruntaiele să clocotească. Totul se petrecea din cauza mea. Nu mă lăsasem intenţionat înjunghiată, dar faptul că intrasem într-o relaţie cu Zayne, fără să mă întreb cu adevărat cum de puteam să-l sărut, dusese la acea întâmplare nefericită. Întâmplare care atrăsese după aceea toate evenimentele care au urmat.

— Are dreptate, a intervenit Cayman, masându-şi falca învineţită, cu podul palmei. Roth are dreptate. Ştii că există o ieşire. Eu nu… n-o să te învinovăţesc. Ştiu cât de mult înseamnă Bambi pentru tine şi o ştiam încă de când am mijlocit înţelegerea.

Roth s-a întors cu faţa spre Cayman.

— Ai mijlocit înţelegerea crezând că n-o s-o respect?

Acesta a dat din cap, în semn de încuviinţare. Neîncrederea a străfulgerat chipul lui Roth.

— Îţi dai seama ce s-ar întâmpla dacă n-aş respecta învoiala.

Cayman a dat iar din cap. Prinţul a tras o înjurătură şi, ridicând mâna, şi-a trecut degetele prin păr, după care a pornit cu paşi mari către celălalt demon. Eram pregătită sufleteşte pentru o încăierare de proporţii epice, însă Roth l-a apucat de ceafă pe Cayman.

— Ticălos neghiob! a spus el, dar nu cu furie.

Am simţit o strângere de inimă. Tonul lui Roth era plin de suferinţă.

— Eşti gata să mori? Ştii că asta s-ar întâmpla. Dacă intermediezi o înţelegere, care apoi nu e respectată, tu-ţi pierzi viaţa.

Oh, Doamne!

— Ai fi făcut orice ca s-o salvezi, a şoptit Cayman, uitându-se în ochii lui Roth. Iar eu aş fi făcut orice ca să-ţi slujesc interesele, chiar dacă asta însemna să mor. Niciodată nu m-am aşteptat să renunţi la Bambi, dar pe ea mi-au cerut-o, ca s-o salveze pe Layla. Aşa că le-am promis c-o vor primi.

Posibil ca inima să mi se fi oprit în clipa în care cuvintele mi-au pătruns în minte. Cayman încheiase un târg, ştiind că s-ar putea ca Roth să nu renunţe la Bambi. Îl încheiase pentru a mă salva, căci asta îşi dorea Roth.

Loialitatea lui faţă de Prinţ era sfâşietoare. M-am răsucit spre vrăjitori.

— Voi puteţi anula învoiala, nu-i aşa?

Serifina a scuturat din cap.

— Cotoroanţa îşi doreşte spiritul-femeie.

— Iar cotoroanţa primeşte orice îşi doreşte, a sfârşit Paul.

Ochii mă usturau din pricina lacrimilor şi îl simţeam pe Robin mişcându-se de-a lungul coastelor mele, în mod evident ca reacţie la vârtejul de emoţii din mine. Nu era corect, nu era

deloc corect!

Încă ţinându-l pe Cayman de ceafă, Roth a închis pentru o secundă ochii, apoi s-a desprins şi s-a răsucit către cei doi vrăjitori. Încleştarea din maxilarul lui ar fi pus mulţi înţelepţi pe goană.

— Nu i se va face niciun rău, a insistat Serifina, încercând să ne împace. Va fi tratată ca o regină.

Nu mi-era de folos să aud asta, pentru că nu-i cunoşteam, iar Bambi… Nu era ca şi cum ar fi fost proprietatea noastră. Ea făcuse atâtea pentru noi, pentru mine, iar acum se presupunea că trebuia s-o predăm pur şi simplu unor străini? Bambi făcea *parte* din noi, şi ei ne cereau să renunţăm la ea. Cereau ca Roth să se descotorosească de ea.

M-am dus la el, fără să ştiu precis ce să-i spun. Ochii ni s-au întâlnit preţ de o clipă, iar licărul aspru din privire i-a dispărut doar cât să pot zări adevărata amploare a zbuciumului prin care trecea. Mi-am aşezat o mână pe braţul lui, iar el a dat din cap, în semn de încuviinţare.

— Bambi! a spus Roth, continuând să se uite în ochii mei. Jos!

Nu voiam s-o văd, dar, la fel ca de fiecare dată până atunci, Bambi s-a desprins de pe pielea lui şi s-a revărsat în spaţiul de alături, întrupându-se în grabă. Apoi s-a ridicat, şi-a sucit gâtul spre vrăjitori, după care i-a împuns şoldul lui Roth.

Nu se putea să nu ştie. Eram convinsă, fiindcă aşa funcţiona legătura creată, şi durerea mi-a cuprins pieptul când şarpele s-a lungit, ca să-mi atingă braţul cu botul. Cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, am întins mâna şi i-am mângâiat solzii moi de pe frunte.

— Trebuie să existe o altă cale, am spus, cu voce răguşită.

— Nu există, mi-a răspuns încet Roth. Nu-i vina lui Cayman. El a procedat cum se cuvine.

— Ştiu.

— Şi n-am de gând să-i fac aşa ceva, a continuat el. Când demonii mor, nu se întâmplă ca în cazul oamenilor. E vorba despre flăcările din adâncuri.

Nici asta n-ar fi fost corect, şi cu toate că se încăieraseră cu o zi înainte, din pricina plecării mele în iad, Roth şi Cayman erau prieteni. Sinceră să fiu, eram aproape sigură că, în afară de mine, Roth nu avea alt prieten în afară de Cayman, prin urmare se vedea nevoit să aleagă între două variante proaste: s-o cedeze pe Bambi unui sabat de vrăjitori sau să-şi condamne prietenul la moarte.

Şarpele s-a întors către Roth şi s-a înălţat cât putea de mult. Şi-a pus capul pe umărul lui, iar când şi l-a săltat, Roth l-a sărutat între ochi.

— La care din voi ar trebui să se ducă? Mă îndoiesc că intenţionaţi să ieşiţi de aici cu ea în formă de şarpe.

— Nu. Serifina şi-a netezit cu mâinile pantalonii negri pe care-i purta. De-asta sunt eu aici.

— Zău? a întrebat Roth, după care şi-a ridicat privirea spre fată. Când ea a dat din cap, în semn de încuviinţare, i-a zâmbit cu cruzime. Dacă-i pricinuieşti măcar un strop de durere, o să aflu. Şi, fără să-mi pese de consecinţe, o să vă vânez nu doar pe tine, ci şi pe tot sabatul tău!

— N-o să păţească nimic, a promis tânăra.

Roth s-a uitat în jos, la Bambi, şi a încercat să-i surâdă, însă n-a izbutit.

— Du-te!

Dar spiritul şovăia, aşa că el a fost obligat să repete.

Spintecată de o durere cât se poate de reală, mi-am dus mâna la faţă şi mi-am şters cu dosul palmei umezeala adunată pe obraz. În sfârşit, după ce am simţit că mi se scoate inima din piept cu un cuţit şi mi-e azvârlită pe duşumea, Bambi s-a îndepărtat de noi, ţinându-şi capul în pământ.

Roth a făcut un pas înainte, ca şi cum ar fi intenţionat să meargă după ea, dar s-a oprit. Urmându-l, l-am cuprins pe după mijloc. El şi-a pus mâinile peste ale mele, dar în loc să le îndepărteze, le-a ţinut strâns.

Suflecându-şi o mânecă a puloverului gros şi dezgolindu-şi braţul, Serifina a aşteptat, în mod evident plină de îngrijorare. Ajunsă la vreo treizeci de centimetri distanţă, Bambi s-a destrămat şi a format o umbră deasă, care s-a aşternut pe braţul fetei.

Serifina a tresărit când şarpele s-a făcut una cu pielea ei şi a strâns din dinţi, pe măsură ce Bambi îi dispărea pe sub pulover. A continuat să se scuture şi să se răsucească, îndoindu-se de la mijloc. O secundă mai târziu, s-a îndreptat de spate, apoi s-a încovoiat, în timp ce Bambi i se ivea împrejurul gâtului.

Paul a tras o înjurătură şi a prins-o pe Serifina de mâini. Însă Bambi a cedat, şi m-am gândit că acela fusese micul ei avertisment cu privire la faptul că o cam deranjau cele întâmplate. Şarpele a dispărut iar pe sub pulover şi, judecând după roşeaţa din obrajii fetei, m-am îndoit că se cuibărise într-un loc foarte confortabil.

Se sfârşise.

Niciunul dintre noi n-ar fi putut să prevadă deznodământul. Înţelegeam de ce Cayman nu spusese nimic până atunci, deoarece socoteam că ar fi fost o lovitură mai grea să ştim dinainte ceea ce urma. Sau poate că nu. Pierderea e

amară, fie că o aştepţi, fie că nu.

Iar aceea reprezenta o pierdere.

— Ieşiţi de aici! a mârâit sacadat Roth, în vreme ce ochii lui aruncau scântei de un purpuriu aprins.

A urmat un moment de nehotărâre. După care Paul şi Serifina s-au mişcat, probabil, mai repede ca niciodată. S-au răsucit pe călcâie şi i-am urmărit cum pleacă, dorindu-mi s-o apuc pe fată de părul ei castaniu, s-o trag la podea şi să-i poruncesc să ne-o dea pe Bambi înapoi.

Dar nu puteam.

Un demon nu-şi încalcă niciodată cuvântul dat.

Serifina s-a oprit în dreptul uşii, întorcându-se spre noi. Paul şi-a lăsat capul în jos, vorbind prea încet ca să-l putem auzi. Tânăra a inspirat adânc şi s-a uitat, pe rând, la fiecare dintre noi.

— Înţelegem cât de gravă e problema cu Lilinul. Vă rugăm să nu credeţi că nu pricepem. E motivul pentru care avem nevoie de spirit.

— V-aţi gândit că Bambi o să vă ajute să supravieţuiţi apocalipsei? Am izbucnit într-un râs gutural. E minunată, dar nici măcar ea nu poate să facă aşa ceva.

Chipul fetei s-a schimonosit de durere.

— Nu asta credem, dar ea o să ne întărească. O ştiţi. Şi o să ne apere de toate taberele, inclusiv de a lui. L-a săgetat cu privirea pe Roth. El va avea grijă să nu păţim nimic, câtă vreme o avem cu noi.

La naiba! Era adevărat, şi totuşi părea atât de nedrept!

— Deci e ostatică, nu regină? am intervenit.

— Să mergem! a îndemnat-o Paul. N-are rost să încerci să te înţelegi cu ei.

— Da, mergeţi! Roth a păşit în faţă, ţinându-şi bărbia în piept. Plecaţi, înainte să-mi regret faptele!

Serifina părea ruptă în două, dar a rămas pe poziţii. Trebuia s-o admir pentru asta, deoarece Roth avea un aer ucigător, şi nu eram sigură că al meu se deosebea prea mult.

— Lilinul nu s-a dus departe, a zis fata, îndepărtându-se de Paul, atunci când acesta s-a întors brusc către ea. O pată întunecată se adună în oraş, una pe care n-am mai văzut-o niciodată, dar pe care o simţim.

Un fior rece mi-a alunecat pe şira spinării, în vreme ce tânăra continua să vorbească.

— Nu ştim ce este, dar care alta ar putea fi cauza? Ceva nefiresc se petrece aici.

— Oraşul e destul de mare, am spus. Asta nu prea ne restrânge aria de căutare.

Serifina s-a uitat fix la Paul.

— Zi-le! Când l-a văzut că ezită, a ridicat tonul. Dacă ei nu opresc Lilinul, o să avem foarte puţine locuri în care să ne ascundem. Zi-le!

Enervat şi roşu la faţă, Paul şi-a îndreptat umerii.

— De ceva timp, urmărim îndeaproape Biserica Fiilor lui Dumnezeu.

Of, frate, aproape că uitasem de ei, ceea ce fusese o nesăbuinţă din partea mea, dar se întâmplaseră multe! Membrii Bisericii nu aparţineau niciuneia dintre sectele principale şi erau unele dintre cele mai rele fiinţe umane pe care avusesem neplăcerea să le întâlnesc vreodată. Nu doar că-i urau pe demoni, dar îi detestau şi pe Gardieni.

Iar pe mine chiar nu mă plăceau deloc.

Am încercat să nu mă gândesc la ziua în care doi dintre ei

se luaseră după mine într-un garaj, ori la cum îmi pierdusem cumpătul, făcând ceva de-a dreptul oribil cu o Biblie şi o faţă omenească. Gestul meu dusese la decesul unuia din bărbaţi şi, în ciuda faptului că erau nişte persoane realmente groaznice, îmi venea greu să diger ideea că provocasem moartea unui om.

— Convingerile lor fanatice îi fac tot atât de periculoşi ca orice demon, a continuat Paul. Au fost activi până miercurea trecută. De atunci, nici măcar un singur membru nu a mai fost văzut sau auzit. Vrăjitorul s-a oprit, strângând din buze. Suntem de multă vreme infiltraţi printre ei, însă nici fratele nostru n-a mai luat legătura cu noi.

— Avem destulă minte încât să nu ne apucăm să verificăm, a spus Serifina. Suntem prea vulnerabili pentru a ne pune în pericol, dar, presupunând că bănuielile noastre se adeveresc, dacă veţi găsi Biserica, s-ar putea să găsiţi pata întunecată. Şi pe Lilin.

Capitolul 21

Locul în care se găsea Biserica Fiilor lui Dumnezeu nu era câtuşi de puţin un secret. Adresa ei umplea numeroasele afişe pe care le rupsesem de pe faţadele magazinelor şi de pe stâlpii de telefonie. Se afla în vecinătatea cartierului Adams Morgan, o zonă destul de ciudată pentru o biserică, de vreme ce respectiva parte a oraşului era destul de însufleţită şi cunoscută pentru viaţa ei de noapte. Se transforma din ce în ce mai mult într-un cartier al distracţiei, aşadar clădirea folosită drept lăcaş de cult sărea în ochi ca un cucui în frunte.

Însă n-am dat fuga în Adams Morgan.

După ce vrăjitorii au plecat, luând-o şi pe Bambi cu ei, noi

trei am rămas în interiorul clubului pustiu. Roth, care se oprise în mijlocul ringului de dans, desfăcându-şi şi strângându-şi în mod repetat pumnii pe lângă corp, era întruchiparea unei furii abia stăpânite. El a vorbit primul.

— Cred că trebuie să acţionăm inteligent, nu să dăm buzna în biserică. Dacă Lilinul într-adevăr se află acolo, mă îndoiesc că stă şi cântă imnuri cu oamenii ăia.

I-am aruncat o privire lui Cayman, care încă părea copleşit de cele ce tocmai se petrecuseră, apoi mi-am îndreptat atenţia spre altceva. De ce naiba să fie Lilinul cu ei? Şi viceversa?

— Oricât de mult aş detesta ideea, cred că trebuie să-i chemăm pe Gardieni, a continuat Roth în timp ce, mergând spre locul unde stătuseră vrăjitorii, a luat unul dintre scaune şi l-a aşezat cu grijă şi cu meticulozitate sub masă. Mda, desăvârşitele lor suflete perlate ar fi în pericol, însă n-ar fi răi ca variantă de rezervă.

— Roth… Am făcut un pas în faţă.

El m-a ignorat, îndreptându-şi atenţia către celălalt scaun.

— Noi avem armele necesare pentru a-l elimina pe Lilin. La fel şi Gardienii. Să trecem la treabă!

— Roth! am repetat, de data asta mai tare şi cu mai multă forţă. Ochii lui măriţi i-au fixat pe ai mei. Sclipirea din ei era de-a dreptul ucigătoare. Hai să ne oprim o secundă!

— Ce-ar fi să nu ne oprim? a vorbit el calm… Prea calm.

Durerea din piept mi s-a triplat.

— Legat de ce s-a întâmplat mai devreme… e cazul să luăm lucrurile aşa cum sunt.

Buzele lui erau strânse într-o linie subţire, înspăimântătoare.

— Zău? Pentru că pare inutil să insistăm asupra lor. La ce

ne-ar ajuta?

— La nimic, am spus, în timp ce Cayman se întorcea într-o parte, trecându-şi o mână prin păr. Dar nu putem să ne prefacem că nu s-a întâmplat. Bambi…

— Dimpotrivă, eu cred că ideal ar fi să mă prefac. Pe sub piele au început să-i apară umbre, pe măsură ce trăsăturile i se ascuţeau, formând unghiuri aspre. Pentru că mai am doar *atâtica* până să sfâşii sabatul ăla, iar dacă aş face-o ar însemna să încalc înţelegerea încheiată de Cayman.

Cayman şi-a lăsat capul în piept, proptindu-şi mâinile în şoldurile subţiri.

— Nădăjduiam că n-o să vină să ia ce le-am promis.

Roth nu i-a răspuns, şi habar n-aveam ce să mai zic ca să îndrept lucrurile. El pierduse pe cineva drag. Nu conta că respectiva fiinţă era un spirit care, de cele mai multe ori, lua forma unui şarpe gigantic. Cei doi se legaseră la un nivel pe care nici eu nu-l puteam înţelege pe deplin, şi până şi eu mă ataşasem de Bambi. Am atins cu mâna locul unde se odihnea Robin. Deja se crease o legătură cu vulpoiul.

— Îmi pare rău, am spus.

Roth şi-a încordat umerii.

— De ce te scuzi? Nu tu ai luat-o.

— Dacă cineva ar trebui să-şi ceară scuze, eu sunt acela. Eu am intermediat târgul, a intervenit posomorât Cayman. Ştiam…

— Tu ţi-ai făcut datoria, s-a răstit Roth, trădându-şi furia. Ţi-am spus că aş da orice, prin urmare ai bătut palma. N-ai ce să regreţi.

Am închis ochii, silindu-mă să nu zic ce gândeam. Vinovăţia mă zdrobea, dar îmi dădeam seama că, în momentul acela,

Roth n-avea nevoie să audă aşa ceva din partea mea. Indiferent cât de mult mi-aş fi dorit să mă dezlănţui din pricina pierderii lui Bambi, nu despre mine era vorba, iar ceea ce simţeam era o nimica toată în comparaţie cu starea prin care probabil trecea Roth.

Dându-mi părul după urechi, mi-am strâns laolaltă emoţiile zdrenţuite, le-am îndesat în adâncul sufletului şi m-am concentrat.

— OK. Pot să iau legătura cu Zayne.

Roth a dat din cap, în semn de încuviinţare, aşa că am revenit în mansardă, ca să-mi iau telefonul. Cayman nu ne-a urmat, şi mi-a părut tot atât de rău pentru el, pe cât îmi părea pentru Roth. Când am intrat în cameră şi am înţeles că nu aveam s-o mai văd niciodată pe Bambi târându-se spre pian, plămânii mi s-au golit de aer. M-am dus la geanta aflată lângă biroul lui Roth.

— N-o să păţească nimic, a spus el încet, în timp ce-mi scoteam mobilul.

M-am întors şi l-am găsit privind ţintă pianul.

— Ştiu că ea n-o să păţească nimic. Bambi nu s-ar lăsa maltratată. Mi-am muşcat buza. Aveam o senzaţie de usturime în fundul gâtului.

Oftând, Roth s-a uitat la mine, am citit pe chipul lui o mânie gata să se reverse, însă şi o dezamăgire sfărâmată.

— Sper din suflet că vrăjitorii ăia nu s-au înşelat, pentru că am în mine foarte multă agresivitate refulată, de care trebuie să scap.

— Eu…

Cu mâna încleştată pe telefon, mi-am lăsat vocea să se stingă, neajutorată.

El şi-a coborât genele dese.

— O să-mi treacă.

Apropiindu-mă, mi-am pus mâna liberă pe umărul lui, apoi m-am înălţat şi l-am sărutat pe obraz. Pe moment a înlemnit, după care m-a cuprins în braţe şi, numai pentru o clipă, şi-a îngropat faţa în scobitura gâtului meu, înainte de a se retrage, frecându-şi pieptul cu palmele.

— Scrie-i lui Zayne!

Şi aşa am făcut.

După apusul soarelui, Roth şi cu mine i-am aşteptat pe Gardieni pe acoperişul unei bănci din apropierea cartierului Adams Morgan.

Din pricina agitaţiei, îmi venea greu să stau locului, iar Robin mă simţea, căci alerga încoace şi încolo pe abdomenul meu, de parcă ar fi avut propria pistă de curse ilegale. Din fericire, au trecut numai zece minute până când atenţia ne-a fost atrasă de mişcările din cer.

De la depărtare, arătau mai întâi ca nişte păsări de pradă, gata să se repeadă şi să înhaţe pe cineva din grup, dar, pe măsură ce se apropiau, n-au mai putut fi confundaţi. Până şi cei aflaţi pe străzile de sub noi ar fi putut observa diferenţele.

Şi-mi dădeam seama că se apropiau al naibii de mulţi Gardieni!

— La naiba! am mormăit, crispându-mă toată.

În nici o secundă, Roth se afla lângă mine. N-ar fi trebuit să mă minunez. În mod evident, ceea ce urma să se petreacă era treabă serioasă, şi ştiam că, până la urmă, voi fi nevoită să dau ochii şi cu alţii în afară de Zayne, Dez sau Nicolai.

Însă o parte din mine nu era pregătită.

Nu.

— O să fie penibil, am spus, dându-mi la o parte părul de pe faţă.

— Ba nu. Roth şi-a aşezat o mână pe şalele mele. Dar s-ar putea să fie sângeros.

M-am uitat urât la el.

— Fii cuminte!

— Asta nu pot să promit câtuşi de puţin.

— Nu ei sunt cei pe care trebuie să-ţi descarci agresivitatea.

El a zâmbit cu înfumurare.

— Lasă-mă pe mine să hotărăsc!

Lucrurile nu aveau să meargă bine, dar era prea târziu ca să ne mai schimbăm planurile. Lucirile alb-sidefii s-au estompat, şi Zayne a aterizat primul. Era enorm sub înfăţişarea adevărată. Pielea lui avea o nuanţă de cenuşiu întunecat, iar coarnele i se îndoiau spre spate, despicându-i părul blond. Nu părea nici urât, nici înfricoşător, cel puţin nu din punctul meu de vedere, însă privirea lui s-a abătut asupra noastră ca o rafală de vânt polar, amintindu-mi, în chip dureros, cât de multe se schimbaseră.

Aş fi vrut să mă ascund de căutătura aia şi de tot ce scotea la iveală, dar bărbăţia din mine s-a trezit şi m-am agăţat bine de ea. Singură mă băgasem în situaţia aceea cu el şi trebuia să suport consecinţele.

După Zayne au venit Dez şi Nicolai, urmaţi de încă doi membri ai clanului, însă ultimul sosit a fost cel din pricina căruia Roth a scos o înjurătură grosolană, iar eu am simţit cum teama îmi explodează ca un cartuş în stomac.

Era Abbot.

Acoperişul s-a zguduit când el a aterizat în spatele

membrilor clanului şi şi-a îndreptat spatele, înălţându-se cu mai bine de treizeci de centimetri deasupra celorlalţi. Cu părul tot atât de blond ca al fiului său şi lung până în dreptul umerilor, mereu îmi amintise de un leu impunător.

Într-un fel, Abbot era regele.

Ani la rând, simpla lui apariţie, atât în formă de Gardian, cât şi în formă omenească, mă făcuse să tremur, căci el era cea mai înaltă autoritate pe care o cunoşteam. Şi, ani la rând, mă luptasem să-l fac să fie mândru de mine, măcar o fărâmă. Precum un căţeluş, acţionasem, în esenţă, pe baza teoriei că orice formă de atenţie e bine primită. Acum? Eram zdruncinată de o furie dezlănţuită şi al naibii de puţin îmi mai păsa dacă el se mândrea cu asta ori ba.

Abbot crezuse ce era mai rău despre mine, bazându-se pe dovezi foarte puţine spre deloc. Nu e de mirare că aveam o stimă de sine lamentabilă şi că, la rândul meu, crezusem varianta cea mai proastă. Cu toate că nu el fusese cel care-mi înfipsese un nenorocit de pumnal în burtă, mă închisese într-o *cuşcă* şi apoi mă pusese în lanţuri, ca pe un animal. Era ceva cam greu de uitat.

— El ce caută aici? s-a interesat Roth şi, cu toate că întrebarea a sunat ca şi cum ar fi vrut să afle starea vremii, mi-am dat seama că nu era nici pe departe atât de calm.

Abbot a trecut în frunte, iar cei din clan (inclusiv fiul său) i-au rămas aproape. Când ochii i s-au oprit asupra lui Roth, abia dacă a reuşit să-şi ascundă dispreţul de pe chip, însă când s-a uitat la mine, toate trăsăturile aspre ale feţei de granit i s-au înmuiat.

— Layla, eu…

— Nu! Cuvântul care a izbucnit din mine m-a luat prin

surprindere. Să nu-ţi ceri scuze. O mână de cuvinte nu repară ce-ai făcut.

Abbot a luat obişnuita lui atitudine semeaţă.

— Ştiu că nimic din ce-aş spune n-o să şteargă măcar o clipă din cele întâmplate, dar… regret rolul pe care l-am jucat în toată povestea.

Rolul pe care-l jucase? Pentru mine, el fusese afurisitul de căpitan care condusese parada „S-o ucidem pe Layla” în plină stradă! Însă Abbot nu terminase.

— Te-am luat, ca să te cresc şi să te ocrotesc. Te-am trădat.

— Da, aşa-i, a spus Roth. Eu n-o s-o trădez, dar uite care-i treaba (şi mesajul li se adresează tuturor): ea nu mai are nevoie să fie ocrotită. Nu şi de acum înainte.

O căldură plăcută mi-a invadat tot corpul când l-am auzit, dar îngâmfarea mi s-a risipit repede când i-am întâlnit privirea lui Zayne, şi el s-a uitat în altă parte, fără măcar un licăr de emoţie.

— Am aflat de la fiul meu că eşti… altceva. Abbot mi se adresa în mod direct. Că nu mai arăţi ca noi.

— Nu sunt ca voi, am zis, şi mâinile mi s-au strâns în pumni, iar Robin a început să se frământe. Se dovedeşte că n-am fost niciodată un demon.

Cuvintele i-au atras atenţia lui Zayne şi i-au stârnit o reacţie. De surprindere.

— Da, am unele abilităţi demonice, dar… Mă rog, mai contează?

— Nu, a răspuns Zayne, uluindu-mă. N-a contat niciodată. Nu pentru noi. Nu contează nici acum.

Am simţit o strângere de inimă.

— Ziceai că ai un indiciu cu privire la Lilin, a intervenit Nicolai, întotdeauna împăciuitorul grupului. Că ar putea fi în bârlogul Bisericii Fiilor lui Dumnezeu?

Roth îl fixa pe Abbot de parcă ar fi vrut să-i smulgă capul. Şi chiar ar fi făcut-o, în noaptea în care fusesem capturată, dacă nu l-aş fi oprit.

— Da. Layla şi cu mine mergem să verificăm, iar dacă Lilinul e acolo, o să avem nevoie de întăriri.

— Pentru asta suntem aici, a răspuns Dez. Voi să ne ziceţi ce vreţi să facem. E spectacolul vostru.

Abbot şi-a încovoiat umerii, semn clar că nu se bucura de hotărârea luată. Cu un aer fudul, Roth a spus:

— Avem nevoie să rămâneţi cu toţii prin apropiere. Dacă dăm de belea, o să aflaţi.

— Cum? a întrebat Nicolai.

Demonul şi-a săltat un colţ al buzelor.

— Nitro! Jos!

L-am săgetat cu privirea, în vreme ce un norişor negru se ivea înaintea lui. Acesta s-a prăbuşit de pe acoperiş, după care s-a strâns rapid laolaltă, formând un pisoiaş. Zayne a clătinat din cap.

— De ce ţi-or fi plăcând ţie cele mai pipernicite lighioane?

— Răbdare, Bolovane, răbdare! Înainte ca Roth să-şi sfârşească vorba, ţâncul a început să crească sub ochii noştri. Încheieturile firave s-au transformat în coapse puternice. Spatele i s-a lungit, dobândind muşchi vânjoşi, acoperiţi cu o blană albă şi lucioasă. Ceea ce a început sub forma unui mârâit domol a devenit un răsunător răget ameninţător, care mi-a zbârlit părul pe ceafă.

Nitro arăta ca o panteră, dacă panterele ar fi albe.

Dumnezeule!

— Nitro o să vă anunţe dacă lucrurile scapă de sub control, a explicat Roth. N-o s-aveţi vreun dubiu.

Nu-mi puteam dezlipi privirea de la motan. Acesta şi-a trântit fundul pe jos, trecându-şi limba rozalie peste dinţi. Părea înfometat, iar Gardienii arătau foarte, foarte nefericiţi, mai ales când animalul a scos un sunet care aducea suspect de mult cu un hohot de râs.

Roth s-a întors spre mine.

— Eşti gata?

— Da. Aveam lama ascunsă în gheată, întocmai cum şi-o ţinea şi Roth pe a lui. Am pornit către o margine de acoperiş ce dădea spre o alee. Cea mai rapidă cale era saltul de la înălţime. Roth şi-a schimbat în grabă înfăţişarea, strângându-şi aripile la spate, astfel încât să nu mă răstoarne de pe acoperiş, lovindu-mă cu ele.

Ştiind că toţi stăteau cu ochii pe noi, i-am îngăduit propriului corp să se transforme. Pielea a prins să mă furnice din pricina modificărilor, iar când s-a întâmplat, a fost ca şi cum m-aş fi trezit în sfârşit, după zile întregi de somn. Aripile mi s-au desfăcut, arcuindu-se mult deasupra mea, cu penele gâdilate de vânt.

Cineva a murmurat o înjurătură în spatele nostru. Vocea semăna foarte tare cu a lui Abbot. M-am uitat la Roth şi am zâmbit larg.

— Ne vedem jos! a spus el şi a sărit.

— Lăudărosule! am bombănit. În loc să sar, cumva am păşit de pe margine, însă golul s-a întins numaidecât la picioarele mele, gata să mă înşface. Gravitaţia era dată naibii. Aleea gonea spre mine, aşa că mi-am lăsat aripile să se întindă,

încetinind coborârea.

Am aterizat pe vine şi, proptindu-mă într-un braţ, m-am trezit nas în nas cu un bătrân murdar la faţă şi neras.

— Sfântă Fecioară! a exclamat el şi, împleticindu-se, s-a izbit cu spatele de un zid, apoi s-a prelins pe el în jos, în timp ce strângea la piept o pungă maronie.

Am tresărit, şi aripile mi s-au strâns, dispărând.

— Ups?

Roth, revenit la înfăţişarea umană, s-a întins chicotind şi m-a luat de mână. I-am aruncat bietului om o privire prin care-mi ceream scuze, după care ne-am grăbit să ocolim o latură a clădirii, îndreptându-ne către bulevard. Inima-mi bătea cu putere când ne-am alăturat puţinilor pietoni de pe trotuare.

— Sper ca asta să nu fie socotită drept expunere, am spus, traversând strada.

Roth m-a strâns de mână.

— Chiar cred că grupul Alfa are probleme mai mari de rezolvat de data asta. Pe urmă a ridicat din umeri.

— Şi, zău, ar fi trebuit să vezi ce faţă a făcut omul ăla când a dat cu ochii de *mine*! A fost oarecum caraghios.

Am scuturat din cap, însă un mic rânjet mi s-a iţit pe buze. Roth era în toane mult mai bune decât fusese imediat după ce vrăjitorii plecaseră cu Bambi. Îi pria să-şi lase atenţia distrasă, gândindu-se la ceea ce avea să se întâmple, şi, cu toate că era un motiv ciudat de recunoştinţă, eu aşa simţeam.

— Acolo e, am spus, când am ajuns la două clădiri distanţă de cea care adăpostea Biserica.

Demonul şi-a arcuit o sprânceană neagră, studiind construcţia cu patru etaje.

— Ferestrele au fost mereu aşa?

Am încuviinţat, în timp ce uşa clădirii în faţa căreia ne aflam s-a deschis. O rafală de muzică şi râsete l-a urmat pe tânărul care ieşea. Cu o aură de culoarea algelor roşii, ce se rotea lin împrejurul lui, băiatul s-a chircit în haină şi a luat-o în direcţie opusă.

— Da, am răspuns. Întotdeauna au avut geamurile camuflate pe interior, astfel încât să nu poţi vedea nimic. De-aia şi par mai dubioşi, nu-i aşa?

Roth a pufnit.

— Ţi-l aminteşti pe tipul care te-a stropit cu apă sfinţită?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu poţi uita uşor aşa ceva.

— Sper din tot sufletul să fie înăuntru.

— Aoleu! am murmurat.

— Ştii ce mi-a venit în minte adineaori?

M-am uitat la el.

— Ce?

Ochii lui aurii îşi recăpătaseră o parte din sclipirea poznaşă.

— N-am apucat să te deflorez în Porsche-ul meu.

— Oh, Doamne! am exclamat, holbându-mă la el. Ce naiba îţi veni să te gândeşti la asta tocmai acum?

— Se numeşte atenţie distributivă, a spus demonul, făcându-mi cu ochiul. Şi, ca să ştii, încă intenţionez să inaugurez scumpetea aia.

— Eşti ridicol! Mi-am desprins mâna dintr-a lui şi am pornit spre clădire, dar zâmbetul pe care-l etalam mi s-a ofilit precum o veche amintire, imediat ce ne-am apropiat de uşă. Tu simţi?

— Mă simt ca acasă.

N-am luat în seamă răspunsul, fiindcă fusesem în iad şi acolo nu avusesem senzaţia că cineva îţi toarnă patru litri de ulei în cap. Simplul fapt de a păşi aducea cu înaintatul prin mâzgă. Un rău apăsător, asemenea celui despre care vorbeau vrăjitorii, plutea dens prin aer, şi în viaţa mea nu mai simţisem nimic de felul ăla.

Roth s-a strecurat pe lângă mine şi a pus mâna pe clanţa uşii.

— Încuiat. S-a răsucit brusc, la fel cum făcuse în subsolul şcolii, pe când căutam sursa unui miros demonic absolut detestabil, şi a rupt încuietoarea printr-o izbitură care nu avea nimic în comun cu blândeţea cerească. Şi a descuiat.

În clipa în care a deschis uşa, duhoarea aproape că ne-a îmbrâncit un metru mai în spate.

— Dumnezeule! Mi-am dat cu palma peste gură, înăbuşindu-mi reflexul de a vărsa, în vreme ce-mi roteam privirea prin holul slab luminat.

— Doamne sfinte! a şoptit Roth, şi buzele i s-au retras într-o grimasă.

Era un iz de carne lăsată afară prea mult, amestecat cu un miros pe care nu-l recunoşteam. Un miros mai rău decât cel de sulf ori decât putoarea unei alei dosnice şi murdare din oraş. Mi-am lăsat cu grijă mâna în jos, încercând să nu respir pe nas. Dacă miasma putea fi considerată un indiciu, lucrurile stăteau foarte, foarte prost acolo.

În spatele biroului gol de la recepţie, atârna un banner uriaş. Gardieni rudimentar desenaţi, care semănau mai degrabă cu nişte lilieci supradimensionaţi decât cu garguiele, stăteau de-o parte şi de alta a cuvintelor SFÂRŞITUL E COLEA.

— Mai banal de-atât nu se putea! Roth a ocolit biroul,

îndreptându-se către o uşă dublă, fără geamuri. Ai fi crezut c-o să născocească ceva nou.

L-am urmat, dezamăgită de faptul că mirosul se înrăutăţea.

— Dar sfârşitul e *colea*!

— Tu… Ajuns în dreptul uşii, demonul m-a privit peste umăr.… eşti adorabilă.

I-aş fi zâmbit, însă uşa se deschisese şi nu mai eram în stare decât să strâng din buze, ca să nu-i umplu spinarea de vomă.

Peste tot fuseseră aşezate lumânări, ce împrăştiau o lumină blândă şi pâlpâitoare în încăperea spaţioasă, asemănătoare unui atrium, care fusese transformată în spaţiu de predică şi dotat cu bănci şi un altar, sub forma unei platforme înălţate.

Băncile nu erau goale.

Dar de acolo venea duhoarea.

Căci erau pline de cadavre.

Capitolul 22

Am inspirat adânc şi, cu toate că am regretat numaidecât gestul, putoarea a fost eclipsată de imaginea de coşmar la care ne holbam.

Zeci de cadavre erau răspândite pe bănci, unele căzute, altele stând în fund, cu capetele lăsate pe spate şi gurile larg căscate. Se aflau în diverse stadii ale descompunerii. Deşi trăisem multe în ultimele luni, nu mai văzusem niciodată aşa ceva.

— Dumnezeule mare! am spus îngrozită.

Roth a încremenit când atenţia ne-a fost atrasă de o mişcare în apropierea altarului. Acesta fusese gol cu doar câteva secunde în urmă, însă acum o siluetă stătea înaintea lui. M-am făcut mică. Era Lilinul. Şi luase din nou forma lui Sam.

— Cred că e ceea ce trebuie să fie, a zis el, desfăcând larg braţele pentru a-şi marca vorbele. Am o congregaţie a morţii.

— Majoritatea ar ţinti mai sus, a răspuns Roth, cercetând cu scârbă măcelul.

— Păi, eu nu sunt ca majoritatea fiinţelor, nu? a continuat Lilinul, rânjind uşor de la înălţimea lui. Te-am aşteptat să vii, soră.

— Nu sunt soră-ta! am rostit printre dinţi.

— Acceptarea e primul pas spre vindecare, sau, cel puţin, aşa se zice. Lilinul a mers către marginea altarului şi s-a lăsat pe vine. Eşti aici ca să mă ajuţi.

Nu prea sunase a întrebare, însă tot i-am răspuns.

— Nu. Sunt aici ca să te opresc.

Arătarea a chicotit mieros.

— Nu mă poţi opri. Şi nici Prinţul nu poate.

— N-aş paria pe treaba asta, i-a dat replica Roth.

Doi ochi de un alb lăptos s-au întors spre el, în timp ce Lilinul afişa un surâs misterios.

— Bănuiesc că rămâne de văzut, nu? Privirea lui a întâlnit-o pe a mea. Trebuie s-o eliberăm pe mama noastră. E grotesc ca o forţă de talia ei să rămână în lanţuri. Suntem în aceeaşi barcă şi…

— Poţi să-ţi închei aici numărul, l-am întrerupt. N-ai cum să mă convingi. N-o să reuşeşti s-o eliberezi pe Lilith. Tu nu pricepi? Nimic n-o poate elibera. După încercarea lui Paimon, s-au instituit măsuri extraordinare pentru a o împiedica să scape.

— Adevărat, a aprobat Roth, cu o oarecare înfumurare. Şeful o ţine sub cheie. Poţi să uiţi.

— Aici vă înşelaţi, a răspuns Lilinul din locul unde stătea cocoţat. Dacă voi reuşi să aduc iadul pe pământ, nimeni nu-i va mai da atenţie lui Lilith. Ea va deveni cea mai mică dintre problemele lor. Muşchii spinării mi s-au încordat. Dac-o să aduci iadul pe pământ, va interveni grupul Alfa. Ne rade pe toţi, inclusiv pe tine.

— Doar n-au vreun buton fermecat pe care să apese, şi noi să dispărem.

Roth a oftat.

— În privinţa asta are dreptate.

— Nu-mi eşti de ajutor! i-am şoptit.

— Grupul Alfa se va lupta cu noi, şi vom riposta, la rândul nostru. Până şi cei care nu vor s-o vadă pe Lilith liberă sau nu vor ca iadul să-şi deschidă porţile. Toţi se vor bate, a continuat Lilinul. La fel voi face şi eu, iar în vreme ce noi ne vom lupta pentru supravieţuire, lumea se va duce de râpă. Dacă nu reuşesc s-o scap pe mama noastră, atunci într-adevăr n-am nimic de pierdut.

Avertismentele Cosaşului deveneau realitate, însă chiar nu mă miram. De fapt, Lilinul nu urmărea ceva pentru el însuşi. Nu-l preocupa decât descătuşarea lui Lilith, iar dacă n-o putea obţine, atunci se mulţumea cu haosul şi distrugerea absolută.

Creatura s-a ridicat.

— O să vezi. Până la urmă, n-o să ai încotro şi o să mă ajuţi.

Negura ce se întindea pe lângă perete, până atunci neclintită şi neobservată, s-a mişcat brusc. Mai multe umbre dese şi-au schimbat poziţia şi au început să crească, alunecând

în sus, pe tavan, precum o pată de ulei noroios. Duhoarea din încăpere s-a înteţit, însă răul din ea a devenit sufocant. Aceea era sursa întunericului, iar noi stătusem tot timpul în mijlocul ei.

— Duhuri! am spus, cu răsuflarea tăiată, şi am făcut un pas înapoi.

Ele s-au învălmăşit de-a curmezişul tavanului, de parcă ar fi fost ceva luat direct dintr-un film de groază, apoi au căzut pe duşumea, printre bănci.

Dar asta n-a fost tot.

Acum reuşeam să vedem zidul, de-a lungul căruia stăteau înşirate mai multe statui. Aduceau cu garguiele de piatră cocoţate pe acoperişurile a numeroase clădiri din oraş, însă erau mai grosolane, mai caraghioase decât cele adevărate. Unele semănau cu spiriduşii. Altele aveau ceva din înfăţişarea leilor, iar câteva arătau ca nişte păsări. Şi nu dintre cele care bucură, ca turturelele. Erau mai degrabă din neamul pterodactililor. Am numărat vreo douăzeci de statui.

— I-au creat din piatră, a spus Lilinul, arătând înspre cadavrele de pe bănci. Foarte bizar! I-au folosit drept amintire a răului pe care şi-au dorit atât de mult să-l combată. Ironic!

S-a scurs o clipă.

Primul rând de bănci a ţâşnit drept în sus, sfărâmându-se şi aruncând trupuri în toate direcţiile. I-au urmat cel de-al doilea, al treilea, al patrulea… Scânduri de lemn zburau laolaltă cu frânturi din oamenii rămaşi. Fiecare explozie de bănci răsuna ca o bubuitură de tunet.

— Cineva ar face bine să-i cheme pe vânătorii de fantome, a mormăit Roth. Că noi n-avem vreme de aşa ceva.

Aş fi râs, voiam să râd, însă o bucată de lemn s-a năpustit

spre mine. M-am lăsat iute în jos şi puţin a lipsit să nu fiu trântită la pământ. Ciotul s-a zdrobit de peretele din spatele nostru.

Imediat m-am transformat, primind cu braţele deschise schimbarea. Roth a făcut la fel şi, sărind, a înhăţat din aer o scândură destul de mare. A frânt-o de la jumătate şi a azvârlit-o pe podea.

Deodată, din cel mai îndepărtat colţ al camerei, s-au iscat scântei şi s-au înălţat flăcări, căci lumânările răsturnate stârniseră un incendiu printre resturi.

M-am întins şi mi-am scos pumnalul din gheată, după care am luat-o pe culoarul principal, spre altar. Duhurilor nu le-a plăcut. Au tăbărât asupra mea. Sub o înfăţişare umană de consistenţa fumului, era complicat de luptat cu ele. Unul a reuşit să mă apuce de păr şi să-mi tragă cu putere capul pe spate. Scoţând un sâsâit, m-am învârtit şi am scăpat din strânsoare.

Lilinul a strigat ceva într-o limbă străveche, cu accent gutural, care mie nu-mi spunea nimic, dar la care duhurile au reacţionat. S-au retras şi au pornit în goană spre ziduri.

— Oh, rahat! a zis Roth. Treaba e pe cale să se împută.

N-a trebuit să aştept mult ca să înţeleg la ce se referea. Duhurile s-au îndreptat spre statui şi s-au înfăşurat în jurul lor, ca nişte pături. Nu ştiam ce făceau, însă toate simţurile îmi spuneau că nu avea să-mi placă.

Umbrele au fremătat, pe urmă au dispărut, scurgându-se în statui, şi şi-au croit drum prin crăpături şi deschizături. Câteva duhuri au rămas în preajma tavanului, zvârcolindu-se şi tremurând.

O zdruncinătură teribilă a cuprins clădirea, risipind

cadavrele şi scândurile rupte, apoi s-a transformat într-un geamăt, întrerupt de scrâşnetul unor pietre care se frecau de alte pietre.

Şi statuile s-au pus în mişcare.

— Ce na…? am dat să spun.

Roth a scos un mârâit din fundul gâtului, în vreme ce arătările se ridicau şi se întindeau, ca şi cum s-ar fi trezit din somn. Garguiul cu aspect de leu şi-a dat capul pe spate, izbucnind într-un răget asurzitor şi cât se poate de autentic.

Un gargui cu aer de spiriduş s-a împins de lângă perete. Înalt de doar un metru şi jumătate, a luat-o la fugă în direcţia lui Roth, râzând cu glas piţigăiat, în vreme ce paşii lui scoteau nişte bubuituri ca de tunet.

Roth s-a tras într-o parte şi s-a răsucit. L-a înşfăcat pe spiriduş de braţ şi s-a dus puşcă spre tavan. Descriind iute un arc de cerc, a coborât la loc cu o viteză cumplită şi l-a trântit pe spiriduş de podea.

Pardoseala s-a ciobit când creatura de piatră s-a spart în bucăţi mari, eliberând duhul. Umbra neagră s-a revărsat din rămăşiţele arătării, îmbrâncindu-l pe Roth cu câţiva metri mai în spate.

Spiritul mi s-a mişcat pe abdomen şi s-a desprins înainte să-l pot opri. Robin s-a ivit mai întâi sub forma unei vulpi obişnuite, după care a început să crească, ajungând cât un doberman. Şi, frate, bizar mai era!

A năvălit în lungul culoarului central, mişcându-şi incredibil de repede corpul supradimensionat, şi totuşi agil. A sărit şi l-a muşcat pe duh de fund, trăgându-l înapoi în jos. Am rămas cu gura căscată. Habar n-aveam că spiritele puteau să atingă duhuri, însă Robin făcea mai mult decât atât. Îşi scutura capul

precum un pitbull la gustarea de seară, zgâlţâind duhul dintr-o parte în alta.

Celelalte statui ne-au împresurat şi, într-un minut, l-am pierdut din ochi pe Roth. Ştiind că lama nu avea să folosească la nimic împotriva drăciilor ălora, am vârât-o la loc în gheată.

Ţipând de pe plafon, garguiul asemănător cu un pterodactil a pornit în picaj spre mine, deschizându-şi ciocul, ca şi cum ar fi intenţionat să mă înghită cu totul. Am sărit într-o parte, dar pasărea s-a rotit, şi atunci i-am zărit coada. M-a nimerit în şold, doborându-mă.

Am aterizat la pământ, cu mâinile în ceva ud şi lipicios. Tare nu voiam să mă gândesc la ce era, în timp ce dădeam să mă ridic de pe podea şi mă uitam prin perdeaua formată de părul care-mi căzuse peste faţă. Creatura a coborât iar, aşa că m-am rostogolit pe spate. M-am folosit de picioare, trăgându-le în sus şi aruncându-le iar în jos, astfel încât să mă salt pe vine.

Pasărea m-a atacat din nou, însă de data asta eram mai bine pregătită: m-am avântat în sus şi am prins-o de o aripă. Recurgând la forţa pe care o avusesem mereu înăuntrul meu, dar pe care n-o folosisem niciodată, pe care n-o înţelesesem niciodată, i-am rupt aripa în apropierea încheieturii.

Cu un zbieret strident, pasărea s-a prăbuşit în spirală, izbindu-se de băncile distruse. Am luat o scândură, cu care m-am dus la baza altarului, acolo unde se oprise arătarea din piatră, după ce se dusese de-a berbeleacul. Am ridicat lemnul şi, tocmai când ea se ridica pe picioarele din spate, am pocnit-o în cap. Scândura s-a frânt, iar piatra s-a făcut ţăndări de la gât în sus. Restul statuii s-a răsturnat şi un fum negru s-a înălţat către plafon, amintindu-mi de acel serial televizat de care devenisem dependentă din pricina lui Sam.

Învârtindu-mă, l-am zărit pe Roth dând un şut unei statui direct în perete, apoi întorcându-se, ca s-o înhaţe pe cea din spatele lui. Mişcându-se cu o graţie nemiloasă, distrugea tot ce se apropia de el îndeajuns de mult încât să poată fi atins.

Robin încolţise un alt duh, aşa că m-am îndreptat spre platforma înălţată, de pe care Lilinul urmărea masacrul. Acesta mi-a zâmbit de sus, amintindu-mi atât de mult de Sam, încât îmi venea să urc la el şi să-l bat de să-l…

O statuie s-a lovit de mine, azvârlindu-mă la câţiva metri înălţime. Aripile mi s-au întins, împiedicându-mă să mă înfig în zid, precum unul dintre garguiele lui Roth. Am plutit un moment, studiind creatura cu aspect de leu.

Era enormă, iar muşchii puternici i se strângeau şi i se încordau pe măsură ce înainta către mine, cu paşi mari şi botul larg deschis, pentru a-şi arăta colţii de piatră.

Iată o fiinţă care n-aş fi vrut să pună laba pe mine!

Luând-o către Lilin, am aterizat în altar şi, după cum mă aşteptam, leul n-a venit spre mine. S-a retras chiar în clipa în care o explozie deschidea uşa dublă.

Sosiseră Gardienii.

— Perfect, a spus Lilinul, şi zâmbetul i s-a lăţit pe chip.

M-am repezit către el, dar s-a ferit, sărind jos de pe platformă. Am înjurat în barbă şi l-am urmat. Am apucat să fac doi paşi, înainte ca Roth să apară lângă mine, să mă ia de braţ şi să mă învârtă la stânga, dându-mă la o parte din calea unei alte creaturi cu faţă de spiriduş.

— Mersi! am mormăit.

— Cu plăcere. Roth a zvâcnit în sus, după care s-a tras înapoi, din cauza norului tot mai gros de fum ce se ridica de la locul incendiului.

— Trebuie să ieşim de aici, până nu sare totul în aer.

Focul se prelingea pe ziduri, mistuind cu lăcomie orice nimerea. O porţiune din tavan deja se prăvălise. În timp ce mă apropiam cu paşi hotărâţi de Lilin, m-am oprit şi m-am lăsat la pământ, căci încă una dintre creaturile de piatră posedate se năpustise asupra mea. Mâinile ei cărnoase mi-au agăţat bluza, însă m-am smucit în spate şi m-am smuls din strânsoare. Răsucindu-mă, am tras un şut, înfigându-mi piciorul în pieptul arătării şi îmbrâncind-o departe de mine. Fluturându-şi braţele, aceasta a căzut în flăcări, dar a ieşit numaidecât, de data asta arzând.

— Doamne, Dumnezeule! am gemut şi m-am lăsat pe vine, apoi am sărit, dar era cât pe ce să mă apuce. Am aterizat la câţiva metri distanţă şi l-am surprins pe Robin trecând ca o săgeată printre băncile rupte, pe urmele unui duh.

Statuia cuprinsă de flăcări a cotit, distrasă de apariţia lui Nicolai. Gardianul a evitat-o cu uşurinţă şi a plecat urechea la indicaţiile lui Roth despre cum s-o facă fărâme. Eu mi-am îndreptat din nou atenţia asupra Lilinului, văzând că acesta se întindea după un Gardian, cu intenţia de a se hrăni. Cu coada ochiului, am observat că Abbot o ţinea de gât pe una dintre arătări.

Am mărit viteza şi am alergat pe culoarul principal, vrând să-l trântesc la podea pe nenorocit, însă el s-a întors în ultima clipă, m-a văzut şi s-a aruncat asupra mea. Nu mai aveam cum să opresc impactul.

Ne-am ciocnit unul de celălalt şi am căzut pe podea, rostogolindu-ne de mai multe ori, înainte de a ne opri la câţiva metri depărtare de foc, eu dedesubt, iar Lilinul deasupra. El mi-a surâs.

— Renunţă!

— Aşa ceva nu se va întâmpla. Mi-am săltat picioarele, i-am cuprins mijlocul şi, punându-mi toată greutatea în acea manevră, l-am răsturnat de pe mine. Schimbându-mi poziţia, am înălţat pumnalul şi mai aveam doar câteva secunde până să-l înfig în mutra lui înfumurată.

Dar ceva s-a izbit de mine, m-a doborât într-o parte şi mi-a golit plămânii de aer. Când m-am ridicat, am dat nas în nas cu afurisitul ăla de leu. Dincolo de el şi de Lilin, l-am văzut pe Zayne furişându-se de-a lungul culoarului principal, cu un pumnal în mână. M-am retras încet, cu ochii la ghearele tulburător de ascuţite ale statuii. Lilinul a început să râdă.

— Îţi place animalul meu de companie?

— Ţie-ţi place ăsta? a mârâit Zayne, coborând pumnalul dintr-o singură lovitură amplă.

Lilinul a dat să se ferească, răsucindu-şi mijlocul, însă n-a fost destul de rapid. Lama i-a intrat în corp, la câţiva centimetri deasupra inimii.

Trupul mi-a fost cuprins de spasme, şi pumnalul mi-a scăpat printre degete când un incendiu puternic a izbucnit înăuntrul meu, tăindu-mi răsuflarea. Ţipând din pricina neaşteptatei explozii de durere, m-am împleticit înapoi, m-am împiedicat de un picior (fie de om, fie de piatră, nu puteam şti sigur) şi m-am prăbuşit la pământ. Am încercat să trag aer în piept, însă plămânii mi s-au blocat. M-am uitat în jos şi am zărit şuvoiul de lichid roşu care mi se scurgea prin pulover, chiar deasupra inimii, aproape de umăr.

— Ce na...? Roth s-a rotit în aer. Ochii lui holbaţi au trecut de la mine la Lilin, apoi la Zayne, care sălta din nou pumnalul.

Eu mi-am apăsat cu mâna locul de sub umăr, stăvilind

şuvoiul de sânge şi chinuindu-mă să mă ridic în picioare.

— Nu! a urlat Roth, schimbând direcţia. Zayne! Nu! Aterizând în forţă lângă Zayne, i-a tras un pumn în umăr şi l-a silit să se dea câţiva paşi înapoi. Pe urmă s-a întins, l-a apucat de încheietura mâinii în care ţinea arma şi l-a privit drept în faţa năpădită de uimire. Opreşte-te!

Lilinul a scos un hohot gâtuit şi s-a poticnit într-o parte, apropiindu-se de flăcări. Gâfâia, în vreme ce sângele îi curgea şiroaie din piept.

— Mă omori pe mine, a gemut el, o ucizi *pe ea*.

Capitolul 23

Vorbele Lilinului îmi ţopăiau prin minte, dar n-aveam răgaz să mă concentrez asupra lor. În spatele meu, uşa s-a crăpat, şi lupta s-a revărsat în hol, iar fumul a devenit prea dens ca să mai pot vedea ori respira. Focul vuia, scăpat de sub control.

Zayne s-a desprins de Roth, în timp ce Lilinul se retrăgea în norul de fum, dispărând din vedere. M-am întors şi m-am îndoit de la mijloc, simţind cum senzaţia de arsură din umăr se extinde. Am cercetat învălmăşeala în căutarea spiritului meu şi am intrat în panică, pentru că nu zăream nimic la mai mult de jumătate de metru înaintea mea.

— Robin! am strigat, scrâşnind din cauza durerii.

El a ieşit din norul de fum, micşorându-se pe măsură ce gonea spre mine. A sărit, mi-a atins mâna şi a luat forma tatuajului. Deodată, Roth s-a ivit alături de mine şi mi-a cuprins talia cu braţul.

Zayne era de cealaltă parte, cu chipul plin de nedumerire la vederea sângelui de pe bluza mea. Am ieşit din încăpere şi

am trecut în hol. Acolo, Dez era implicat într-un meci de box cu o creatură de piatră. Cei doi şi-au tot cărat pumni, până când o altă statuie a intrat pe uşă, s-a izbit de mijlocul lui Dez şi l-a azvârlit prin fereastră. Sticla s-a sfărâmat, iar bătălia s-a mutat afară, în stradă.

Nicolai şi-a făcut apariţia în faţa noastră, uitându-se când la unul, când la celălalt.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. L-am înjunghiat pe Lilin, şi ea a păţit asta. Trebuie să vă preschimbaţi în oameni, a spus Zayne când am păşit în aerul proaspăt şi curat al nopţii. Amândoi. Ieşiţi prea mult în evidenţă.

Roth s-a transformat înaintea mea. În cazul meu a durat un pic, fiindcă adrenalina îmi pulsa prea tare prin organism, însă aripile mi s-au strâns şi, când am ridicat o mână şi mi-am dat la o parte părul de pe faţă, am văzut nebunia.

Puhoaie de oameni ieşeau pe străzi din baruri şi din clădirile apropiate. Îngroziţi cum erau, probabil că nu-i puteau deosebi pe Gardieni de garguie. Nu vedeau decât o cruntă bătălie. Strigătele se înălţau laolaltă cu fumul, care acum se revărsa în valuri din sediul bisericii.

Focul se răspândise şi cuprinsese etajele superioare ale clădirii, cuprinzând acoperişurile învecinate şi dând cerului o nuanţă de portocaliu ars.

— Sunt OK. Înăbuşindu-mi durerea, m-am îndepărtat de Roth şi de Zayne. Unde-i…?

Înainte să pot sfârşi întrebarea, blestematul ăla de leu a ţâşnit afară din clădire. Se avântase în aer şi, în clipa aceea, îl ataca pe Zayne din spate. Cei doi s-au prăvălit pe plafonul unei maşini parcate. Metalul a pârâit sub greutăţile lor însumate. S-

au rostogolit, distrugând parbrizul.

— Nu te băga în luptă! mi-a zis Roth, dar n-am mai apucat să-i răspund. Păstrându-şi înfăţişarea omenească, a alergat spre locul în care leul îl ţinea pe Zayne ţintuit de capotă.

Chiar şi în chip de om, Roth era o forţă de luat în seamă. A prins creatura de umeri şi a tras-o înapoi. Apoi s-a răsucit şi a azvârlit-o cât colo.

Un taxi care trecea în viteză pe stradă a frânat brusc, însă nu la timp pentru a evita o lovitură directă. Leul s-a ciocnit de portiera din dreapta, trântind vehiculul pe o parte, în vreme ce el ateriza pe cele patru labe de piatră.

Arătarea refuza să moară!

O rafală de aer fierbinte mi-a suflat pe neaşteptate în spinare şi m-am întors, observând o creatură de piatră care luase foc. Am ignorat durerea şi m-am rotit, ferindu-mă înainte să mă apuce.

Dez şi-a făcut apariţia, stârnind cu aripile cenuşa ce se aşeza pe pământul dimprejurul nostru. A aterizat pe vine, după care s-a ridicat. Cu un legendar şut al secolului, a trimis creatura înapoi în clădire. N-am apucat nici măcar să batem palma pentru treaba asta, căci o altă statuie s-a repezit la el.

Eu m-am răsucit şi l-am zărit pe Lilin cum iese, clătinându-se, dintre ruinele cuprinse de flăcări ale bisericii, cu faţa acoperită de scrum. Privirile ni s-au intersectat înainte ca el să se întoarcă şi s-o rupă la fugă în josul străzii. Fără măcar să mă gândesc, am pornit în goană pe urmele lui.

Pentru că, probabil, era mult mai grav rănit decât mine, l-am prins din urmă. M-am năpustit şi mi-am împins umărul sănătos în spinarea lui. Lilinul s-a prăbuşit la pământ, cu mine deasupra. A încercat numaidecât să opună rezistenţă, însă nu i-

am permis.

Vârându-mi mâna în ceafa lui, l-am obligat să rămână culcat, dar el a continuat să se zbată, în vreme ce-mi propteam genunchii de-o parte şi de alta a şoldurilor lui. A reuşit să-şi salte capul.

— Zău, atât de proastă eşti? N-ai cum să mă omori fără să te sinucizi. Suntem legaţi.

Stomacul mi s-a îngreunat la auzul vorbelor lui.

— Asta nu înseamnă că nu pot să-ţi trag o mamă de bătaie! L-am trântit cu capul de pământ şi am văzut stele verzi, ceea ce m-a făcut să scot un urlet. *Doamne*! am gemut.

— Idioato! Lilinul a izbucnit într-un râs şuierător. Ţii neapărat să te convingi pe pielea ta.

Pentru că deja nu-mi mai păsa dacă-mi făcea mie rău, mi-am tras braţul în spate şi i-am înfipt un pumn în coaste. Abia dacă am simţit noul sărut al durerii. Tocmai îmi luam avânt ca să-i trag încă un pumn, care probabil că avea să mă rănească mai mult pe mine decât pe el, dar mi-ar fi dat o satisfacţie bolnavă, când am fost oprită de un mârâit slab. M-am uitat peste umăr şi am oftat când am dat iar cu ochii de leu.

— Tu! Din nou!

Lilinul s-a ridicat de jos, răsturnându-mă de pe el. Am căzut pe spate, însă m-am ridicat prea lent, privirea fiindu-mi fixată asupra noii ameninţări. Îmi dădeam seama că Lilinul o ştersese, dar nu îndrăzneam să mă iau după el. Niciunul dintre monştrii ăia nu părea să fi prins mesajul că uciderea mea însemna uciderea Lilinului. Leul înainta ţanţoş către mine, legănându-şi coada de piatră. A nimerit cu ea o altă maşină, făcând ţăndări un geam.

Cineva ţipa, dar nu ştiam cine. Leul s-a ghemuit, gata să

atace, şi am înţeles că avea să mă doară, nu glumă. Odată ce s-a aruncat în văzduh, nu i-am mai putut vedea decât ghearele. Făcute din piatră, erau uriaşe. Dar, dintr-odată, în dreptul meu s-a ivit un Gardian masiv. Înalt şi lat în umeri, avea părul auriu, la fel de strălucitor ca al unui leu adevărat.

Gardianul a încasat în trunchi lovitura directă şi s-a poticnit sub forţa atacului. Am scos un icnet de uimire când a înşfăcat creatura de ambele părţi ale capului, în vreme ce monstrul îşi implânta ghearele în el, sfâşiindu-i pielea cu textură ca de granit şi stropind cu sânge.

Cu un trosnet zdrobitor, Gardianul i-a sucit gâtul creaturii, smulgându-i capul cu totul. Mai multe umbre negre s-au alăturat fumului ce se aduna, însă arătarea fusese, în sfârşit, doborâtă.

Gardianul s-a întors către mine, şi m-a cuprins groaza când privirea mi s-a intersectat cu a lui Abbot. Ochii de un albastru strălucitor s-au desprins de ai mei, pe măsură ce pielea lui căpăta o nuanţă trandafirie, dezvăluind oroarea rănilor, neîndurătoarea amploare a vătămărilor suferite.

— Nu, am şoptit şi am făcut un pas înainte.

Abbot a deschis gura, însă din ea n-a ieşit niciun cuvânt, doar aerul care gâlgâia prin gâtul sfârtecat. Picioarele i-au cedat sub el şi m-am năpustit în faţă, încercând să-i opresc căderea. Dar, ţinând cont de greutatea lui şi de rănile mele, a fost o sforţare zadarnică. Ne-am prăvălit amândoi pe trotuar. El a căzut pe spate, iar eu, alături.

Era atâta sânge în jur!

Mi-am încleştat mâinile pe gâtul lui şi mi-am înălţat capul, iscodind străzile, în timp ce răcneam după ajutor. Nici măcar nu ştiu pe cine am strigat, însă Roth a ieşit în sfârşit din perdeaua

de fum, şi paşii i s-au împleticit când a văzut ce mai rămăsese din creatura în formă de leu şi din Abbot. Am răcnit iar, de data asta chemându-l pe Zayne, apoi pe Dez şi pe Nicolai, fiindcă cineva trebuia să-l ajute.

Cineva era musai să-l ajute!

Roth l-a ocolit pe Abbot pe la picioare şi a îngenuncheat lângă mine, întinzându-se să mă apuce de mâini.

— Ce faci, Layla? Avea glasul răguşit şi, când m-am uitat la el, am văzut că o vânătaie i se forma de-a lungul maxilarului. Ce faci?

Mie mi se părea evident.

— Opresc sângele. Sunt…

— Layla. Demonul a clătinat din cap, cuprinzându-mi mâinile într-ale lui. E prea târziu.

— Ba nu! am spus, coborându-mi privirea spre Abbot, bărbatul care mă crescuse, care mă trădase, dar care, până la urmă, îmi salvase viaţa.

Nu se putea să fie prea târziu. Ochii lui, cândva atât de vii şi de albaştri, aveau acum o culoare ştearsă şi erau aţintiţi spre… nimic. Nu mai exista nicio aură împrejurul lui, oricât de mult m-aş fi străduit s-o zăresc. Vedeam, însă, că rănile nu se opreau la gât. Pieptul…

— Of, Doamne! Of! Doamne, nu!

Roth mi-a tras braţele înapoi, dar nu m-am opus, fiindcă nu se înşelase şi nu mai avea niciun rost. Era prea târziu. Mintea mi se răzvrătea împotriva celor văzute şi a celor întâmplate atât de repede.

Din fum şi haos, veneau şi alţii spre noi. Mai întâi Nicolai, rămas încremenit de uimire, apoi singura persoană pe care n-aş fi vrut s-o ştiu martoră la acea scenă, dar n-o mai puteam opri,

fiindcă era, din nou, prea târziu.

Zayne şi-a văzut tatăl.

A căzut în genunchi de cealaltă parte a lui Abbot şi a dus o mână spre el, dar s-a oprit, lăsându-şi palma să plutească deasupra pieptului strivit şi neclintit. A început să tremure.

— Tată?

N-a primit niciun răspuns. Şi nici nu avea să mai primească vreodată.

Timpul parcă stătea în loc, şi nimeni nu se mişca. Nu mai auzeam niciun zgomot, deşi trebuie să fi fost urlete, şi ţipete, şi sirene, şi trosnet de flăcări în jur, pe măsură ce focul înghiţea clădirile. Nu mai era nimic în afară de Zayne, holbându-se la tatăl său, cu groaza întipărită pe chip.

Nu mai exista nimic în afară de Zayne.

M-am desprins din strânsoarea lui Roth şi m-am târât pe lângă Abbot. M-am dus pe partea lui Zayne, m-am lăsat în jos, pe sub aripile lui, şi l-am cuprins în braţe. Dârdâia atât de tare încât îmi clănţăneau dinţii, dar m-am ţinut bine, iar când el şi-a lăsat mâinile în jos şi le-a prins pe ale mele, nu mi le-a tras la o parte. S-a agăţat de ele, astfel încât… astfel încât să nu fie singur.

Abbot murise.

Capitolul 24

Următoarea oră a trecut ca prin ceaţă.

Îmi amintesc că Zayne şi Nicolai au ridicat cu grijă trupul lui Abbot şi l-au urcat într-un SUV de mari dimensiuni, care nici măcar nu sunt sigură că era al lor. Îmi amintesc că am intrat în maşină cu ei, însoţită de Roth. Îmi amintesc că am auzit sirene

şi am văzut girofaruri roşii-albastre, în timp ce Nicolai conducea pe strada aglomerată, plină de automobile distruse şi de oameni înnebuniţi.

Apoi am ajuns în tabără, un loc în care nu credeam că o să mă mai întorc vreodată, iar acolo aşteptau Geoff, şi Jasmine, şi Danika. Pe figurile lor se citea o groază uluită când Abbot a fost scos din maşină şi purtat în casă.

Dar Morris a fost cel care mi-a frânt inima.

Trecuse foarte multă vreme de când îl văzusem ultima oară pe omul bun la toate al Gardienilor, şi a trebuit să mă abţin să nu dau fuga la el, când a ieşit din bucătărie cu tristeţea întipărită pe ridurile adânci care-i brăzdau faţa. Văzându-mă, el a schiţat un zâmbet care, însă, nu i s-a oglindit şi în ochii negri, expresivi.

Jasmine (Jasmine cea practică şi ageră) a înşfăcat un cearşaf şi l-a întins pe duşumea. Abbot a fost culcat pe el, iar Morris a luat colţurile şi le-a înfăşurat în jurul corpului, formând un giulgiu.

Zayne s-a aşezat alături de tatăl său, cu capul plecat, iar eu am rămas prin preajmă, în caz că ar fi avut nevoie de mine. Nu ştiam precis dacă îi eram de vreun folos, nici ce-aş fi putut să fac pentru el, însă eram gata să ajut cu tot ce-mi stătea în putinţă. Roth şi cu mine am fost daţi uitării pe măsură ce membrii clanului intrau şi ieşeau din încăpere.

În urma unui telefon de la Dez, am aflat că toate creaturile de piatră fuseseră distruse, iar el şi ceilalţi Gardieni tocmai vânau duhurile create de Lilin. Din câte am auzit, încercau şi să limiteze pagubele suferite în relaţia cu oamenii. Unii dintre cei de pe străzi văzuseră duhurile, şi, pentru ei, acestea arătau ca nişte fantome stereotipe… un nivel de expunere pe care

Gardienii nu voiau să-l rişte. Dez trebuia să-i îmbete cu multe vorbe, ca să-i convingă pe toţi că văzuseră bine ceea ce tocmai se întâmplase. Din fericire, martorii scenei nu reuşiseră să facă diferenţa între arătările de piatră şi Gardieni.

Urma să fie o harababură. *Era* o harababură, şi numai timpul avea să ne spună cât de gravă, dar mă îndoiam că vreunul dintre noi se gândea cu adevărat la altceva în afară de acel moment.

— De ce nu stai jos? a întrebat Roth, cu privirea plină de îngrijorare.

Am scuturat din cap, mutându-mi greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Sunt bine.

El s-a uitat la mine, pe urmă la Zayne. Îmi dădeam seama că ar fi vrut să spună mai multe, dar se silea să rămână tăcut.

În sfârşit, după ceea ce a părut a fi o veşnicie, Zayne a întins cearşaful, acoperind chipul lui Abbot.

— Eşti gata? a întrebat Geoff cu stoicism.

Zayne şi-a proptit mâinile în coapse şi s-a ridicat.

— Da.

Nicolai a păşit în faţă, iar bărbaţii l-au ridicat pe Abbot şi l-au scos din cameră. Inima a început să-mi bată cu putere şi mi-am dat seama că aveau să-l ducă într-un loc mai intim, pentru a-i pregăti trupul, curăţându-l cât puteau de bine.

După moarte, corpurile Gardienilor se comportau ca al oricărui om, însă procesul era mult mai rapid. În nici o zi, nu prea mai rămânea nimic din ele, în afară de oase. De aceea, ei îşi incinerau morţii.

Mai multe ceasuri s-au scurs până să se întoarcă Dez şi ceilalţi din clan. Cu toate că amorţisem din cap până în picioare,

am stat acolo când Abbot a fost înălţat pe rugul clădit în grabă şi am rămas locului când Zayne a pus cu grijă o torţă aprinsă la picioarele părintelui său căzut în luptă. Am stat acolo şi l-am văzut pe Nicolai cuprinzând cu braţul umerii Danikăi.

Am stat acolo până când n-a mai rămas decât cenuşa.

La final, Roth mi-a cuprins cu grijă talia cu o mână, speriindu-mă. Nu că aş fi uitat de prezenţa lui, însă eram… eram pur şi simplu pierdută. Privind în urmă, probabil că aveam să fiu fascinată de faptul că Prinţul Moştenitor al iadului fusese martor la funeraliile unui Gardian.

Demonul m-a condus înapoi în casă, dar nu ajunsesem prea departe când Jasmine ne-a ieşit în cale. Mâhnirea îi radia prin toţi porii, însă o hotărâre de oţel se aşternuse pe figura ei frumoasă.

— Haideţi cu mine! ne-a poruncit, întorcându-se spre scări. Când a văzut că nu mă clintesc, Roth a luat problema în propriile mâini. Sau braţe. Răsucindu-se spre mine, m-a apucat pe după genunchi, şi, o clipă mai târziu, eram luată pe sus şi cuibărită la pieptul lui.

— Ce faci? l-am întrebat.

— Ai stat tot timpul în picioare şi ai fost rănită. A pornit înspre trepte, pe urmele lui Jasmine. Să nu-mi zici că eşti bine! Las-o pe Jasmine să te examineze!

Am dat să protestez, însă el deja urcase jumătate din trepte, şi, oricum, mă simţeam copleşită. De tot ce se petrecuse în ultimele două zile. Sfârşeala a pus stăpânire pe mine şi nu mi-a mai dat drumul. S-a îngropat adânc înăuntrul meu şi am simţit-o până în măduva oaselor.

Jasmine s-a oprit în dreptul fostului meu dormitor, iar când uşa s-a deschis, m-a lovit un val de nostalgie. Mi-am rotit

privirea prin încăpere, în timp ce Roth mă ducea la patul perfect aranjat şi mă aşeza pe el. Demonul a rămas în apropiere, aşezându-se pe cealaltă parte a saltelei.

Realmente nimic nu fusese atins, cu excepţia patului, pentru că, serios, eu nu-l lăsasem făcut. Pe biroul meu încă zăceau grămadă caiete de notiţe, foi volante şi cărţi. Uşa dulapului stătea întredeschisă, lăsând să se vadă vălmăşagul de haine pe jumătate căzute de pe umeraşe sau împrăştiate pe duşumea, printre formulare de înscriere la facultate.

Mi se părea ciudat să mă aflu din nou acolo.

M-am uitat spre fereastra pe care Abbot o bătuse cândva în cuie şi am zărit căsuţa pentru păpuşi. Inima mi s-a strâns, căci nu puteam să nu mă gândesc la trecut. La Zayne. Într-o criză de furie, distrusesem jucăria, însă el o reclădise, redându-i vechea glorie. Căsuţa îmi amintea şi de felul în care Bambi o transformase în culcuşul ei.

Lacrimile mi-au înfundat gâtul, dar nu le-am lăsat să se reverse. În schimb, m-am concentrat asupra lui Jasmine, care pusese pe pat diverse ierburi, alături de geanta ei cu instrumente de tortură, cunoscută şi drept „trusă de cusut”.

— Putem să scoatem puloverul? a întrebat, strângându-şi într-un coc părul negru şi lung, apoi prinzându-l cu un elastic.

Am apucat de puloverul distrus şi l-am tras peste cap. Aveam un maiou pe dedesubt, însă şi dacă n-aş fi avut, aş fi fost prea obosită să-mi mai pese că-mi etalam „bunătăţile”.

Roth mi-a luat puloverul şi l-a aruncat pe podea, după care mi-a pus o mână pe umăr. Ochii nu i se dezlipeau de pe chipul meu. Jasmine a plescăit uşor din limbă, în vreme ce-mi studia rana.

— Ce s-a întâmplat?

— Chiar nu ştiu, am răspuns şi mi-am dres vocea. Zayne l-a înjunghiat pe Lilin, iar eu am păţit *asta*.

— Lilinul a fost înjunghiat cu un pumnal de fier, a adăugat Roth. Dar ea nu pare să aibă simptomele unei asemenea răni.

Jasmine a clătinat din cap şi a turnat antiseptic pe o cârpă.

— Nu. Altfel, i-ar fi foarte rău. Îmi pare rău dacă o să te doară. Mi-a pus cârpa pe rană şi, da, m-a usturat, dar trecusem şi prin chestii mai rele. Cum te simţi?

— OK. Nu voiam să vorbesc despre mine. Am aruncat o privire spre uşă, pe urmă în direcţia lui Roth. Zayne… o să fie bine, nu?

El a dat încet din cap.

— Trebuie să fie.

— Are dreptate. Jasmine mi-a şters sângele de pe umăr şi de pe braţ. Acum că tatăl lui s-a dus, e rândul lui Zayne să preia conducerea clanului.

Am făcut ochii mari. Nici nu mă gândisem la asta.

— E prea tânăr ca să preia complet controlul, a continuat ea. Şi probabil va cădea în sarcina lui Nicolai să facă un pas în faţă, până când Zayne va fi pregătit.

O epocă se sfârşise, şi alta urma să înceapă. În timp ce Jasmine vorbea şi-mi curăţa rana, corpul meu era prezent, însă mintea părea să-mi fie la o mie de kilometri distanţă. Nu-mi venea să cred că totul se întâmplase în realitate. Niciodată nu-mi trecuse prin gând un asemenea deznodământ. Nu eram pregătită nici mintal, nici emoţional pentru nimic din ce se petrecea.

— Veşti bune, a spus Jasmine, atrăgându-mi atenţia. Rana începe deja să se vindece. Nu trebuie s-o cos.

Slavă Domnului, căci ultima oară când cineva îmi cususe o

rană, avusesem nevoie să fiu ţinută cu forţa! Jasmine mi-a întins pe braţ un soi de balsam răcoritor, cu miros de mentă, apoi s-a ridicat.

— Ar trebui să te odihneşti, a spus ea. E târziu. Sunt sigură că pe membrii clanului n-o să-i deranjeze dacă rămâneţi amândoi aici.

Replica l-a făcut pe Roth să înalţe din sprâncene.

— Eşti sigură?

Ea a zâmbit, obosită.

— Dacă mă înşel, atunci cineva o să urce aici şi-o să vă spună să plecaţi. Între timp, îi e foame vreunuia din voi? Pot cere să vi se aducă nişte mâncare.

— Eu sunt în regulă. Roth s-a uitat la mine. Tu?

— Şi eu. M-am întins şi am luat-o pe Jasmine de mână, tocmai când dădea să plece. Mulţumesc.

— Mulţumirile nu sunt niciodată necesare. Şi, spunând acestea, a ieşit din cameră.

Coborându-mi privirea spre umărul meu, am văzut pielea lucioasă şi încreţită. Rana nu era nici pe departe atât de rea cum păruse la început.

— Vrei să-ţi aduc un alt pulover? m-a întrebat Roth, iar când am dat din cap, în semn de încuviinţare, s-a dus la dulapul meu şi s-a întors cu o bluză tricotată groasă, care se încheia în faţă. S-a ocupat în tăcere de nasturi, după care a îngenuncheat şi mi-a scos cizmele.

În vreme ce şi le scotea pe ale lui, în uşă s-a ivit Morris, aducând două pahare. Amândouă erau pline cu suc de portocale, ceea ce m-a făcut să zâmbesc printre lacrimi. Bătrânul le-a pus pe noptieră şi, ca de obicei, n-a scos un cuvânt. Când s-a întors, şi-a ridicat braţul şi mi-a cuprins obrazul

în căuşul palmei reci. Surâsul i-a revenit pe chip şi, de data asta, i s-a oglindit în ochi. Apoi m-a bătut uşurel pe obraz şi a părăsit încăperea, lăsând uşa pe jumătate deschisă.

— Omul ăla… e straniu, a comentat Roth.

— E minunat, am sărit eu imediat în apărarea lui Morris.

Demonul a clătinat încet din cap.

— Nu contest, dar…

— Dar ce?

— Habar n-am. Pur şi simplu… îmi dă fiori, a încercat Roth să explice, încruntându-se. Iar mie nimic nu-mi dă fiori.

M-am strâmbat.

— N-are nimic înfiorător. Morris e cel mai grozav, şi e doar un moşneag. Nu prea reprezintă o ameninţare pentru tine.

— Repet, habar n-am cum să-ţi explic. Răsucindu-se spre mine, Roth şi-a trecut degetele prin păr. Seara asta a fost…

— Varză? M-am tras în spate şi, rezemându-mă de tăblia patului, am luat paharul cu suc de portocale.

Roth s-a aşezat lângă mine, astfel încât să stăm umăr la umăr. Şi-a întins picioarele.

— Da, cuvântul rezumă oarecum situaţia.

Am luat o înghiţitură şi pe urmă încă una, înainte de a pune paharul deoparte. Când m-am uitat la Roth, am observat că vânătaia de pe maxilar i se estompase deja, însă am atins uşor cu degetele pielea dimprejurul ei.

— Te simţi bine?

El s-a încruntat iar.

— Nu-ţi face griji pentru mine.

— Ba-mi fac.

— Nu-i nevoie.

Am oftat.

— Roth!

— Sunt bine, a spus el în cele din urmă. Nici măcar nu doare.

— Bine.

M-am chinuit să respir calm.

— Seara asta… nici n-am idee ce să cred. Căci nu pot accepta ideea că Abbot nu mai e.

Demonul a inspirat adânc.

— Îţi dai seama ce părere am despre el, despre răul care ţi s-a făcut, cu aprobarea lui, dar înţeleg că te-a crescut. Şi-a strecurat mâna pe lângă a mea şi a strâns-o. Ştiu că nu ţi-e uşor să accepţi ce s-a întâmplat.

Am închis ochii şi m-am lăsat pe spate.

— A murit apărându-mă. Nu pot… Doamne, habar n-am ce să zic! Înainte, eram aşa de furioasă pe el, dar, în final, a făcut ce trebuia. Îl… M-am oprit şi am deschis ochii. Îi simţeam umezi şi, când am vorbit, aveam glasul răguşit. Încă îl iubeam, ştii?

Roth mi-a apropiat mâna de buzele lui şi mi-a sărutat-o.

— E limpede că şi el te iubea încă.

— Da. Am clipit ca să-mi alung lacrimile, apoi am tras cu greu aer în piept. A urmat o pauză.

— Vrei să te duci şi să vezi cum se simte Zayne?

M-am uitat la el, mai puţin surprinsă de grija lui pe cât, poate, aş fi fost altădată.

— Da, dar cred că… are nevoie de un răgaz.

— Probabil, a murmurat Roth, aşezându-mi o şuviţă de păr după ureche.

Silindu-mi gândurile să se concentreze la cea mai nouă dintre problemele descoperite, am aşezat în poală mâinile noastre împreunate.

— Lilinul… mi-a spus că suntem în aceeaşi barcă. L-ai auzit. Cred că nu ne-am dat seama cât de strict trebuie să-i interpretăm cuvintele.

Roth a scos din adâncul gâtului un sunet grav, încărcat de furie.

— Nu mă aşteptam la aşa ceva.

— Nici eu, am răspuns sec. Dar e logic. La crearea lui s-a folosit o parte din mine. Şi o parte din Lilith. Cosaşul mi-a zis că noi trei suntem legaţi, însă a omis să detalieze cu adevărat ce înseamnă asta.

— Bineînţeles că a omis!

— Ar fi fost bine să ştim, am continuat, epuizată. Adică, e un amănunt destul de important. Dacă îl omorâm pe Lilin, atunci el mă ucide pe mine. Presupun că funcţionează şi invers.

Roth m-a ţintuit cu privirea.

— Trebuie să existe o altă cale. Dacă nu, o să găsim pur şi simplu o metodă de a-l ţine… în frâu.

Am ridicat din sprânceană când l-am auzit, deoarece, pe de-o parte, nu credeam că, în afară de a-l ucide, puteam să mai facem ceva pentru a-l împiedica pe Lilin să provoace belele. Însă şi dacă am fi reuşit să-l stăpânim, lăsându-l totuşi în viaţă, cum rămânea cu Sam? Sufletul lui s-ar fi pierdut, laolaltă cu sufletele tuturor celor din congregaţia nimicită de Lilin. De acord, oamenii ăia fuseseră nişte fanatici, dar asta nu înseamnă că meritau o astfel de soartă.

Roth şi-a îndreptat privirea spre uşă şi, când m-am uitat în aceeaşi direcţie, mi s-a tăiat răsuflarea la vederea lui Zayne. Am deschis gura, însă el a vorbit primul.

— Pot să intru?

— Sigur! Mi-am strâns picioarele, ca să-i fac loc, însă el a

rămas în pragul uşii. Mă durea sufletul pentru el şi pentru toate. Eşti…?

— Nu… nici măcar nu ştiu ce-i în capul meu. Şi-a îndesat mâinile în buzunarele pantalonilor. Dar nu pentru asta sunt aici. Voiam să-mi cer scuze.

Mi-a căzut falca.

— Când l-am înjunghiat pe Lilin, n-am avut idee că o să te rănesc pe tine. Privirea lui cristalină a întâlnit-o pe a mea. Nu ţi-aş face niciodată vreun rău. Orice-ar fi. Nu…

— Ştiu. Ştiu că nu mi-ai face. Nicio clipă nu m-am gândit că m-ai răni cu bună-ştiinţă. Nici măcar noi n-am avut habar, am insistat eu. Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze. E ultimul lucru pe care trebuie să-l faci acum. Serios!

Ceva din conflictul interior care i se citea pe chip s-a mai domolit. Nu mult, doar într-o oarecare măsură.

— Aţi aflat cum de s-a întâmplat aşa ceva?

O parte din mine voia să-i spună că nu era cazul să se frământe din pricina asta, dar apoi mi-am dat seama că, poate, încerca să-şi ocupe gândul cu altceva şi n-am vrut să-i răpesc ocazia. I-am relatat discuţia pe care tocmai o avusesem cu Roth.

— Trebuie să existe o modalitate de a îndrepta situaţia, a spus Zayne, după ce am terminat. De a te separa de Lilin.

— Şi dacă nu se poate altfel? Am simţit un fior cum mă străbate din cap până-n picioare. Dacă Lilinul şi cu mine suntem într-adevăr uniţi, aşa cum părem a fi, şi…

— Să nu zici aşa ceva! Ochii lui Roth s-au aprins de înverşunare. Nici măcar să nu-ţi termini ideea!

— Are dreptate, a intervenit Zayne, masându-şi pieptul cu mâna. Trebuie să existe o altă cale. Pur şi simplu n-o cunoaştem

încă.

Îmi doream să cred că există, însă, dacă noi doi eram legaţi, atunci eram legaţi.

— Am putea merge să ne consultăm cu clarvăzătorul, a sugerat Roth.

M-am întors încet spre el şi l-am fixat uimită.

— Copilaşul?

Demonul a dat din cap, în semn de încuviinţare.

— Dacă cineva poate şti, atunci el e ăla. Cheia stă în a-l convinge să ciripească.

— Clarvăzătorul? Zayne părea nedumerit.

— Puştiul care se conectează oarecum cu… mă rog, habar n-am cu cine se conectează, dar nu lucrează nici pentru rai, nici pentru iad. Am făcut o pauză, schiţând un rânjet. Îi place să joace *Assassin's Creed.*

— Şi-i place puiul, a adăugat Roth.

Am pufnit.

— Putem să trecem mâine pe la el. Am lăsat să se scurgă un moment şi apoi m-am încruntat. Probabil va şti că venim.

Roth a zâmbit afectat. Eu m-am uitat la Zayne. Două umbre îi înfloriseră sub ochii obosiţi şi părea… Părea pierdut.

— Layla, ştii că poţi să rămâi aici. Umerii i s-au încordat. Amândoi puteţi să rămâneţi aici atât cât aveţi nevoie. OK? Dacă totuşi plecaţi… aveţi grijă. Eu am… trebuie să plec.

M-am dat jos din pat şi m-am apropiat de el. Până să apuce să iasă, l-am luat în braţe. A înţepenit, după care s-a răsucit în îmbrăţişarea mea. S-a lăsat în jos şi mi-a cuprins trupul cu mâinile. Ţinându-şi buzele lipite de obrazul meu, mi-a şoptit cu glas răguşit:

— Mulţumesc! Pe urmă s-a desprins şi a ieşit din cameră,

trăgând uşa după el.

Am închis iar ochii, strângând din pleoape. N-am idee cât am stat acolo, însă când m-am întors, m-am dus spre pat. M-am urcat în el şi mi-am reluat poziţia de mai devreme, umăr la umăr cu Roth.

— Cred că nu ştie, am zis.

— Ce să ştie? m-a întrebat el încet.

L-am privit.

— Cred că nu ştie cum a murit tatăl lui. Că Abbot mă apăra pe mine. E deja atât de…

— Termină! Roth m-a prins de bărbie, uitându-se drept în ochii mei. Tipul ăla care tocmai a fost aici… Detest s-o spun cu voce tare, dar e un tip de treabă. Nu te urăşte. N-ar fi în stare s-o facă vreodată. Poate că acum nu te place, însă n-are nicio legătură cu tatăl lui. Nu ştiu dacă a aflat cum a fost doborât Abbot, dar când, sau dacă, o să afle, n-o să dea vina pe tine. Pentru că n-a fost vina ta. Şi el îşi dă seama.

Preţ de o secundă, n-am ştiut ce să mai spun.

— Nu pot să te sufăr când ai dreptate.

Roth a chicotit şi, cuprinzându-mă atent cu braţul, m-a tras lângă el. Obrazul mi s-a cuibărit pe umărul lui. Se petrecuseră atât de multe într-un răstimp de doar câteva zile, încât capul îmi vuia neîncetat. Totuşi, în momentul acela, în mintea mea se făcuse linişte.

— N-aş schimba o iotă.

Am clipit şi mi-am săltat capul.

— La ce te referi?

— La oferta pe care l-am pus pe Cayman să le-o facă vrăjitorilor. Demonul şi-a plimbat degetul mare pe sub buza mea de jos. Şi în cazul în care aş fi ştiut c-o să mi-o ceară pe

Bambi, tot aş fi fost de acord, dacă era în joc salvarea ta. Nu pot decât să bănuiesc că Zayne ar fi de aceeaşi părere, în privinţa morţii lui Abbot.

— Of, Roth…

— Vreau doar să ştii. OK? S-a aplecat şi m-a sărutat pe frunte. Mi-e dor de şerpoaica aia. Mereu o să-mi fie dor de ea, însă dacă aş fi nevoit s-o iau de la capăt, aş face-o. Fără întrebări. Aş lua-o de la capăt pentru tine.

Capitolul 25

Realmente nu ştiu precis cum de au ajuns Zayne şi Stacey pe bancheta din spate a Mustangului, în dimineaţa următoare. Prietena mea îşi făcuse apariţia la prima oră, imediat după ce ieşisem din duş, şi bătuse cu pumnul în uşa din faţă, pretinzând să fie lăsată înăuntru.

O uriaşă parte din mine (OK, orice parte din mine) îşi dorea să fi fost în centrul de comandă, pentru a-i vedea faţa lui Geoff în *acele* momente. De când eram prietene, Stacey nu mai fusese niciodată primită în tabără.

Din câte am înţeles, Gardienii refuzaseră să-i permită intrarea, până la sosirea lui Zayne. S-a dovedit că ea prin intermediul lui aflase despre rana mea, acum minoră, cândva în cursul nopţii precedente, când nici eu, nici Roth nu răspunseserăm la mesaje.

În primul rând, simplul fapt că Stacey şi Zayne îşi trimiteau SMS-uri unul altuia fusese o uriaşă surpriză pentru mine. Nu credeam că făcuseră vreodată schimb de numere. Nu că Stacey n-ar fi vrut să aibă numărul lui Zayne, dar nu-mi dădeam seama exact când începuse toată povestea prieteniei lor prin

intermediul mesajelor.

Probabil pe când eu eram în iad. Oare asta nu se întâmplase chiar ieri? Alaltăieri? Nu mai reuşeam să ţin socoteala trecerii timpului.

În prezent, ea ar fi trebuit să fie la ore. Nu că aş fi putut s-o critic cu adevărat pentru asta, de vreme ce mi se părea că trecuse o eternitate de când nu mai pusesem piciorul în şcoală.

Pentru că Zayne fusese de faţă când Roth sugerase să trecem pe la clarvăzător, el adusese vorba despre asta, în timp ce Stacey mă vizita în fostul meu dormitor. Fata ceruse să ne însoţească şi, după ce ne certaserăm cam o jumătate de oră, renunţasem la încercarea de a mă mai înţelege cu ea. N-aş fi vrut să se apropie de nimic din toată tărăşenia, nici măcar de clarvăzător, însă, aşa cum îmi atrăsese atenţia, deja era băgată până în gât. Îmi părea bine s-o văd activă şi însufleţită, în loc de o spălăcită versiune fantomatică a prietenei pe care o îndrăgeam.

Mă miram că ni se alăturase şi Zayne. Stătea tăcut, cu un aer dârz. Nu ştiam cum făcea faţă durerii provocate de faptul că-şi pierduse tatăl cu numai câteva ore înainte, dar îşi păstra cumpătul, iar tăria lui era admirabilă.

Când îl văzusem pe Elijah murind, suferisem, însă altfel. Odată cu decesul lui, nimic din ce ar fi putut să fie nu mai era posibil. Nu că m-aş fi amăgit vreodată, crezând că, într-o bună zi, el avea să se trezească şi să mă accepte ca fiică, dar jelisem pierderea… pierderea a ceva ce nu existase nicicând. La moartea lui Abbot, resimţisem dispariţia singurei figuri paterne pe care o cunoscusem, şi chiar dacă mâhnirea mea era cruntă, nici nu se compara cu ce trebuia să îndure Zayne.

Nici dezolarea pricinuită de uciderea lui Sam nu ajunsese

la intensitatea trăirilor lui Stacey. Părea că, de-a lungul timpului, primisem doar câte o frântură din consecinţele celor întâmplate, nu toată porţia.

Totuşi, presimţeam că, foarte curând, situaţia avea să se schimbe.

Călătoria spre locuinţa clarvăzătorului era una ciudată, căci începuse cu un drum la băcănia locală. Puiul marca Perdue stătea înghesuit între Stacey şi Zayne. Acesta din urmă îi fulgera cu privirea ceafa lui Roth, ori de câte ori mă uitam înspre el. Demonul fredona pentru a treia oară *Paradise City*, aparent nepăsător la căutăturile ucigaşe azvârlite în direcţia lui. Eu încercam să mă prefac că totul e minunat, şi nicidecum penibil până la nivelul al şaptelea (pe o scară de la unu la zece), iar Stacey arăta ca şi cum i-ar mai fi lipsit doar o găleată cu floricele de porumb.

Când, finalmente, am parcat în faţa vechii case de lângă Manassas Battlefield, cu gardul ei de lemn şi zidurile din piatră, eram gata să mă arunc afară din Mustang.

— Cred că cel mai bine ar fi ca voi doi să rămâneţi în maşină. Roth a oprit motorul şi s-a răsucit, cu ochii la musafirii noştri nepoftiţi. Tony e un excentric. Nu-i cazul să-l scoatem din sărite.

Zayne s-a uitat la pachetul cu carne.

— Trebuie să-i aduci un pui?

— Eh… Roth n-a răspuns.

— Zău, e un puşti? a întrebat Stacey, întorcându-şi privirea spre casă. O perdea se legăna de-a curmezişul unei ferestre de lângă uşă. Adică e copil, copil?

— Da, probabil că are doar nouă sau zece ani, am explicat, dând să deschid portiera.

— Doamne! a murmurat Stacey, scuturând încet din cap.

— Voi doi vă descurcaţi aici? am întrebat pe un ton şovăitor.

Roth a pufnit.

— Sunt sigur că n-o să păţească nimic.

M-am uitat urât la el, iar demonul mi-a întors o privire nevinovată, în vreme ce-şi întindea un braţ spre bancheta din spate.

— Îmi dă cineva puiul?

I l-a dat Stacey.

— E aşa de ciudat!

— Habar n-ai tu! am mormăit.

Roth m-a aşteptat de cealaltă pare a maşinii şi mi-a cuprins uşor mijlocul.

— Te simţi bine? m-a întrebat, în timp ce intram pe poartă şi treceam pe lângă tufele tunse cu grijă.

— Mai simt câte o durere pe ici, pe colo, am recunoscut eu, fiindcă n-aş fi fost credibilă dacă aş fi spus că mă simţeam perfect.

Lăsându-şi capul în jos, el mi-a atins în treacăt fruntea cu buzele, apoi a urcat scara. M-am uitat peste umăr, la maşină, şi am descoperit că Zayne nu rămăsese înăuntru, conform instrucţiunilor. Stătea lângă Mustang, cu spatele spre casă. Se afla chiar acolo, dar când îl priveam, mi se părea că văd imaginea înregistrată a cuiva. Era de faţă, şi totuşi nu era.

Uşa s-a deschis înainte să batem în ea, distrăgându-mi atenţia. Aura de un albastru pal s-a stins, dezvăluind-o pe mama lui Tony. De data asta, purta un pulover alb, încheiat cu nasturi, însă perlele pe care mi le aminteam încă îi înconjurau strâns gâtul.

— Tot nu mă bucur să te văd, a spus ea.

Roth şi-a săltat un umăr.

— Iar eu aş zice că-mi pare rău, dar tot n-aş fi sincer.

Doamne, Dumnezeule, nu din nou!

— Lasă-i să intre! a răsunat o voce din spatele femeii.

Ea a păşit într-o parte şi… iată-l! Mai întâi am zărit strălucirea albă care-l înconjura, mai puternică decât cea agăţată de trupul lui Zayne. Un suflet pur, o raritate absolută. Nevoia pe care o simţeam de obicei la vederea unui suflet pur era minimă, aproape uşor de uitat. Băiatul, tot numai bucle blonde, avea un chip de heruvim. Era adorabil, cu excepţia pupilelor albe din centrul ochilor albaştri ca vopseaua de cobalt.

Fiindcă ochii ăia încă păreau stranii.

Tony s-a uitat la punga din mâna lui Roth.

— Alt pui? Pe bune?

— Hei! Aud că marca Perdue e cea mai bună, a răspuns demonul.

— Iar eu aud că nici Tyson nu-i o marcă rea. Oftând, clarvăzătorul de buzunar a făcut un gest către mama lui. Ia-l!

Femeia, probabil foarte experimentată în ale bizareriilor, a luat punga.

— E marţea Taco. Ăsta va trebui să aştepte.

— Ba bine că nu! Clarvăzătorul ne-a făcut semn să-l urmăm. Casa mirosea a mere şi a pin, făcându-mă să tânjesc după Crăciun. Ştii, i-ai fi putut lăsa pe prietenii voştri să intre, nu să stea afară, cufundaţi în gânduri, pesemne băgându-i în sperieţi pe vecini.

— Probabil că ei sunt cel mai puţin înfricoşător lucru pe care l-au văzut vecinii tăi, i-a atras atenţia Roth.

— Depinde ce înţelegi prin „înfricoşător”, hm?

Când Roth a deschis gura, gata să dea, evident, o nouă replică, l-am plesnit peste braţ. Dacă nu-l opream eu, el n-ar mai fi terminat niciodată. Demonul s-a uitat chiorâş la mine, dar Tony a izbucnit într-un râs foarte copilăresc.

L-am urmat în living. Acolo se afla un uriaş brad împodobit, cu un munte de cadouri deja aşezat sub el. Un alt joc video era întrerupt pe ecranul televizorului, însă acela nu părea să aibă tematică medievală. În imagine se vedea o maşină, fugărită de ceva ce semăna cu un poliţist.

Tony s-a trântit pe un fotoliu puf şi, cumva, l-a făcut să arate ca un tron.

— Ştiu de ce sunteţi aici.

— Bineînţeles! am şoptit, aşezându-mă pe canapea.

Băiatul a ridicat o sprânceană blondă, aruncându-şi privirea spre Roth.

— Doar ca să ştii, când ai sfârşit prin a fi înlănţuit în flăcările din adâncuri, n-am râs, aşa cum prevestisem.

Amintirea l-a făcut pe Roth să mijească ochii, în vreme ce lua loc lângă mine, pe braţul canapelei.

— Poate doar am chicotit amuzat, a adăugat Tony, cu viclenie.

— Eşti sigur că n-ai chiţăit amuzat? i-a întors-o Roth. De vreme ce încă n-ai ajuns la pubertate?

Aoleu! Tony şi-a săltat o mână durdulie şi i-a arătat lui Roth degetul mijlociu.

— Ah, l-am necăjit pe micuţul bebeluş…

— Roth! am oftat eu, izbindu-l încet cu pumnul în picior. Nu pot să merg cu tine nicăieri!

— Nu-i adevărat! a spus el, făcându-mi cu ochiul. Mă

adaptez oricărei situaţii.

Tony şi-a suit picioarele pe măsuţa pentru cafea, încrucişându-şi gleznele.

— Deşi mi se pare grozav că voi doi sunteţi, în mod clar, împăcaţi cu propriile persoane şi cu sentimentele pe care le nutriţi unul pentru celălalt, am lucruri mai bune de făcut decât să văd cum vă…

— Tony! s-a auzit vocea mamei sale, de undeva din casă. Ia-ţi picioarele de pe masă, acum!

Am strâns din buze, ca să nu izbucnesc în râs, în timp ce Tony îşi dădea ochii peste cap, dându-i însă ascultare. Picioarele i-au aterizat cu o bufnitură pe parchet.

— Vreţi să aflaţi cum să-l ucideţi pe Lilin, a zis el, uitându-se cu tristeţe în direcţia lui Roth. Cunoaşteţi regulile. Nu pot să ajut o tabără în detrimentul celeilalte.

— Dă-le naibii de reguli! a poruncit demonul.

— Ţi-e uşor să vorbeşti, când nu e viaţa ta în joc, i-a dat replica clarvăzătorul. Chestia e că amândoi ar trebui să ştiţi deja răspunsul pe care-l căutaţi.

— Ştim cum să-l omorâm pe Lilin, am zis, trăgându-mă mai mult către marginea canapelei. Îl înjunghiem în inimă sau îl decapităm, şi a fost cât pe ce să reuşim cu înjunghiatul în inimă, dar…

— Dar aţi descoperit o minusculă complicaţie? A întors o privire îndurerată către ecran, ca şi cum ar fi fost un chin să petreacă fie şi un minut departe de jocul lui. O rană fatală aplicată Lilinului te răneşte, în chip fatal, şi pe tine.

Am dat din cap.

— Era de aşteptat. O parte din tine a fost folosită la crearea Lilinului, întocmai cum, la crearea voastră, a

amândurora, s-a folosit o parte din Lilith, a continuat băiatul, lăsându-şi capul într-o parte. Mai multe bucle blonde i-au căzut peste faţă. Voi trei sunteţi legaţi.

Mi se mai spusese, însă nimeni nu menţionase faptul că uciderea Lilinului m-ar fi ucis şi pe mine. Picanteria asta fusese omisă. Nu că aş fi fost complet surprinsă.

— Avem nevoie să aflăm cum să-i separăm pe cei doi. Roth îşi încleşta şi descleşta pumnul de pe partea mea. E motivul pentru care suntem aici.

— Ştiu. Tony abia dacă şi-a abătut atenţia de la jocul întrerupt. Discuţia asta e o pierdere de vreme pentru mine şi pentru voi.

— Ţie nu-ţi pasă? Îmi dau seama că jocul tău stupid e important, dar dacă noi nu reuşim să-l oprim pe Lilin, tu o să mori. Toţi o să moară! Am sărit în picioare, căci îmi venea să-l înşfac pe micul clarvăzător şi să-l scutur, însă… însă o parte din mine înţelegea că nu el era greu de cap. Noi eram. Frustrarea zvâcnea în mine. În caz că nu izbutim, Lilinul va declanşa sfârşitul lumii. Până şi tu ne-ai avertizat în privinţa asta, ultima oară când am fost aici.

— Ultima oară când aţi fost aici, *am văzut* că erau mari şanse să se întâmple. Pupilele lui au căpătat numaidecât o nuanţă de alb strălucitor. Acum *văd* că n-o să se întâmple. Îl vei opri.

M-am încordat.

— Dar…

— *Tu*, a repetat el, fixându-mă cu privirea, îl vei opri. Şi deja ştii cum. Povestea s-a sfârşit. Gata!

Roth a tras brusc aer în piept, scoţând un sunet strident, dar eu cred că, preţ de o scundă, am încetat să mai respir. Ceea

ce niciunul dintre noi nu voise să admită în orele care urmaseră luptei corp la corp cu Lilinul ne lovea acum, din nou, drept în faţă.

Uciderea Lilinului însemna sinuciderea mea.

— Nu ne ajuţi deloc, amice. Glasul lui Roth era calm, însă furia şi încă ceva, ceva vecin cu disperarea, se revărsau din toată fiinţa lui, devenind o prezenţă tangibilă în interiorul încăperii. Trebuie să aflăm cum să-l omorâm pe Lilin, fără să-i facem rău Laylei.

— Şi, după cum am mai spus, deja cunoaşteţi răspunsul la întrebare, a repetat Tony, de pe tronul său pufos. Pur şi simplu nu vreţi să-l acceptaţi.

Am închis ochii pentru o clipă.

— Deci tu zici… invers. Dacă eu mor, îl ucidem pe Lilin?

— O porcărie! a izbucnit Roth şi, până să deschid ochii, deja sărise în picioare. E un răspuns inadmisibil!

O părere de rău i-a străfulgerat chipul tânărului clarvăzător.

— E singurul răspuns.

Roth a dat să-l atace pe Tony, dar eu m-am repezit şi l-am apucat de braţ. Demonul a inspirat adânc, umflându-şi cu putere pieptul. O clipă mai târziu, în cameră s-a ivit mama băiatului. Ţinea o cratiţă deasupra capului, ca şi cum ar fi fost pregătită s-o azvârle spre unul din noi.

— Cred că e timpul să plecaţi cu toţii.

Mi-am slăbit strânsoarea în care îi ţineam braţul lui Roth. Femeia avea dreptate. Venise vremea să plecăm, deoarece ştiam care era răspunsul. Îl ştiusem încă dinainte să ajungem acolo. Sau, cel puţin, eu îl ştiusem. Roth încă se holba cu mânie la clarvăzător, aşa că l-am tras de mână.

— Roth! i-am şoptit. Hai să mergem!

El mi-a aruncat o încruntătură înverşunată.

— O să accepţi pur şi simplu? m-a întrebat, ridicând braţul înspre Tony. Că nu există nici o altă cale?

— Nu, am spus, şi n-a fost atât o minciună, cât o încercare de a pune capăt scenei, înainte să ajungem să ne trezim înveşmântaţi în tocană de fasole verde. Dar am încheiat aici. Când l-am văzut că încă ezită, l-am tras iar de mână. O să ne lămurim singuri.

Până şi în urechile mele, vorbele au sunat lipsite de vlagă, dar Roth a cedat în sfârşit. Am pornit spre holul de la intrare, trecând pe lângă neînduplecata mamă a lui Tony.

— Toate au un motiv, a strigat clarvăzătorul, în vreme ce ne apropiam de arcada din vestibul, iar când m-am uitat înapoi, băiatul se ridicase din fotoliu, cu o expresie solemnă şi înţeleaptă, nepotrivită vârstei lui. Niciun lucru de pe lumea asta nu se întâmplă fără un scop. Faptele tuturor, ale Prinţului şi ale Gardienilor tăi, cumulate, au făcut să se ajungă aici. Cu toţii s-au sacrificat pentru tine, pentru momentul ăsta. Şi nu va fi în zadar.

Faţa lui Stacey avea culoarea unei foi de caiet, iar ochii i se căscau larg.

— Nu! a spus ea şi a repetat, de data asta mai tare: Nu!

M-am răsucit pe locul din dreapta şi m-am uitat la Roth. La mâinile lui. Încheieturile degetelor i se albiseră din cauza forţei cu care strângea volanul. Nu spusese prea multe de când ne întorseserăm în Mustang. Privea drept înainte şi un muşchi îi tresărea în dreptul maxilarului, în vreme ce ne ducea înapoi, pentru a o lăsa pe Stacey la liceu.

— Nu se poate face chiar nimic? a întrebat Zayne, cu

mâinile sprijinite de spătarul scaunului meu. Ori e vorba doar despre faptul că nu ştie clarvăzătorul ce trebuie făcut?

— Nu cred că există vreo cale, am răspuns, aruncând din nou o privire spre Roth.

Nu părea doar furios sau confuz, ci mai degrabă o combinaţie între cele două.

— Oarecum e logic ca el să fie legat de mine, şi amândoi să fim legaţi de Lilith. Sângele nostru i-a dat naştere Lilinului.

— *Ţie* poate că ţi s-o fi părând logic, a zis Stacey, săltându-şi un picior şi strângându-l la piept. Pentru mine, nimic din mizeria asta nu prea are sens, dar… mă rog. Şi acum ce-o să facem? Dacă nu-l putem ucide pe Lilin…

— Dacă nu-l ucidem pe Lilin, îl pierdem pe Sam. Şi pierdem toate acele suflete luate de el, i-am amintit eu.

Faţa i s-a schimonosit şi a întors privirea, uitându-se pe geam, în vreme ce casele şi peluzele lăsau loc zidurilor.

— N-am uitat. Numai că… Zayne s-a lăsat pe spătarul banchetei, frecându-şi faţa cu palmele. Trebuie să fie ceva! În biroul ta… tatălui meu sunt o mulţime de cărţi, naiba să le ia! O să le răsfoiesc la întoarcere. O să-l pun şi pe Dez! Şi-a lăsat mâinile în jos şi a oftat din greu. Nu ne dăm bătuţi.

Faptul că Zayne încă ţinea la mine îndeajuns de mult încât să vrea să mă ajute mi-a mai uşurat puţin povara pe care o purtam de când îl rănisem atât de tare. Pe de altă parte, n-ar fi trebuit să fiu prea mirată. Probabil că avea în el o latură care mă ura, şi pe bună dreptate, dar, dincolo de toate, era un tip de treabă. Un tip grozav.

— M-ai auzit? a spus Zayne, făcându-mă să-mi întorc iar privirea spre el. Nu ne dăm bătuţi!

— Ştiu, dar… dar suntem în criză de timp în ceea ce-l

priveşte pe Sam. Şi câtă vreme o să mai permită cei din grupul Alfa ca violenţele să continue?

Puneam întrebări al dracului de bune. Întrebări la care nici Zayne, nici Roth nu puteau să răspundă.

— Lilinul a răpus o întreagă congregaţie a Bisericii Fiilor lui Dumnezeu. Şi, da, sunt sigur că nu erau pe lista de favoriţi a barosanului, dar e numai o chestiune de timp până când Lilinul o să facă ceva care să nu mai poată fi trecut cu vederea. Aproape că ne-a dat pe toţi în vileag, când a trezit la viaţă garguiele alea. Cât mai avem cu adevărat la dispoziţie ca să găsim o cale de a ocoli problema?

— Ce vrei să zici? s-a răstit Roth, vorbind în sfârşit.

L-am privit speriată. Ochii lui erau aţintiţi asupra drumului.

— Nu ştiu. Doar că… nu mai avem timp.

El s-a cufundat iar în tăcere şi, ceva mai târziu, am oprit în faţa liceului. Revederea clădirii, după ce trecuse parcă o veşnicie, mi-a stârnit un amalgam de emoţii. Pe de o parte nostalgie şi pe de alta, o intensă dezamăgire. Nu puteam să uit cu câtă nerăbdare aşteptam să mă trezesc în fiecare dimineaţă şi să plec la şcoală. Între pereţii ei, mă puteam preface că sunt normală. Uitându-mă în urmă, îmi dădeam seama ce prostesc era acel imbold de a fugi de adevărata mea natură.

Un lucru pe care nu mai aveam cum să-l fac.

Stacey şi-a înşfăcat ghiozdanul de pe podeaua maşinii şi a coborât. Am urmat-o, ca să-i ofer o scurtă îmbrăţişare. Dar nu puteam zăbovi. Dacă cineva din personalul şcolii m-ar fi văzut afară, s-ar fi născut o droaie de întrebări nedorite, pentru care n-aveam vreme.

— Eşti OK? am întrebat-o, când m-am retras din îmbrăţişare.

Dând din cap, în semn de încuviinţare, ea şi-a împins la o parte bretonul mult prea lung, care-i intra în ochi.

— Da. Nu. Şi-a săltat pe umăr breteaua ghiozdanului. De ce mă întrebi pe mine dacă sunt OK? În fond, tu eşti aia care are drept frate siamez un demon psihopat. Nu-ţi face acum griji în privinţa mea.

— Mi-e cam greu să nu-mi fac.

— Sau ţi-e doar mai uşor să-ţi faci griji pentru mine decât pentru tine?

Am deschis gura, însă ce răspuns aş fi putut să-i dau? Întrebarea era obraznic de pertinentă. M-am uitat spre norii groşi şi am oftat.

— În clipa asta nu ştiu ce să mai cred. Eu... Am scuturat din cap, lăsând fraza neterminată.

Stacey s-a întins, m-a apucat de mâneca puloverului şi m-a tras uşor.

— Ştii că eşti sora pe care, de fapt, n-am cerut-o niciodată, nu-i aşa?

Am zâmbit larg.

— Da.

— Şi te iubesc, orice s-ar întâmpla. Altă chestie pe care o ştii. Şi mai ştii cât de mult m-a... m-a măcinat pierderea lui Sam. Ochii i s-au umplut de lacrimi, dar privirea i-a rămas neclintită. N-aş suporta să te pierd şi pe tine.

Afirmaţia ei m-a făcut să-mi pierd curajul.

— De ce crezi că s-ar întâmpla aşa ceva?

— Pentru că te cunosc, a replicat Stacey, cu glas răguşit. Promite-mi că n-o să faci nicio prostie.

— Eu? M-am silit să scot un hohot de râs, care a sunat ca un zornăit de oase uscate. Să nu fac o prostie?

Gluma n-a părut s-o relaxeze.

— Înţelegi la ce mă refer. Promite-mi, Layla! Vreau să-mi promiţi!

— Îţi promit, am şoptit.

În timp ce mă despărţeam de Stacey, îmi dădeam seama că promisiunea mea o liniştise foarte puţin. Adevărul e că n-ar fi trebuit s-o rostesc niciodată. Căci mai rămăsese multă nechibzuinţă în mine, pe care ştiam exact cum s-o folosesc.

Capitolul 26

Până seara târziu, Roth şi cu mine i-am ajutat pe Zayne şi pe Dez să răsfoiască străvechile tomuri care umpleau rafturile înalte până în tavan din biroul lui Abbot. Ba, după căderea nopţii, ni s-au mai alăturat Danika şi Nicolai. În vremea asta, pe măsură ce treceam de la o pagină prăfuită la alta, auzeam când şi când chicotele subţiri ale lui Izzy şi ţipetele ascuţite ale lui Drake. Era clar că lui Jasmine îi venea greu să-i obosească îndeajuns încât să-i poată duce la culcare. Până să punem capăt serii, încă nu-i zărisem efectiv pe gemeni şi nici nu găsiserăm ceva folositor.

Cu excepţia faptului că, într-unul din volume, dădusem peste o creatură micuţă, numită Pukwudgie. Era o fiinţă măruntă, cu aspect de trol, despre care mai auzisem doar o singură dată, cu ani în urmă, când Dez o adusese pe Jasmine în tabăra noastră. Ea fusese muşcată de o asemenea arătare şi, drept urmare, se îmbolnăvise foarte rău. Încă îmi doream, într-o oarecare măsură, să văd cu ochii mei un Pukwudgie.

Când am plecat împreună cu Roth, începuse să ningă. Ne-am îndreptat spre clădirea din Palisades, de vreme ce era mai

aproape decât palatul, şi am parcat în garaj, ocolind clubul de la subsol. Imediat ce am intrat în mansardă, Roth i-a îndepărtat pe pisoi. I-am urmărit cum se împrăştie prin cameră. Unul s-a dus la pian, iar ceilalţi doi au ţâşnit sub pat.

— Vrei să-ţi aduc ceva de mâncare? m-a întrebat, lăsându-şi cheile pe bibliotecă.

Nu prea mi-era foame, dar ştiam că Roth nu mâncase nimic toată ziua.

— Sigur.

— Merg să iau ceva pentru amândoi, a spus el, în loc să-l cheme pe Cayman, cum ar fi făcut în mod normal. Vrei ceva anume?

Ţuguind buzele, am scuturat din cap şi l-am privit cum se îndreaptă spre uşă, se opreşte, ca şi cum ar da să zică ceva, apoi iese. Neliniştea mi s-a învolburat în stomac. Întrebarea despre mâncare fusese cea mai lungă replică pe care mi-o adresase de când părăsiserăm locuinţa clarvăzătorului. În mine încolţea o bănuială. Oare ce punea la cale?

Oare ce puneam eu la cale?

Agitată, m-am uitat prin cameră, după care l-am strigat pe Robin. Acesta mi s-a desprins de pe braţ, doar o umbră în formă de vulpoi, până când a căzut pe podea. Acolo, blana lui roşcată a început să tremure, în vreme ce-şi întorcea ochii spre mine, ţinându-şi capul înclinat într-o parte.

Ştia.

Bineînţeles că ştia.

Scâncind, a pornit cu paşi mândri spre uşa deschisă a dulapului şi spre hainele pe care le trăsese jos de pe umeraşe, pentru a-şi înjgheba un pat din ele. L-am privit cum se încolăceşte, lipindu-şi coada stufoasă de trup, pe urmă m-am

dus la uşa ce ducea spre acoperiş.

Aerul rece m-a întâmpinat de îndată ce am deschis-o; am urcat scara îngustă. Un strat subţire de zăpadă acoperea ghivecele goale, iar copertina de deasupra şezlongului flutura în tăcere. Toţi copacii erau goi, dar nu morţi. Viaţa avea să se reînnoiască la primăvară, dacă omenirea urma să reziste până atunci.

M-am apropiat de margine şi am admirat luminile scânteietoare din D.C. Un norişor de abur se forma de fiecare dată când expiram, însă era plăcut acolo, afară, deasupra noxelor şi a zgomotelor oraşului. Era chiar linişte. Mai rămăseseră doar câteva zile până la Crăciun, iar noi intraserăm în criză de timp.

De fapt, timpul nostru se sfârşise.

Cu toate că Zayne şi Dez plănuiau să frunzărească în continuare cărţile, căutând o cale de a-l răpune pe Lilin sau de a-i anihila puterile, mă îndoiam că aveau să găsească ceva. În plus, şi dacă am fi reuşit să scoatem creatura din joc, asta n-ar fi însemnat nimic pentru sufletele pe care le înghiţise, pentru Sam.

Am inspirat adânc, însă aerul mi s-a oprit undeva pe gât, căci un val de panică acaparatoare se înălţa în mine precum o fantomă în noapte, ameninţând să mă tragă la fund. N-am apucat să mă las pradă senzaţiei, fiindcă i-am simţit prezenţa lui Roth. Înghiţind în sec, mi-am înăbuşit frica şi m-am întors cu faţa spre el.

Stătea în pragul uşii, iar vântul îi ciufulea părul negru, presărat cu zăpadă, în vreme ce ochii îi scânteiau ca două nestemate chihlimbarii.

— Ce faci aici, sus?

Am ridicat dintr-un umăr.

— Habar n-am. E destul de frumos când ninge.

— Şi e un frig de crapă pietrele, a comentat el.

— Pe niciunul din nou nu ne afectează.

— Ştiu. A zâmbit în colţul gurii. Pur şi simplu simţeam nevoia să-ţi atrag atenţia. A făcut o pauză. Nu ţi-e foame, nu-i aşa?

— Nu prea.

Demonul şi-a înălţat o sprânceană şi a traversat acoperişul.

— Vrei să mai stăm un pic afară?

— Da. Da, vreau.

Păstrându-şi jumătatea de zâmbet, Roth s-a lăsat pe şezlong. Perna pe care a lovit-o uşurel cu palma era ferită de zăpadă, însă numai dacă vântul nu se înteţea de-a binelea. M-am dus la el şi, când a întins un braţ, mi-am pus mâna într-a lui.

Roth m-a tras între picioare, aşezându-mă cu spatele lipit de pieptul lui. M-a cuprins cu braţele şi am închis ochii, alungându-mi din minte orice gând, doar ca să-mi pot lua răgazul de a savura căldura oferită de corpul lui şi alinarea adusă de îmbrăţişarea lui.

Nu ştiu cât am stat acolo, privind în tăcere ninsoarea, până când Roth a vorbit iar, dar stratul de zăpadă care îmbrăca acoperişul părea să se fi îngroşat.

— M-am tot gândit, a început el. La tine, într-un bikini dintr-alea minuscule. Genul în care partea din spate a chiloţilor e, de fapt, doar cât o aţă dentară.

— Of, Doamne! Am izbucnit în râs, lăsându-mi degetele să alunece pe mâinile lui. De ce nu mă miră?

— Ei! Ei! Ascultă-mă! a continuat, rezemându-şi bărbia de umărul meu.

Mi-am întors obrazul în direcţia lui, aşteptând.

— N-ai fi singura îmbrăcată cu mai puţine haine decât avem acum pe noi.

În realitate, n-aveam idee încotro se îndrepta discuţia, însă mă bucuram că el vorbea şi eram gata ca, pentru moment, în exact acele preţioase clipe, să… să renunţ pur şi simplu la toate, lăsându-mă în voia oricăror idei ce aveau să iasă din gura lui.

— Ai purta şi tu un bikini abia vizibil? l-am întrebat.

I-am simţit buzele curbându-se într-un surâs.

— Ţi-ai pierde orice control, dacă ai vedea ceva atât de uimitor! Când am dat să mă răsucesc înspre el, m-a tras înapoi în V-ul pe care-l formau picioarele lui. M-ai trata ca pe o bucată de carne.

— Nu mai spune! am râs eu.

Roth s-a lăsat pe spătarul şezlongului, trăgându-mă după el, astfel încât să stăm întinşi, în timp ce zăpada continua să cadă.

— Îh-hm! Aşa că eu aş purta doar un şort.

— Un slip?

— Nici măcar eu n-aş pune pe mine un slip, a răspuns el.

— Cu ce se deosebeşte un slip de faptul că eu aş purta, în esenţă, o aţă dentară?

— Se deosebeşte. Crede-mă pe cuvânt! Şi-a lăsat capul într-o parte, astfel încât să-i pot vedea expresia feţei. Oricum, şortul şi bikiniul minuscul ar mai implica şi o plajă cu nisipuri albe. Tu n-ai fost niciodată la plajă, nu?

— Corect. Mi-am muşcat buza când el s-a mişcat pentru a-mi săruta în treacăt lobul urechii, trimiţându-mi un fior pe şira spinării. Deci ce-i cu plaja?

— Plaja ar fi într-o regiune tropicală, unde vremea e

mereu caldă şi aproape întotdeauna însorită, a continuat Roth, folosindu-şi o mână ca să se joace cu tivul de la puloverul meu, în vreme ce pe cealaltă şi-o plimba alene peste piciorul meu, în sus şi în jos, de la coapsă până la şold. Plaja ar fi într-un loc foarte îndepărtat.

— Cât de îndepărtat? am şoptit.

— Cât vrem noi. Una din mâinile lui mi-a urcat pe bărbie, iar degetele mi-au împins capul pe spate. Pe undeva prin insulele Turks şi Caicos[4], mă gândeam eu. M-a sărutat pe frunte. Dar am auzit de un loc numit Grace Bay. În timp ce vorbea, mi-a sărutat fiecare dintre pleoape. Nisipuri albe. Apă turcoaz. Apoi mi-a sărutat vârful nasului. Paradis, sau cel puţin aşa mi s-a spus. Ar trebui să mergem.

Am schiţat un zâmbet.

— Ar trebui.

Roth s-a tras în spate şi privirea lui a întâlnit-o pe a mea.

— Vorbesc serios. Putem pleca mâine-dimineaţă.

Zâmbetul a început să mi se stingă.

— Ce?

— Pentru mine ar fi o nimica toată să fac rost de un avion privat. Doar câteva cuvinte spuse persoanei potrivite şi pe urmă pornim la drum. E puţin prea departe ca să zburăm singuri. Ochii lui îi iscodeau pe ai mei şi am înţepenit, pentru că el chiar nu glumea. Am putea fi acolo până mâine-seară.

— Roth…

— Putem să abandonăm totul! a insistat demonul, strângându-mi obrazul în căuşul palmei. Să lăsăm lucrurile să

---

[4] Mici arhipelaguri situate în Oceanul Atlantic, la sud-est de Bahamas, şi aflate sub stăpânirea Marii Britanii (n.tr.)

meargă de la sine, iar noi doi să fim departe de…

— N-avem unde merge, ca să ni se piardă urma. O să intervină grupul Alfa. Lilinul abia aşteaptă, ba până şi Cosaşul a cerut lucrul ăsta. Ei vor aduce sfârşitul lumii. Dacă ne ascundem pe o plajă nu înseamnă că ne salvăm.

— Am putea încerca, fir-ar să fie! Am putea încerca să supravieţuim, a stăruit el, cu ochii scăpărând în beznă. Plecarea de aici ne promite măcar ziua de mâne, poate şi o săptămână sau o lună, dar rămânând… ce avem?

Am tras cu putere aer în piept.

— Ce vrei să zici?

— Crezi că habar n-am ce se petrece în capul tău, de când ţi-ai dat seama că viaţa îţi e legată de a Lilinului?

Roth mi-a cuprins ceafa cu mâna, aplecându-se şi lipindu-şi fruntea de a mea.

— La naiba, Layla, ştiu…

O usturime ivită pe neaşteptate m-a făcut să închid strâns ochii.

— Eşti prea bună. Tu nu-ţi dai seama, dar eu îmi dau! Eşti *prea* bună, însă eu nu sunt. Vocea i s-a îngroşat. Lasă-mă să fiu îndeajuns de egoist pentru amândoi!

— Şi cu Sam cum rămâne, Roth?

— Nu ştiu. N-am un răspuns pe care să vrei să-l auzi, a recunoscut el. Îmi pare rău. Prioritatea mea eşti tu. Uită-i pe ceilalţi!

Mi-am strecurat braţul pe după gâtul lui şi, fără să mai scot un cuvânt, mi-am cuibărit capul sub bărbia lui. El a continuat să-şi ţină o mână pe ceafa mea.

— Înţeleg, tu crezi că nu există decât o cale de ieşire. Îţi dai viaţa ca să-l opreşti pe Lilin, a spus el, cu glasul şi mai răguşit

decât înainte. Dar nu te pot lăsa să faci aşa ceva.

— Nici nu vreau s-o fac.

Roth şi-a aşezat celălalt braţ împrejurul mijlocului meu şi, mişcându-şi capul, mi-a atins în treacăt obrazul cu buzele, în vreme ce vorbea.

— Atunci n-o face.

Din spusele lui, părea foarte simplu. De fapt, până şi el ştia că nu era simplu. Dacă am fi plecat în dimineaţa următoare, existau mari şanse să avem la dispoziţie câteva zile, poate chiar săptămâni sau luni, înainte ca grupul Alfa să intervină şi să încerce eradicarea tuturor. Dar cum aş fi putut să mă bucur, la modul serios, de respectivele zile ori săptămâni, ştiind că-i întorsesem spatele lui Sam… Doamne, omenirii întregi? Cele ce se petreceau erau mai presus de noi, mai importante decât dorinţele noastre.

Roth şi-a încleştat mâna şi s-a silit să rostească următoarele vorbe sub forma unei şoapte aspre.

— Mi-e groază!

Inima mi s-a răsucit în piept, apoi mi s-a îndoit. Faptul că-l auzeam mărturisindu-şi gândul îmi zguduia întreaga fiinţă. M-am retras şi m-am uitat din nou în ochii lui.

— Tu nu te sperii niciodată.

— Nu mi-e frică. Mi-e groază, a repetat el, împletindu-şi degetele în părul meu. Mi-e groază că o să te pierd şi că n-o să pot face nimic în privinţa asta.

O parte din mine ar fi vrut să-l liniştească pur şi simplu, însă, în acel moment, toate mecanismele de apărare mi s-au sfărâmat. Panica ascunsă în fundul stomacului a crescut. Roth probabil că mi-a citit spaima în privire, fiindcă m-a tras înapoi la pieptul lui.

— N-o să îngădui să se întâmple, a zis el. Sunt Prinţul. Trebuie să am o soluţie. Aş putea să mă duc la Şef.

Dar dacă Şeful ar fi avut cum să se implice, n-ar fi făcut-o deja? Mai putea oare să intervină în acel moment? Nu conta. În timp ce mă agăţam de Roth, ştiam, în străfundul inimii mele, că, în realitate, nu mai aveam ziua de mâine. Dacă amânam ceea ce trebuia făcut, nu doar că l-aş fi pierdut pe Sam, laolaltă cu toate celelalte suflete luate de Lilin, ci aş fi pus în primejdie şi milioanele de vieţi ce urmau să se piardă dacă apocalipsa se declanşa cu adevărat.

Riscam ca Roth să facă vreo prostie şi mai mare decât cea pe care o puneam eu la cale, iar dacă nu puteam să-mi salvez propria viaţă, atunci măcar să-l salvez pe Sam. Puteam să salvez celelalte suflete. Puteam să-i salvez pe oamenii nevinovaţi, care ar fi murit odată cu sfârşitul lumii. Puteam să-l salvez pe Roth.

Când demonul mi-a înălţat capul, a deschis gura pentru a spune ceva, dar n-am vrut să mai fie cuvinte între noi. Am acoperit distanţa care ne despărţea şi l-am sărutat. A încercat să se ferească, dar i-am prins obrajii, refuzând să las să i se formeze pe buze orice vorbe ar fi vrut el să rostească.

Iar când sărutul n-a mai fost îndeajuns, când a încercat să vorbească iar, m-am ridicat, după care mi-am înfipt genunchii de-o parte şi de alta a şoldurilor lui. Mi-am lipit trupul de al lui, iar când buzele i s-au desfăcut în sfârşit, m-a durut sufletul în cel mai rău fel cu putinţă, dar el îmi răspundea la sărut şi era arzător. I-am simţit mâinile căzând în spatele meu, şi deznădejdea mi-a sporit trăirile.

Deodată, muşchii lui Roth s-au încordat şi, o clipă mai târziu, era sus. Mi-am încleştat picioarele împrejurul şoldurilor lui. Cu buzele împreunate, am păşit în ninsoare. Vântul s-a

înteţit, făcându-mi părul să fluture pe lângă noi.

N-am crezut că o să rezistăm până la scară.

Abia dacă am reuşit.

Odată intraţi pe holul îngust, uşa s-a trântit în urma noastră, şi Roth s-a răsucit, împingându-mă cu spatele în zid. Ne împleteam unul cu celălalt, gâfâind, pe măsură ce partea cea mai tare din el se lipea de partea cea mai moale din mine. Zăpada care căzuse peste noi se topea, umezindu-ne pielea şi părul.

Ne-am sărutat. Ne-am prins unul de celălalt, iar lumea de afară a luat, din nou, o pauză. Pentru moment, acele secunde furate erau doar despre noi. Nimic altceva nu mai conta, în afară de felul în care ne simţeam şi de iubirea pe care ne-o purtam.

— Ţine-te bine! mi-a spus Roth, deşi nu aveam de gând să-i dau drumul.

Tăindu-mi răsuflarea cu buzele lui, s-a întors şi a început să coboare scara. A închis uşa în spatele nostru, împingând-o cu piciorul şi izolându-ne de frig, iar când s-a răsucit, s-a ciocnit de bancheta de pian, răsturnând-o.

Aproape că nici n-am auzit.

Roth m-a purtat până la picioarele patului, sărutându-mă fără încetare, sorbindu-mă. Însă tot n-a fost de ajuns. Nici măcar atunci când el mi-a ciupit cu dinţii pielea sensibilă de sub ureche, smulgându-mi un geamăt înfierbântat.

Ne-am desprins unul de celălalt, doar cât să scăpăm de orice mai stătea între noi, dar asta a durat mai mult decât ar fi fost nevoie, fiindcă ne tot opream… zăpăcindu-ne de fiecare dată când dădeam jos de pe noi o bluză sau descheiam un nasture. Mâinile noastre. Degetele noastre. Gurile noastre.

Totul era cuprins de lăcomie.

În clipa în care am aterizat cu spatele pe pat şi mi-am ridicat ochii spre Roth, mi-era imposibil să mai gândesc. El mă mistuia, dar ştiam că aveam acelaşi efect asupra lui, deoarece mâinile îi dârdâiau când mă atingea, şi vocea îi tremura când îmi spunea că sunt frumoasă. Când îmi spunea, iar şi iar, că mă iubeşte. Vocea îi tremura de fiecare dată.

Ce-a urmat a fost doar el, adorându-mă, şi eu, întorcându-i onoarea. Nicio parte din mine n-a rămas neexplorată, de la scobitura tălpii până la numeroasele adâncituri de pe drumul către buzele mele. Cu privirile şi mâinile înlănţuite, am început să ne mişcăm simultan. Iar când s-a terminat, ne-am întins unul lângă altul, el trecându-şi mâinile peste coastele mele, până la şolduri, după care am luat-o de la capăt. Ne-am istovit în dragostea pe care o simţeam şi, prin simplă voinţă, am ţinut umbrele la distanţă, până când n-a mai rămas nimic.

La final, pentru mine n-a urmat somnul. Deşi nu-mi doream nimic mai mult decât să mă ghemuiesc lângă Roth şi să ignor totul, nu puteam. Dacă aş fi făcut-o, toţi cei dragi mie ar fi fost pierduţi şi nenumăraţi alţii, anonimi nevinovaţi, ar fi fost prinşi la mijloc. Ştiind că numai eu puteam să opresc într-adevăr ceea ce avea să vină, alegerea de a mă îndepărta nu era una cu care să pot trăi. În plus, dacă aş fi întors spatele, am fi câştigat doar câteva zile, sau poate doar ore, căci odată ce Lilinul ar fi întins coarda prea tare şi ar fi dezvăluit prea multe, grupul Alfa ne-ar fi ras pe toţi. Şi, of, cu câtă nerăbdare aşteptau un pretext s-o facă!

Trebuia să-mi iau inima-n dinţi. Îmi dădeam seama că n-aveam altă variantă, dar, uitându-mă la Roth cum dormea, gestul pentru care mă pregăteam mă rănea adânc. Mă *durea*!

Un nod mi se formase în fundul gâtului şi o greutate îmi apăsa pieptul, iar ochii mă usturau, pe măsură ce se umpleau de lacrimi.

Mă mâncau degetele să-l ating numai o dată, pentru ultima oară, însă riscam să-l trezesc. M-am mulţumit să reţin fiecare trăsătură frumoasă de pe chipul lui, de la ascuţimea pomeţilor până la conturul puternic al maxilarului, doar uşor îndulcit de somn. Mi-am întipărit în memorie desimea genelor şi arcuirea naturală a sprâncenelor. I-am admirat pe săturate buzele voluptuoase şi mi-am pus dorinţa de revedea acele gropiţe ori felul în care ochii lui de chihlimbar se luminau când mă priveau. Tânjeam să-mi mai trec doar o singură dată mâinile prin părul lui, să-i simt moliciunea mătăsoasă, în timp ce şuviţele mi se scurgeau printre degete.

Jinduiam să-l mai aud o singură dată spunând „te iubesc”.

Nimic din toate astea nu avea să se întâmple.

Strângând pleoapele pentru a opri şuvoiul de lacrimi, m-am rostogolit cu grijă jos din pat şi m-am dus în vârful picioarelor la grămada de haine aflată pe podea. În tăcerea întunericului, m-am îmbrăcat, mi-am înşfăcat pumnalul de fier de pe pian şi m-am furişat spre Roth, care dormea culcat pe o parte, cu faţa către locul rămas gol în urma mea.

— Te iubesc! i-am şoptit, cu vocea gâtuită. Te iubesc foarte mult! Apoi am făcut tocmai acel lucru pe care intenţionam să nu-l fac niciodată, şi totuşi singurul pe care puteam să-l fac. L-am părăsit pe Roth.

Capitolul 27

Aşa cum mă cam aşteptam, nu mi-a luat mult să-l găsesc

pe Lilin. Ieşisem din mansarda lui Roth prin uşa dinspre acoperiş, lăsând vântul să-mi zbârlească pentru ultima oară penele.

Toată povestea era oarecum ironică.

Roth se sacrificase pentru mine. Şi Zayne o făcuse. Ba chiar şi Abbot, în cele din urmă. Toţi dăduseră câte ceva pentru ca eu să rămân în viaţă. Datorită băuturii oferite de vrăjitori, dobândisem nemurirea şi, preţ de câteva dulci momente, gustasem veşnicia alături de Roth. Iar odată ce înţelesesem pe deplin ce eram, căpătasem o putere incredibilă. Simpla mea prezenţă semăna teamă atât în inimile demonilor, cât şi în ale Gardienilor. Devenisem o forţă de luat în seamă şi o amestecătură absolut formidabilă.

Dar, în final, fiecare sacrificiu şi fiecare gest făcut vreodată de cei din jur duseseră la acea clipă. Clipa în care aveam să dărâm totul. Îmi venea să râd, însă presimţeam că ar fi fost un râs nebun şi aş fi cedat nervos, fiindcă nu voiam să mor.

Fiindcă nu eram atât de curajoasă.

Fiindcă nu eram atât de puţin egoistă.

Eram doar o fată care n-avea încotro şi căreia nu-i mai rămăsese niciun as în mânecă.

Am aterizat în parcul Rock Creek, printre copacii înalţi şi rămuroşi, acoperiţi cu zăpadă, apoi am străbătut aleea, fiind ciudat de calmă. OK. Poate că nu eram calmă. În timp ce mă uitam la luna care se desprindea dintre nori, nu simţeam *nimic*.

Eram goală pe dinăuntru. Hotărâtă, dar cu desăvârşire goală.

Au trecut doar câteva minute până să aud pe cineva chicotind încet în urma mea. Ţăruşul se afla în buzunarul de la spate al pantalonilor, însă l-am lăsat la locul lui şi m-am întors

cu încetinitorul.

Un strat subţire de zăpadă acoperea pământul şi rafale de ninsoare se abăteau din văzduh. Lilinul stătea la aproximativ un metru şi jumătate de mine şi arăta din nou ca Sam. Pielea a început să mă furnice din cauza furiei. *Muream de ciudă* când creatura aia lua înfăţişarea prietenului meu.

Iar Lilinul o ştia. Mi-a zâmbit de la mică distanţă.

— Ţi-a venit în sfârşit mintea la cap?

Am ridicat din sprâncene.

— Dacă să-mi vină mintea la cap înseamnă să te ajut s-o eliberezi pe Lilith…

— Pe mama noastră, m-a întrerupt el.

Nu l-am luat în seamă şi am continuat:

— Atunci eşti nebun. N-o să te ajut niciodată s-o scapi, pentru că eliberarea ei ar duce la sfârşitul lumii.

— Şi rămânerea ei în captivitate, tot la sfârşitul lumii duce, a răspuns Lilinul, făcând un pas în faţă. Tu nu pricepi asta? Voi continua să răpesc suflete, până când grupul Alfa va fi obligat să intervină, până când ei vor şterge orice demon şi orice Gardian de pe faţa Pământului.

Mi-am încleştat pumnii.

— De ce ai face aşa ceva? Ai muri laolaltă cu noi, ceilalţi.

— Eh, da, e adevărat, dar eu sunt conştient că iadul nu le va permite îngerilor să vâneze toţi demonii. Se va răzbuna şi va fi începutul Armagedonului. Lilinul care semăna cu Sam a surâs, de parcă şi-ar fi imaginat o zi însorită la plajă. Moartea mea (moartea ta) nu va fi în van, ştiind că râurile se vor umple de sânge, iar oamenii, aceşti paraziţi crescuţi peste măsură, vor pieri cu milioanele.

Complet înmărmurită de vorbele lui, am scuturat din cap.

— Eşti… sută la sută dus cu pluta.

— Nu. Pur şi simplu n-am nimic de pierdut. Viaţa mea? Carcasa asta pe care o folosesc? S-a lovit uşor peste obraz. Sunt un nimic. N-am la ce să renunţ. Şi dacă aş avea, aş renunţa, pentru mama noastră. Aş face orice ca să-i aduc răzbunarea pe care o merită.

Am clipit.

— E cam trist.

El a ridicat din umăr.

— E adevărul.

Ceva s-a aprins în pieptul meu şi avea gust de speranţă.

— Nu trebuie să fie. Înţelegi? Ai de ales. Poţi să te opreşti din ceea ce faci şi să încerci să realizezi ceva cu viaţa asta care ţi-a fost dată…

Lilinul şi-a dat capul pe spate şi a izbucnit în râs.

— Avem liber-arbitru, am insistat, agăţându-mă de orice l-ar fi putut face, cumva, să se răzgândească. Toţi avem liber-arbitru, nu doar oamenii. Te poţi schimba. Poţi înceta chiar acum. Tu…

— Liber-arbitru? Eşti naivă, soro! Nu există aşa ceva. Ne-am născut cu destinele aşternute clar înaintea noastră. Nimic n-o să le schimbe.

— Greşeşti, greşeşti incredibil de mult!

Îmi venea să bat din picior, ca să-mi subliniez cuvintele.

— Oricine poate să-şi schimbe drumul, inclusiv demonii. Uită-te la Roth! Nici el n-a crezut vreodată că există liber-arbitru, până când a ales să mă salveze, şi atunci şi-a dat seama că există. Uită-te la el!

Creatura a rânjit.

— Ah, Prinţul! Mă uit la el şi văd o fiinţă care a fost cândva

măreaţă, temută de toţi, dar care acum nu mai e nimic altceva decât lacheul unei fetiţe prostuţe.

Am strâns din dinţi.

— Nu eu sunt proasta, amice, iar Roth nu-i lacheul nimănui.

— Destul! a oftat Lilinul. Zău! Discuţia asta mă plictiseşte. Ştii că nu mă poţi opri. Cred c-ai înţeles până acum. Nu mă poţi ucide, fiindcă astfel ţi-ai provoca moartea. Sunt parte din tine.

— Nu eşti nimic! am spus, plină de venin.

El şi-a lăsat capul într-o parte.

— Dacă aş avea sentimente, poate că m-aş simţi jignit.

Pe măsură ce mă uitam la Lilin, acel firav licăr de speranţă a pâlpâit, apoi s-a stins. Întocmai cum spusese Cosaşul, n-aveai cum să te înţelegi cu el pe cale raţională. Poate dacă aş fi optat pentru acea abordare de la bun început, aş fi avut răgazul de a încerca să-l conving, însă acum nu-mi mai rămăsese destulă vreme la dispoziţie, iar o eventuală tentativă ar fi implicat un risc prea mare.

Povara mi s-a aşternut mai grea pe umeri şi pe piept, în vreme ce Lilinul se apropia treptat de mine. Am tras adânc aer în piept şi n-am dat înapoi.

— Cum… cum arăţi, de fapt?

Surprinderea a străfulgerat chipul de care mi-era atât de dor.

— Ce?

— M-ai auzit. Nu eşti Sam. Nu eşti Elijah. Vreau să aflu cum arăţi în realitate.

Rafalele de ninsoare dimprejurul nostru păreau să se fi domolit când creatura m-a studiat îngândurată, cu câţiva fulgi de zăpadă presăraţi peste părul închis la culoare.

— Ce importanţă are?

Voiam să-i văd, numai o dată, adevărata înfăţişare, dar ăsta nu era tocmai cel mai convingător argument.

— Nu ştiu. Poate… poate că m-ar ajuta să te înţeleg mai bine.

Lilinul a mijit ochii, după care i-a îndreptat către cer. A oftat teatral.

— Eşti aşa de umană!

Când le rostise Roth, aceleaşi cuvinte fuseseră muiate în căldură şi iubire. Ieşite din gura Lilinului, suna ca o insultă.

Deodată, creatura s-a aruncat în faţă, oprindu-se la puţin peste o jumătate de metru înaintea mea. Ochii i s-au înnegrit de tot.

— Vrei să vezi cum arăt în realitate? m-a întrebat. Asta vrei?

— Da, am şoptit.

Mi-a zâmbit, după care a început să se transforme. Întregul trup i-a tremurat, pe urmă i s-a zguduit violent. Mi-aş fi dorit să fac un pas în spate, căci în acel moment mă cam aşteptam să explodeze, însă m-am pomenit incapabilă să mă clintesc, în vreme ce Lilinul se micşora şi se subţia, iar părul castaniu lăsa loc unuia atât de blond, încât părea aproape alb. Oasele au trosnit şi s-au lipit la loc, schimbându-şi lungimea. Trăsăturile i s-au strâmbat, până când am ajuns să mă holbez la doi ochi de un albastru şters, aproape complet decolorat.

Am inspirat brusc, având impresia că mă uitam într-o oglindă. Acolo se găsea o copie fidelă a mea.

— Eu sunt tu, a spus Lilinul, cu glasul meu.

— Nu! Inima a început să-mi bată cu putere. Nu eşti ca mine.

— Ba sunt. Mereu am fost. Un surâs şi-a făcut apariţia pe chipul lui, dezvăluind doar o parte a dinţilor, şi în clipa aceea nu m-am mai putut gândi decât la un lucru: oare aşa arătam când zâmbeam? Doamne! Suntem unul şi acelaşi, a adăugat el. Nu ne deosebim cu nimic. Înţelegi?

Cu puţine luni în urmă, o asemenea privelişte mi-ar fi afectat încrederea în sine. M-ar fi tulburat până într-atât, încât n-aş mai fi reuşit să-mi revin. Ideea că făceam parte din ceva aşa de rău şi de crud m-ar fi paralizat.

Dar nu mai eram aceeaşi fată ca atunci.

— Ăsta-i un soi de truc, am zis, pe un ton calm, în timp ce mă uitam fix la mine însămi. Cum se face că arăţi la fel ca mine? N-ai…

— Suntem parte unul din celălalt, a răspuns Lilinul, coborându-şi privirea spre propria persoană. Cu un hohot de râs înfundat, şi-a trecut mâinile mici peste o parte şi alta a corpului, apoi peste cea din faţă şi în sus.

Uau!

Era aiurea să văd… cum mă pipăiam singură!

— Tu ai contribuit la crearea mea. Ridicând braţul, s-a apucat să-şi răsucească pe deget o şuviţă de păr. A înălţat dintr-o sprânceană blondă. Ne curge acelaşi sânge prin vene.

— E tot ce avem în comun şi ştiu că nu aşa arăţi în realitate.

Zâmbetul i-a devenit sfios, în vreme ce ridica din umăr.

— Dacă zici tu.

Am tras adânc aer în piept.

— Eşti un laş. Ştiai? Nici măcar nu poţi să mi te arăţi cu adevărat.

— Nu sunt un laş. Zâmbetul i-a pierit de pe figură.

Imitându-i gestul de mai devreme, am ridicat şi eu din umăr. Nu-i de mirare că nu poţi să-mi arăţi înfăţişarea ta reală. Nu te vezi limpede.

Obrajii i s-au colorat într-un roşu aprins, iar ochii spălăciţi i-au dispărut într-un puhoi negru. Lilinul a reînceput să-şi schimbe aspectul. De data asta, imaginea care mă oglindea pe mine s-a întins precum omul de plastilină. În timp ce oasele pârâiau, părul blond-platinat se scurta până la nivelul unor umeri mai laţi. Când Lilinul s-a oprit din tremurat, fiinţa care stătea înaintea mea îmi părea, în mare, cunoscută, deşi arăta diferit.

Atunci am ştiut, în adâncul sufletului, că acela era adevăratul Lilin.

Avea ochii ca două vârtejuri negre şi pielea deschisă la culoare. Pomeţii îi erau înalţi, ca ai mei, dar mai întinşi, cu o curbură a maxilarului mai masculină şi buze mai subţiri. În forma lui reală, Lilinul era bărbat, cu un cap mai înalt decât mine şi ceva mai solid, însă mult mai subţire decât Roth sau Zayne. *El* avea o frumuseţe care-ţi dădea fiori, o fragilă frumuseţe masculină, ce părea gata să se sfărâme în orice clipă.

Semăna cu *Lilith*.

Semăna cu *mine*.

Dacă cineva ne-ar fi pus pe toţi trei laolaltă într-o încăpere, ar fi fost clar că eram rude. Abia atunci, în acel moment în care mă holbam la el, mi-am dat seama cu adevărat. Creatura aia… chestia aia chiar făcea parte din mine. Acelaşi sânge ne curgea prin vene. Era fratele meu.

Nodul de mai devreme mi s-a întors în gât şi mi-a venit să plâng. Oricât de prostesc şi de inutil ar fi fost, voiam să mă trântesc pe pământul rece, plin de zăpadă, şi să plâng, fiindcă

într-adevăr mă uitam la ceva ce făcea parte din mine. Într-un fel bolnav, era carne din carnea mea.

— Acum eşti fericită? m-a întrebat, cu glas profund.

Am scuturat din cap, clipind ca să-mi alung lacrimile. Figura lui Roth a prins contur în mintea mea şi am sperat, cu fiecare strop din fiinţa mea, că demonul avea să mă ierte pentru ce urma să fac.

— Nu. Deloc.

Nedumerirea i-a străbătut chipul, apoi expresia i s-a netezit, devenind nepăsătoare.

— Am terminat cu prostia asta.

— Şi eu, la fel. Ducându-mi mâna la spate, mi-am scos pumnalul din buzunar. M-am mişcat cât am putut de repede, mai repede ca niciodată, în timp ce creierul îmi era doar o pânză întinsă şi goală. N-am gândit, n-am sesizat nedumerirea care-l cuprinsese din nou, întipărindu-i-se pe chip.

Dar, o fracţiune de secundă mai târziu, m-am luminat brusc, am păşit înainte şi mi-am împlântat pumnalul în pieptul Lilinului, cu fiecare picătură de forţă pe care o aveam în mine.

Eram curajoasă!

Uimirea s-a împrăştiat pe chipul lui, în acelaşi moment în care un junghi a explodat în pieptul meu. Intensitatea lui m-a scuturat atât de tare, încât am scăpat pumnalul şi am sărit înapoi. Durerea era ca o flacără ce-mi înghiţea pieptul şi se întindea spre fiecare membru. Avea mult mai multă putere decât atunci când fusesem înjunghiată în stomac de Gardieni, o putere fatală. Ceva umed şi cald mi s-a revărsat pe partea din faţă a trupului. Inima mi s-a zbătut, după care am simţit o răsucire aprigă în adâncul meu.

Ochii lui negri se căscaseră, iar mâinile i se albiseră,

strângând capătul pumnalului.

— Ce… ce-ai făcut?

Nu i-aş fi răspuns nici dacă aş fi putut.

Rana din pieptul lui s-a aprins şi în ea a început să pulseze o lumină albăstruie, care părea să vină din interior şi care s-a întins iute, de parcă pielea ar fi fost dezlipită de pe corp. Lumina a izbucnit în scântei de toate culorile, cu nuanţe delicate de roz şi albastru ori tonuri untoase de galben, iar acele văpăi, aproape ca nişte biluţe, au ţâşnit drept în sus, dispărând pe cerul de deasupra noastră.

Nu erau scântei, am realizat eu prosteşte, ci suflete. Sufletele tuturor celor pe care Lilinul îi nimicise. Ştiam, în străfundul inimii, că Elijah se număra printre ele, la fel şi Sam. Pe el mai că l-am simţit, sau aşa mi s-a părut, mai că l-am auzit chicotind şi i-am atins în treacăt mâna cu a mea.

Era liber.

O ştiam.

N-a mai existat o altă bătaie a inimii.

Picioarele ni s-au înmuiat în aceeaşi secundă şi ne-am prăbuşit, îndoindu-ne ca nişte pungi de hârtie. N-am simţit pământul oprindu-mi căderea. N-am simţit nimic. Prin întunericul care mi se furişa înaintea ochilor, nu vedeam decât ninsoarea care se repornea, cu un fulg minuscul, ce plutea către sol.

Pe urmă n-am mai văzut absolut nimic.

Capitolul 28

Nu-mi amintesc să fi închis ochii ori măcar să fi clipit. Totuşi, cumva, nu mai zăceam întinsă pe pământul rece din

parcul Rock Creek, ci stăteam în picioare. Tot în parc, dar nu noaptea, nici iarna. Lumina soarelui răzbătea printre ramurile înfrunzite şi o adiere caldă făcea să-mi joace firele de păr dimprejurul feţei.

Ce puii mei?

Mi-am lăsat repede privirea în jos, însă Lilinul nu era acolo. Fremătând de uimire, m-am uitat la locul gol dinaintea mea, pe urmă la partea din faţă a puloverului. Era plină de sânge, după cum mă aşteptam, însă durerea din piept dispăruse. Iar acela era un parc din D.C., şi totuşi… nu era.

Ceva părea în neregulă. Fragil. *Subţire*. M-am apropiat de un copac şi mi-am trecut uşor degetele peste scoarţa lui. Fărâme din ea s-au desprins şi s-au prefăcut în cenuşă. Mi-am retras mâna brusc.

— Ce-ai făcut?

M-am răsucit înspre vocea pe care o mai auzisem doar o singură dată până atunci şi nu mi-am putut înăbuşi straniul fior iscat de vederea ei. A lui Lilith! Îmbrăcată în aceeaşi rochie albă străvezie în care o văzusem ultima oară, arăta altfel. În mare, pentru că o pată roşie i se întindea pe pieptul veşmântului, asemănându-se cu a mea.

— Cum… cum de te afli aici? am întrebat, privind în jur. Eşti liberă?

— Liberă? Mirarea i-a lărgit ochii deschişi la culoare. N-o să mai fiu niciodată liberă din cauza ta. Din cauza gestului tău. Mi-ai ucis fiul! M-ai ucis pe mine!

Poate că moartea mă făcuse un pic mai înceată la minte, dar replica ei nu-mi răspundea la întrebare.

— Nu pricep.

— Cum se poate să nu pricepi? Lilith a plutit spre mine, cu

picioarele goale iţindu-se de sub rochia lungă. L-ai omorât pe el, ştiind că asta va însemna moartea ta. Şi a mea.

OK. Habar n-avusesem că fapta mea o va ucide şi pe ea. Nu. Nimeni nu mă informase cu privire la acel detaliu. O credeam un soi de prăjitură Twinkie[5], făcută să supravieţuiască şi unui atac nuclear.

— Unde suntem?

Buzele roşii ca sângele i s-au curbat în sus.

— La mijloc.

— La ce?

— Eşti mulţumită de tine? a rostit ea cu emfază, ignorându-mi întrebarea. Obrajii i se albiseră complet. Crezi că omorându-l pe el, omorându-mă pe mine, o să se schimbe ceva? Răul tot rău o să fie. Iadul nu va înceta să existe. Tot se vor comite fapte întunecate.

— Dar se va… se va opri Armagedonul, am spus, clipind.

Ea a pufnit.

— Pentru o vreme. Dar, copilă, tu ştii de câte ori a fost lumea la un pas de nimicire? Sfârşitul e inevitabil.

Am închis ochii, cuprinsă brusc de ameţeală.

— Totuşi n-o să se întâmple acum.

— Niciodată n-am fost mai dezamăgită de ceva ce am creat! clocotea Lilith, iar când am deschis ochii, era drept în faţa mea, o înaltă, înfricoşătoare şi frumoasă apariţie. Ţie-ţi mai curge prin vene ceva din sângele meu?

— Da. Am înghiţit în sec, însă greaţa tot nu mi s-a domolit. Ochii ei, de aceeaşi culoare cu ai mei, s-au dat peste cap. Mă

---

[5] Gustare dulce, foarte populară în Statele Unite, despre care se crede (în mod greşit) că nu expiră niciodată (n.tr.)

îndoiesc. Eu aş fi dat naştere unei fiinţe mai inteligente, cu mai multă viclenie şi adevărate instincte de supravieţuire. Am făcut un pas înapoi din calea ei şi am silit aerul să-mi intre în plămâni, dar n-am simţit că primesc decât o frântură din ce-mi trebuia.

— Când te gândeşti că am supravieţuit mii de ani, am biruit atâtea, numai ca să fiu răpusă de mâna propriei fiice! a şuierat ea. Şi încă într-un fel atât de laş! Totuşi fiul meu… el m-a cinstit *pe mine*. M-a venerat *pe mine*, după cum se cuvenea să facă, dar tu i-ai pus capăt zilelor. Nu eşti nicidecum copilul meu!

— Sunt fiica ta! am scrâşnit, îndreptându-mi atenţia asupra ei. Fiica pe care ai părăsit-o la naştere. La ce naiba te aşteptai din partea mea?

— La loialitate? mi-a întors-o Lilith.

M-am holbat la ea şi am vrut să-i râd în faţă, dar îmi simţeam buzele inerte. Amorţite. Reci.

— M-ai lăsat cu bărbatul care voia să mă omoare.

— Dar nu te-a omorât, nu-i aşa? După cum se vede!

Am scuturat din cap, însă am regretat numaidecât. Lumea a început să se învârtă uşor cu mine.

— Trebuia să-l opresc pe Lilin. Erau în joc vieţile prea multor oameni. Poate că ţie nu-ţi pasă de asta. Poate că nu ţi-a păsat niciodată, dar aici ne deosebim. Picioarele mi se înmuiaseră, aşa că m-am sprijinit de un copac, dar în momentul în care greutatea mea s-a lăsat pe trunchi, acesta a cedat. M-am poticnit în lateral şi m-am uitat cum falnicul stejar se rupe în bucăţi, care, la rândul lor, se sfărâmă. Arborele s-a spulberat fără să scoată niciun sunet. Acum era o parte solidă din acea lume, şi, în secunda următoare, dispăruse.

— Ce… ce se petrece?

Am întors o privire uluită spre Lilith. Ea şi-a ţuguiat buzele,

studiindu-mă, cu bărbia ridicată.

— Eşti pe moarte. Asta se petrece.

— Nu sunt moartă?

— Şi da, şi nu. Corpul tău s-a răcit deja, nu? Dar nu ţi-ai pierdut complet viaţa. Nu încă, însă o vei face curând. Femeia şi-a fluturat mâinile, arătând spre copaci. Cum ziceam, eşti la mijloc. Când ai intrat, legătura dintre noi m-a atras aici. Când vei pieri, la fel se va întâmpla şi cu mine. Crearea ta a fost un risc pe care mi l-am asumat. Eram legate, iar ţie ţi-era sortită măreţia. Am crezut c-o să fii ca *mine*.

Acum înţelegeam o parte din spusele Cosaşului, despre pericolul pe care îl atrăsese Lilith asupra ei când mă crease… pe cale naturală. Însă unde era Lilinul? De ce nu se afla acolo, cu noi?

Apoi mi-am dat seama, în vreme ce mă zgâiam la mama mea. Eu aveam un suflet. Ea avea un suflet. Lilinul n-avusese unul. Când murise, încetase să mai existe. Noi, nu prea.

Am presupus că nimic din toate astea nu mai conta.

— Destinul e o gogoaşă! am zis şi mi-am strâns în pumni mâinile ca două sloiuri de gheaţă. Nu le mai simţeam. Nimănui nu-i e sortit nimic. Noi ne controlăm propria soartă.

— Asta-i clar! a mormăit ea, dându-şi din nou ochii peste cap. Dar uită-te la tine, la drumul pe care l-ai ales. Ce ştii despre viaţă? Întreaga ta existenţă a fost lipsită de noimă.

În spatele ei, un alt copac a cedat, prăvălindu-se şi împrăştiindu-se într-un nor de praf. I-au urmat încă unul şi încă unul.

— Nu-i adevărat! Îmi dârdâiau picioarele şi nu ştiam precis cât aveam să mai pot rămâne dreaptă. Ştiu ce-nseamnă prietenia. Ştiu ce-nseamnă… dragostea. Tu n-ai habar despre

toate astea.

Lilith a tresărit şi, multă vreme, a rămas tăcută.

— Greşeşti. Am cunoscut dragostea cea mai pură.

— Nu mai spune! am şoptit.

Soarele se făcuse nevăzut şi cerul căpătase o nuanţă de un violet pătat, iar pajiştea, de maroniu ars.

— Da. Vocea ei părea domoală, îndepărtată, şi mi-am dat seama că nu mai stăteam în picioare. Eram pe jos, ba nici acolo nu sunt sigură că mai eram. Simţeam că mă sting, de data asta cu adevărat, iar ochii mi se închideau. Ultimul lucru pe care l-am auzit a fost: În momentul în care te-am luat în braţe şi te-ai uitat la mine, deşi te născusem de doar câteva minute, am cunoscut cel mai pur fel de dragoste.

Capitolul 29

Când am redeschis ochii, mi s-a părut că trecuseră doar câteva clipe. Mă simţeam buimăcită, ca şi cum aş fi căzut printr-o vizuină de iepure. Mi-au trebuit mai multe secunde ca să înţeleg că mă uitam la nişte crengi acoperite cu zăpadă.

Priveliştea era realmente… superbă.

Ţurţuri mărunţi se formaseră la capetele ramurilor, iar zăpada scânteia în lumina soarelui precum o mie de diamante albe. Oare acela să fi fost raiul? Nu credeam că exista ninsoare în iad, nici că putea fi atât de frumoasă. Pe de altă parte, Roth îmi spusese că, la început, lucrurile arătau bine. Văzusem asta cu ochii mei. Durerea mi-a spintecat pieptul, la fel de reală precum lama pe care o folosisem pentru a-l ucide pe Lilin. Roth! Doamne! Mă chinuia gândul la el şi la suferinţa pe care probabil o îndura.

Degetele de la mâini îmi îngheţaseră.

La fel şi cele de la picioare.

Stai aşa! Eram desculţă? Privirea mi-a coborât de-a lungul trupului şi mi-am zărit vârfurile degetelor de la picioare. Oja albastră se ciobise, iar dacă eram moartă şi ajunsesem în rai, credeam că măcar unghiile o să-mi arate ca după o pedichiură recentă.

Numai că mi-era frig peste tot, mult prea frig. Am expirat şi un nor de abur mi s-a ivit în dreptul buzelor. Aşadar răsuflam şi mi-era frig. Urma să fac un salt logic şi să merg pe ideea că, poate, nu eram tocmai moartă.

A fost nevoie de un efort ca să mă ridic. Crengile din apropiere au prins să danseze un pic, fiindcă un val de ameţeală s-a revărsat asupra mea. Zăpada mi se agăţa de păr şi de gene. Puloverul de pe mine era cel pe care mi-l aminteam, pătat de sânge. Mi-am coborât cu grijă braţele şi am săltat tivul. Am inspirat brusc.

Nu era nicio rană.

Ridicându-mi privirea, am lăsat puloverul să cadă la loc şi m-am uitat împrejur. Inima mi-a tresărit în piept. Revelaţia s-a declanşat. Clătinându-mă, m-am ridicat cu greu în picioare. Mă aflam pe terasa căsuţei din copacul de lângă tabăra Gardienilor. Un potop de amintiri s-a năpustit asupra mea. Evadările în căsuţa din copac, pe vremea când eram copil şi mă năpădea singurătatea, sau nesfârşitele ceasuri petrecute cu Zayne întins alături de mine, umăr la umăr, numărând stele. Dar cum naiba ajunsesem acolo?

Am tras de gulerul puloverului şi am văzut tatuajul care-l înfăţişa pe Robin. Stătea încovrigat pe umărul meu şi, în vreme ce-l cercetam, coada i-a tresărit. Era şi el acolo. Dar nu fusese

pe mine când plecasem din mansarda lui Roth. Oare Robin reuşise cumva să mă găsească?

Am dat să sar de pe terasă, apoi m-am gândit mai bine. Cu picioarele tremurânde, am străbătut-o şi am intrat în căsuţă. Coborârea pe trunchiul copacului a fost lentă, iar zăpada mi-a cedat sub tălpi când am căzut pe pământ.

Urmând cărarea pe care mersesem de atâtea ori, încât aş fi putut s-o parcurg şi oarbă, m-am îndreptat încet spre casă. Ori de câte ori mi se înmuiau genunchii prea rău, mă opream pentru câteva minute. Slăbiciunea îmi inundase fiecare celulă. Îmi închipuiam că aşa e când ai mononucleoză. Nu voiam decât să mă întind şi să trag un pui de somn, după care să trag un alt pui de somn, mai lung. Numai că trebuia să-mi continui drumul, fiindcă nu… nu ştiam dacă eram cu adevărat vie ori mă aflam într-o ciudată viaţă de apoi sau ceva.

Când zidul sfărâmat mi s-a ivit în faţa ochilor, a fost cât pe ce să cad în genunchi. Mi-am târât privirea în sus şi, văzând conacul, abia dacă am mai putut să respir. Detaliile, până la bordura cea ruptă din preajma uşii de la intrare, erau prea fidele ca să fie altceva decât realitate.

Simţind pavajul îngheţat sub picioare, m-am forţat să traversez rondul. Am ajuns până la bordură, când uşa din faţă s-a dat de perete. În pragul ei stătea Nicolai, care mă privea din capul scărilor, cu faţa lui frumoasă lipsită de culoare.

— Layla?

Gâtul parcă mi se îngroşase.

— Bună…

Gardianul nu se clintea, aparent fiind capabil doar să se zgâiască la mine, şi exista un mare risc să mă înfig cu nasul în scară. O adiere de gheaţă s-a stârnit de-a curmezişul pragului,

ciufulindu-i şuviţele negre şi împingându-i-le peste faţă.

Atunci s-a urnit.

M-am încordat şi m-am împleticit în spate, în vreme ce Nicolai cobora treptele late, sărind câte trei deodată. O clipă mai târziu, era în faţa mea şi mă prindea de braţe. Ochii lui de un albastru scânteietor se făcuseră mari cât cepele.

— Te credeam moartă! mi-a spus, cu glas răguşit.

— Nu sunt?

El a scuturat din cap.

— Nu, micuţo. Dacă stai aici, atunci nu eşti.

Confuzia a pus stăpânire pe mine.

— E… o veste bună.

Nicolai şi-a înăbuşit un hohot de râs, iar eu m-am uitat atunci peste umărul lui. L-am zărit pe Geoff, în uşă, şi pe Danika, la jumătatea scării, cu gura deschisă într-un O perfect.

Mi-am întors privirea spre Nicolai.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat.

El a dat din cap, după care s-a tras într-o parte, astfel încât să fie lângă mine, cuprinzându-mi umerii cu braţul.

— Hai să te ducem înăuntru şi o să ne lămurim noi!

Nu l-am contrazis, lăsându-l să mă conducă pe trepte şi în căldura binecuvântată a casei. Totul arăta la fel ca ultima oară când intrasem acolo, imediat după moartea lui Abbot, numai că păreau să se fi scurs ani întregi de când nu mai trecusem pragul taberei.

Nicolai m-a îndrumat spre salon, acelaşi în care stătusem de atâtea ori. M-a aşezat pe canapea.

— Mă duc s-o chem pe Jasmine.

Aş fi vrut să-i zic că mă simt bine, dar a plecat înainte să pot scoate o vorbă, iar în secunda următoare Danika era lângă

mine şi îmi acoperea umerii cu o pătură grea. Am strâns marginile ţesăturii între degetele amorţite.

— Mulţumesc!

Ea a îngenuncheat în faţa mea, clătinând din cap. Buzele i s-au desfăcut, după care s-a ridicat repede, dând înapoi. Fără măcar să-mi ridic privirea, am ştiut de ce se retrăsese.

Sosise Zayne şi se pusese în genunchi înaintea mea. Împărtăşea aceeaşi expresie uluită pe care o aveau Nicolai şi ceilalţi Gardieni. Gura i se mişca, dar nu ieşea niciun sunet.

— Bună, am cârâit iar, dovedind, încă o dată, că eram cea mai jalnică în materie de oratorie.

— Cum de eşti aici? Mi-a luat genunchii şi i-a strâns tare, aplecându-se spre mine. Parfumul lui proaspăt, de iarnă mentolată, m-a înconjurat, însă nu m-a umplut de dor, aşa cum o făcea altădată. Nu, acum mă simţeam învăluită într-o senzaţie de familiaritate. Era un sentiment dulce-amărui, încă puternic, dar nu o sursă de alean.

— Ea nu ştie, a zis Nicolai din cadrul uşii.

M-am uitat în sus şi am observat că nu era singur. Îl însoţea Dez, iar Jasmine a trecut în grabă pe lângă ei, venind direct către noi.

— Ai…? Zayne nu-şi lua ochii de la mine.

La început, am crezut că mie mi se adresează, dar Dez a fost cel care i-a răspuns.

— Da. Acum câteva secunde.

N-am apucat să-i întreb despre ce discutaseră, căci Zayne a intervenit:

— Layla, ce s-a întâmplat?

Mi-am dres vocea, gândindu-mă că venise timpul să leg mai mult de câteva vorbe.

— Nu ştiu. M-am întâlnit cu Lilinul şi l-am…

— L-ai ucis, a sfârşit el în locul meu, şi chipul i s-a înăsprit. Te-ai sinucis, Layla!

— A trebuit s-o fac, Zayne. Era singura cale, dar acum nu mai sunt aşa sigură că am reuşit. Am privit-o pe Jasmine, care se aşeza alături de mine. Chiar cred că sunt OK.

Ea mi-a zâmbit cu căldură.

— Vreau doar să mă asigur că e aşa, bine?

— Pieptul puloverului tău e plin de sânge, mi-a explicat Zayne. Las-o să vadă! Te rog!

Am expirat încet, am dat din cap şi am lăsat-o pe Jasmine să mă examineze, în vreme ce Zayne se ridica greoi. La început, parcă a dat să se aplece spre mine, dar a făcut un pas în spate. Când s-a înălţat în faţa noastră, umerii lui erau încovoiaţi de o povară pe care nu o avusese până atunci. M-am întrebat dacă apăruse din pricina faptului că, peste doar câţiva ani, urma să preia conducerea clanului, ori a celor întâmplate între noi.

— L-ai ucis pe Lilin, a spus el, după un răgaz. Cei din grupul Alfa ne-au spus că Lilinul e mort. S-au retras, nu mai ameninţă să ne nimicească pe toţi. Aşa ne-am dat seama că s-a petrecut ceva… că tu probabil ai păţit ceva.

Jasmine mi-a strâns mai bine pătura în jurul umerilor, încheindu-şi examinarea.

— E bine, i-a zis ea lui Zayne. Din câte văd. Nu sunt răni.

El şi-a trecut o mână prin păr.

— Când şi-a făcut apariţia Roth, am avut confirmarea. Glasul i s-a îngroşat, şi am simţit cum mi se zdrobeşte inima, de parcă cineva ar fi azvârlit-o într-un storcător de fructe. Ne-a spus că ai plecat în toiul nopţii, fără el. Nu… Nici măcar nu ştiu de ce a venit aici, ce-a crezut că am putea face pentru el. Ne-a

povestit cum unul dintre cei cu care ţinea legătura i-a confirmat că… că ai comis fapta. Roth era… Zayne s-a încruntat, ferindu-şi privirea. Ţi-am organizat o ceremonie funerară, Layla!

Am simţit un gol în stomac.

— *Ce* aţi făcut?

— Erai dată dispărută. Nu exista niciun cadavru. Nicolai s-a încruntat din pragul uşii, iar mie mi-a venit dintr-odată să vărs, fiindcă se referea la cadavrul *meu*. Dar ştiam că ai plecat dintre noi… şi trebuia să oficiem acel ritual, după sacrificiul pe care l-ai făcut.

Sfinte guacamole, habar n-aveam ce să mai zic! Ratasem propria înmormântare! Ei bine, şi dacă aş fi fost moartă, moartă, tot mi-aş fi ratat înmormântarea.

— Pare un pic cam în pripă, am spus, în cele din urmă.

Zayne a venit spre mine, cu un aer sever.

— Layla, n-a fost în pripă! Ai lipsit şase zile. Ceremonia a avut loc acum două zile.

— Şase zile? Am făcut ochii mari. Nu se poate să fi trecut şase zile! Abia azi-noapte…

Vocea mi s-a stins, căci mi-am amintit ce-mi zisese Roth despre faptul că timpul se scurgea altfel dedesubt. Nepotrivirea apăruse şi când mersesem să-l întâlnesc pe Cosaş. Deşi cred că, de data asta, nu fusesem în iad. Bănuiesc că intrasem mai degrabă într-un fel de sală de aşteptare. Pesemne că şi acolo timpul înainta mai încet. Am scuturat din cap, iar părul rece şi ud mi s-a lipit de obraji.

— M-am crezut moartă. Am fost într-un loc şi am văzut…

Un freamăt s-a iscat în foaier, întrerupându-mă. M-am uitat în sus, în timp ce Jasmine se ridica de pe canapea. Un val de furnicături calde mi s-a furişat pe ceafă. Nicolai s-a întors, şi

l-am văzut pe Dez dându-se la o parte, în afara camerei.

— El e! a spus încet Dez.

Până să-mi dau seama ce făceam, eram în picioare, iar pătura îmi alunecase de pe umeri. Simţurile au început să mi se conecteze, declanşându-se toate deodată. Fiori reci îmi alergau în sus şi în jos, pe şira spinării.

Inima mi s-a poticnit, apoi s-a oprit în loc, când o siluetă înaltă i-a despărţit pe Gardienii înghesuiţi în uşă. Un păr răvăşit, negru ca pana corbului, cădea peste doi ochi de culoarea ocrului, adânc încercănaţi.

Cutele se strânseseră pe tricoul negru cu care era îmbrăcat. La fel ca blugii, arăta de parcă ar fi dormit în el zile la rând. Şireturile ghetelor atârnau dezlegate. Roth era vraişte, din creştet până în tălpi, însă tot mi se părea cea mai impresionantă fiinţă pe care o văzusem vreodată.

A intrat cu paşi mari în cameră, oprindu-se la jumătatea drumului. Buzele pline i s-au desfăcut, lăsându-mă să întrezăresc un licăr de lumină reflectat în sfera de metal din limba lui. Privirile ni s-au întâlnit şi parcă întreaga lume dimprejurul nostru s-a evaporat. Nu mai rămăseserăm decât el şi cu mine. Nu-mi amintesc să mă fi mişcat, şi nici pe el nu l-am văzut clintindu-se, însă, cât ai clipi, stăteam înaintea lui Roth, cu privirea înălţată spre el.

— Layla? Glasul i s-a frânt la jumătatea numelui meu. A întins mâinile şi mi-a cuprins obrajii în palmele tremurânde. O undă de şoc a trecut de pe pielea lui pe a mea.

Lacrimile mi-au umplut ochii, când am inspirat adânc. Aroma lui dulce şi întunecată s-a aşternut asupra mea. În momentul acela, în mintea mea nu mai stăruia nicio îndoială că eram în viaţă, şi nu în cine ştie ce halucinaţie bizară.

— Sunt aici, am şoptit şi lacrimile s-au dezlănţuit. Sunt cu adevărat aici.

Mâinile lui mi-au alunecat de pe obraji, şi braţele lui m-au înconjurat. Roth m-a săltat pe vârfurile picioarelor şi m-a strâns la piept, îngropându-şi faţa în scobitura gâtului meu. Clătinându-se, a făcut un pas în spate şi am bănuit că genunchii îi cedaseră, căci, după o secundă, m-am trezit că stătea în fund, iar eu eram călare în poala lui, cu genunchii sprijiniţi de-o parte şi de alta a şoldurilor sale.

Tot trupul îi dârdâia când l-am îmbrăţişat, strângându-l cu aceeaşi înverşunare cu care mă ţinea şi el pe mine. Eram atât de apropiaţi, încât îi simţeam inima bubuind şi pieptul umflându-se într-un ritm accelerat. Lacrimile îmi şiroiau în voie pe obraji, şi habar n-am cât am rămas astfel, agăţaţi unul de altul, în vreme ce Roth se legăna, cât se poate de uşor, înainte şi înapoi. Şi totuşi nu reuşeam să mă apropii îndeajuns. Aş fi vrut să mă îngrop în el, pentru că toate astea… toate *astea…* nu credeam că o să le mai simt vreodată – braţele lui în jurul meu, sau căldura aceea, sau parfumul lui unic. Numai o mică parte din mine sperase că, într-un fel, după trecerea în nefiinţă, cineva o să mă lase să-l văd, dar nu mă bizuisem pe acea nădejde. Pornisem să-l înfrunt pe Lilin, aşteptându-mă să nu mai trăiesc niciodată asemenea momente.

Emoţii brute s-au înteţit în sufletul meu şi aproape că m-au copleşit, deşi, într-un fel ciudat, parcă nu-mi erau de-ajuns.

Roth s-a smucit înapoi, săltându-şi capul. Ochii lui de chihlimbar străluceau, având un licăr sticlos, care-mi sfâşia inima. Nu mai văzusem niciodată un demon plângând, crezusem că aşa ceva era cu neputinţă, dar mă înşelasem. Apoi obrazul mi s-a lipit din nou de umărul lui, iar el m-a strâns atât

de tare, încât s-a ivit un mare risc de a mă transforma într-o jucărie scârţâitoare. Însă ar fi meritat. N-am schimbat niciun cuvânt. Nu era nevoie. Sentimentele noastre se impregnau în fiecare mişcare pe care o făceam.

Una din mâinile lui mi-a urcat pe şira spinării, strângându-mi în pumn părul de la ceafă. Roth mi-a tras gura spre a lui şi m-a sărutat. Gestul era complet lipsit de blândeţe. Sărutul avea gust de disperare şi de bucurie, de durere şi de uşurare, de luminoasă redescoperire a unei zile de mâine ce fusese cândva furată.

Sărutul era al cuiva care crezuse că n-o să mai aibă niciodată şansa de a săruta din nou. Am simţit gust de sânge şi n-am ştiut precis dacă era al meu ori al lui, însă n-a mai contat. Lacrimile ni se amestecau, şi mâinile ni se încleştau. Roth era cât se poate de cald şi de viu pe sub haine, iar eu eram cât se poate de prezentă, alături de el.

Când demonul şi-a rezemat fruntea de a mea, i-am prins obrajii umezi cu mâinile tremurânde. Nu se bărbierise, iar perii aspri îmi gâdilau palmele.

— Te iubesc! a spus, după care a vorbit într-o limbă pe care n-o înţelegeam, înainte de a reveni. Te iubesc! Te iubesc! Te iubesc!

Capitolul 30

Câteva ore mai târziu, stăteam întinşi în pat, cu braţele şi picioarele înlănţuite, în vreme ce noaptea se lăsa peste noi, iar zăpada continua să îmbrace pământul.

Drumul de întoarcere la palat fusese învăluit în ceaţă. Gardienii ne lăsaseră singuri aproape imediat, ceea ce mi se

păruse uimitor. Situaţia categoric se schimbase, dacă acum erau dispuşi să lase un demon şi un… mă rog, ce-oi fi fost eu, singuri în sanctuarul lor, fie şi cu pază la uşa salonului.

Nimeni nu ne oprise la plecare, şi nu-l mai văzusem pe Zayne. Numai pe Nicolai şi pe Dez îi zărisem la ieşirea din încăpere. Nu eram în stare să străbat în zbor cerul prietenos, aşa că sfârşiserăm prin a-i cere lui Cayman să ne ia.

El fusese peste măsură de încântat la gândul că avea să facă pe şoferul.

Acum stăteam lungită pe o parte, cu pieptul lipit de al lui Roth. Mă încolăcisem împrejurul lui, iar el îşi lăsa mâna să alunece de-a lungul spatelui meu, într-o dulce mângâiere neîntreruptă. De când intrase în salonul din tabără, nu mai trecuse nicio clipă în care să nu ne atingem.

Şi doar câteva secunde se scurseseră de la momentul în care păşiserăm în dormitor, până la cel în care hainele noastre sfârşiseră sub formă de morman uitat pe duşumea. Din nou, vorbiserăm prea puţin, însă ceea ce simţeam fusese exprimat în fiecare tărăgănare a degetelor, în fiecare dezmierdare a buzelor, în felul de a ne mişca unul lângă celălalt.

Nu ştiam precis cât timp trecuse de când inimile ni se domoliseră şi stratul subţire de sudoare ne răcorise pielea. Vârfurile degetelor lui îmi urmăreau curbura coloanei.

— Am fost în iad, să te caut.

Mi-am ridicat bărbia şi l-am fixat din culcuşul pe care mi-l făcusem la pieptul lui.

— Da? Roth, ai fost în mare pericol! Ar fi putut să te ţină acolo!

El şi-a plecat ochii spre mine, săltându-şi sprâncenele negre.

— Te credeam moartă. Ultimul lucru care mă frământa era faptul că Şeful mi-ar fi putut arunca fundul în flăcările din adâncuri. Şi s-a dovedit că mă găseam într-o stare aşa de jalnică, încât i s-a făcut milă de mine şi s-a mulţumit să-mi arunce fundul afară din iad, după ce mi-a zis că nu erai acolo.

Mi-am aşezat o mână pe inima lui şi, înainte de a vorbi, am simţit-o bătând cu putere.

— Tot a fost periculos.

— Eram… eram disperat. Degetele lui au mai făcut un drum, urcând de-a lungul spatelui meu. Niciodată n-am mai fost într-o asemenea stare. Adică, atunci când ticălosul ăla de Gardian te-a înjunghiat, am cunoscut frica, am gustat-o pentru prima oară când erai în braţele mele şi mă gândeam că ai putea muri, dar acum a fost ceva mult mai intens. Şi a fost altfel. Imediat ce m-am trezit în noaptea aia şi am văzut că nu mai eşti, am ştiut… pur şi simplu am ştiut ce-ai pus la cale, şi nici măcar nu m-am înfuriat pe tine. La început, am fost prea al naibii de speriat ca să mă mai înfurii. Şi-a înclinat bărbia şi, uitându-se în tavan, a înghiţit cu greu. Din iad a pornit un soi de misivă. Ca un nenorocit de SMS, în care scria că Lilinul murise. De fapt, a fost un SMS. Un mesaj de grup, către toţi demonii aflaţi la suprafaţă. L-am văzut pe telefon când m-am dat jos din pat.

Din nu ştiu ce motiv îngrozitor, mi-a venit să râd. Iadul trimitea SMS-uri. Şi încă de grup? Nu era de mirare, într-o oarecare măsură, de vreme ce nimic nu-i mai rău decât să primeşti un mesaj de grup. Te simţi cam ca şi cum ai fi luat ostatic. Însă nimic din ce-mi povestea Roth nu era amuzant.

— În clipa în care am citit mesajul, jur că mi-a stat inima în loc. Am ieşit din cameră şi l-am căutat pe Cayman la parter.

Faţa pe care a făcut-o mi-a confirmat temerile. Erai dispărută, iar eu… eu nu puteam accepta. Atunci am coborât în iad, dar nu erai nici acolo, şi m-am gândit… că te-ai dus *sus*. Era logic, de altfel. Să ajungi sus, indiferent ce ţi-ar curge prin vene. Mâna i s-a oprit la jumătatea spatelui meu. Dar sus erai complet inaccesibilă pentru mine. Pe veci.

Mi s-a rupt sufletul când i-am auzit vocea frângându-se.

— Sunt un demon, Layla! Sunt un nemernic egoist. Deşi credeam că ai urcat într-un asemenea loc, nu mai puteam să ajung niciodată la tine. Niciodată! Aş fi vrut să mă bucur pentru tine, dar nu puteam. Nu puteam să îndur. Astea şase zile în care ai lipsit, am… Şi-a dres glasul, lăsându-şi bărbia în jos. Avea ochii deschişi, iar dureroasa sticlire de mai înainte le sporea nuanţa chihlimbarie. Nu mai simţeam decât furie şi suferinţă. Nu era corect. Nu pentru noi. Nu era corect, iar când furia s-a risipit în sfârşit, murisem pe dinăuntru, Layla. Ăsta-i blestematul de adevăr! Murisem pe dinăuntru.

Lacrimile mă orbeau.

— Îmi pare rău. Din cauza mea s-a întâmplat şi îmi pare foarte…

Roth s-a mişcat şi, deodată, eram amândoi întinşi pe o parte, faţă în faţă, privindu-ne drept în ochi. Mâna care-mi mângâia spatele îmi urcase pe ceafă.

— O uriaşă parte din mine ar vrea să te strângă de gât. Să te strângă de gât cum se făcea pe vremuri, dar cu dragoste.

Sprâncenele mi s-au arcuit pe frunte.

— O uriaşă parte din mine ar vrea să se dezlănţuie împotriva ta, fiindcă ai făcut alegerea pe care ai făcut-o. O gigantică parte din mine ar vrea să te scuture, până când ai să pricepi că tu ai luat decizia care m-a distrus. Degetele i s-au

încleştat pe ceafa mea. M-ai *distrus*, Layla!

Emoţiile îmi formau un nod în gât.

— Nu… n-am avut de ales.

Doi ochi scânteietori i-au ţintuit pe ai mei.

— Şi ştii ce? Asta-i partea care m-a mistuit cel mai mult. Că n-ai avut de ales. Înţeleg. Am înţeles atunci şi să ştii că o parte din mine a înţeles încă de când am vorbit cu clarvăzătorul, dar n-a vrut să accepte. Poate că, dacă aş fi acceptat, am fi înfruntat problema împreună. Ca să… ca să nu fii nevoită s-o înfrunţi singură.

— Nu, am şoptit, punându-mi o mână pe obrazul lui. Tu n-ai fi putut să faci nimic. N-ai nicio vină.

M-a iscodit cu privirea, ca şi cum ar fi căutat un indiciu de minciună, iar când a constatat că nu-l găseşte, a închis ochii.

— Layla, chestia e că, deşi anumite părţi din mine simt toate astea, ele nu afectează cu nimic exaltarea de a te ţine în braţe, încântarea ce însoţeşte faptul că-ţi simt bătăile inimii şi îţi aud fiecare răsuflare. E ceea ce contează cel mai mult.

Roth mă ierta. În mintea mea nu încăpea nicio îndoială că ar fi vrut să mă cotonogească, dar pricepea de ce fusesem obligată să fac ce făcusem şi lăsa de la el. Niciodată nu înceta să mă surprindă cu pornirile lui foarte… nedemonice. Cândva îmi spusese că oamenii cu cele mai pure suflete sunt capabili de cele mai mari rele, dar eu ştiam că teoria funcţiona în ambele sensuri, mai ales în ceea ce-l privea. Poate că nu vedeam un suflet împrejurul lui şi poate toţi ar fi zis că nici n-avea unul, dar, în adâncul fiinţei lui, Roth era mai bun decât majoritatea oamenilor şi Gardienilor pe care-i cunoşteam.

Genele i s-au ridicat, pe măsură ce-şi desprindea degetele din părul meu şi îmi urma curbura maxilarului, până la gură.

Acolo, şi-a trecut degetul mare peste buza de jos.

— Îmi doresc să nu fi fost nevoită să rămâi singură. Probabil că ţi-a fost tare frică.

Fusesem îngrozită, dar nu mi se părea că era necesar să afle.

— N-ai fi putut să mă însoţeşti, i-am spus încet. N-ai fi permis niciodată să se întâmple ce s-a întâmplat.

— Adevărat, a remarcat el. Ce… Cum s-au petrecut lucrurile?

I-am cercetat chipul.

— Chiar vrei să ştii?

— Da. Da, vreau.

Trăgând adânc aer în piept, mi-am mişcat mâna spre pieptul lui gol.

— Lilinul m-a găsit imediat ce am plecat de aici. Ştia, presupun, că până la urmă o să vin la el, dar credea că pentru a mă alătura lui. Şi e… E într-adevăr un el. I-am cerut să mi se arate aşa cum e în realitate. Mai întâi, s-a transformat în mine. Parcă m-aş fi uitat într-o oglindă.

— Tu nu semeni deloc cu arătarea aia! a scrâşnit Roth.

Buzele mi s-au curbat într-un mic surâs.

— Îmi dau seama. În sfârşit, mi s-a arătat. Cam semăna cu mine, dacă aş fi fost băiat. Era ciudat. Sau poate că nu, de vreme ce mi-era, oarecum, frate. Am o familie stricată rău.

Roth a pufnit.

— Piticot, asta-i o treabă pe care pot s-o înţeleg!

Mi-am arcuit o sprânceană.

— L-am înjunghiat în inimă. Nu se aştepta. În acel moment, am omis detaliile sângeroase care însoţeau întreaga scenă a morţii. Am ajuns într-un loc bizar, aflat la mijloc. Am…

am revăzut-o pe mama.

Uimirea i s-a întipărit pe faţa izbitor de frumoasă.

— Ce?

— De fapt, nu era ea. Mai degrabă, spiritul ei. Toţi eram… suntem legaţi. În momentul în care Lilinul a murit şi eu agonizam, Lilith a putut să vină la mine. M-am oprit, încruntându-mă. A fost cam jigodie. Din nou.

Surprins, Roth a izbucnit în râs.

— Asta puteam să-ţi spun şi eu.

Am mijit ochii privindu-l, însă i-am istorisit discuţia cu Lilith.

— Mi-a vorbit un pic, după care lumea a început să se năruie împrejurul meu. Parcă am auzit-o zicând că m-a iubit de îndată ce mi-a dat naştere şi m-a luat pentru prima oară în braţe, dar nu sunt sigură. Chiar nu se potriveşte cu toate celelalte chestii pe care mi le-a zis. Oricum, Lilith mi-a spus că sunt pe moarte, şi am avut impresia… am avut impresia că am clipit şi m-am pomenit în căsuţa din copac. N-am simţit că trecuseră zile întregi. Poate câteva minute, cel mult o oră. N-am bănuit că o să primesc aşa ceva – o a doua şansă. Încă nu-mi dau seama cum de am căpătat-o.

Durerea a străfulgerat preţ de o secundă chipul lui Roth şi a produs un ecou înăuntrul meu. Când a vorbit iar, avea o voce stinsă.

— Credeam că n-o să te mai văd niciodată. Că o să-mi petrec o eternitate dorindu-te… jelindu-te. Aş fi rezistat, dacă te-aş fi ştiut vie şi fericită. Mi-ar fi venit greu. Probabil mi-aş fi pierdut multă vreme dându-mă cu capul de un perete, dacă ai fi rămas cu Bolovanul. Roth a făcut o pauză. Şi probabil că m-aş fi transformat într-un obsedat înfiorător, care nu te-ar fi scăpat

din ochi. Adică sunt un demon! La ce s-ar aştepta cineva? Totuşi, oricât de dificil mi-ar fi fost, aş fi îndurat, fiindcă te-aş fi ştiut în viaţă.

Am întors capul şi i-am sărutat palma.

— Ce se întâmplă acum nu-i vreun vis ori vreo nălucire, nu?

— Nu cred, dar dacă este, atunci nu vreau să mă mai trezesc. În timp ce vorbea, mi-a atins în treacăt nasul cu al lui. Aş putea să-mi petrec veşnicia în felul ăsta.

Mi-am muşcat buza, ştiind că mai erau atâtea de spus!

— Mi-a fost foarte greu să plec din patul tău. De lângă tine. Vreau să ştii lucrul ăsta. Nu te-am părăsit cu inima uşoară. M-a durut, Roth, şi a fost cel mai dificil lucru pe care l-am făcut vreodată. Nu puteam decât să sper că, într-o bună zi, o să mă ierţi şi o să-ţi găseşti, cumva, liniştea, deoarece n-aveam încotro. Trebuia…

— Trebuia să… salvezi lumea, a zis el cu blândeţe. Şi ai salvat-o. Uită-te la tine, micuţa eroină care a salvat lumea de la o apocalipsă!

— Cred că da. Mi se părea ciudat să conştientizez fapta, să cred. Aveam oarecum impresia că cineva îmi datora o rezervă de aluat pentru fursecuri, mâncarea mea preferată, care să mă ţină toată viaţa. Mărturisirea asta o să sune groaznic, dar când… mă rog, după toate cele petrecute, când zăceam acolo, m-am gândit că salvarea lumii n-a meritat cu adevărat efortul, fiindcă…

— Înţeleg ce zici. Nici nu trebuie să închei fraza şi, nu, asta nu te face o fiinţă îngrozitoare. Dacă ar fi fost după mine, am fi stat tolăniţi pe vreo insulă îndepărtată, şi lumea din jurul nostru n-avea decât să se ducă dracului.

— Ba nu, n-ai fi plecat!

El a ridicat din sprânceana lui neagră.

— Îmi atribui prea multe merite, Layla! Exact asta intenţionam să fac. Să te răpesc şi să te duc departe. Socoteam că puteam supravieţui, fie şi împotriva celor din grupul Alfa, bând cocteiluri Mojito şi bronzându-ne. Măcar am fi încercat, iar eu eram dispus să văd lumea arzând, dacă asta ar fi însemnat să te am alături, uitându-ne împreună la cum se năruie totul. Nu te-aş fi sacrificat. N-am o atât de profundă… compasiune pentru celelalte fiinţe, cu excepţia ta.

Era onest şi era un demon, deci nu prea puteam să-i caut pricină.

— Deci aşa s-a sfârşit povestea cu Lilinul?

Roth mi-a mângâiat obrazul cu degetul mare. Când am dat din cap, în semn de încuviinţare, s-a încruntat.

— Nu pricep. Cum de te-ai întors aici?

— Vrei să zici, cum de sunt în viaţă?

El şi-a ţuguiat buzele.

— Încercam să evit o asemenea exprimare, ca să nu par nerecunoscător sau ceva.

— Habar n-am cum, Roth. Mă întrebam dacă n-ai făcut tu ceva. Ai încheiat vreo altă înţelegere, poate?

— Am încercat. M-am dus la vrăjitori, dar mi-au zis că n-au ce face. Totuşi, am apucat s-o văd pe Bambi. Mă rog, în clipa în care am apărut, Bambi s-a desprins de pe femeie. A fost… aveam nevoie s-o văd în momentul ăla. A tras adânc aer în piept. Aici nu-i mâna mea, Layla. Crede-mă! Dacă aş putea să mă umflu în pene de bucurie că te-am salvat, m-aş grăbi s-o fac, dar treaba asta… cu treaba asta n-am avut nicio legătură.

— Atunci mâna cui a fost? am şoptit.

El a scuturat uşor din cap.

— Nu ştiu. Trebuie să fi fost o fiinţă superioară. Poate cei din grupul Alfa?

Am scos un fornăit amuzat. Foarte atrăgător, ce să zic, însă nu m-am putut abţine.

— Mă îndoiesc. Ăia mă urăsc. Probabil au dat o petrecere cu pizza printre nori când au aflat că nu mai sunt.

— O petrecere cu pizza? a murmurat el, săltându-şi uşor un colţ al buzelor. Mai degrabă una cu butoaie de bere.

— Mersi!

Micul rânjet i s-a lăţit, pe măsură ce-şi ridica privirea spre mine.

— Ştii ce? N-are importanţă. Eşti aici. Asta-i tot ce contează pentru mine.

Nu eram sigură că avea vreo importanţă cine mă salvase, dar o parte din mine încă îşi făcea griji, căci ce m-aş face dacă o creatură oarecare ar veni să-şi ia răsplata, aşa cum procedaseră vrăjitorii? Nu-mi plăcea să ştiu că ar putea să apară cineva în orice moment ca să ceară achitarea datoriei.

Cu excepţia cazului în care ar fi vorba despre Castiel[6], fiindcă nu m-ar deranja deloc ca el să mă fi scăpat de la pieire.

Roth mi-a întors capul spre el şi m-a sărutat, insistând într-un fel care mi-a făcut degetele de la picioare să se chircească.

— Acum nu vreau să mă gândesc decât la faptul că eşti aici. E singurul lucru asupra căruia mă pot concentra. Mi-a prins buza de jos într-o scurtă şi delicioasă muşcătură. Dacă, într-o zi, cineva sau ceva o să bată la uşă, cerându-şi recompensa, o să-l

---

[6] Personaj din serialul american *Supernatural*, care întruchipează un Înger al Domnului (n.tr.)

înfruntăm împreună.

M-am foit, astfel încât corpurile noastre să fie lipite unul de altul, şi mi-am adăpostit faţa la pieptul lui.

— Împreună, am şoptit.

— Împreună, a repetat Roth. Niciodată n-o să mai trebuiască să înfrunţi ceva de una singură. Orice s-ar întâmpla. La nevoie, o să mă ţin ca scaiul de tine!

Pentru prima dată de când mă deşteptasem în căsuţa din copac, muşchii mi s-au relaxat şi am zâmbit. Nici măcar în timpul tuturor acelor foarte… palpabile urări de bun venit din partea lui Roth nu zâmbisem *cu adevărat*. Făcusem o mulţime de alte lucruri, dar în acea clipă, când el mă săruta pe creştet, nu mai puteam decât să radiez de fericire.

Indiferent ce avea să se întâmple, urma să înfruntăm împreună cele ce ne ieşeau în cale.

Roth m-a rostogolit pe spate. Înălţându-se deasupra mea, cu greutatea sprijinită în braţele lui puternice, mi-a adresat rânjetul ăla strâmb care obişnuia să mă înfurie la nesfârşit. Acum, însă, mă făcea să-l întrezăresc pe demonul de care mă îndrăgostisem. Pe demonul pentru care aş fi făcut pe dracu'-n patru, numai ca să-mi petrec *eternitatea* alături de el.

Capitolul 31

— Deci… cum e să mori şi să revii la viaţă?

Am scuturat din cap, aruncând o privire încruntată spre telefonul mobil.

— Deja mi-ai mai pus întrebarea asta de vreo trei ori.

Pufnetul lui Stacey a răsunat în toată baia.

— Te întreb în fiecare zi în care vorbesc cu tine, doar ca să

mă asigur că nu s-a schimbat nimic şi că nu te transformi într-un zombi. Nu vreau să fiu nevoită să fac pe Rick Grimes[7] cu tine.

Dându-mi ochii peste cap, mi-am răsucit tot părul într-un coc în vârful capului, apoi am înfipt o sută de agrafe în el, ca să-l ţin locului.

— Aşa ceva n-o să se întâmple, şi, în plus, eu aş fi un umblător, nu un zombi.

— Chestie de semantică, a dat ea replica. Ne vedem azi?

Am dat din cap, în semn de încuviinţare, după care mi-am dat seama, ca o idioată, că Stacey nu putea să mă vadă.

— Da, cred că Roth şi cu mine o să dăm o raită diseară. Şi el a pomenit ceva legat de o porţie de cartofi prăjiţi cu brânză.

Stacey împreună cu mama şi fratele ei mai mic încă locuiau la sora mamei. Sperau să se mute în casă nouă la primăvară, dar locuinţa mătuşii lui Stacey era tot atât de frumoasă precum palatul achiziţionat de Cayman.

— Ţi-am spus în ultima vreme cât de mult îmi place Roth, cu toate ideile lui bune? m-a întrebat prietena mea.

Am râs şi mi-am luat puloverul de pe blatul chiuvetei.

— Îţi place pentru că-ţi aduce de mâncare.

— Mi-ar plăcea mai mult dacă s-ar purta ca un adevărat demon şi l-ar transforma pe frate-meu într-o broască sau ceva, a bombănit Stacey.

În timp ce-mi trăgeam puloverul gros peste cap, Robin mi-a ţâşnit de-a curmezişul umărului şi mi s-a întins pe şale.

— Nu cred că Roth e capabil să facă una ca asta.

— Ar putea să încerce, a insistat ea, şi efectiv i-am auzit îmbufnarea din voce.

---

[7] Personaj principal din serialul american *The Walking Dead: Invazia zombi* (n.tr.)

Am luat telefonul şi, oprind difuzorul, am intrat în dormitor. M-am încruntat când l-am zărit pe unul dintre pisoi încolăcit, precum un ghem pufos, peste fularul cu care aveam de gând să ies. Era Thor.

La naiba!

M-am apropiat cu grijă de pat, simţind în piept o cunoscută strângere de inimă. Mi-era dor de Bambi. După ce lucrurile se mai domoliseră, îmi amintisem că Roth îmi povestise cum se întâlnise cu ea. Luaserăm legătura cu sabatul şi, în mod surprinzător, vrăjitorii ne îngăduiseră s-o vizităm. Revederea lui Bambi îmi vindecase, în parte, durerea din suflet. Ştiam că era fericită şi se simţea bine, fiind tratată ca o prinţesă, dar, cu toate că apocalipsa fusese evitată, ea nu ne mai aparţinea.

— Aşadar… a zis Stacey, lungind cuvântul. Te pregăteşti să pleci la întâlnirea cu Zayne?

M-am oprit la câţiva paşi de pat şi m-am încruntat.

— Ce? De unde ştii c-o să mă văd cu el?

— Zayne mi-a spus că ţi-a scris ieri, a răspuns prietena mea.

Thor şi-a săltat capul.

— Habar n-aveam că ţi-a zis, am murmurat absentă, din pricina faptului că mă întrebam cum să fac să ajung la fularul meu, fără vărsare de sânge.

— Nu te… deranjează că stau de vorbă cu Zayne, nu-i aşa?

— Poftim? Am ignorat felul în care pisoiul şi-a pleoştit urechile. Nu. Nu mă deranjează. De ce m-ar deranja?

— Nu ştiu, a şoptit Stacey. Voiam doar să mă asigur.

Am scuturat din cap, deşi, din nou, ea nu putea să mă vadă.

— Mi se pare grozav că-ţi petreci timpul cu Zayne. Şi eram cât se poate de sinceră. Stacey îl pierduse pe Sam, iar Zayne îşi pierduse tatăl… ba, într-un fel, mă pierduse şi pe mine. Cel puţin aşa mi se părea uneori. Vă susţineţi unul pe celălalt, şi asta-i minunat. Pur şi simplu n-aveam idee că ţi-a spus despre mesajele pe care mi le-a trimis.

— Bine, a răspuns Stacey. Mă bucur să aud asta, pentru că e plăcut… E bine să-l am acum prin preajmă. A urmat o pauză. Roth merge şi el cu tine?

Am pufnit.

— Îh, nu! Dacă ar merge cu mine, ei doi n-ar face decât să se întreacă în sarcasme.

Stacey a chicotit.

— Ştii, dacă n-ai fi tu, cred că ei ar fi legat o prietenie de proporţii legendare.

Zayne şi Roth împrietenindu-se la cataramă? Mă îndoiam.

— Păi, te las, dar sună-mă când termini, să-mi spui cum a mers cu Zayne. OK?

— Bine. Vorbim curând.

După ce mi-am luat rămas-bun de la Stacey, mi-am strecurat mobilul în buzunarul de la spate al pantalonilor, după care am inspirat adânc. Oi fi fost eu o creatură formidabilă, în parte demon, în parte Gardian, în parte altceva, dar afurisiţii ăia de pisoi mă îngrozeau.

M-am repezit, am înhăţat marginea fularului şi am smuls-o cu putere, sărind, în acelaşi timp, de lângă pat. Ghemotocul de blană demonică s-a răsturnat pe spate, cu toate cele patru labe îndreptate spre tavan. A rămas întins, rotindu-şi coada încoace şi încolo, peste plapumă.

— Scuze, am spus, retrăgându-mă.

Thor şi-a întors capul spre mine şi a mieunat, scoţând cel mai jalnic sunet auzit de cineva vreodată. A fost cât pe ce să mă duc la el, pentru a mă convinge că n-a păţit nimic, dar m-am oprit.

— Nu mă mai las păcălită. Eşti bine.

Pisoiul şi-a lăsat urechile pe spate şi s-a rostogolit pe o parte. Pe urmă a sărit pe picioruşe şi a pornit ţanţoş să traverseze patul. Şi vreau să zic că era *ţanţoş*, cu legănat de coadă şi toate cele! Ce jigodie răutăcioasă!

Mi-am înfăşurat fularul în jurul gâtului şi am coborât. Din bucătărie, l-am auzit pe Cayman trăncănind ceva despre stropit versus pus la saramură. Deşi îmi doream să cred că se referea la un curcan, n-aş fi fost gata să pariez pe o sumă de bani. Tocmai rămăsesem cu piciorul suspendat pe o treaptă, când pe uşă a intrat Roth.

Inima mea a făcut o tumbă. Era efectul pe care-l avea asupra mea simpla lui apariţie şi mă îndoiam că avea să se schimbe vreodată.

Înălţimea lui şi lăţimea umerilor săreau suficient în ochi, însă dacă mai puneai la socoteală şi opera de artă pe care o reprezenta chipul lui, şi ochii care străluceau ca nişte topaze, Roth fura inimi şi îţi tăia răsuflarea peste tot pe unde se ducea.

Purta o bluză bleumarin, mulată pe trup şi cu mâneci lungi, şi în ciuda curelei împodobite cu ţinte, blugii negri îi atârnau debusolant de jos. În clipa în care şi-a ridicat o mână, pentru a-şi trece degetele prin păr şi a-şi da la o parte şuviţele retezate de pe frunte, marginea bluzei i s-a ridicat şi pe mine m-a întâmpinat o licărire a pielii lui aurii, cu cele două adâncituri, aflate de-o parte şi de alta a şoldurilor.

Când, în sfârşit, mi-am târât privirea spre a lui, Roth îmi

zâmbea larg.

— Dacă te mai uiţi la mine în felul ăla, piticot, n-o să ieşi prea curând din casă.

Fierbinţeala mi-a inundat obrajii, în vreme ce mă jucam cu o buclă făcută din fular.

— Nu mă uitam la tine în niciun fel anume.

— De câte ori trebuie să-ţi spun cât de puţin te pricepi să minţi?

Am strâmbat din nas.

— Mă rog!

Roth a străbătut distanţa dintre noi. Mi-a luat degetele, mi le-a desprins de pe fular, după care a început să-l aranjeze cu mâna lui.

— Pleci acum să vorbeşti cu Zayne?

— Da. L-am privit cu băgare de seamă. Ştiam că nu era tocmai încântat de ideea plecării mele la o întrevedere cu Zayne, dar ştia cât de mult însemna pentru mine, aşa că, în esenţă (şi în mod surprinzător) îşi ţinea gura.

— Robin e cu tine? Părând să fi aşezat fularul pe gustul lui, într-un fel care nu se deosebea cu nimic de cel în care îl potrivisem eu, şi-a lăsat mâinile pe umerii mei.

Am dat din cap, în semn de încuviinţare, tocmai când coada vulpoiului mi s-a mişcat brusc, la capătul coloanei vertebrale.

— Pe spate.

Demonul s-a încruntat.

— Tot nu-mi place gândul că ieşi în lume. Pot să...

— Roth! am spus, întinzându-mă şi punându-mi palmele pe pieptul lui. N-o să păţesc nimic. Ştii foarte bine. Sunt, în mod oficial, oarecum bestială.

— Nu-ţi pun la îndoială bestialitatea, dar numai fiindcă Lilinul s-a dus şi Gardienii se joacă frumos deocamdată nu înseamnă că, afară, toţi vomită curcubeie.

Bleah! M-aş fi putut lipsi de o asemenea imagine.

— Îmi dau seama.

El m-a studiat o clipă, după care a oftat.

— Sunt prea protector.

— Da, cam aşa!

Mâinile i-au alunecat pe gâtul meu, stârnindu-mi un fior. Mi-a cuprins obrajii cu palmele.

— Mi-e greu să nu fiu, cel puţin pentru o vreme.

— De înţeles.

— Dă-mi un mesaj când termini! Vin să ne întâlnim. Lăsându-mi bărbia în jos, m-a sărutat pe frunte, şi cred că mi-a sărutat şi vârful cocului, chestie realmente drăguţă. Bine?

— Bine şi mişto de tine. Era limpede că aveam chef de rime, dar, când am dat să mă îndepărtez, Roth m-a prins de braţ şi m-a tras înapoi. Bestialitatea mea a zburat pe fereastră în momentul în care am sfârşit prin a mă lipi de pieptul lui. Roth…

Luându-mă de mijloc, m-a lăsat uşor pe spate şi s-a aplecat spre mine. M-a sărutat şi… uau! m-a sărutat cum n-o mai făcuse niciodată, de parcă mi-ar fi învăţat pentru întâia oară curbura buzelor, şi încă pe îndelete! Sărutul era meticulos. Pulsul mi-a luat-o la goană şi m-am topit lângă Roth, cuprinzându-i gâtul cu o mână, iar cu cealaltă strângându-l de braţ.

— Of, de dragul nevinovaţilor mei ochi virtuoşi, aţi putea să nu mai faceţi asta în locuri în care mi-e imposibil să nu vă văd? s-a auzit glasul lui Cayman, din pragul bucătăriei.

Roth şi-a ridicat capul, s-a îndreptat şi, buimăcită, l-am văzut cum îmi zâmbeşte cu şiretenie.

— Voiam doar să mă asigur că nu mă uiţi.

Cayman a pufnit.

— Nu cred c-o să uite sărutul ăla prea curând.

Foarte adevărat! Roth s-a arătat oarecum mulţumit de propria persoană.

— Salută-l pe Bolovan din partea mea.

M-am uitat urât la el, dar n-a părut a regreta câtuşi de puţin, când mi-a făcut cu ochiul, apoi s-a năpustit şi m-a sărutat încă o dată, înainte de a-mi da drumul. Totuşi, o parte din mine nu credea că Roth fusese un nemernic când îi transmisese salutări lui Zayne, ceea ce era, în sine, un lucru aproape uimitor.

Iarba rece îmi scârţâia sub tălpi în timp ce traversam peluza, îndreptându-mă spre *acea* bancă. Temperatura crescuse în ultimele două zile, topind zăpada, iar soarele apăruse pe cer, aşa că, în ciuda aerului încă rece, oamenii ieşiseră la plimbare prin parcul National Mall.

M-am aşezat, chircindu-mă imediat ce frigul de pe bancă mi-a pătruns prin blugi, îngheţându-mi poponeţul. M-am chircit de frig în pulover, mijind ochii în lumina strălucitoarelor raze de iarnă.

Oamenii umblau încoace şi încolo, unii mergând spre muzee, alţii stând pe bănci şi jucând şah sau făcând jogging şi preocupându-se de sănătate. Oare vreunul dintre ei ştia ce aproape fuseseră de un sfârşit al lumii în toată regula? Un sfârşit al lumii în surlet de trâmbiţe şi râuri pline de sânge?

De fapt, nici n-ar fi trebuit să-mi pun întrebarea, căci cunoşteam deja răspunsul. Cu tot cu deşteptarea garguielor, care făcuseră prăpăd, cu tot cu acei bieţi oameni care păreau să

fi murit din senin pe străzi, specia umană realmente n-avea habar că trecuse razant pe lângă apocalipsă.

Noi salvaserăm ziua. *Eu* salvasem ziua, şi ei n-aveau să ştie asta niciodată. Frate, mă simţeam cam ca Batman, însă fără mantia lui mişto!

Dar dacă eu eram Batman înseamnă că Roth era Robin Băiatul Minune? Ah, nu! Nu-l vedeam acceptând aşa ceva, deşi gândul îmi lăţea pe faţă un zâmbet până la urechi.

Un zgomot de paşi mi-a atras atenţia şi m-am uitat în sus. Zayne stătea la câţiva metri de mine, cu o mână îndesată în buzunarul blugilor şi cu cealaltă ţinând o pungă pătrată, de culoare neagră. Avea umerii încovoiaţi şi bărbia lăsată în piept. Stomacul mi s-a zvârcolit într-un fel ciudat, oarecum neplăcut. Spiritul meu nu-mi afecta capacitatea de a percepe aurele, aşa cum făcuse Bambi, dar în acele momente mi-aş fi dorit să se întâmple aşa. Ar fi fost mai bine, decât să fiu nevoită să văd... cât de mult pălise lumina dimprejurul lui Zayne. Albul învechit al aurei lui îmi amintea în permanenţă de ce-i făcusem.

Şi nu fusese singurul rău pe care i-l făcusem.

Zâmbetul mi s-a ofilit puţin, dar nu l-am lăsat să se stingă pentru că, în ciuda tuturor celor întâmplate, mă bucuram să-l revăd pe Zayne.

— Hei! a spus el şi a surâs, dar surâsul nu i s-a oglindit şi în ochii strălucitori.

Doamne, ce dor mi-era de zâmbetul lui, de felul în care râdea cu toată faţa! Cu toată *fiinţa*!

— Ai venit.

Am scuturat uşor din cap.

— Bineînţeles c-am venit. Ţi-am zis c-o să vin.

— Da, mi-ai zis. S-a aşezat lângă mine, a pus punga de

cealaltă parte, după care şi-a vârât mâinile în buzunare, privind drept înainte. S-au scurs câteva momente. Mă gândeam că poate te-ai răzgândit… sau ceva.

Începeam să pricep.

— Eu nu m-aş fi răzgândit, iar Roth nu mi-ar cere niciodată aşa ceva.

Zayne şi-a întors brusc capul spre mine. A deschis gura, a închis-o, pe urmă a încercat iar.

— Îmi… îmi place cum îţi stă cu părul aşa.

— Ah! Mi-am dus o mână în sus, împungând uşor cocul. Sinceră să fiu, n-aveam chef să-l aranjez în niciun fel.

— Nu te-am mai văzut cu el prins aşa. S-a uitat la mine, apoi şi-a ferit în grabă privirea. Oricum, voiam să ne întâlnim ca să-ţi spun cât mă bucur că eşti bine. N-am apucat s-o fac atunci când ai apărut în casă. Toţi eram uluiţi să te vedem. Pe măsură ce vorbea, o parte din stânjeneală i se risipea. Când am auzit despre moartea Lilinului, ei bine… ne-am dat seama ce implica asta. Eu mi-am dat seama.

— Îmi pare rău, am zis. Eram conştientă că rostisem acele cuvinte de multe ori, dar tot sincere erau. Numai că mi-aş fi dorit să mai pot spune şi altceva.

Un zâmbet i-a înflorit pe chip pentru scurtă vreme, după care a dispărut.

— Sunt convins că-ţi pare. Gestul tău a fost unul incredibil de curajos. Nebunesc, dar curajos. N-o să-ţi ţin o predică pe tema lui. Sunt sigur… sunt sigur că Roth a făcut-o deja. S-a oprit, trăgând adânc aer în piept. Ştii, acum nu te mai poţi îndoi de ceea ce eşti cu adevărat. Pe dinăuntru. Trebuie să-ţi fi dat seama. După ce ai făcut alegerea pe care ai făcut-o, nu te mai poţi îndoi de propria valoare. Voiam doar… voiam doar să ştii

asta.

Mi-am închis strâns ochii şi am scos un oftat tremurând.

— Îţi… mulţumesc. A fost tot ce-am putut să zic, căci avea dreptate. Înţelesesem ce luptă se dădea în sufletul meu. Nu mă definea faptul că eram demon sau Gardian. Faptele şi deciziile mele o făceau. Şi nu eram perfectă, dar nici rea. Eram doar eu însămi.

O adiere de vânt i-a împins o şuviţă blondă peste maxilarul sculptat.

— Destul despre mine! am spus, şi Zayne a chicotit. Ce-i? am întrebat.

El şi-a scos mâinile din buzunare şi s-a lăsat pe spătarul băncii, relaxându-se.

— Layla-gândăcel, ai murit şi ai revenit la viaţă! E cam greu să-mi scot chestia asta din cap.

Când mi-am auzit porecla, m-a cuprins o uşoară ameţeală.

— OK. Corect… Mi-am scormonit mintea, căutând ceva de zis, şi am găsit. Săptămâna viitoare mă întorc la şcoală. Roth şi Cayman şi-au făcut vrăjile, iar conducerea liceului crede că am lipsit din cauza mononucleozei sau aşa ceva. Pot să recuperez şi să îmi iau diploma de absolvire la timp.

— Asta-i bine. Sinceritatea îi stăruia în voce. Şi facultatea?

M-am foit pe bancă.

— Mă gândesc să mă înscriu, pentru semestrul de primăvară, la nişte colegii din zonă. Dar, imediat ce termin liceul, vreau să călătoresc o vreme. Am zâmbit, amintindu-mi discuţia avută cu Roth despre hoinăritul prin lume. N-am fost pe nicăieri şi vreau să văd unele lucruri: plaja, munţii, un deşert. Am timp s-o fac. O grămadă de timp.

— Aşa-i. Nu ştiu cum de tot uit că tu… că tu n-o să mai

îmbătrâneşti şi toate cele. Şi-a încleştat maxilarul. Cred că-i o idee bună, totuşi, povestea cu călătoria. O să te distrezi.

— Da. Era o chestiune stranie, şi zău că nu mă obseda, însă eu aveam să arăt veşnic la fel… cu excepţia cazului în care cineva ar fi reuşit să mă înjunghie în inimă ori să-mi reteze capul. Chiar simţeam nevoia să schimb din nou subiectul. Pe bune, destul despre mine! Vreau să aflu cum te descurci tu cu toate.

Zayne a ridicat din umărul lui solid.

— Drept să-ţi spun, o iau pas cu pas. O să vină două clanuri din vecini să evalueze situaţia. Nu-i motiv de îngrijorare, a adăugat, când a văzut că mă încordez. Doar o porcărie procedurală, din câte mi-au zis Dez şi Nicolai.

— Ei au fost de mare ajutor, nu?

— Da. Mai am vreo doi ani până când va trebui să preiau conducerea şi ştiu că, împreună, o să facă treabă bună. O să aducă unele schimbări necesare, mai ales având în vedere cât de mult s-a apropiat Nicolai de Danika.

Am zâmbit larg, căci îmi plăcea în continuare ideea ca ei doi să fie împreună.

— Categoric trebuie făcute schimbări. Organizarea e un pic… arhaică. Dacă ar fi fost după Danika (şi n-o vedeam renunţând înainte de a-şi impune punctul de vedere), atunci, pe viitor, femeile clanului ar fi avut mult mai multe opţiuni. Dar, lăsând la o parte responsabilităţile din cadrul clanului, *ţie* cum îţi merge?

Zayne s-a încruntat.

— În unele zile mi-e greu, a recunoscut el, încet. Mi-a prins bine să stau de vorbă cu Stacey. Ea… ea mă înţelege, ştii? A făcut o pauză, în timp ce eu dădeam din cap, în semn de

încuviinţare. Ştiu că, spre final, eu şi tata n-am fost de acord în multe privinţe, dar era tatăl meu şi-l iubeam. El s-a uitat la mine. Te-a iubit. Îţi dai seama, nu? Dincolo de tot ce-a fost, a ţinut la tine.

Amintindu-mi dialogul avut cu Zayne după moartea lui Abbot, am dat iar din cap.

— Ştiu.

— Mi-e dor de el.

Am dat să întind o mână, pentru a-l strânge de braţ, însă m-am oprit la jumătatea drumului. Nu eram sigură că, în acele clipe, şi-ar fi dorit asemenea alinare din partea mea.

Zayne probabil că mi-a surprins mişcarea cu coada ochiului, căci s-a întors şi a luat punga neagră.

— Ţi-am adus ceva.

Am ridicat brusc din sprâncene.

— Da?

A dat din cap şi a căutat în pungă.

— M-am gândit că s-ar putea să-i simţi lipsa.

Curioasă, m-am uitat cum braţul lui se ridică, scoţând la iveală un cap maroniu, blănos şi rufos. Mi-am încleştat palmele şi am rămas cu gura căscată când Zayne a tras afară din pungă un ursuleţ vechi şi uzat, care prinsese zile mai bune.

— Domnul Mucos! am murmurat cu respect.

Zayne mi-l dăruise pe Domnul Mucos în prima noapte în care Abbot mă adusese în tabăra Gardienilor. Pe atunci aveam doar şapte ani şi eram îngrozită de creaturile înaripate, cu pielea lor ca de piatră şi dinţii ascuţiţi. O luasem la goană prin casă, găsisem un dulap şi mă pitisem în el, până când Zayne mă îndemnase să ies, oferindu-mi un ursuleţ, cândva în stare impecabilă.

Iubisem jucăria aia.

La fel de mult ca pe Zayne.

Am luat ursuleţul şi l-am strâns la piept, în timp ce Zayne îşi dregea glasul.

— Ştiu că nu mai eşti o fetiţă. Pe naiba, ştiu că, la o adică, ai putea să-mi tragi o mamă de bătaie acum, dar m-am gândit că… ei bine, Domnul Mucos ţi-e oricând de folos. Îţi aparţine.

Lacrimile îmi ardeau ochii când mi-am îngropat faţa în creştetul ursuleţului şi am inspirat adânc. Mireasma a ceea ce obişnuia să fie căminul meu se lipise de jucărie şi mă făcea acum să-mi vină să plâng în hohote. Îmbrăţişându-l pe Domnul Mucos, voiam să mă întorc în timp, doar ca să-i mai pot da o îmbrăţişare lui Abbot, înainte ca totul s-o ia la vale între noi.

Am clipit, ca să-mi alung lacrimile, şi mi-am ridicat faţa spre Zayne.

— Mulţumesc! Mulţumesc foarte mult!

El a închis o clipă ochii.

— Mi-e dor de tine, Layla.

Pieptul mi s-a strâns ca într-o menghină.

— Nu trebuie să-ţi fie, am şoptit, întorcându-mă spre el, cu ursul în braţe. Şi iată-ne ajunşi, în sfârşit, la miezul motivului pentru care stăteam pe bancă. Sunt aici. Şi mie mi-e dor de tine, Zayne! Vreau să fim prieteni.

— Ştiu. Doar că… Nu sunt pregătit, a zis el, îndreptându-şi privirea spre cer. Pieptul i s-a umflat când a inspirat adânc. Îmi place să cred că, într-o bună zi, voi fi. Mă rog, sunt convins că voi fi. Într-o zi.

— O să aştept, i-am spus. Vorbesc serios! O să aştept ziua. Povara care-mi stătea pe inimă s-a mai uşurat când am văzut că Zayne a dat încet din cap. Apoi s-a uitat la mine şi a zâmbit, a

zâmbit într-adevăr, afişând acel surâs cu toată faţa, pe care îl adorasem în copilărie. Iar în acea clipă am ştiut că realmente avea să existe o „bună zi”, pe care o aşteptam cu nerăbdare.

Capitolul 32

Zayne şi cu mine am mai sporovăit un pic, iar când a venit vremea plecării, m-am despărţit cu greu de el. Nu ştiam când urma să-l revăd. Am fost la un pas de a sări pe el şi de a-l îmbrăţişa, cum făcusem cu Domnul Mucos, dar mi-am dat seama că încă era prea devreme pentru aşa ceva.

Cu ochii în lacrimi, l-am urmărit traversând pajiştea şi am sperat ca acea „bună zi” să vină curând. Am sperat din tot sufletul.

L-am aşezat cu grijă pe Domnul Mucos înapoi în pungă şi, când m-am ridicat, am luat-o pe pajişte în direcţia opusă, spre muzee. Urma să-i scriu curând lui Roth, dar îmi trebuiau câteva minute ca să-mi fac ordine prin sentimente. Eram fericită că apucasem să-l văd pe Zayne şi să aflu că nu mă ura, dar mă cuprinsese un dor crunt de el. Îmi doream ca lucrurile să revină la starea dinainte şi nu era prima dată când mă gândeam la asta, însă nu-mi venea să regret nimic din ce împărtăşiserăm. Trebuia să trecem prin toate, astfel încât să ştim amândoi care era adevărata relaţie dintre noi. Deşi, în prezent, aş fi vrut să-l silesc să-mi fie prieten, îl respectam şi îl îndrăgeam prea mult, ca să nu-i acord tot răgazul de care avea nevoie. Între timp, nu puteam decât să mă bucur că o avea pe Stacey cu care să stea de vorbă.

Am luat-o pe scurtătură, printre mese şi bănci, atentă să respir adânc şi domol, în vreme ce punga cu Domnul Mucos mi

se legăna uşor pe lângă corp. Cu coada ochiului, mi s-a părut că zăresc un chip întunecat familiar. M-am oprit brusc şi m-am întors la dreapta.

Morris şedea la una dintre mesele de lemn, cu sprâncenele lui stufoase zbârlite din pricina concentrării. Una din mâinile îmbrăcate în mănuşi fără degete şi-o ţinea strânsă sub bărbie, iar pe cealaltă şi-o învârtea deasupra unor piese de şah albe şi negre, plasate strategic pe tabla de joc.

Nu ştiam ce mă uimea mai tare: faptul că-l vedeam pe Morris în oraş (ţinând cont că nu-l mai zărisem deloc după noaptea morţii lui Abbot, nici măcar când mă întorsesem din… ei bine, din morţi), ori faptul că nu era singur. În faţa lui stătea o femeie cu părul ca pana corbului. O pereche de ochelari negri, supradimensionaţi, îi acoperea cea mai mare parte a feţei, dar din câte îmi puteam da seama, judecând după cum stătea aşezată, era înaltă şi zveltă. Pielea arămie a mâinii pe care o mişca deasupra pieselor n-avea niciun cusur.

Morris să aibă prieteni? Prietene? Prietene care păreau a fi mult, mult mai tinere decât el? Bravo, Morris…

Femeia şi-a mutat un nebun, capturând ceea ce bănuiam că era unul dintre pionii adversarului. În vreme ce studia piesa neagră, un nor întunecat s-a furişat prin dreptul soarelui, ascunzându-l dintr-odată. Speriată, m-am uitat în sus şi m-am încruntat. Se întunecase atât de tare, încât părea să fi venit momentul asfinţitului.

Un fior ciudat mi-a coborât în spirală pe şira spinării când i-am fixat cu privirea pe cei doi. Fiorul şi-a întins tentaculele de gheaţă pe umerii mei. Robin s-a neliniştit şi mi-a alunecat de pe spate, cuibărindu-se chiar sub coaste.

Morris a ridicat ochii, şi privirea lui expresivă a întâlnit-o

pe a mea. A zâmbit larg, şi pielea din jurul pleoapelor i s-a încreţit. Eu am săltat o mână, în vreme ce soarele se elibera din spatele norului de cerneală, şi mi-am fluturat degetele către el, în semn de salut.

Era straniu.

Bărbatul şi-a îndreptat din nou atenţia asupra jocului de şah, iar eu m-am simţit trimisă la plimbare, ceea ce, în mod bizar, nu m-a deranjat. Nu ştiam ce se petrece acolo, dar o luasem pe lângă ei, ca să ajung pe trotuar, când atenţia mi-a fost atrasă de un murmur cântat.

Toţi muşchii mi s-au încordat, şi pielea a început să mă furnice. Murmurul… îl recunoşteam şi aveam să-l recunosc mereu. *Paradise City*. Cântecul pe care-l fredona fără încetare Roth, dar, de data asta, de o voce feminină.

Trebuie să fie o coincidenţă, mi-am spus şi m-am răsucit încet. Sunetele, surprinzător de armonioase, veneau de la femeia aşezată în faţa lui Morris.

Ea s-a oprit din fredonat şi, curbându-şi buzele într-un zâmbet abia schiţat, a ridicat o mână, scoţându-şi ochelarii. Pe urmă s-a întors spre mine, şi atunci i-am văzut faţa. Femeia era izbitor de frumoasă. Fiecare trăsătură se potrivea perfect cu celelalte. Pomeţi înalţi, bine conturaţi, un nas micuţ, buze incredibil de pline, însă ochii ei mi-au tăiat, pe loc, răsuflarea.

Aveau culoarea a două nestemate chihlimbarii… întocmai ca ochii lui Roth.

— Ştii, a spus ea, cu o voce subţire ca fumul, el mereu a fost Prinţul meu Moştenitor favorit.

Falca mi s-a desprins din încheietură şi m-am holbat la ea, cu gura căscată, precum un peşte aruncat de valuri pe uscat. „Prinţul meu Moştenitor favorit? Al meu?” Ea era…? Oh,

Doamne!

Oh, Dumnezeule! Şeful era o femeie!

Ea şi-a lăsat capul într-o parte, şi părul negru i-a alunecat peste umăr.

— Ah, îţi văd rotiţele învârtindu-se în creier! Mi se încălzeşte sufletul amar, când ştiu că Prinţul meu e cu cineva care se situează măcar la limita inteligenţei.

Erau mari şanse să-mi sară ochii din cap, aşa că insulta mi-a cam intrat pe o ureche şi mi-a ieşit pe cealaltă.

— Eşti…

— Pun pariu că-mi poţi ghici numele. Vorba cântecului, am multe. Ochelarii de soare îi atârnau între degete, în vreme ce mă studia. Te-ai întrebat vreodată de ce eşti aici, Layla?

Când am început să mă uit în jur, a izbucnit într-un râs întunecat.

— Nu aici, în parcul ăsta, prostuţă mică, ci aici, pe picioarele tale, cu sângele curgându-ţi prin vene şi inima bătându-ţi în piept?

Morris şi-a săltat iar sprâncenele (nu ştiu precis dacă la auzul celei mai recente insulte a ei, ori din pricina amintirii faptului că fusesem la un pas de moarte), dar, ca de obicei, a rămas tăcut.

— Tu ai fost? am spus, o clipă mai târziu. Tu m-ai adus înapoi?

Ea n-a răspuns imediat.

— Cum ziceam, Astaroth e Prinţul meu preferat, însă n-aş învia morţii nici măcar pentru el. Cel puţin nu fără să mă aleg cu un câştig.

Am scuturat din cap.

— Nu pricep. Dacă n-ai făcut-o tu…?

— Oh, eu am făcut-o! Şi cu plăcere. Şi-a pus ochelarii de soare la loc pe nas, însă tot mi se părea că putea să vadă până înăuntrul meu. Dar datorită mamei tale.

Dacă în secunda aia ar fi bătut vântul, m-aş fi răsturnat complet.

— *Lilith* m-a salvat?

— Lilith mi-a promis că, dacă te voi salva, nu va mai încerca niciodată să scape, iar aceea era o propunere pe care nici măcar eu n-o puteam refuza. Aşa că am bătut palma cu ea şi… iată-te!

O mie de emoţii m-au năpădit, iar genunchii mi s-au înmuiat. Lilith mă salvase? Neîncrederea forma un vârtej în mine, amestecându-se cu speranţa, cu exaltarea, cu pur şi simplu mai multă uimire. Oare mă recunoscuse, în sfârşit, drept fiica ei şi făcuse ceva pentru a se îndrepta? Punga a început să-mi alunece printre degete, aşa că am strâns-o mai tare.

Pe urmă mi-am dat seama.

Dacă eu aş fi murit, Lilith ar fi murit şi ea. N-avea niciun rost ca Şeful să încheie înţelegerea, cu excepţia cazului în care… în care o făcuse, parţial, de dragul lui Roth.

Sfinte floricele de porumb, oare Şeful putea simţi compasiunea? Oh, frate, lumea tocmai se întorsese cu fundul în sus!

— Ei, acum nu mi te topi toată pe dinăuntru, draga mea! Dacă tu ai fi murit, s-ar fi dus şi ea. Deci a simţit o legătură maternă cu tine sau, în final, n-a făcut decât să se salveze pe sine? Poate speră că, într-o bună zi, te vei răzgândi şi o vei elibera. La urma urmei, astfel, nu s-ar considera că evadează, nu? Cine ştie? Mie zău că nu-mi pasă! a spus femeia, săltându-şi umărul cu o mişcare delicată. Nici ţie n-ar trebui să-ţi pese,

căci ştii ce-ar trebui să te intereseze? Faptul că, pe lângă cei din grupul Alfa, eu sunt singura fiinţă care poate să-i anuleze existenţa lui Astaroth, dintr-un singur pocnet… al celor două degeţele ale mele.

Uitând atât de Lilith, posibila mea salvatoare, cât şi de Şef, care era grozav, mi-am simţit spatele înţepenind şi ochii îngustându-se, în timp ce ameninţarea ei mă izbea în plin. Furia a pus stăpânire pe mine şi a trebuit să-mi folosesc fiecare strop de reţinere pentru a nu mă transforma chiar acolo, băgând în sperieţi nişte oameni.

Nici măcar n-am recunoscut vocea care a ieşit din mine, sub forma unui mârâit înfundat, şi care i-a făcut pe cei ce treceau prin preajmă să-mi acorde mai mult spaţiu.

— N-oi putea eu să te înfrâng, dar ştiu că pot să mă iau la trântă cu tine. Deci dacă te atingi fie şi de un singur fir din capul lui Roth, o să mă scald în sângele tău şi o să-mi fac un colier din măruntaiele tale. În clipa următoare, m-am pregătit pentru o ditamai chelfăneala, din cauza căreia, probabil, grupul Alfa avea să pice şuierând pe capul nostru. La urma urmei, poate că ar fi trebuit să-l iau pe Roth cu mine în acea zi, fiindcă mica mea excursie luase, dintr-odată, o întorsătură foarte urâtă.

Dar Morris a râs înăbuşit, scuturându-şi umerii, în vreme ce femeia şi-a dat capul pe spate şi a izbucnit într-un râs zgomotos. Nimic din ce spusesem nu era amuzant. Mie, cel puţin, nu mi se părea. M-am uitat în jur, neştiind sigur ce se petrece.

— Îmi placi, a zis femeia, după ce s-a oprit din râs. Chiar îmi placi. Meriţi un Prinţ Moştenitor.

— Ăăă…

— Şi văd că noi două… Mă rog, cred că o să ne înţelegem

de minune. S-a întors la jocul de şah. Vino în vizită când doreşti, dar, un ultim amănunt…

— Ăăă…

Lingându-şi buzele, ea a luat un nebun de pe tablă.

— Îndrăzneşte să mă mai ameninţi o dată şi n-o să-mi mai pese ce-a promis maică-ta, ce prieteni sus-puşi ai sau cum o să-l afecteze pe Astaroth. *Vei purta* măruntaie drept colier, dar n-o să fie ale mele!

Bine, atunci!

Nu eram proastă, deci ştiam când sosea momentul să mă retrag. Năucă, m-am îndepărtat de masă şi, abia după cinci minute bune, m-am oprit în mijlocul unui trotuar aglomerat, întrebându-mă cu voce tare:

— Dacă tanti aia e Şeful, atunci *cine* naiba e Morris?

În loc să-i scriu lui Roth, am sfârşit prin a mă întoarce singură acasă. Am intrat pe uşa din faţă şi am pus pe scaunul din salon punga în care se găsea Domnul Mucos. De îndată ce am trecut în living, Roth şi-a făcut imediat apariţia. Mişcându-se rapid ca o umbră, în nicio secundă, m-a luat în braţe, lăsându-şi buzele să-i alunece pe o parte a gâtului meu.

Sângele mi s-a încins pe loc şi am scos un icnet slab. Una din mâinile lui şi-a croit drum pe sub puloverul meu şi mi-a mângâiat pielea goală, trimiţându-mi un fior fierbinte prin tot trupul.

— Nu mi-ai scris, a spus el, către scobitura de sub urechea mea.

Pleoapele mi s-au lăsat agale în jos.

— Hm?

Râsul lui gutural m-a încălzit.

— Trebuia să-mi dai un mesaj, iar eu trebuia să vin la tine.

— Ah! Da. Aşa-i. Mi-am muşcat buza când el mi-a sărutat scobitura pe care o atinsese în treacăt cu gura. De ce nu-i scrisesem? Ochii mi s-au deschis brusc. Drace! Îmi distragi atenţia în aşa hal! Trebuie să-ţi zic ceva.

— Mmm! Zi-mi ceva. Cealaltă mână i-a coborât pe spatele meu. Ascult!

Îmi venea greu să respir.

— Nu pot să vorbesc când faci asta.

— Ce fac? a întrebat el, cu un aer nevinovat.

— Ştii tu ce. Ducându-mi braţul la spate, i-am prins mâna şi i-am tras-o de pe fundul meu.

— Nu-i vina mea că tu n-ai atenţie distributivă, a spus demonul, făcându-mă să merg de-a îndărătelea. Ne-a răsucit pe amândoi, s-a aşezat, după care m-a tras în poala lui, astfel încât să stau cu faţa spre el şi picioarele proptite în braţele fotoliului. Acum. Stau jos. Tu eşti aici, în poala mea, unde-ţi place, şi te ascult.

— OK. Am clipit încet, în vreme ce el îmi zâmbea de jos. Şi-a aşezat braţele moi împrejurul şoldurilor mele. Te-ai întâlnit cu Zayne?

— Da, dar nu asta voiam să-ţi spun. Când sprâncenele i s-au lăsat în jos, l-am împuns cu un deget în piept. Despre asta o să-ţi povestesc mai târziu. A fost plăcut să stăm de vorbă şi toate cele.

— Dar? Ochii i-au căzut pe buzele mele şi am presimţit că mă va săruta iar.

Trebuia să spun povestea înainte ca el să ajungă să-mi nimicească toate simţurile. Era şi aşa destul de greu, căci degetele începuseră să i se mişte pe lângă brâul blugilor mei.

— Dar cred că m-am întâlnit cu mama ta, Roth.

Degetele lui au încremenit şi a rămas cu buzele întredeschise. O umbră i s-a furişat pe chip, strângându-i pielea dimprejurul ochilor.

— Cu *mama* mea?

— Da. Ştii tu, Şeful. Era la Mall, şi am auzit-o fredonând *Paradise City*. Din acel moment, cuvintele mi-au ieşit din gură ca un şuvoi. M-am întors şi era acolo. Şi, uau! e foarte drăguţă. Vreau să spun că seamănă mult cu tine. Nu că tu ai fi drăguţ. Eşti chipeş şi sexy, de fapt, destul de frumos şi…

— Înţeleg ce zici, m-a întrerupt el. Şi îţi mulţumesc. Totuşi, măcar de data asta, ar trebui să discutăm despre altceva decât despre frumuseţea mea. Şeful ţi-a spus ceva? Ţi-a făcut ceva?

— Păi, mi-a zis că Lilith a încheiat o înţelegere, promiţând să nu fugă niciodată din iad, şi de aceea am fost salvată. Dar nu prea are sens, fiindcă moartea lui Lilith ar fi rezolvat problema cu Lilith. Cred că ea… ea a încheiat înţelegerea pentru tine. Şeful, adică. Şi a mai spus că eşti Prinţul ei Moştenitor preferat. Mi-am încrucişat braţele la piept şi m-am încruntat. Mi-a mai zis că ar putea să-ţi anuleze existenţa.

Roth a mijit ochii.

— De ce-ar spune Şeful una ca asta?

— Am… ăăă, am cam ameninţat-o.

— Pe bune?

Muşcându-mi buza de jos, am dat din cap, în semn de încuviinţare.

— I-am cam zis că, dacă ţi-ar face vreun rău, m-aş scălda în sângele ei şi i-aş purta măruntaiele drept colier.

Un colţ al gurii lui a tresărit.

— *Ce* ai făcut?

Mi-am înălţat bărbia.

— Voiam să ştie că nu-mi plac ameninţările voalate la adresa ta.

Figura lui Roth s-a îmblânzit.

— Of, piticot… mă umpli de mândrie!

Înroşindu-mă, mi-am ferit privirea şi mi-am dat ochii peste cap.

— Mă rog.

— Vorbesc serios! Ai încercat să mă aperi. Degetele i s-au curbat împrejurul bărbiei mele şi m-a făcut să mă uit în ochii lui. Mă simt onorat că ai face asta. Sunt sigur că Şeful nu s-a bucurat prea tare.

— Ei bine, a râs, oarecum… pe urmă a spus că mă place. Şi apoi mi-a zis, pe scurt, că dacă o mai ameninţ, o să-mi port propriile măruntaie în jurul gâtului. A fost ciudat. Nu mi-ai dat de înţeles niciodată că Şeful e femeie şi, mai ales, că e mama ta. Ba mi se pare că, înainte, vorbeai despre Şef la masculin. Sau fabulez? Nu contează.

Ăştia, da, socri nebuni, Doamne, Dumnezeule!

— Femeie? Roth a râs cu poftă. Şeful e orice şi oricine alege să fie.

Acum eu eram aia care se holba.

— Poftim?

Roth şi-a plimbat degetele de-a lungul maxilarului meu şi mi-a cuprins ceafa în căuşul palmei.

— Şeful nu-i nici mama, nici tatăl meu. E, mai degrabă, *creatorul* meu şi, în ultima vreme, din nu se ştie ce motiv, a preferat să arate ca o femeie care îmi seamănă întru câtva. Dar Şeful nu-i nici bărbat, nici femeie.

Am deschis gura, am închis-o, după care am deschis-o la loc.

— Ăăă…

— Ciudat, nu?

— Da. Deja mă durea capul.

După câteva momente, Roth s-a încruntat îngândurat.

— Ce căuta Şeful la Mall?

— Juca şah… Oh, Doamne, era cât pe ce să uit! Juca şah cu Morris! Ştii tu, Morris, şoferul şi omul bun la toate din tabăra Gardienilor. El era acolo, cu ea. Mă legănam entuziasmată, făcându-l pe Roth să capete o interesantă expresie de încordare. De ce era cu ea? De ce jucau şah? Sfinte ulei de miruit, jucau şah! Ce clişeu! Oh, Doamne, dacă el e…

— Nu ştiu ce-i el, a intervenit demonul.

Eu am făcut ochii cât cepele.

— Nu vorbeşte niciodată, mânuieşte grozav orice armă şi e capabil de nişte mişcări de kung fu, dar stai… Nu mi-l pot imagina… Mi-am coborât vocea.… *pe ştii tu cine* trăgând cu pistolul sau folosind stilul kung fu.

Buzele lui Roth tresăreau iar.

— Da, e greu să ţi-l închipui pe barosanul de la etaj având nevoie de o armă sau de arte marţiale.

Adevărat. M-am dezumflat ca un balon înţepat cu acul. Preţ de o secundă, crezusem că am dat peste o chestie uluitoare.

— Dar Morris trebuie să fie *ceva*.

— Orice e posibil. Degetele lui îmi relaxau muşchii gâtului, în vreme ce privirea lui o ţintuia pe a mea. Deci, în legătură cu mama ta…

Mi-am înclinat capul, ca el să-mi ajungă mai uşor cu mâna la ceafă.

— Mama… adică Şeful mi-a zis că Lilith s-a legat să nu mai

evadeze niciodată, în schimbul salvării mele şi, la început, m-am gândit: Uau, Lilith a făcut, în sfârşit, ceva pentru mine, fiica ei! Pe urmă, Şeful mi-a amintit că, dacă eu aş fi murit, la fel s-ar fi întâmplat şi cu Lilith, iar ea ştia asta. Deci, în esenţă, s-a salvat pe sine. Am ridicat din umeri. Presupun, aşadar, că acum ştim, hm? Cum se face că m-am întors. Eu tot recunoscătoare sunt. Nu contează cum s-a întâmplat, ci doar faptul că mă aflu aici.

Chipul lui şi-a pierdut din nou asprimea.

— Ai dreptate. Eşti aici, şi asta-i tot ce contează, însă uite cum stă treaba, Layla, Şeful… Şeful are momente de mare compasiune şi, uneori, face tot ce-i stă în putinţă pentru a nu-şi asuma meritul. Roth s-a aplecat, rezemându-şi fruntea de a mea. Iar Lilith ar putea fi la fel. Face o faptă bună, după care o ascunde. Sau poate că doar voia să-şi salveze propria piele, dar ştii ce?

— Ce? am şoptit.

Demonul şi-a înclinat capul şi m-a sărutat pe vârful nasului.

— N-o să afli niciodată adevăratul motiv, însă poţi alege să crezi ce vrei tu. Nu trebuie să decizi acum, dar orice ai hotărî să crezi, alegerea nu va schimba adevărul despre cine şi ce eşti, nici despre cât de mult însemni pentru mine, sau pentru Zayne, sau pentru ceilalţi Gardieni şi pentru Stacey. Până şi pentru Cayman, a adăugat el.

— Până şi pentru Cayman? Am râs, cu vocea îngroşată de emoţie. Roth mi-a sărutat un colţ al buzelor.

— Până şi pentru el. Nimic din toate astea n-o să se schimbe. Femeia aia, Lilith, dacă a făcut ce-a făcut ca să te salveze, e grozav. Dacă a făcut-o ca să-şi salveze propria viaţă, atunci uit-o. În orice caz, tu n-o să te schimbi din pricina asta.

Închizând ochii, m-am lăsat în voia lui, iar el mi-a susţinut

întreaga greutate, cuprinzându-mă cu celălalt braţ.

— Ai dreptate.

— Eu mereu am dreptate, piticot.

— Ba nu, n-ai mereu. Am zâmbit când l-am auzit pufnind. Însă ai acum. Ar fi fost frumos să ştiu că Lilith a ţinut la mine şi a ales să mă salveze, fiindcă sunt fiica ei, dar, până la urmă, nu contează cu adevărat.

— Nu. Roth m-a sărutat şi în celălalt colţ al gurii. Deloc.

— Contez eu, am şoptit, iar el mi-a răsplătit răspunsul cu un sărut drept pe mijlocul buzelor. Contezi tu. Contăm noi. Pentru asta am primit încă un sărut. Contează Zayne, şi Nicolai, şi Dez, şi toţi ceilalţi Gardieni. Contează Stacey. Contează până şi Cayman.

Buzele lui, lipite de ale mele, s-au curbat într-un surâs.

— N-aş merge aşa departe.

— Şşt! Acum l-am sărutat eu pe el.

Roth mi-a cuprins obrajii între palme şi s-a retras.

— Eşti OK?

Ştiam că mă întreba nu doar din pricina celor întâmplate cu Lilith, ci şi din pricina lui Zayne, motiv pentru care l-am iubit mai mult. Mult, mult mai mult.

— Sunt OK.

— Ei, atunci ai face bine să te ţii zdravăn, piticot!

— Să mă ţin… Am ţipat când s-a ridicat brusc şi chiar m-am ţinut zdravăn, cuprinzându-i şoldurile cu picioarele, şi gâtul, cu braţele.

— Te-ai prins! Apoi m-a sărutat din nou, scoţând un sunet gutural care m-a umplut de fiori. Buzele i-au alunecat încă o dată peste ale mele, apucând şi strângând, până când Roth a adâncit sărutul cu o împunsătură a limbii, iar eu i-am simţit

cercelul de metal. Simţurile mi-au luat-o razna şi a fost o reacţie explozivă, în care inima a început să-mi palpite, laolaltă cu multe, multe alte părţi ale corpului. O dorinţă cunoscută s-a ridicat precum un val înăuntrul meu, dar, în loc să-mi stârnească frica în toată fiinţa, mi-a săgetat venele cu o sublimă plăcere.

— Nu înceta să te ţii zdravăn! mi-a poruncit Roth, cu glasul încărcat de o senzualitate întunecată. O să te fac să te simţi mai mult decât OK.

Şi s-a ţinut de cuvânt.

Şase luni mai târziu…

Un vânt cald îmi umfla părul, aruncându-mi şuviţe blonde peste faţă şi răsfirând micile pene firave, care-mi acopereau aripile. Luna era sus pe cer, iar norii se îndesiseră, o noapte perfectă pentru zbor.

Stăteam cocoţată pe acoperişul clădirii One World Trade, cu un picior pe margine şi cu celălalt atârnat în gol. Aripile îmi stăteau arcuite mult în sus, împiedicându-mă să cad. Dedesubt, scânteieri ameţitoare luminau străzile. Nu reuşeam să disting oamenii, dar le zăream siluetele, sub forma unei mulţimi de pete mişcătoare. În jurul meu, alte construcţii se înălţau până la cer, având unele ferestre luminate, iar altele cufundate în întuneric. Niciuna nu ajungea până la nivelul meu.

Întinzându-mi braţul în spate, mi-am lipit palmele de clădire şi am închis ochii. Era greu să nu simţi trista, şi totuşi puternica poveste a renaşterii şi a reînnoirii ce avuseseră loc pe acel petic de pământ. Era greu să nu-ţi iei răgazul de a o înţelege.

Aflasem, cu multă vreme în urmă, că, uneori, oamenii pot fi mai răi decât orice demon ridicat din adâncurile iadului.

Un şuierat ascuţit mi-a atras atenţia şi am deschis ochii, lăsându-mi mâna să cadă înapoi pe marginea acoperişului. Şuieratul venea de undeva de pe Wall Street, şi buzele mi s-au întins într-un zâmbet larg. M-am ridicat încet.

Şi am pornit în zbor.

Vântul s-a repezit numaidecât şi mi-a cuprins aripile pe măsură ce se întindeau. Suind în văzduh cu ochii închişi, am zburat mai sus, iar aerul rece mi s-a învolburat pe pielea înfierbântată, alunecându-mi pe spate şi peste aripi. Când am deschis ochii, era întocmai cum îmi descrisese Jasmine. Am întins braţul şi chiar mi s-a părut că aş putea să culeg stelele cu mâna, pentru a le strânge la piept.

Poate că aş fi reuşit să zbor drept în rai, dar mă îndoiam că grupul Alfa ar fi fost foarte încântat. Simplul gând de a bate la porţile lor sidefii m-a făcut să surâd, în vreme ce-mi îngăduiam să mă rotesc precum un mic proiectil, înainte de a intra în acea parte de atmosferă în care mă puteam ciocni cu uşurinţă de un avion şi în care urma să am probleme cu asimilarea oxigenului. Ştiam că, dacă aş fi mers mai departe, n-aş mai fi putut respira, dar mai ştiam că instinctul ar fi preluat controlul şi corpul, m-ar fi silit să cobor la loc. Învăţasem asta pe propria piele, cu o noapte în urmă.

Am aruncat o privire în jos, şi parcă toată lumea se întindea dedesubt. Clădirile ţâşneau spre mine, precum zeci şi zeci de pumni ridicaţi. Milioane de oameni trăiau şi respirau pe acea suprafaţă, care acum părea incredibil de mică.

Ce privelişte minunată a oraşului New York!

O rafală de vânt mi-a izbit aripile, însă m-am rotit, ferindu-mă de vârtej, după care am pornit în picaj spre pământ. Strângându-mi aripile la spate, m-am lăsat pradă unei

legendare căderi libere. Am luat viteză şi, pentru o clipă, ritmul în care mă prăbuşeam mi-a tăiat răsuflarea. Dar n-am intrat în panică, nici nu m-am speriat, ci am simţit doar un extraordinar val de bucurie şi adrenalină.

La jumătatea drumului de întoarcere spre oraş, mi-am desfăcut aripile, încetinind picajul, astfel încât să nu mă turtesc pe laterala vreunei clădiri, căci ar fi fost un fel teribil de a încheia noaptea şi mica mea excursie prin ţară.

Plutind pe deasupra oraşului, am evitat zonele pe care le ştiam frecventate de alţi Gardieni şi am făcut cale întoarsă spre cartierul de birouri. Clanul din New York ştia că ne aflam acolo. Dez dăduse chiar un telefon dinainte, prevenindu-i pe cei din fostul său clan să nu se lege de noi, însă nu voiam să ne forţăm norocul. Deşi mă îndoiam că eu eram inamicul lor numărul unu, căci cu o jumătate de an în urmă lucraserăm cot la cot pentru oprirea Lilinului şi prevenirea apocalipsei, alta avea să fie mereu povestea cu tovarăşul meu. O poveste foarte încurcată.

Încetinind, am aterizat cu genunchii îndoiţi pe acoperişul unei clădiri care cred că adăpostea o bancă. Tocmai îmi strânsesem aripile la spate, când o siluetă greoaie s-a lăsat lângă mine, făcând ca mici bucăţi de piatră să se desprindă de pe margine şi să cadă pe trotuar. Mi-am arcuit o sprânceană şi m-am uitat în sus.

Roth stătea cu picioarele desfăcute şi aripile întinse. Pielea lui era întunecată ca onixul, tare şi lucioasă. Cu pieptul gol, se pierdea în noaptea dimprejurul lui. Ori s-ar fi pierdut, dacă nu şi-ar fi etalat colţii în faţa mea şi dacă ţeasta care-i împodobea catarama de la curea n-ar fi fost de un alb strălucitor.

— Părul tău, a spus el.

Am mijit ochii, abţinându-mă să ridic mâinile şi să aflu la ce

se referea.

— Ce-i cu el?

Demonul a rânjit şi, îngenunchind lângă mine, şi-a reluat rapid înfăţişarea omenească.

— Arăţi de parcă tocmai te-ai fi rostogolit dintr-un videoclip al formaţiei Guns N'Roses.

— Mersi!

— Poate chiar din videoclipul melodiei *Paradise City*.

— Din ce în ce mai bine!

El s-a aplecat şi mi-a sărutat tâmpla, apoi fruntea.

— Totuşi, e al dracului de sexy! Îmi aminteşte de cum arată după ce-mi bag degetele în el şi ne…

— Am prins ideea, am râs eu. Ştiu perfect încotro baţi.

— Ce? Voiam să spun „când ne trezim dimineaţa”.

Am pufnit.

— Ei, mă rog.

Râsul lui grav mi-a dat fiori prin tot corpul.

— Mă cunoşti mult prea bine.

Era adevărat. Am străbătut distanţa dintre noi şi i-am dat un pupic pe obraz.

— M-ai văzut?

— Da. Roth mi-a cuprins ceafa în căuşul palmei, împiedicându-mă să dau înapoi. Te-am văzut sărutând stelele.

Buzele mi s-au întins într-un zâmbet larg. Îmi plăcea cum sună.

— Vrei să mă vezi sărutându-mi steaua preferată? Da, era o replică siropoasă, dar cu toate că nu-i zăream surâsul, i-l simţeam cu fiecare celulă din corp. Apropierea de el, fericirea lui şi a mea îmi făceau corpul să vibreze pur şi simplu.

— Mereu, a şoptit Roth.

Lăsându-mi capul într-o parte, mi-am trecut uşor buzele peste ale lui, o dată şi încă o dată. Mâna cu care-mi ţinea gâtul s-a încleştat când i-am dezmierdat cu vârful limbii conturul minunat al gurii. Buzele i s-au despărţit, aşa că am dus sărutul mai departe şi, ca de fiecare dată, el mi-a lăsat un gust de ciocolată neagră, păcătoasă. Şi, ca de fiecare dată, un sărut n-a fost îndeajuns. Au urmat altele, în timp ce stăteam ghemuiţi pe marginea unui acoperiş, la o înălţime de peste şaizeci de etaje, şi mi-am dat seama că, dacă nu aveam să ne oprim curând pentru a lua o pauză de respirat, urma să ne cuprindă lăcomia, pornind de la mâini şi continuând cu alte părţi ale trupului.

Se întâmplase şi noaptea trecută.

M-am retras şi, dând afară aerul pe care-l ţinusem în piept, i-am prins maxilarul cu o mână, în vreme ce el scotea cel mai jalnic dintre sunete. Am chicotit, în spaţiul minuscul dintre gurile noastre.

— Mai târziu, i-am promis.

Sunetul s-a transformat într-un mormăit grav şi cât se poate de aprobator. Nerăbdarea a crescut în sufletul meu, dând naştere unei senzaţii de foame mult mai intensă decât cea cu care trăiam în fiecare zi.

— Ar fi bine ca „mai târziu” să vină curând, a gemut Roth. Mâna i-a alunecat de pe gâtul meu, coborând pe spate. Îi simţeam căldura prin maioul subţire şi larg cu care eram îmbrăcată.

— Mâine plecăm? Urmează Canada?

Am dat din cap.

— Canada să fie.

Fără să zică nimic, Roth şi-a aşezat mâna pe şoldul meu şi am tăcut, la rândul meu, admirând oraşul de la picioarele

noastre. Ghemuită lângă veşnicia mea, îmi vedeam viitorul, şi era o trăire absolut minunată.

Încă nu-mi alesesem o facultate, nici nu mă hotărâsem în ce domeniu urma să-mi dau licenţa, dar era în regulă. Aveam timp şi nu voiam să grăbesc nicio secundă din el.

— S-a făcut „mai târziu”? a întrebat Roth.

Aruncându-i o privire stăruitoare, am zâmbit larg şi m-am ridicat dintr-o singură mişcare, cu o graţie de care nu m-aş fi crezut niciodată în stare.

— Numai dacă mă prinzi.

Demonul s-a înălţat numaidecât şi m-a apucat de mână înainte să decolez măcar, împletindu-şi degetele cu ale mele.

— Te-am prins deja, Layla.

Şi într-adevăr mă prinsese, cu multă vreme în urmă, când păşise ţanţoş pe o alee şi eliminase un demon Imitator. La drept vorbind, nici măcar nu voiam să fug.

Ce simţeam noi era dragoste, iar dragostea putea să schimbe o fiinţă, chiar dacă fiinţa era, de fapt, un demon şi Prinţul Moştenitor al iadului.

— Te iubesc! i-am spus. I-o spuneam în fiecare zi şi aveam să i-o spun la nesfârşit.

Roth şi-a plecat fruntea spre mine şi, ducând la piept mâinile noastre împreunate, le-a aşezat în dreptul inimii.

— Şi eu te iubesc! a zis el. Cu fiecare răsuflare, o să te iubesc mereu!